

ANALELE
UNIVERSITĂȚII DE VEST
din
TIMIȘOARA

SERIA
ȘTIINȚE FILOLOGICE

XLIV
2006

COMITETUL DE REDACȚIE

Redactor responsabil:

Prof. Dr. **ILEANA OANCEA**

Redactor responsabil adjunct:

Prof. Dr. **VASILE FRĂȚILĂ**

Membri:

Prof. Dr. **IOSIF CHEIE**,

Prof. Dr. **TERESA FERRO** *doctor honoris causa* al
Universității de Vest din Timișoara (Universitatea din Udine – Italia),

Prof. Dr. **MARGARETA GYURCSIK**, Prof. Dr. **MARIA ILIESCU**, *doctor honoris causa* al Universității de Vest din Timișoara (Universitatea din Innsbruck – Austria), Prof. Dr. **ȘTEFAN MUNTEANU**, Prof. Dr. **ALEXANDRU**

NICULESCU, *doctor honoris causa* al Universității de Vest din Timișoara (Universitatea din Udine – Italia), Prof. Dr. **ROXANA NUBERT**,

Prof. Dr. **HORTENSIA PÂRLOG**, Acad. **MARIUS SALA**, *doctor honoris causa* al Universității de Vest din Timișoara,

Prof. Dr. **G.I. TOHĂNEANU**, Prof. Dr. **VASILE ȚÂRA**,

Prof. Dr. **MARIA ȚENCHEA**

Secretari științifici de redacție:

Conf. Dr. **DOINA DAVID**, Drd. **ANA-MARIA POP**,

Tehnoredactare computerizată:

TITIANA KOVACS

∴

Adresa redacției:

UNIVERSITATEA DE VEST DIN TIMIȘOARA
FACULTATEA DE LITERE, ISTORIE ȘI TEOLOGIE
Bulevardul Vasile Pârvan nr. 4
300223 Timișoara
ROMÂNIA

CUPRINS

LINGVISTICĂ

Maria ANDREI, <i>Nume de personaje din literatura rusă</i>	11
Diana-Loredana ARBĂNAȘI, <i>Aspecte ale onimizării și transonimizării în toponimia majoră de pe Blahnița Mehedințiului</i>	19
Marius ARBĂNAȘI, <i>Toponimia submontană a Mehedințiului în grai local</i>	25
Felicia BARBURA, <i>Câteva observații privind hidronimia din valea Crișului Alb</i>	35
Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Observații privind tratarea omonimelor în dicționare</i>	45
Gabriel BĂRDĂȘAN, <i>Modalități lingvistice de exprimare a alianței matrimoniale în lexicul istroromânei. Cuplurile noționale logodnic-logodnică, mire-mireasă</i>	59
Mirela-Ioana BORCHIN, <i>Punctul interior</i>	71
Mirela-Ioana BORCHIN, Gabriel BĂRDĂȘAN, <i>Tipologia dialogului</i>	83
Doina DAVID, <i>Elemente de teoria traducerii în cultura românească modernă (1830-1860)</i>	113
Georgiana LUNGU BADEA, <i>Questions sur la traduction de poésie</i>	131
Alexandru METEA, <i>Cuvinte derivate și neologisme absente din dicționarele românești</i>	145
Lucian MICLĂUȘ, <i>Teorii cu privire la originea istroromânilor</i>	151
Maria MICLE, <i>Inventarul termenilor militari din Cronica Banatului de Nicolae Stoica de Hațeg</i>	161
Daniele PANTALEONI, <i>Note sulla prima traduzione romena del Dies Irae</i>	187
Ana-Maria POP, <i>Elemente de origine germană în dialectul istroromân</i>	201
Annemarie SORESCU MARINKOVIĆ, <i>Din lexicul dialectal al satului Toracu-Mic, Banatul sârbesc</i>	231
George Bogdan ȚĂRA, <i>Despre perifriza verbală a perfectului în latina târzie</i>	253

LITERATURĂ

Gabriela GLĂVAN, <i>H. Bonciu – dincolo de expresionism</i>	261
José Roso DÍAZ, <i>Los agonistas obligados a mentir en el teatro de Lope</i>	277
Luminița VLEJA, <i>Muzicalitate și polifonie la Góngora</i>	291

RECENZII

- Andrea BRENDLER, Silvio BRENDLER (redactori), *Namen und ihre Erforschung. Ein Lehrbuch für das Studium der Onomastik*, Hamburg, Baar Verlag, 2004, 1024 p. (Vasile Frățiță) **299**
- Vlad COJOCARU, *Toponimia văii mijlocii a Troțului. Dinamica structurilor toponimice*, Iași, Casa Editorială Demiurg, 2005, 144 p. + 4 planșe (Vasile Frățiță) **302**
- Georgiana LUNGU BADEA, *Tendențe în cercetarea traductologică*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, 275 p. (Luminița Vleja) **306**
- Psaltirea Hurmuzaki*, vol. I-II. Studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu. Indice de cuvinte de Rovena Șenchi, București, EA, 2005, vol. I: 212 p. + 149 p. facsimil în afara textului, vol. II: 195 p. (Adina Chirilă) **311**
- Victoria Luminița VLEJA, *Un experiment poetic romantic: Góngora și gongorismul*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 255 p. (Lavinia Similaru) **317**

CONTENTS

LINGUISTICS

Maria ANDREI, <i>Character Names in Russian Literature</i>	11
Diana-Loredana ARBĂNAȘI, <i>On Onymization and Transonymization in the Main Toponymy on the Blahnița Mehedințiului</i>	19
Marius ARBĂNAȘI, <i>The Submontane Toponymy of Mehedinți in the Local Dialect</i>	25
Felicia BARBURA, <i>On Hydronymy in the Valley of the Criș Alb</i>	35
Florina-Maria BĂCILĂ, <i>On Homonyms in Dictionaries</i>	45
Gabriel BĂRDĂȘAN, <i>Linguistic Means of Expressing Matrimonial Alliances in Istro-Romanian. The notional pairs logodnic-logodnică, mire-mireasă</i>	59
Mirela-Ioana BORCHIN, <i>The Inner Point</i>	71
Mirela-Ioana BORCHIN, Gabriel BĂRDĂȘAN, <i>The Typology of Dialogue</i>	83
Doina DAVID, <i>Elements of Translation Theory in Modern Romanian Culture (1830-1860)</i>	113
Georgiana LUNGU BADEA, <i>Questions sur la traduction de poésie</i>	131
Alexandru METEA, <i>Derived Words and Neologisms Missing in the Romanian Dictionaries</i>	145
Lucian MICLĂUȘ, <i>Theories on the Origin of Istro-Romanians</i>	151
Maria MICLE, <i>The Inventory of Military Terms in Cronica Banatului by Nicolae Stoica de Hațeg</i>	161
Daniele PANTALEONI, <i>Note sulla prima traduzione romena del Dies Irae</i>	187
Ana-Maria POP, <i>Elements of German Origin in the Istro-Romanian Dialect</i>	201
Annemarie SORESCU MARINKOVIĆ, <i>On the Dialectal Vocabulary of the Village Toracu-Mic, in the Serbian Banat</i>	231
George Bogdan ȚÂRA, <i>On the Verbal Periphrasis of the Perfect in Late Latin</i>	253

LITTÉRATURE

Gabriela GLĂVAN, <i>H. Bonciu – Beyond Expressionism</i>	261
José Roso DÍAZ, <i>Los agonistas obligados a mentir en el teatro de Lope</i>	277
Luminița VLEJA, <i>Musicality and Polyphony in Góngora</i>	291

REVIEWS

- Andrea BRENDLER, Silvio BRENDLER (redactori), *Namen und ihre Erforschung. Ein Lehrbuch für das Studium der Onomastik*, Hamburg, Baar Verlag, 2004, 1024 p. (Vasile Frățiță) 299
- Vlad COJOCARU, *Toponimia văii mijlocii a Trotușului. Dinamica structurilor toponimice*, Iași, Casa Editorială Demiurg, 2005, 144 p. + 4 planșe (Vasile Frățiță) 302
- Georgiana LUNGU BADEA, *Tendențe în cercetarea traductologică*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, 275 p. (Luminița Vleja) 306
- Psaltirea Hurmuzaki*, vol. I-II. Studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu. Indice de cuvinte de Rovena Șenchi, București, EA, 2005, vol. I: 212 p. + 149 p. facsimil în afara textului, vol. II: 195 p. (Adina Chirilă) 311
- Victoria Luminița VLEJA, *Un experiment poetic romantic: Góngora și gongorismul*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 255 p. (Lavinia Similaru) 317

SOMMAIRE

LINGUISTIQUE

Maria ANDREI, <i>Noms de personnages dans la littérature russe</i>	11
Diana-Loredana ARBĂNAȘI, <i>Aspects de l'onimisation et de la transonimisation dans la toponymie majeure de Blahnița du département de Mehedinți</i>	19
Marius ARBĂNAȘI, <i>La toponymie sous-montagnarde de Mehedinți dans le patois local</i>	25
Felicia BARBURA, <i>Quelques remarques sur l'hydronymie de la vallée de Crișul Alb</i>	35
Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Remarques sur le traitement des homonymes dans les dictionnaires</i>	45
Gabriel BĂRDĂȘAN, <i>Modalités linguistiques d'exprimer l'alliance matrimoniale dans le lexique de l'istroroumain. Les paires notionnelles fiancé-fiancée et marié-mariée</i>	59
Mirela-Ioana BORCHIN, <i>Le point intérieur</i>	71
Mirela-Ioana BORCHIN, Gabriel BĂRDĂȘAN, <i>La typologie du dialogue</i>	83
Doina DAVID, <i>Éléments de théorie de la traduction dans la culture roumaine moderne (1830-1860)</i>	113
Georgiana LUNGU BADEA, <i>Questions sur la traduction de poésie</i>	131
Alexandru METEA, <i>Mots dérivés et néologismes absents des dictionnaires roumains</i>	145
Lucian MICLĂUȘ, <i>Théories concernant l'origine des Istroroumains</i>	151
Maria MICLE, <i>L'inventaire des termes militaires de Cronica Banatului écrite par Nicolae Stoica de Hațeg</i>	161
Daniele PANTALEONI, <i>Note sulla prima traduzione romena del Dies Irae</i>	187
Ana-Maria POP, <i>Éléments d'origine allemande dans l'istroroumain</i>	201
Annemarie SORESCU MARINKOVIĆ, <i>Lexique dialectal du village Toracu-Mic (le Banat serbe)</i>	231
George Bogdan ȚĂRA, <i>Sur la périphrase verbale du parfait en latin tardif</i>	253

LITTÉRATURE

Gabriela GLĂVAN, <i>H. Bonciu – au-delà de l'expressionnisme</i>	261
--	-----

José Roso DÍAZ, <i>Los agonistas obligados a mentir en el teatro de Lope</i>	277
Luminița VLEJA, <i>Musicalité et polyphonie chez Góngora</i>	291

COMPTES RENDUS

Andrea BRENDLER, Silvio BRENDLER (redactori), <i>Namen und ihre Erforschung. Ein Lehrbuch für das Studium der Onomastik</i> , Hamburg, Baar Verlag, 2004, 1024 p. (Vasile Frățilă)	299
Vlad COJOCARU, <i>Toponimia văii mijlocii a Troțușului. Dinamica structurilor toponimice</i> , Iași, Casa Editorială Demiurg, 2005, 144 p. + 4 planșe (Vasile Frățilă)	302
Georgiana LUNGU BADEA, <i>Tendențe în cercetarea traductologică</i> , Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, 275 p. (Luminița Vleja)	306
<i>Psaltirea Hurmuzaki</i> , vol. I-II. Studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu. Indice de cuvinte de Rovena Șenchi, București, EA, 2005, vol. I: 212 p. + 149 p. facsimil în afara textului, vol. II: 195 p. (Adina Chirilă)	311
Victoria Luminița VLEJA, <i>Un experiment poetic romantic: Góngora și gongorismul</i> , Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 255 p. (Lavinia Similaru)	317

INHALTSVERZEICHNIS

LINGUISTIK

Maria ANDREI, <i>Namen der Gestalten in der russischen Literatur</i>	11
Diana-Loredana ARBĂNAȘI, <i>Aspekte der Namensgebung in der Toponymik der Gegend Blahnița Mehedinți</i>	19
Marius ARBĂNAȘI, <i>Die Toponymik des Vorgebirges des Mehedinți in der Ortsmundart</i>	25
Felicia BARBURA, <i>Einige Bemerkungen zu den Flussnamen im Tal der Weißen Kreisch</i>	35
Florina-Maria BĂCILĂ, <i>Bemerkungen zur Untersuchung der Homonyme in der Wörterbüchern</i>	45
Gabriel BĂRDĂȘAN, <i>Linguistische Ausdrucksmöglichkeiten der Ehebeziehungen im Wortschatz des Istrorumänischen. Die Begriffspaare logodnic-logodnică, mire-mireasă</i>	59
Mirela-Ioana BORCHIN, <i>Der innere Punkt</i>	71
Mirela-Ioana BORCHIN, Gabriel BĂRDĂȘAN, <i>Die Typologie des Dialogs</i>	83
Doina DAVID, <i>Elemente der Übersetzungstheorie in der modernen rumänischen Wörterbüchern</i>	113
Georgiana LUNGU BADEA, <i>Questions sur la traduction de poésie</i>	131
Alexandru METEA, <i>Fehlende Ableitungen und Neologismen aus den rumänischen Wörterbüchern</i>	145
Lucian MICLĂUȘ, <i>Theorien zu den Ursprüngen der Istrorumänen</i>	151
Maria MICLE, <i>Bestandsaufnahme der Termini aus dem Militärwesen aus der Cronica Banatului von Nicolae Stoica de Hațeg</i>	161
Daniele PANTALEONI, <i>Note sulla prima traduzione romana del Dies Irae</i>	187
Ana-Maria POP, <i>Elemente deutschen Ursprungs aus der istrorumänischen Mundart</i>	201
Annemarie SORESCU MARINKOVIĆ, <i>Aus dem mundartlichen Wortschatz des Dorfes Toracu-Mic aus dem serbischen Banat</i>	231
George Bogdan ȚĂRA, <i>Über die Umschreibung des Perfekts im Spätlateinischen</i>	253

LITERATUR

Gabriela GLĂVAN, <i>Jenseits des Expressionismus</i>	261
--	-----

José Roso DÍAZ, <i>Los agonistas obligados a mentir en el teatro de Lope</i>	277
Luminița VLEJA, <i>Musikalität und Poliphonie bei Gongora</i>	291

REZENSIONEN

Andrea BRENDLER, Silvio BRENDLER (redactori), <i>Namen und ihre Erforschung. Ein Lehrbuch für das Studium der Onomastik</i> , Hamburg, Baar Verlag, 2004, 1024 p. (Vasile Frățilă)	299
Vlad COJOCARU, <i>Toponimia văii mijlocii a Trotușului. Dinamica structurilor toponimice</i> , Iași, Casa Editorială Demiurg, 2005, 144 p. + 4 planșe (Vasile Frățilă)	302
Georgiana LUNGU BADEA, <i>Tendențe în cercetarea traductologică</i> , Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, 275 p. (Luminița Vleja)	306
<i>Psaltirea Hurmuzaki</i> , vol. I-II. Studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu. Indice de cuvinte de Rovena Șenchi, București, EA, 2005, vol. I: 212 p. + 149 p. facsimil în afara textului, vol. II: 195 p. (Adina Chirilă)	311
Victoria Luminița VLEJA, <i>Un experiment poetic romantic: Góngora și gongorismul</i> , Timișoara, Editura Excelsior Art, 2007, 255 p. (Lavinia Similaru)	317

NUME DE PERSONAJE DIN LITERATURA RUSĂ

de

Maria ANDREI

În literatura rusă există un număr foarte mare de nume cu o bogată valoare caracterologică. Numele de acest tip sunt fie mai vechi și au la bază diferite porecle ori supranume, fie creații noi, proprii scriitorilor respectivi. Interesant este și faptul că, în mod frecvent, descrierea personajului este o continuare și, în același timp, o completare a sensului existent în apelativul care stă la baza numelui sau poreclei respective¹. Pe de altă parte, însuși numele personajelor contribuie la caracterizarea lor, sugestionând cititorului unele trăsături pe care autorul le are în vedere. Prin urmare, portretul realizat de autor se află într-o îmbinare armonioasă cu sensul apelativului de la care s-a format numele.

În literatura beletristică adeseori sunt utilizate sensurile simbolice ale numelor – sensuri ascunse, descoperite în subtextul operei. Funcția simbolică a numelui este, câteodată, estompată în mod conștient de scriitor, pentru ca numele să pară mai natural. În acest sens, ca teme antroponimice se folosesc, printre altele, apelative dialectale: **Baraboșev** < *барабош* = *пустомеля* „flecar”, **Knurov** < *кнур* = *каба* „porc mistreț”, „vier”, **Mizghir** (dialectul nordic) < *тарантул, ядовитый паук* „păianjen otrăvitor”, **Șalâghin** < (dialect) *шалъ* = *блазь* „prostie”, „gărgăuni”, „toane” sau < *шалыга* (*Dicționarul* lui V. I. Dal’) „minge”, „balon” sau *шалыга* = *плеть* „gârbaci”, „cravașă” (la A. N. Ostrovski), **Brudastâi**, care dialectal semnifică *пес с торчащей шерстью и с усами* „cățel cu blana atârânănd și cu mustăți”, **Furnacev** < *фурнуть* = *швырнуть* „a arunca, a azvârli, a risipi”².

Datorită formei transparente, cât și datorită rolului important la nivelul contextului, numele poate fi perceput în mod diferit de către cititor. Uneori

¹ Vezi Alla Vințeler, O. Vințeler, *Câteva considerații pe marginea onomasticii literaturii ruse*, în *Studii de onomastică*, Cluj-Napoca, 1976, p. 168.

² Е. Б. Магазаник, *Ономастическая или говорящие имена в литературе*, Ташкент, 1978, p. 50.

chiar și pentru același cititor sunt posibile asociații „etimologice” diferite. Din cumularea lor rezultă un fascicul de imagini care permit o caracterizare completă a personajului.

Sensul suplimentar al numelui poate fi decodificat fără a recurge la asociații de genul celor arătate mai sus, ca în cazul numelui de familie **Pobedonosikov** la V. Maiakovski. Aici asociațiile pe baza noțiunii *pobeda* „victorie” și *nosik* „năsuc” ne conduc spre ceva neobișnuit, absurd și chiar stupid. Totuși, toate aceste asociații își găsesc loc în imaginea unitară a eroului respectiv, al cărui nume e, desigur, o parodie onomastică a celebrului președinte al Sinodului – **Pobedonoscev**.

Când asociațiile pe baza numelui nu pot fi reunite la nivelul unui context, ele vor da naștere la imagini de sine stătătoare ale denotatului, caracterizându-l din perspective diferite. Numele de familie **Murzavetskaia** la A. N. Ostrovski permite, în primul rând, asociații cu cuvintele *мерзавец* „ticălos”, „mârșav”, „nemernic”, ce dezvăluie o caracteristică morală a eroinei, și, în al doilea rând, asociații cu cuvântul oriental *мурза*, aluzie ironică la o origine străină a aristocratei care, din păcate, este „cu adevărat rusă”. Mai mult, numele de familie **Murzavetskaia**, prin forma *мурза*, poate genera asociații de natură istorică, la fel ca și numele de familie **Mamaev** (*Mamai*), **Kuciumov** (*Kucium*) de origine tătară, legate de barbaria și despotismul jugului tătar.

Un nume literar poate trezi la cititori alte conotații decât cele vizate de autorul operei literare. Numele de familie al unuia dintre personajele lui N. V. Gogol este **Paciuk** și provine din apelativul omonim de origine ucraineană cu sensul „șobolan”. Cititorul care nu cunoaște limba ucraineană descoperă în acest nume, pe fondul limbii ruse, doar conotația negativ-emoțională, generată de asocierea cu sufixul rusesc cu valoare negativ-afectivă *-uk* (*дундук* „om prost, greu de cap”, *фетюк* „prostovan”, *гадюка* (fig.) „viperă, scorpie”, *злюка* „om rău”, „viespe”, „pacoste”, „scorpie”), dar nu înțelege sensul material – „șobolan”.

Când F. M. Dostoievski a ales pentru **Svidrigailov** numele de familie, nu a avut în vedere o temă pronunțat semnificativă, care să-i confere un sens simbolic. Selectând forma **Svidrigailov**, autorul a avut în vedere valoarea ei negativ-afectivă vag resimțită, care poate fi pusă în contul unei sonorizări neobișnuite pentru cititorul de rând.

F. M. Dostoievski, arată L. V. Uspenski, s-a străduit ca prin forma sonoră a numelui să exprime esența personajului, trăsăturile lui morale. Uneori numele **Svidrigailov** are o sonoritate care îți insuflă „dezgust”, „ostilitate”, „un sentiment de groază față de eroul, pe bună dreptate, rău, negativ, respingător”³.

³ Л. В. Успенский, *Слово о словах: Ты и твоё имя*, Ленинград, 1962, p. 505.

Cititorul, cunoscător al dialectelor sud-vestice ale Rusiei, poate descoperi în acest nume tema **свидый** = *кислый, оскомистый* „acru”, „strepezit”, (fig.) „a-i fi cuiva lehamite” și **гаило** = *хаило, пасть* „gură”, „bot”, fără a mai vorbi de *ругать, изругать (хулу)* „a ponegri, a împrășca”. Astfel, *ostilitatea* conținută în nume capătă o fundamentare evidentă.

Conotații morale pot rezulta din corelarea numelui cu alte nume în contextul aceleiași opere literare sau chiar în opere literare diferite și la scriitori diferiți. Numele eroului lui M. Ju. Lermontov – **Maksim Maksimâci** – își evidențiază trăsătura caracteristică atunci când este comparat cu numele altor personaje ale romanului: cu numele de familie al eroului principal, *Peciorin*, cu numele exotic oriental *Bela* și cu numele aristocratic europeanizat *Meri*. Astfel, **Maksim Maksimâci** apare ca un nume *obișnuit, simplu; simplitatea* numelui este intensificată și de procedeul repetiției, pe care autorul îl folosește pentru formarea patronimicului **Maksimâci**, îmbinare specifică tradiției populare ruse.

Astfel de „interferențe” pot fi realizate și prin reactualizarea frazeologismelor, prin preluarea numelui din proverbe și zicători, din asociații cu nume întâlnite în alte opere literare, din asociații cu nume de personaje reale. Așa, de exemplu, la N. A. Nekrasov întâlnim numele de persoană **Iakim Nagoi**, îmbinarea între nume și poreclă de la frazeologismul *яко наг, яко благ*, care înseamnă „simplu”, dar are și conotația „ironic”. Acest tip de nume este frecvent și la F. M. Dostoievski. Numele **Foma Fomâci** provine de la proverbul *На безрыбье рак - рыба, на безлюдии и Фома - дворянин* „În lipsă de pește și racul este pește, în lipsă de oameni și **Foma** este nobil!”.

Numele cneazului **Mâșkin**, care este foarte sărac, provine de la *мышь* „șoarece” și se asociază cu zicătoarea: *беден как церковная мышь* „Sărac ca un șoarece de biserică”.

Conotații intertextuale sunt conținute în nume de familie precum **Nedotâkin** și **Dvoekurov** la M. E. Saltâkov-Șcedrin, care pot fi asociate cu **Polutâkin** la I. S. Turgheniev, cu **Troekurov** la A. S. Pușkin ori cu numele **Liovenka** și **Borenka** la F. M. Dostoievski sau cu **Levon** și **Borenka** la A. S. Griboedov.

În operele sale satirice, scriitorul M. E. Saltâkov-Șcedrin⁴ amplifică trăsătura conținută în forma internă transparentă a numelui prin includerea în context a cuvintelor-etimon care servesc ca bază etimologică. Dacă acesta din urmă este o denumire de animal, insectă etc., contextul cuprinde și trăsăturile lor. Prin transfer semantic, ele devin trăsături de bază ale

⁴ M. E. Салтыков-Щедрин, *Собрание сочинений*, том 5, том 6, Москва, 1951; idem, *Opere*, vol. 5, vol. 6, București, 1961.

purtătorului numelui, îndeplinind și o funcție expresivă. Numele reflectă caracterul și conduita purtătorului, fiind, parcă, ales conform zicătorii: *по шерсти и кличка*, „spune-mi cine ești, ca să-ți spun cum te numești”.

De exemplu: (Lukianâci spune):

„– *Заяц* из Долгинихи приехал.

– [...] *Зайцем прозван* оттого, что он на всяком месте словно бы из-под куста выпрыгнул”⁵ (Благонамеренные речи).

În partea a doua (*зайцем прозван* „e poreclit *iepure*”), cuvântul *заяц* „iepure” are o funcție dublă: pe de o parte, apare ca poreclă a personajului, iar pe de altă parte, datorită construcției comparative *словно бы из-под куста выпрыгнул* „parcă ar fi sărit din tufiș”, își păstrează sensul direct, comun. Sau,

„– *Солитер-то ты думаешь, как пролез?*

– *Солитер-то! Так, сам собой... На то он и солитер!*

– *Нет, он сперва в камердинера влез, а потом уж и...*”⁶ (Культурные люди) (*солитер* „tenie”, „panglică”).

Sintagma *в камердинера влез* „s-a dat bine pe lângă camerier” fixează trăsătura de bază care a determinat selecția formei interne. Pe lângă conotații moral-etice: *фățăрnicie*, *servilism* în fața celor puternici, *distrugerea* cu orice preț a celor slabi, numele conține și conotația depreciativă „dispreț” și „desconsiderare” față de persoana care, în scopuri personale, folosește asemenea mijloace de parvenire.

Corelarea formei interne a numelui și a contextului poate fi atât de bine realizată, încât în etimon coexistă, sensul direct cu cel figurat:

[Profesorul de limba rusă îl întreabă pe *Oslikov* < *oslik* „măgăruș”]

„– *Господин Осликов!* „*Осел и соловей*” – *Какая это часть речи?*

– *Глагол-с.*

– *Извольте спрягать!*

– *Я осел и соловей, ты осел и соловей, он...*”⁷ (Господа ташкентцы).

⁵ „– A venit **Iepurele** din Dolghiniha.

– [...] E poreclit **Iepure** pentru că răsare în tot locul, parcă ar ciuști din tufiș. Unde nu vrei, acolo e” (M. E. Saltâkov-Șcedrin, *Opere*, vol. 6, *Vorbe leale*, p. 166).

⁶ „– [...] **Soliter** cum crezi că a răzbit?

– Ei, **Soliter** ar fi răzbit și așa, singur... Nu degeaba i se spune **Soliter**...!

– Nu, la început **s-a dat bine pe lângă camerier** și abia după aceea...” (Idem, *Opere*, vol. 6, *Oameni civilizați*, p. 629).

⁷ „– Domnule **Oslikov**, «Măgarul și privighetoarea» – ce parte de cuvânt este?

– E verb.

– Pofteste de-l conjugă.

Utilizarea substantivului *осел* „măgar” în denumirea fabulei, unde semantica cuvântului este îngreunată de interacțiunea sensului direct și a celui figurat, și în contextul următor, orientat spre sensul figurat al cuvântului *осел* „măgar”, amplifică trăsăturile caracteristice ale formei interne a numelui de familie *Oslikov*. Ca urmare, ironia devine sarcasm caustic.

Contextul care actualizează forma internă a unui nume de familie compus include, de cele mai multe ori, îmbinări ale cuvântului-etimon. Îmbinări de acest tip au dobândit în timp, la nivelul limbii, și sensurile figurate. Baza lor figurativă este însă evidentă, căci cuvintele-etimon nu și-au pierdut sensul direct. Ca atare, imaginea figurativă a îmbinărilor respective este extinsă, cu ajutorul contextului, și asupra numelui de familie. El dobândește astfel puternice conotații satirice. De exemplu:

„*Фамилия Прокопа - Лизоблюд, из тех Лизоблюдов, которые еще при царе Горохе тарелки лизали*”⁸ (Культурные люди).

Лизоблюд < лизать „a linge”, блюдо = тарелка „farfurie”, лизать тарелки „a linge blide” *Лизоблюд* = *Lingeblide*.

Latura negativă a imaginii formei interne a numelui se reduce pe măsura dezvoltării psihologice a personajului. Forma internă a numelui constituie o antiteză a caracterului modificat al eroului.

Evidențierea formei interne a numelui poate fi realizată prin mijloace lexicale, aflate în strânsă legătură cu sensul real al cuvântului-etimon. De exemplu, *Миша Nagornov* îi spune lui Prochodimțev:

„– ...чего у тебя никогда не будет в твоей адвокатуре – это возможность восходить по лестнице должностей, это возможность расширять твои горизонты и **встать** со временем **на ту высоту**, с которой человеческие интересы кажутся каким-то жалким миражем, мгновенно разлетающимся при первом появлении из-за туч **величественного светила** государственности!”⁹ (Господа ташкентцы).

Substantivul *высота* „înălțime” face parte din aceeași grupă lexico-semantică cu *гора* „munte”, etimonul numelui de familie *Nagornov*. Opoziția *встать на высоту* „a atinge o înălțime” - *величественное*

– Eu măgarul și privighetoarea, tu măgarul și privighetoarea, el...” (Idem, *Opere*, vol. 5, *Domnii Taşkentieni*, p. 228).

⁸ „Numele de familie al lui Prokop este *Lizobliud* – din spița *Lizobliudovilor*, care, încă din vremuri preistorice, se îndeletniceau cu *linsul blidelor*” (M. E. Saltâkov-Șcedrin, *Opere*, vol. 6, *Oameni civilizați*, p. 632).

⁹ „– [...] Ceea ce n-ai să ai însă niciodată în avocatura ta – e posibilitatea de a urca treptele ierarhiei și de **a ajunge** cu timpul, **la acea înălțime**, de unde toate preocupările omenești îți par un biet miraj nenorocit, care se spulberă de cum se ivește de după nori o stea a aparatului de stat!” (M. E. Saltâkov-Șcedrin, *Opere*, vol. 5, *Domnii Taşkentieni*, p. 266).

светило „stea, luceafăr grandios” – *Nagornov* decodifică ideea autorului despre erou.

Interesant este și numele de familie **Derunov** (Благонамеренные речи) < *драть* „a bate”. La început, forma internă nu pare a fi în concordanță cu profilul moral – liniștit, blând, modest al eroului. Pe parcursul narațiunii, ea își „manifestă” adevăratul sens: „[...] *Osip Ivanovič Derunov* [...] *Это был монополист, который всякую чужую копейку считал гулящей и не успокаивался до тех пор, пока не залучит все в свой карман.*

– [...] *Представь мне с мужика получить! Уж я своего не упущу, все до копейки выберу!* [...] я понимал доволно отчетливо, что *Дерунов* своего рода *вампир*”¹⁰ (Благонамеренные речи).

Cuvântul-etimon sau un dublet al lui poate preceda numele de familie, determinând apariția unui calambur. Iată ce-i spune, de exemplu, Sergej Prokaznin baroanei despre ofițerul *Субуља*:

„– [...] во всяком случае, *обожать молоко* все-таки лучше, нежели *обожать лук*...! [...] она с минуту в недоумении смотрела... и вдруг поняла!

– *Ах, да!* – почти вскрикнула она, весело хохоча: – „*Лук*”,... „*Цыбуля*”... *Лук*..., *Цыбуля*... *обожать Цыбулю*...”¹¹ (Благонамеренные речи).

Aici opoziția *молоко* „lapte” – *лук* „ceapă” trezește involuntar în memorie trăsătura caracteristică *сереи* „care miroase urât”, iar următoarea opoziție *лук* „ceapă” – *цыбуля* „ceapă” – *Цыбуля* transferă această trăsătură și asupra formei interne a numelui de familie, ceea ce dă naștere calamburului și, în mod evident, conotațiilor morale și depreciative.

Contextul care evidențiază forma internă poate depăși limitele unor fraze și chiar ale unui paragraf. Repetarea cuvântului-etimon atrage atenția asupra formei interne a numelui. De exemplu: „*Антон Валерянов Стрелов* был *мещанин соседнего уездного города, и большинство местных обывателей еще помнит, как он с утра до вечера стрелой*

¹⁰ „[...] *Osip Ivanovič Derunov* [...] un monopolist în lege, care socotea copeicile din buzunarul altora ca rătăcite din greșeală acolo și nu se liniștea până nu le vedea pe toate în buzunarul său.

– [...] Dar de la cine trag eu folos dacă nu de la mujic? Numai că uite ce te sfătui eu creștinește: nu te lua cu mujicul! Asta nu-i de tine! Lasă-mă pe mine să am eu de-a face cu el, **când e treaba de luat!** Că eu n-am să-i iert un ban de al meu, **am să scot de la el tot până la ultima copeicuță!** [...] Am priceput destul de bine, că *Derunov* este, în felul său un *vampir*” (Idem, *Opere*, vol. 6, *Vorbe leale*, p. 129).

¹¹ „– [...] În orice caz, e mult mai bine să adori laptele, decât ... ceapa! [...] La rândul ei, m-a privit o clipă nedumerită ... și deodată a priceput aluzia.

– Ah, da! A exclamat ea, râzând amuzată. «Ceapa»... «Țăbulea»... Ceapa ... Țăbulea ... Să-l adori pe Țăbulea ...” (M. E. Saltâkov-Șcedrin, *Opere*, vol. 6, *Vorbe leale*, p. 410).

*летал по базару, исполняя поручения... купцов-толстосумов. Отсюда прозвище Антон-Стрела, которое и оставалось за ним до тех пор, пока он сам не переименовал себя в Стрелова*¹² (Благонамеренные речи). **Strelov** < стрела „săgeată”, **стрелой летал** „alerga ca săgeata”.

Structura contextului maximal dă posibilitatea evidențierii trăsăturii aflate la baza formei interne a numelui de familie – a *avidității și lăcomiei*. Forma internă a numelui ajută la perceperea figurii simbolice a monopolistului hrăpăreț, al cărui aspect exterior contrastează, în mod evident, cu esența caracterului său.

Evoluția eroului, schimbarea caracterului lui atrage după sine modificarea încărcăturii semantice a formei interne a numelui: *„Ничего легкомысленного, напоминающего прежнюю, пущенную из лука стрелу, не осталось в этом человеке. [...] прежний худой и замученный Антошка, который ждал только мгновения, чтобы бежать вперед, куда глаза глядят, превратился в солидного, преуспевающего купчину, с довольно объемистым брюшком, с широким лицом, с пушистой светло-русой бородкой и с узенькими, бегающими глазами”*¹³ (Культурные люди).

Există însă cazuri când forma internă a numelui nu este motivată în niciun fel de context. Acestea sunt, de regulă, numele personajelor secundare, episodice etc. Forma internă a acestor nume este atât de transparentă din punct de vedere structural, încât nu necesită motivarea contextuală; ea apare fie ca o caracteristică, fie ca o aluzie la esența psihologică a personajului, trezește asociații care transferă numele într-un plan stilistic și satiric negativ. De exemplu, generalul **Golozadov** < *голый* „gol”, **зад** „partea dinapoi, dos, spate (al unui lucru)” sau **Ippolit Markelâci Udușiev** < *удушье* „sufocație, înăbușire, astmă, strangulare” (Благонамеренные речи).

Analiza aspectelor lingvistice ale „manifestării” formei interne a numelui evidențiază varietatea contextelor, complexitatea corelării numelui cu un context minimal sau maximal, acesta din urmă putând fi extins la sfera întregii culturi naționale în care a funcționat numele sau echivalentele sale onomastice.

¹² „Anton Valerianov **Strelov** era un târgoveț din capitala județului vecin, și cea mai mare parte a localnicilor îl mai țineau minte cum **zbura ca o săgeată** prin piață, de dimineața până-n seară, îndeplinind poruncile și comisioanele negustorilor grași la pungă. De aici i s-a și tras porecla de Anton-**Strela**, cu care a rămas până ce el însuși și-a schimbat numele în **Strelov**” (*Ibidem*, p. 223).

¹³ „Nu mai rămăsese în acest om nimic din acea ușurință de săgeată cu care se lansase odinioară din arc. [...] Nu mai era Antoșka cel de altădată slab și istovit, care aștepta doar un semn ca s-o ia la picior, încotro l-or duce ochii; dimpotrivă a devenit un om voinic, ajuns, spătos, cu pomeții lași, cu o bărbuță pufoasă de culoarea paiului și cu niște ochi înguști care îi alergau neastâmpărați” (*Ibidem*, p. 252).

BIBLIOGRAFIE

- Vințeler, Alla, Vințeler, O., *Câteva considerații pe marginea onomasticii literaturii ruse*, în *Studii de onomastică*, Cluj-Napoca, 1976, p. 167-183.
- Магазаник, Е. Б., *Ономактопэтика или говорящие имена в литературе*, Ташкент, 1978.
- Успенский, Л. В., *Слово о словах: Ты и твоё имя*, Ленинград, 1962.
- Салтыков-Щедрин, М. Е., *Собрание сочинений*, том 5, том 6, Москва, 1951.
- Saltâkov-Șcedrin, M. E., *Opere*, vol. 5, vol. 6, București, 1961.

Об именах некоторых персонажей русской литературы
(Резюме)

В работе рассматриваются имена некоторых персонажей русской литературы и показываются их возможные коннотации.

ASPECTE ALE ONIMIZĂRII ȘI TRANSONIMIZĂRII ÎN TOPONIMIA MAJORĂ DE PE BLAHNIȚA MEHEDIŢIULUI

de

Diana-Loredana ARBĂNAȘI

Procesul trecerii apelativelor în categoria numelor proprii, toponime și antroponime, este cunoscut în onomastică sub numele de *onimizare*¹. Trecerea unui antroponim în clasa toponimelor (exemplu: antrop. *Dăncéu* > top. *Dăncéu* „sat pe Blahnița”) sau a unui toponim în clasa antroponimelor (top. *Bălta* > antrop. *Báltă*, top. *Crivina* > antrop. *Crívină* etc.) se numește transonimizare. Atât apelativele, cât și onimele dispun de mijloace de derivare și compunere proprii, fiecare reprezentând sisteme lexicale diferite². Spre exemplu, toponimele *Izvorál*, *Nisipoása* și *Pietriș* au la bază apelativele *izvorál*, *nisipoásă* și *pietriș*, derivarea cuvintelor *izvór*, *nisíp* și *piatră* cu sufixele *-ál* (< *-el*), *-oasă* și *-iș* făcându-se la nivelul numelor comune; satul format pe moșia lui *Burilă* s-a numit *Burila* (< antrop. *Burilă* + suf. toponimic *-a*, cel care face acordul cu termenul determinat, *moșia*), satul format mai târziu, în apropiere, s-a numit *Burilúța*, derivarea făcându-se la nivelul toponimiei; la același nivel, a avut loc derivarea cu sufixul toponimic *-uleț* de la *Vânj* „localitate la izvoarele Blahniței”, la *Vânjulét* „sat în apropierea Vânjului”.

O altă categorie de derivare o constituie cea care trece onimele în clasa apelativelor, urmând ca aceste apelative să devină onime. Este vorba

¹ A. B. Superanskaja, B. E. Staltmane, N. B. Podolskaja, A. H. Sultanov, *Teorija i metodika onomastičeskijh issledovanij*, Moscova, 1986, p. 31-50.

² Cf. Gheorghe Bolocan, *Derivarea toponimică și etimologia*, în „Analele Olteniei. Serie nouă”, București, 1981, p. 257-264; idem, *Introducere la DTRO I*, Craiova, 1993, p. 45-49; Vasile Frățilă, *Toponimia văii inferioare a Târnavelor*, în idem, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Excelsior Art, 2002, p. 186-192; Teodor Oancă, *Probleme controversate în cercetarea onomastică românească*, Craiova, Ed. Scrisul Românesc, 1996, p. 126-131.

de *numele de grup*³. Numele de grup poate avea origine: 1) **apelativică** (*adunați* „cei aduși, cei veniți” > top. *Adunați* „sat”; *atârnăți* „cei așezați ulterior în apropierea altei așezări” > top. *Atârnăți* „sat”); 2) **toponimică**: *cioroboréni* (deviere fonetică de la *cerobăreți* „cei veniți de la Cérov Bára «Balta Cerului», fostul sat Céru, actual *Devesel*”) > top. *Cioroboréni*; 3) **antroponimică**: *babînți* „ai lu Baba” > top. *Babînți* „fost sat, acum – seliște”; *bolboșani* „ai lui Bolboșa” > top. *Bolboșani* „fost sat”; *broscări* „ai lui Broască sau ai lui Broscaru” > top. *Broscări*, „până nu de mult numele actualului sat Livezile, locul de unde izvorăște unul din brațele Blahniței”; *hotărâni* „ai lui Hotăranu” > top. *Hotărâni* „actualul nume al fostului sat *Báhna*, așezat pe un alt braț al Blahniței”; *miléni* „ai lui Mila, Milea, Milo sau Milu” > top. *Miléni* „sat dunărean”; *țigănași* „ai lui Țigănașu sau ai lui Țigănéle, nume frecvent în toată zona” > top. *Țigănași* „sat pe marginea Dunării”.

După schema *toponim* → *apelativ* → *antroponim*, întâlnim multe nume de persoană răspândite în zonă, dar și în restul țării: antrop. *Bâlțeanu* < apelativul *bâlțeanu* „cel venit, cel originar din Bâlta”; antrop. *Broscăreanu* < ap. *broscăreanu* < top. *Broscări* + suf. antroponimic *-eanu*; antrop. *Cioroboreanu* < apelativul *cioroboreanu* < top. *Cioroboréni* + *-u*, sufix antroponimic; antrop. *Coziánu* < ap. *coziánu* „cel provenit din Cozia”; antrop. *Crivineánu* < ap. *crivineánu* < top. *Crívina* + suf. antroponimic *-eanu*; antrop. *Dunăreánu* < ap. *dunăreánu* „cel venit de la Dunăre”; antrop. *Flămânzeánu* < ap. *flămânzeánu* „cel venit, originar din satul Flămânda”; antrop. *Gogoșánu* < ap. *gogoșánu* „originar din satul Gogóși”; antrop. *Izvoránu* < ap. *izvoránu* „originar din satul Izvoare”; antrop. *Livezeánu* < *livezeánu* „cel din Livezi, Livezile” și după aceeași schemă avem antroponime precum: *Nisipeánu*, *Oreviceánu*, *Ostroveánu*, *Pătuleánu*, *Poienáru*, *Poroineánu*, *Pristoleánu*, *Rogoveánu*, *Tismăneánu* (dar și *Tismănáru*), *Țigănașánu* sau *Vánjánú* etc.

În procesul onimizării, pe cursul Blahniței mehedintene, se detașează toponimele provenite din apelative⁴: ap. *báhnă* > top. *Báhna*; ap.

³ Gh. Bolocan, *Categoria nume de grup în toponimie*, în LR, XXV (1976), nr. 1, p. 89-98; idem, *Formarea numelor de grup în Oltenia*, în SCL, XXXIII (1982), nr. 2, p. 133-163; idem, *Introducere la DTRO I*, Craiova, 1993, p. 27-44; idem, *Introducere la DTRO II*, Craiova, 1995, p. 6-23; Teodor Oancă, *Probleme controversate în cercetarea onomastică românească*, p. 120-124; Ion Toma, *Etimologia de grup în toponimie*, în LR, XXIV (1975), nr. 3, p. 187-196.

⁴ Apelativele cu un mare impact toponimic sunt îndeosebi entopicele. În acest sens, a se vedea: Gh. Bolocan, *Dicționarul entopic al limbii române*, în SCL, XXVI (1975), nr. 5, p. 467-472; T. Porucic, *Lexiconul termenilor entopici din limba română*, Chișinău, 1931. Diversitatea apelativelor cu impact toponimic este evidențiată în mai multe lucrări de specialitate, între care remarcăm: Vasile Frățilă, *Toponimia văii inferioare a Târnavelor*, loc. cit., p. 173-183; Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, Editura Academiei,

báltă > top. *Bálta*; *cer* („specie de stejar”) > top. *Céru*, *chilie* > *Chília*, *crivină* > *Crívina*, *izvoare* > *Izvoáre*, *izvorál* > *Izvorál(u)*; *izvór* > *Izvóru* (*Frumós*); *livézi* > *Livézi*; *vále nisipoásă* > prin conversie, *Nisipoása*; *óstrov* > *Óstrovu* (*Córbului*), *Óstrovu Inferiór* (denumire dată de Schwantz, în harta de la 1722, pentru actualul *Óstrovu Máre*), *Óstrovu (Máre)*, *Óstrovu Superiór* (denumire dată în harta sa de cartograful austriac Schwantz pentru *Ostrovu Córbului*), *pátúle* „locul unde se aflau pătulele boierești” > *Pátule*; *pietriș* > *Pietriș*; *poiánă* > *Poiána* (*Ciorii*, ~ *Grúii*), *pristól* „masă din mijlocul altarului unei biserici, pe care se țin obiectele necesare oficierei liturghiei; *p. gener. altar*” > *Pristól* (*Prístol*), *vále* > *Válea* (*Hófului*), aceeași cu *Valea* (*Izvóru*ului).

În procesul tranonimizării (toponime cu origine antroponimică), la nivelul macrotoponimiei din valea Blahniței (este vorba de oiconimia fostei plase *Bláhnița*), întâlnim localități care au la bază un nume de persoană: top. *Bucura* < antrop. *Bucur*, + suf. top. *-a* sau din antrop. feminin *Bucura*; top. *Buríla* < antrop. *Burílă*; *Córbu* < antrop. *Corbu*; top. *Dăncéu* < antrop. *Dăncéu*; top. *Devesel* < antrop. *Devesel*; top. *Flămándu* < antrop. *Flămándu* + suf. toponimic *-a* (care face acordul de gen cu termenul determinat „moșia”); *Jiána* < antrop. *Jiánu* + suf. toponimic *-a*); top. *Gruia* < antrop. *Gruia*; top. *Scăpău* < antrop. *Scăpău*; top. *Vrancea* < antrop. *Vrancea*.

Din analiza de mai sus se desprind următoarele:

1. Antroponimele și toponimele din arealul cercetat provin din apelative simple, primare.
2. Apelativele derivate se onimizează, ca și cele primare.
3. De regulă, derivarea se face în interiorul fiecărei clase, excepție făcând numele de grup, apelativ de origine onimică – ce, la rândul lui, se onimizează.
4. Cele două clase onimice pot trece una în cealaltă: toponim > antroponim, antroponim > toponim, prin tranonimizare.

Privind toponimizarea apelativelor, literatura de specialitate stabilește trei faze distincte:

a) *Faza pretoponimică*: apelativul, viitor toponim, este cunoscut în zonă cu sensul de bază: *Dúnele Jienárilor* „ridicături de nisip făcute de vânt pe un teren gol”; *Bălțile Gogoșénilor* „teren cu multe bălți”; *Deálu cu Vii* „deal plantat cu vii”, în toate localitățile de pe cursul superior al Blahniței etc.

b) *Faza toponimică*. Apelativul capătă caracteristici prin utilizarea sa atât ca termen comun, cât și ca toponim. Acum predomină aspectul de individualizare a apelativului, chiar dacă trăsăturile sale fizice sunt cunoscute: *Irúga* „nume purtat de râul Blahnița la Balta Verde”; *Cazárma* „fântână între Livezile și Rógova”, *Gríndu lu Drúgă* „dună de nisip între Jiana Veche și Balta Verde”; *Crúcea Trăznítă* „reper în Batoți”; *Lúnca Vánjului* „pădure între Vánju Mare și Rogova” etc.

c) *Faza posttoponimică*. Apelativul își pierde legătura etimologică, vorbitorii nu mai pot face legături logice între sensul numelui propriu și ceea ce denumește acesta. Fenomenul se întâlnește mai ales în toponimia majoră, în special la numele de localități. Cei ce nu cunosc istoricul unor localități, nu-și pot imagina ce pot denumi toponime precum: *Atárnáti*, *Broscári*, *Chilía*, *Córbu*, *Corlățél*, *Flámánda*, *Gogósu*, *Jiána*, *Pristól*, *Securíceea*, *Șopârlíța*, *Tismána*, *Țigánáși*, *Vánjulét* etc. Evidente sunt pentru faza posttoponimică denumirile slave: *Batóți*, *Bistrét*, *Bístrița*, *Bláhnița*, *Cálmátrágu*, *Clúciu*, *Gútnița*, *Hinóva*, *Mostíște*, *Orévița*, *Poróina*, *Rógova*, *Smárdeștețu* etc.

Toponimele compuse⁵ din zonă sunt construite după scheme precum:

1) toponim + determinant adjectival: **Bálta Vêrde**, **Búcura Bătrână**, **Buríla Máre**, **Buríla Mícă**, **Dúnărea Mícă**, **Izvóru Frumós**, **Orévița Máre**, **Orévița Mícă**, **Óstrovu Máre**, **Vánju Máre**.

2) toponim în nominativ + toponim în genitiv, marcând posesia sau apartenența: *Izvóru Anéștilor*, *Óstrovu Córbului*, *Poiána Cíorii*, *Poiána Grúii*, *Válea Hóțului*, *Válea Izvóruului*.

Relațiile dintre apelative, antroponime și toponime la nivelul toponimiei minore din Valea Blahniței sunt mult mai complexe și vor sta în atenția noastră într-o viitoare analiză.

În concluzie, se poate afirma că procesul formării oiconimelor de pe *Blahnița* mehedințeană se circumscrie sistemului toponimic românesc atât structural, cât și tipologic.

Abrevieri :

antrop. = antroponim; ap. = apelativ; top. = toponim.

⁵ Pentru complexitatea abordării toponimelor compuse, a se vedea Gheorghe Bolocan, *Toponime compuse: substantiv + de + substantiv*, în LR, XXVI (1977), nr. 5, p. 533-539; idem, *Nume de locuri compuse*, în SCL, XXVII (1977), nr. 6, p. 621-629; idem, *Toponime compuse: modele cu prepoziții*, în LR, XXVII (1978), nr. 1, p. 91-96; idem, *Introducere la DTRO I*, p. 11-16; Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Prefață la Dicționarul toponimic al Banatului (A-B)*, Timișoara, 1984, p. II-III; Vasile Frățilă, *Toponimia văii inferioare a Târnavelor*, loc. cit., p. 193-204; Iorgu Iordan, op. cit.; T. Oancă, op. cit., p. 106-206.

**ASPECTS DE L'ONIMISATION ET DE LA TRANSONIMISATION DANS
LA TOPONYMIE
MAJEURE DE BLAHNIȚA DU DÉPARTEMENT DE MEHEDIȚI
(Résumé)**

L'onimisation et la transonimisation représentent de modalités linguistiques de formation des toponymes et des anthroponymes. De la diversité des exemples toponymiques analysés résulte que le processus de la formation des oïquonymes de Blahnița de Mehediți se circonscrit dans le système toponymique roumain autant structural que typologique.

TOPONIMIA SUBMONTANĂ A MEHEDINȚIULUI ÎN GRAI LOCAL

de

Marius ARBĂNAȘI

Toponimia din Podișul Mehedinți reprezintă, în plan diacronic, dar și sincron, graiul din nord-vestul Olteniei, arie dialectală unde sunt evidente particularități aparținând zonei de nord-nord-vest a Olteniei, Banatului de răsărit și Transilvaniei de sud-vest.

Accentul

Poate fi *păstrat*, ca în apelativul sau onimul din care provine, sau poate fi *oscilant*.

Accentul *păstrat* poate fi:

1. **oxiton**: *Aiús, Armás, Arín, Balós, Băhninț, Bârâiác, Bolborós, Bratilóv, Bucovăț, Busăsč, Čarnebrég, Călinésč, Cârligéi, Čair, Čiręác, Čučór (Čučúr), Closán, Corhán, Cornét, Costăsč, Crânsór, Cucúi, Degerăț', Delurinț', Elestéu, Făgărăs, Făsuí, Fazét, Feregár, Frăgár, Fuięeróg, Fursér, Ganțást', Găurinț, Glăméi, Gorgán, Gorunét, Grădeț, Gruięț, Gruncéi, Huróí, Išteág, Jidoviń, Liliác, Marisást', Mărginint, Meheđinț, Meteríz, Muncéi, Oblánc, Obléz, Păláns, Părău, Păunésč', Parínču, Perét, Piničéi, Pitulás, Polóm, Ponorál, Prăgús, Prihód, Prislóp, Prosác, Puțánéi, Reveníc, Rumáńoř, Runcsór, Ružét, Sándilár, Sănúń, Scundár, Sláťiníc, Šosár, Suhát, Šerparií, Šisésť', Šovárnár, Ticár, Tufán, Tufár, Ududóí, Urlátóř, Zăbrán, Zmeurét.*

2. **paroxiton**: *Ániń¹, Anínu, Apšoára, Arsásca, Arsásťe, Arsúra, Arșáța², Ascuťátu, Báhna (Bágná), Bálta, Baráca, Bărda, Bășiia, Besácúra, Bígăr, Bobáița, Bóbot, Boíla, Bolborósu, Bólđu, Brăgleásca,*

¹ Cf. Sextil Pușcariu, *Limba română. II. Rostirea*, București, EA, 1959, p. 67.

² *Ibidem*, p. 66. Lingvistul clujean precizează că, în *ánin*, accentul cade pe prima silabă în Banat.

Bráteș, Breznița, Búčum, Bunáru, Buráica, Calcáza, Cânepiște, Canița, Catúna, Căpășána, Căprăreáța, Cătínu, Čerboána, Černa, Cetáte, Chėja, Kičoára, Kiliia, Čoáca, Čismeáua, Čúta, Čuhurézu, Čúca, Čučóru, Cleánțu, Coáda, Coásta, Colniše, Conácu, Corhánu, Cornețálu, Corobáia, Cosiácu, Costánița, Costărele, Coșúștea, Cráinič, Creásta, Cúca, Cucuióava, Cúla, Cúlmea, Curátúra, Curáua, Curmătúra, Curmezása, Cusácu, Custúra, Dálma, Drúmu, Dumbráva, Dúnga, Fágu, Fântána, Fășuște, Fatașúne, Fáța, Feregoása, Frásin Frăgăreáța, Fruntea, Fúrca, Furcătúra, Garána, Gărdăneása, Gánțu, Ğevrínu, Glámėja, Gođánu, Grișoare, Gruioáne, Grúnu, Gúra, Halánga, Hómu, Ierúga, Iúpcá, Izvoáră, Jidovina, Lăturoása, Lespezále, Lintiște, Loviniște, Magúra³, Majágu, Marga, Mótru, Mușuroáne, Napíștea, Năbóju, Negrúsa, Ogásu, Obleága, Obáica, Obóru, Ocoliște, Ohába, Oplesáta, Parinču, Piatra, Píscu, Pláju, Pláváia, Pleșúva, Ploștiñoare, Pqarta, Pódu, Pogára, Pojána, Pojorátu, Poloáme, Ponoare, Porcăreáță, Potéca, Prihodíste, Pučoása, Purcărețu, Ramnúța, Rápa, Răscrița, Răstoáca, Rátu, Rogojiște, Rúda, Rúncu, Rúscu, Rustégu, Rústju, Sáliște, Săștu, Scámne, Scărișoára, Scárpa, Skítu, Scócu, Scursúra, Seáca, Strámba, Strája, Strúnga, Stupiniște, Șúșița, Tabuțăua, Tálva, Tárșu, Táu, Tăietúra, Teáca, Toáia, Topíla, Țápa, Țarina, Váleu, Vălčáua, Váru, Văloáge, Vizuína, Zăcătoarea etc.

3. **proparoxiton:** *Álbia, Ária, Bálota, Bisérica, Brániștea, Brébina, Brústure, Cămána, Călúgára, Kíčera, Crívina, Dúnăreá, Fériga, Gáura, Gúmiște, Lintiște, Măgura, Nápiștea, Obârșiia, Péștera, Plóștina, Răzbóinicu, Róșiia, Rúștina, Sádina, Stármina, Țarina, Zméura etc.*

Accent oscilant:

Aniń – Aniń, Bánovăț – Banovăț, Kíčera – Kíčera, Lintișteu – Lintișteu, Măgura – Măgura, Pádina – Padina etc.

Vocalismul

a. Vocale accentuate:

• *á > ă:* *Áriș Pă* „teren agricol”; *Bája Pj* „pisc”; *Fântána Basarábilor Cs* „cișmea”; *Găura R* „peșteră”; ~ *Blióci OC* „grotă”; ~ *lu’ Iépur Po* „peșteră la poalele dealului”; ~ *fără Fund Po* „grotă adâncă în peșteră”, „ponor”; ~ *Lúpuluș M* „adăpost pentru lupi”; *Bunáru di la ~ R* „puț”; *Cucúiu Mánuluș Cs* „deal ascuțit”; *Pârláz Ba* „geanțuri mici”; *Tăulă*

³ De regulă, accentul acestui cuvânt este proparoxiton, *măgură*, excepția o întâlnim în zonă la Mărășești și Obârșia-Cloșani, unde accentul este paroxiton, *măgura*. Vezi și *NALR-Oltenia*, II, harta 337.

B „poiană în pădure”. Este posibil ca singularul să fie refăcut în grai local după plural: *băi*, *găuri*.

- Anticiparea elementului palatal a creat diftongi precum: *ái*, *éi*, *ói*, *úi*, fenomen specific Olteniei, sud-estului Transilvaniei și, răzleț, Munteniei: *Dafniî lu Meláike*⁴ Bv „loc cu salcâmi”; *Fântána Vේike* B „cișmea”; *Róiñ* Ba „loc cu urme de ziduri”; *Buikéte* B „pădure”.

- Sporadic, în extremitatea nord-vestică a Podișului Mehedinți, la Obârșia-Cloșani, *á* se labializează în: *Álbia Râului*, *Ápa Arsâsca*, *Ária Batránă*, *Cápu Munčélului*, fonetism întâlnit în sudul Banatului, dar și în Țara Hațegului.

Diftongul arhaic *éá* este întâlnit în: *Léámne*⁵ OC „pădure”, *Fântána Reáse* Pd „cișmea”, *Bisárica Veáke* GO, *Váleá Veárde* OC „luncă”.

- Vocalele palatale *e*, *i* > *ă*, *â* prin depalatalizarea consoanelor ce le preced: *Ogáșu Fântániî Răs* Ba „scursură”; *Covéiu di la Pódu al Sác* „cot de drum”; *Ogáșu al Sác* CM „vâlcea”; *Ogáșu Sác* OC „pârâu”; *Săst* Gn, Pă, Pd „teren agricol”; *Váleá cu Stăi* Ng „depresiune stâncoasă”; *Stăiu* Po „bloc stâncos”; *Stărp* Pă „deal”; *Săs* Bâ „platou”; *Zád* Po „dig”; *Arșáța* OC „deal expus soarelui”; *Arsáște* CV „pisc”; *Ascuțátu* B, Dâ „pisc”; *Băsást*, *Busást* „sat”; *Cornețál* M „deal cu ridicături calcaroase”; *Dosástile* Ba „coastă”; *Gruiețál* CM „delușor”; *Lespezále* M „deal stâncos”; *Mihuțást*⁶ OC „parte de sat”; *Obârșán* Ba „cătun”; *Obsărvător* No „punct topografic”; *Pădežál* Iz „deal, culme, șes”; *Pețámeá* Cir „pârâu”; *Ponorál* Ba „pârâiaș, fost sat”, Gn „pârâu”, Pd „poiană”; *Prihozál* GO „pârâu”; *Prosác* Cir „vale”; *Puțânéi* IB „sat”; *Rogojál* Ba „loc cu papură”; *Șăs* Bâ, M „teren arabil”; *Șásu* VU „teren arabil”; *Trăvái* Gn „vale”; *Ulmát* B „pașune”.

b. Vocale neaccentuate:

- *a* > *ă*: *Cázán* Pă „depresiune”; *Căzárm* M „stânci”; *Crăiôva*⁷ OC „pârâu”; (*Curătúra*) *Brigădiéru* Și „teren arabil”; *Căbána Forestiéră* D; ~ *Vânătorulu* II; *Căntónu lu Carábă*; *Părchétu* Pd „porțiune de pădure destinată tăierii”; *Trăndăfiru* M „deal”.

⁴ Anticiparea elementului palatal este discutată de Gr. Brâncuș, *Graiul din Oltenia*, în LR, XI (1962), 3, p. 250 și marcată de NALRR – *Oltenia*, I, harta 24.

⁵ Vezi și Vasile Frățilă, *Repartiția dialectală a dacoromânei (istoricul problemei, cauzele și vechimea ariilor dialectale)*, în idem, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior, 2002, p. 317.

⁶ Vezi Valeriu Rusu, *Graiul din nord-vestul Olteniei*, București, Editura Academiei, 1971, p. 42.

⁷ Fonetismul este discutat de Ovid Densusianu, *Graiul din Țara Hațegului*, București, 1915, p. 23; Sextil Pușcariu, în „Dacoromania”, II, p. 67-68; Valeriu Rusu, *op. cit.*, p. 38.

- *ă* protonic > *a*: *Balaḡána* Pă „pădină”; *Balóŝi* Po „parte de sat”; (*Ária*) *Batrână* OC „teren arabil”; *Barâca Cacaŝḡásă* Gn, Pd „râpă”; (*Drímu*) *Calătorilor* Pă; *Caprareáță*, *Capraréțu* Gi „deal”; *Caráreă* *Grameásca* Pd; *Catúna* Ng „parte de sat”; *Catúnu* (*di pe Báltă*) GO „parte de sat”; *Curatúra* Pă „deal”; (*Válea su*) *Curatúr* CO „teren arabil”; *Curmatúra* Gn, Pd „șă”, Pă, Pd „cătun”; (*Júpiĭ ai*) *Cazúț* Rd „deal”; *Dahḡáca* GO, Pd „loc în pădure”; *Fagaráș* Na „pădure”; *Fasúĭ* CV „coastă”; (*Crácu*) *Fasúĭului* Rn „deal”; *Fataŝúne* OC „deal”; *Gavánele* Sn „deal”; *Lastáriĭ* (*Cocoániĭ*) Pd „pădure”; ~ *de la Șócálțea*; ~ *di la Pețámeă* Pd „pădurice”; *Magúra* OC „deal”; *Maŝéŝu* Pd „ogaș”; *Napárca* B „deal”; *Padína* (*Lúngă*), ~ (*Máre*), ~ (*Mică*) OC; *Padúreă* Și, ~ (*de Aluń*), ~ (*di la Rotáta*) Gn, ~ (*Státului*) OC, ~ (*Travái*) Gn; *Paiúș* Ce „teren arabil”; *Pamántu* (*al Alb*) Gn „pășune”; *Paráu* Mal; *Plaiúțu* (*al Lung*) Iz „drum”; *Pragúșu* (*Máre*), ~ (*Mic*) Gn „cascadă”; *Ramnúța* (*Máre*), ~ (*Mică*) OC „pârâu”; *Raŝḡáca* Iz „luncă mocirloasă”; *Raŝcrúŝe* Bă „răspântie”; *Salísce* Br „deal”; *Salísceă* (*Sátului*) CV „luncă”; *Scarisoára* Cs, Pj „terase pe munte”; *Spalatoáreă* Pă „loc la râu unde se spală rufe”; *Spartúr* Ba „teren stâncos cu găuri”; *Spițariĭ* OC „pădure”; *Tabuŝáua* Pd „deal, vale”; *Vacariĭ* Pd „izlaz”; *Zacatoáreă* Go „deal”; *Zatón* Po.

- *e* > *ă* în silabe accentuate și neaccentuate, prin depalatalizarea consoanelor: *Capraréță*⁸ Gi „coastă”; *Cornéță*, *Cornețál* M „deal”; *Crémăna* Ba „deal stâncos”; *Cuptoáră* Po „deal”; *Frăgărăță* Ba „livadă”; *Izvoáră* Ba, I, Pd; (*Dósu*) *Izvoárălor* Pd „pădure”; (*Fáța*) *Izvoárălor* Cs „coastă”; (*Fântána cu*) *Izvoáră* BA „cișmea”; (*Poiána*) *Izvoárăle* Cs „teren arabil”; *Obsărvător* No „punct topografic”; *Íntră Ogáșă* Să „scursură”; *Porcăreță* B, Cs, D „pajiște”; (*Coásta*) *Ră*, Și „coastă inaccesibilă”; (*Váleă*) *Ră*, CV „vale îngustă”; (*Ráu*) *Rătezát* OC „ponor”; *Sălísțea* Br „deal”; *Žențále* Bă „masive stâncoase”.

- *e* > *i* în silabe posttonice: (*Lócu*) *Căprioárilor* Bl „poiană în pădure”; *Cárpín* L „izlaz lângă pădure”; (*Ápa*) *Gálbină* Ce „pârâu”; (*Crácu cu*) *Lálili* BO „deal”; *Metálile* OC „deal”; (*Lácu cu*) *Métrile* Bl „poiană în pădure”; (*La*) *Piétri* CV „stânci”; *Piétrile* (*Álbe*) Cs, Jd „stânci”; *Pârlăgile* Pă „sat”; *Ploŝtiniḡările* Gi „bălți”; *Rápíle* Br „coastă, teren alunecos”.

- Diftongul *ea*, *ia* > *é*: (*În*) *Curé* OC „teren arabil”; (*La*) *Șusé* Pd „pădure lângă șosea”; (*Poiána*) *Unkésului* Și „teren arabil”.

⁸ Cf. Vasile Frățilă, *Graiuri bănățene de est într-o recentă culegere de folclor: Fonetica și lexicul*, în idem, *Studii lingvistice*, Timișoara, Editura Excelsior, 1999, p. 102.

- Diftongul *ea* > *á/ă*: *Curáya* Pd; (*Cpásta*) *Ra* GO; (*Válea*) *Ra*⁹ OC; (*Válea*) *Ră* CV „vale strămtă”; OC „pârâu”; (*Válea*) *Sácă* OC „pârâu”. Nu este o regulă, această rostire o întâlnim cu predilecție în stânga Cernei, în satele de sub munte: Obârșia-Cloșani, Izverna, Balta, Podeni.

- Se păstrează forma veche, arhaic-populară, a lui *rumán* în *Rumána/Rumânița*: (*Válea* ~, *Váru* ~) și în *Rumâniór* Ba „deal”, Pj „cătun”, (*Pódu*) *Rumâniórilor* Pj „punte peste Râul Bălții” și (*Válea*) *Rumâniórilor* Pj „pârâiaș”.

Consonantismul

- Consonantizarea lui *u* în *pívă* (< *píuă*)¹⁰: *Píva* CV, *Píva Nóuă* B, ~ *Prejnénilor* Gi etc.

- Sub influența iotului, oclusele dentale *d*, *t* devin africcate prepalatale, precum în localitățile Banatului vecin sau peste Dunăre, în graiurile sârbo-croate:

- *d* + *e*, *i*, *ea* > *đ*:

Baráca đi la Pođiscă Gn „râpă”; *Buđeauca* Ba „cucui”; *Boldíțu* Ng „deal rotund”; (*Crácu*) *Báđiđ* Pă „fânaț”; *Đálu (Máre)* „sat”; (*Ogásu*) *Đésuluđ* OC „pârâu”; *Godánu* „sat, comună”; *Gráđina Ániđ* M; (*Počéca la*) *Gráđiň* Rd; (*La*) *Hođinitóare* Iz „popas în munte”; *Leurđíšu* BA, Dâ, Ng „deal cu leurdă”; *Ordéđu Máre* Pd „pisc”; *Pađina* (cu *Šos*) Jd „vâlcea”; *Pređélu* M „deal”; *Rúđina* Gn „deal”; *Sáđina* Jd „pajiște”; (*Crácu*) *Sandiláruđu* Gn „picior de deal”; (*Válea*) *Vérđe* GO. Fonetismul este întâlnit și în Banat, cu prelungire în nord-vestul Olteniei, în sud-vestul, nordul și nord-estul Transilvaniei, în sudul Crișanei și în Moldova¹¹.

- *t* + *e*, *i*, *ea* > *č*:

Balčánu BO „deal”; *Bălčínă* Bl „apă stătătoare mocirloasă”; *Čeđ* CM „ogaș”; *Čicár* Bâ, OC „lăstăriș”; *Comorásče* OC „coastă”; *Costásč* „sat”; *Cošúsče* „râu”; *Dosásče* OC „pădure”; (*Gáura*) *Fječđi* Pj „vale”; *Gruncéđu*

⁹ Fenomenul este întâlnit în Banat, în nordul Transilvaniei, în Crișana, în Maramureș și în Moldova. Cf. Alexandru Rosetti, *Istoria limbii române. I. De la origini până în secolul al XVII-lea*, ed. a II-a revăzută și adăugită, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978, p. 91; Teofil Teaha, *Graiul din Valea Crișului Negru*, București, Editura Academiei, 1961, p. 54.

¹⁰ Cf. Vasile Frățilă, *Studii lingvistice, art. cit.*, p. 97.

¹¹ Cf. M. Gregorian, *Graiul și folclorul din Oltenia nord-vestică și Bănatul răsăritean (regiunea din stânga și din dreapta Cernei)*, Craiova, 1938, p. 21 și 40; D. Macrea, *Studii de istorie a limbii și a lingvisticii române*, București, 1965, p. 71; M. Petrișor, *Graiuri mixte și graiuri de tranziție. Cu privire la un grai mixt din nord-nord-vestul Olteniei*, în LR, XI (1962), 1, p. 89-90; Gr. Rusu, *Probleme de fonetică și fonologie dialectală*, în CL, XI (1966), 2, p. 347-349.

CM „deal mic”; *Linčísče* OC „deal”; *Múnče* Pj „teren stâncos”; (*Crácu*) *Múnčeluĭ* „sat”; *Nápisča* Pd „pădure”; *Nqápčesa* „sat”; *Pálcín* Pj „lăstari”; *Pésčereā* Iz „grotă”; *Plóscina* Pj „baltă”; *Plosčiniqare* Gi „bălți”; *Púnče* OC „podișcă”; *Rogózisče* Bv „baltă”; *Salkísče* Gn „zăvoi”; *Salísče* „sat”; *Stupinísče* B, Rn „poiană în pădure”.

- Sunetul *dz* este întâlnit în rostirea din imediata apropiere a Cernei: *Bradz* Gn „pădure de conifere”; (*Coásta cu*) *Bradz* Mal „parte de sat”; *Búdza (Pláĭuluĭ)* OC „coama dealului”; *Palamídz* Pâ „teren cu pălămidă”; *Posádz* Iz „trecători spre Poiana Beletina”; *Várdzária* OC „grădini”.

- *-mn-* etimologic este întâlnit în *Scámne* Bu, Gh „deal cu pădini”; *Scámnu (Hóĭálor)* CV „poiană în munte”; *Scámnéle* Po „poiană”.

- *n > n̄*. Vecinătatea cu Banatul de est face ca mai multe toponime din stânga Cernei să poarte mărci fonetice și lexicale ale subdialectului bănățean, cum ar fi entopicul *gruń*, care circulă alături de oltenescul *gruĭ*, sau sufixul *-on̄*, alături de sufixul *-oi*, cunoscut în tot restul țării. Ele se regăsesc în toponime ca: *Gruń* Bv „pisc”, *Grúńu* Pj „movilă”, *Grúńu (Larg)* Ba „crac de deal”, (*Crácu*) *Grúńuluĭ* Ba „deal”, (*Pădúreā*) *Gruń* Bv, *Grunčėĭu* CM „delușor”, *Gruĭoáhe* Su „piscuri conice”, dar și *Grúĭu* BA, Br, Cm, D, Ng, P, Sd „movilă”, *Gruĭėť* P „grind”, *Gruĭėťă* Br „dealuri mici”.

- *r* final se palatalizează în toponime provenite de la apelative formate cu sufixul *-ar* (< *-arius*) sau în cuvinte nederivate conținând secvența *-ar*: *Bunár* S „puț amenajat”; (*Piátra cu*) *Cântár* IB „stâncă”; *Fulžér* Jd „drum”; *Fursér* OC „bifurcație a dealului”; *Sandilár* Cs, Pj „loc în pădure”; *Scundár* Pd „cișmea”; *Zmeorár* CV „deal”.

- *ș > s* și *j > z*

- În poziție inițială: (*La*) *Sa* OC „deal”; (*La*) *Să* Pd „culme”; *Săua* Pd „culme”; *Saláp* Ng „parte de sat”, *Sarparĭĭ* (< *Șărpării*, cu *ă* protonic > *a*) Pd „teren răpos”; *Săstu* Gn „vale întinsă”; *Serpelia* (< *Șerperia*, cu disimilarea parțială a celui de-al doilea *r*) M „deal cu șerpi”; *Sáčqála* Pj; *Sâmicĭtru* GO; *Sáputu* CV „izvor”; *Sáru* (cu *Pĭétre*) Na „deal”; *Socáť* Pj „deal”; *Susáua* OC „drumul principal”.

- În interiorul cuvântului: *Apsqára* Pj „pârâu”; (*Fântána*) *Armásuluĭ* Pj „cișmea”; *Arsáste* Gn „deal”; *Arsáťa* OC „pantă expusă soarelui”; (*Váru*) *Camésĭ* OC „pisc”; (*Garána*) *Curmezásă* OC „ochi de pădure”; *Musuroáje* Gn „mobile”; *Musuroáhe* Pd „mobile”; *Palosán* Pj „parte de sat”; (*Ogásu*) *Perisóruĭ* Ba „scursură”; *Plésu* OC „vârf de deal”; *Pragúsu* (*Măre*, ~ *Mic*) Gn „pod carstic”; *Rárisčėā đĭ la Sanúń* OC „pădure”; (*Crácu*) *Rósu* Pd „deal”; *Scarisoára* Cs, Pj „terase pe munte”; *Zenťasqare* OC „stânci ascuțite”; (*Grqápa*) *Balmózuluĭ* OC „crov”; *Blózu*

Ba „loc arabil”; (*Crácu đin*) *Mizlóc* M „deal”; *Pârzoále* GO „teren pietros”; *Préznea* „sat”; *Stráza* Ba „deal”; *Cucúju cu Vártéze* Cs „deal ascuțit”.

c) În poziție finală: (*Fúrca lu*) *Nicús* M „vale ramificată”; *Prágus* Cs „trecătoare”; *Teís* OC „deal”.

- *č > ś*: (*Crácu cu*) *Aglíse* Bă „deal”; *Bášija* Ba „stână”; (*Crácu*) *Bisárisij* Cs „dealul cu biserica”; *Bušína* Jd „pădure”; *Búsum* OC „stâncă”; *Colníse* Po „culme”; *Copášélu* CM „pădure”; *Cracsélu* Bă „culme”; *Crúse* Bă „răspântie”; *Dokíšu* BA „deal”; (*Ogásu*) *Drásilor* GO „pârâu”; (*Deálu*) *Dúnši* Ba „culme”; *Fatašúne* Ba „deal”; *Fursíturá* Bă, OC „bifurcație de deal”; *Kísura* Pj, OC „deal”; *Magurís* Po „deal”; *Másésu* M „teren arabil”; (*Válea*) *Núsilor* Ng „depresiune”; *Păduríșea* Bă „pădure”; *Răscrúse* Bă „răspântie”; *Sérbu al Alb* Rn „deal”; *Sérna* „râu”; *Sírésu* M „platou”; *Șoaca* Bă „pisc”; *Șósile (Goále)* Jd „piscuri fără vegetație”; *Șocáne* Jd „stânci”; *Șocánélum* M „deal”; *Șoára* M „pădure”; *Șúca* Bă „movilă”; *Șusóru (al Nalt)* M „izvor”; *Șusúru (lu Liță)* Pj „izvor”; *Șúta* M, Ng „deal”; (*Izvóru*) *Társájši* CM; (*Piátra*) *Turçoájši* M „stâncă”; *Válsáua* Ng „ogaș”.

- *h* neetimologic, în unele forme ale pronumelor și adjectivelor demonstrative: *Hája-Vále* Cs „depresiune”.

- *č > s*: *sâmičír* (< *cimitir* > *šimitir*, prin influența lui *sânt* „sfânt”) OC „cimitir”; Bă „pădure”; Ce, VU „deal”; (*Ogásu*) *Sâmičírului* L „făgaș”.

- *ğ > ź*: *Cârlíze* OC „stânci”; *Costânzôará* Bă „teren arabil”; *Dežeráfi* Ba „parte de sat”; *Fázi (aĭ Doĭ)* M „deal cu pădure”; *Fazétu* Pj „pădure”, Po „izvor, pădure”; (*Anínu*) *Gáziĭ* Pj „pădure”; (*Crácu Fiéfi*) *Lunz* Ti „picior de deal”; *Márzinea* M „liziera pădurii”; *Ruzétu* M „deal”; *Turúz* S „deal”; *Žeána (Deálului)* S „culme”; *Žeaņ* OC „stâncă”; *Žeáņtu Fuiérozii* OC „stâncă”; *Žeņále* Bă „stânci”; *Žeņán* OC „parte de sat”; (*Su*) *Žeņâșoäre* OC „pădure”; (*Paráu*) *Žerului* Bă „vale”.

- Sporadic, întâlnim *l* etimologic: (*Ișteágu*) *Váli Mári*¹² Bu „deal cu tufe”.

Accidente fonetice

a) **Afereza**: *Părțátoáreă* D „vale” (< *Împărțitoáreă*); *Între Văi* Gn „deal” > *Ntră Văi* > *Trávăi*, cu *ă* protonic > *a*: *Travái*; *Vártitoáre* Sn „locul, la capul satului, unde se alege animalele venite de la păscut” (< *Învártitoáre*).

b) **Asimilare**:

o-u > o-o: *Goronís* Bv „pădure” (< *Goruniš*).

c) **Disimilare**:

¹² Cf. Ovid Densusianu, *op. cit.*, p. 45; Alexandru Rosetti, *op. cit.*, p. 337.

-r: *Fereásta* Pj „deschizătură în munte”

d) Epenteza vocalelor:

-a-: *Patraúla* Cs „fâșie pe unde circulau patrulele”; -i-: *Bolídu* Bus „bold, stâncă”; -â-: *Sâcoálă* Pj „școală”; -u-: *Scurúm* OC „coastă de deal”.

e) Metateză:

(*Linia*) *Bodrâncăscă* Bu „parte de sat” (pentru ~ *Bordâncăscă*); *Perpeléze* GO „cârlige de lemn prinse în stâncă pentru străbaterea versantului” (corect: *Perpelége*); *Pârlipăț* BO „deal” (corect: *Prilipeț* < sl. **Prilipč*; cf. scr. *Prilipac*)¹³; *Răzuréle* GO „teren arabil”, pentru *Lăzuréle* (sau poate fi *Răzorele* > *Răzurele*).

f) Proteza vocalelor:

i-: (*Măgura*) *Icoárbej* M „deal”

u-: *Urúptu Máre*, *Urúptu Mic* F „deal”.

g) Sincopări:

1) de vocale:

-i-: *Jdovín* Pd „deal”; (*Fáța*) *Jdovíni* B „coastă”; (*Táu din*) *Jdovín* B „lac”; *Prăgsóru* (< *Prăgușor*) Iz „pod stâncos”; *Puncélu* Bus „deal cu pădure” (corect: *Puničélu*, diminutiv de la *Púnic*).

-u-: *Gornís* (< *Gorunici*) CM „pădure”; *Grișoáre* (< *Grușoare*) Sf „mici ridicături de teren”; *Runcsór* (< *Runcușor*) „sat”.

2) de silabe: *Băhău* Bb „deal” (< *Băhăhău*); *Čurézu* Rn „deal” (< *Čuhurézu*); (*Prúni* lu) *Alámpie* Bu „livadă” (< ~ *Haralámbie*); *Crânsor* CV „pădurice” (< *Crângușor*); *Móriște* Br „loc cu mohor” (< *Mohóriște*); *Muncélu* (< *Munticelu*) OC „deal”; *Muncéi* (< *Munticei*) OC „creste de deal”; *Sângét* Gor „arbuști” (< *Sânđerét*); *Sodól* Bus „vale” (< *Sohodól*); *Šuréle* M, Sn „izvoare, izlaz” (< *Šušuréle* < *Čučuréle*).

h) Aglutinări ale toponimelor analitice, uneori cu sincopări de sunete: *Cracórnu* Ba „picior de deal” (< *Crácu cu Cornu*); *Cragornénți* Sf „picior de deal” (< *Crácu Gornénți*); *Curálm* BO „deal” (< *Curéáua Álmi*); *Grundimijlócu* Dâ „grinduri” (< *Grúni* din *Mijloc*); *Râmóri* Po „pârâiaș” (< *Ráu Mórii*); *Traváju* Gn „deal” (< *Între Văi*); *Vagarána* Ră „vale” (< *Válea Garána*); *Văleghina* BA „vale” (< *Válea Ghina*).

Concluzii

Din bogăția faptelor linvistice, reiese că toponimia din zona submontană a Mehedințiului prezintă particularități fonetice aproape identice cu cele din graiul din nord-vestul Olteniei, relevând diferite stadii ale evoluției limbii vorbite de locuitorii acestor meleaguri. Toponimele,

¹³ Emil Petrovici, *Toponime slave din valea Almăjului*, în idem, *Studii de dialectologie și toponimie*, București, EA, 1970, p. 139.

mai cu seamă hidronimele și oiconimele, reprezintă o arhivă vie a graiului nord-mehedințean în devenirea sa istorică.

Abrevieri

B = Bala, Ba = Balta, Bă = Băsești, Bâ = Bârâiac, Bb = Brebina, Bh = Bahna, Bl = Balotești, Br = Brânzeni, Bra = Bratilov, Bu = Buicani, Bus = Busești, Bv = Bâlvănești, BA = Baia de Aramă, BO = Breznița-Ocol, Ce = Ceptureni, Ci = Ciovârnășani, Cir = Cireșu, Cm = Comănești, Co = Cocorova, Cs = Costești, CM = Cracu Muntelui, CV = Cerna-Vârf, D = Delureni, Dâ = Dâlma, Fi = Firizu, Gi = Giurgiani, Gn = Gornenți, Go = Godeanu, Gor = Gornovița, I = Ilovița, Il = Ilovăț, Iz = Izverna, IB = Izvoru Bârzii, Jd = Jidoștița, L = Ludu, M = Mărășești, Na = Nadanova, Ng = Negoiești, No = Noapteșa, OC = Obârșia-Cloșani, Pă = Păunești, Pâ = Pârlagele, Pd = Podeni, Pj = Prejna, Po = Ponoarele, R = Răiculești, Ră = Răscolești, Rd = Rudina, Să = Săliște, Sd = Sărdănești, Sf = Sfodea, Sn = Stănești, Ș = Șipot, Și = Șișești, Ti = Titerlești, VU = Valea Ursului.

LA TOPONYMIE SOUS-MONTAGNARDE DE MEHEDINȚI DANS LE PATOIS LOCAL (Résumé)

La richesse des faits linguistiques met en évidence le fait que la toponymie de la zone sous-montagnarde de Mehedinți présente des particularités phonétiques presque identiques au patois du nord-ouest de l'Olténie, en relevant des stades différents de l'évolution de la langue parlée par les habitants de ces régions. Dans ce patois de transition interfèrent les influences de l'Olténie, du Banat et dans une moindre mesure, celles du sud-ouest de la Transylvanie.

CÂTEVA OBSERVAȚII PRIVIND HIDRONIMIA DIN VALEA CRIȘULUI ALB

de

Felicia BARBURA

1. *Delimitare teoretică*

Hidronimia reprezintă o categorie importantă a numelor topice. Cercetarea hidronimică a început prin studiul numelor de râuri mari și fluvii, abia mai târziu trecându-se la examinarea numelor de pâraie și a apelativelor regionale. Prin *hidronim*, Paul Lebel înțelege „orice denumire (apelativ, calificativ sau nume propriu) dată nu numai izvoarelor, râurilor, canalelor, ci și smârcurilor, mlaștinilor, bălților, băltoacelor, lacurilor și mării. Confluentele, vadurile, coturile de râuri, cascadele, gurile de râu au calificative hidronimice. Chiar și termenii limbii curente care evocă apa trebuie să rețină atenția hidronimistului”¹.

În cadrul toponimelor, hidronimele au o stabilitate mai mare, fiind urmate de oronime și apoi de oiconime². Apele au atras așezările omenești în preajma lor, au servit ca drumuri și, în general, au ușurat viața omului. Hidronimele, fiind mai stabile – comparativ cu alte nume de locuri – ne pot furniza informații mai exacte despre cei mai vechi locuitori ai unei regiuni date.

Deși numele de ape sunt considerate cea mai veche parte a toponimiei, nu toate râurile au păstrat denumirile lor vechi. Cele mai stabile au fost numele apelor mari, care prezentau o importanță strategică și economică deosebită. Numele râurilor mici, care au avut un rol însemnat au fost cunoscute de puțini oameni și deseori au dispărut odată cu schimbarea componenței etnice a populației³.

¹ *Introduction*, în *Principes et méthodes d'hydronymie française*, Dijon, 1956, p. 1.

² Idee susținută și de Vasile Frățilă, *Lexicologie și toponimie românească*, Timișoara, Ed. Facla, 1987, p. 97, Vasile Ioniță, *Nume de locuri din Banat*, Timișoara, Ed. Facla, 1982, Albert Dauzat, *Les noms de lieux. Origine et évolution*, Paris, 1963.

³ Vasile Simionese, *Hidronime de origine slavă din Banat*, în „Analele Universității din Timișoara. Seria Științe filologice”, XII, 1974, p. 135.

În general, este admis că cel mai vechi strat toponimic îl reprezintă hidronimele, în special numele de ape mari. Având în vedere că foarte multe denumiri de ape sunt și nume de localități, acest lucru presupune extensia numelui de la ape la localități. Gh. Bolocan consideră că „așezările umane poartă din timpuri străvechi numele de râuri în preajma cărora au apărut”. Această perioadă poartă în toponimie denumirea de **stratul hidronimic**⁴.

În toponimia românească întâlnim trei raporturi de denominare:

- nume de ape – nume de forme de relief;
- nume de ape – nume de localități;
- nume de ape – nume de forme de relief – nume de localități.

Numele de ape au trecut la oronime, apoi la oiconime și la fitotoponime (păduri) din apropiere. Când un sat și un pârâu poartă același nume, se admite că pârâul a fost denumit înaintea satului de locuitorii satelor învecinate, pe unde curge pârâul. În cazuri foarte rare apare și fenomenul invers.

„Deoarece numele apelor apar în anumite zone caracteristice, extinderea numelui a avut loc dinspre aval spre amonte, elementul uman înaintând și cucerind înălțimile montane, și doar ulterior stabilind numele așezărilor permanente pe care le-au format”⁵.

În toponimia românească există suficiente exemple când numele unor râuri au trecut asupra localităților sau când un nume denumește concomitent locuri, forme de relief și așezări.

Luând în discuție hidronimele de origine slavă de pe teritoriul țării noastre, Marius I. Oros și Vasile Simionese deosebesc, din punct de vedere tipologic, două categorii structurale: *hidronime simple* și *hidronime compuse*⁶. Numele simple reprezintă cea mai mare parte a hidronimiei românești de origine slavă. Autorii consideră *hidronime simple* acele nume de apă care sunt alcătuite dintr-un singur cuvânt. În această categorie se includ, pe de o parte, hidronime formate numai din tema cuvântului, numite și *primare* sau *nederivate*, iar, pe de altă parte, nume de cursuri de ape formate din tema etimonului și diferite afixe, numite și *secundare* sau *derivate*.

Hidronimele primare au un înțeles unitar și o structură care nu poate fi descompusă în elemente componente, în timp ce sensul numelor

⁴ Gh. Bolocan, *Stratificarea în toponimia românească*, în LR (XXIV), 1975, nr. 6, p. 583.

⁵ I. Conea, *Toponimia. Aspectele ei geografice*, în *Monografia geografică a R. P. Române. I. Geografia fizică*, București, 1960, citat după Remus Crețan, *Toponimie geografică*, Timișoara, Ed. Miron, 2000, p. 71-72.

⁶ Marius I. Oros, Vasile Simionese, *Structura tipologică a hidronimelor de origine slavă de pe teritoriul R. S. România*, în „Studia Universitatis Babeș-Bolyai”. Series Philologia, 1980 (XXV), 1, p. 48.

derivate sau *compuse* rezultă din sensurile tuturor elementelor componente.

Dintre procedeele mai importante de formare a toponimelor sunt amintite următoarele: *lexico-semantic*, *morfologic*, *lexico-sintactic* și *morfologico-sintactic*.

O distincție între hidronimele mai vechi și cele apărute mai târziu se poate face pe baza criteriului semasiologic, după cum afirmă Ivan Duridanov⁷. S-a demonstrat că, de regulă, sunt mai vechi hidronimele care, prin sensul lor, reflectă diferite caracteristici fizice și chimice ale apei, ale solului, precum și lumea vegetală și animală înconjurătoare, în timp ce hidronimele cu înțeles cultural-istoric și cele care reflectă relații de posesiune sunt mai noi. Relativ recente sunt și *hidronimele secundare*, cele derivate de la alte nume geografice. Acestea amintesc de existența unor obiecte (sate, moșii, munți etc.) aflate în apropiere.

Ocupându-se de reconstituirea vechii hidronimii a Vardarului, Ivan Duridanov notează că numele râurilor mai mari sunt de obicei mai rezistente, pe când cele mai mici sunt mai expuse schimbărilor, fiind înlocuite de regulă cu apelative simple sau în locul lor apărând nume secundare, derivate de la nume de localități sau de la nume geografice aflate în preajma cursului râului.

Un articol interesant legat de hidronimele mai vechi din limbă este și cel al lui Liviu Franga, care, pe baza analizei filologice și lingvistice a atestărilor antice și medievale, urmărește clasificarea de structură a principalelor hidronime din Dacia din perspectiva metodei comparativ-istorice

O cercetare mai nouă în cadrul hidronimiei poate fi considerată cea a lui Mircea Ciubotaru, care, în *Oronimia și hidronimia din bazinul superior al Bârladului*, „își propune să verifice, pornind de la un material toponimic concret și în mare parte inedit, valoarea funcțională a unor concepte relativ noi în cercetarea toponimică românească, precum: *polarizarea*, care funcționează ca principal mecanism al structurării toponimiei și care constituie o reflectare a unor relații din realia, baza ei constituind-o oronimia și hidronimia; *diferențierea*, adică procesul prin care se desemnează, cu ajutorul unor delimitatori lexicali, părțile unui obiect geografic denumit. *Diferențierea* se realizează prin opoziții privative

⁷ Vasile Frățilă, recenzie: Ivan Duridanov, *Die Hydronymie des Vardarsystems als Geschichtsquelle* (Slawische Forschungen, Band 17), Böhlau-Verlag, Köln-Wien, 1975, p. 56-62, în Vasile Frățilă, *Cercetări de onomastică și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2004, p. 124; (varianta germană în „Namenkundliche Infomationen”, nr. 35, Leipzig, 1979, p. 56-62; varianta franceză în „Revue Roumaine de Linguistique”, 1983 (XXVII), nr. 4, p. 353-358).

și graduale, cu determinante antonimice sau cu sufixe (diminutive sau augmentative)”⁸.

2. Clasificare

După dimensiunile cursurilor și după volumul apelor transportate, hidronimele sunt clasificate în: **microhidronime** (numele de izvoare, pâraie și râuri mici) și **macrohidronime** (care denumesc apele curgătoare mari: râurile și fluviile). Deoarece o clasificare a apelor în „nume de ape curgătoare” sau **potamonime** (< gr. *potamós* „râu”) și „nume de ape stătătoare” sau **limnonime** (< gr. *limnē* „lac”) nu permite întotdeauna o deosebire clară, s-a stabilit că este necesară și o clasificare în subclase sau subtipuri, cum ar fi: „nume de bălți” sau **tiphonime** (< gr. *tiphos* „baltă”), „nume de mlaștini, smârcuri” sau **helonime** (< gr. *hélos* „mlaștină”), „nume de mări” sau **pelagonime** (< gr. *pélagos* „mare”) și „nume de oceane” sau **oceanonime** (< gr. *ōkeanós* „ocean”)⁹.

2.1. Alături de oronime, **macrohidronimele** sunt cele mai vechi și mai rezistente. Din rândul hidronimelor majore face parte și Crișul Alb.

Crișul Alb (212 km) izvorăște de pe versantul vestic al Munților Bihorului de la altitudinea de 980 m de sub vârful Certezul (1184 m) din masivul calcaros al Pietrelor Albe. În lungul râului se disting trei sectoare principale: *sectorul superior, montan*, foarte scurt până la Blăjeni, *sectorul de culoar al Crișului Alb* până în aval de îngustarea de la Cociuba și *sectorul piemontan și de câmpie* în aval, care începe la Răpsig.

Crișul este pomenit încă din sec. al VI-lea: *Crisia, Grisia* (Iordanes), *Gresia* (Geographus Ravennas), Κρισοῦς (Constantin Porphirogenetul). În documentele latino-ungurești și ungurești este înregistrat sub formele: *Kris*, latinizat *Krisus, Kirūs, Kērēs, Keresz, Kōres, Kōrös*. Românii l-au numit întotdeauna *Criș*, iar sașii, care l-au împrumutat din română, i-au spus *Kreisch*. Numele acestui râu se înscrie alături de *Argeș, Timiș, Mureș, Someș* în seria hidronimelor străvechi, autohtone, care au un ș final, perpetuându-se din vremea dacilor până astăzi¹⁰.

2.2. **Microhidronimele** (izvoare, pâraie, râuri mici) și-au luat denumirea: după munții din care izvorăsc (și invers), după caracterul apelor, după numele localităților în dreptul cărora ies din munte sau după nume de persoană. Bazinul Crișului Alb are, pe lângă rețelele permanente,

⁸ Vasile Frățilă, recenzie: Mircea Ciubotaru, *Oronimia și hidronimia din bazinul superior al Bârladului*, Iași, Casa Editorială, Demiurg, 2001, în Vasile Frățilă, *Cercetări de onomastică și dialectologie*, p. 187.

⁹ Jürgen Udolph, *Genwässernamen*, în *Namenarten und ihre Erforschung. Ein Lesebuch für das Studium der Onomastik*. Herausgegeben von Andrea Brendler und Silvio Brendler, Hamburg, Baar-Verlag, 2004, p. 331.

¹⁰ Vasile Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Excelsior Art, 2002, p. 18.

o serie de văi intermitente ce formează un adevărat păienjeniș de ape, particularizând acest peisaj.

2. 3. Hidronime provenite de la entopice

2.3.1. Entopicele care intră în componența toponimelor ce denumesc ape curgătoare sunt: **cioroi**, **fântână**, **ierugă**, **izvor**, **obârșie**, **pârâu**, **răstoacă**, **râu**, **șipot**, **știubei**, **vale**.

Cioroi denumește o pantă lină cu un pâlc de pădure în mijloc în care se află un izvor (Blăjeni, Plai); izvor care țâșnește cu putere din pământ (Țebea). La baza hidronimelor de mai sus stă substantivul *cioroi* „jghebut, scândurică scobită sau coajă de copac [pe care curge apă], firul apei care țâșnește din pământ”¹¹.

Còșpòtoc, canal destinat irigațiilor (Răpsig). Cf. *potoc* „pârâu mare care curge repede” (v. slav. *potokŭ* „torent”, bulg. *potok* „pârâu”, rus. *potók* „râu, fluviu”)¹².

Fântână. Sensul vechi al apelativului *fântână* este „izvor”¹³. Fântânile poartă, de obicei, numele proprietarului: **Fântâna Costeștilor**, fântână aflată în locul numit *Costești* (Blăjeni-Vulcan); **Fântâna Deacului** (Blăjeni); **Fântâna Oprească** „fânațuri, șes aflat în vârful unui delușor” (Reți); **La Fântâna cea Rece** (Budești); **La Fântâni** „un teren cu multe fântâni pentru adăpatul vitelor” (Dumbrava de Jos); **La Valaie**, loc unde se adapă animalele (Budești, Crocna).

Ierugă, ca toponim simplu denumind un „braț de râu ce duce apa la moară, canal prin care se abate apa de la moară” (< srb. *jaruga*), intră și în componența numelui unui teren arabil **Peste Ieruga** (Șicula).

Izvor „loc de unde iese apa din pământ, continuu și formează un pârâu, râu”. Acest loc poate fi amenajat, numindu-se : *fântână*, *ierugă*, *știubei*, *vălaie* sau neamenajat: *obârșie*, *ogaș*, *pârâu*, *râu*, *șipot*. El intră în componența toponimelor: **Fundu Izvorului**, vale îngustă și adâncă (Reți); **Izvorul de la Capul Runcului**, (Budești); **Izvorul de la Prisacă** (Budești); **La Izvor**, „locul unde este un izvor” (Dumbrava de Jos).

Obârșie este cunoscut ca sinonim parțial pentru *izvor* cu următoarele sensuri: 1. „partea superioară a văii la fundul ei”; 2. „locul unde se începe albia văii”; 3. „partea cea mai înaltă de la fundul văii”; 4. „verigă din care iese izvorul de apă”; 5. „izvor mlăștinos al unei ape curgătoare”. În toponimul **Obârșa**, fânațuri (Plai), el are sensul de „partea superioară a văii, locul de unde se începe albia văii”.

¹¹ *Ibidem*, p. 63.

¹² Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, Editura Academiei, 1963, p. 93.

¹³ Cf. *ibidem*, p. 56; Mircea Homorodean, *Vechea vatră a Sarmizegetusei în lumina toponimiei*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, p. 169.

Părău. *Pârâu* (pl. *pâraie*) „râu mai mic, vale mică” este întâlnit pe întreg teritoriul țării, alcătuiind toponime variate. Pe valea Crișului Alb apare în toponimele: **Părăul Bătrân**, loc pentru pășunat (Dumbrava de Jos); **Părăul Bisericii**, trece pe lângă biserică (Dumbrava de Jos); **Părău Cosii** (Buteni); **Părău Dulii** (Budești); **Părău Didii**, pășune, teren abrupt (Criș); **Părău Dinuli**, pârâu înconjurat de arături și fânațuri (Blăjeni); **Părău Făuresc**, aici locuia o familie *Faur*; **Părău Fârțulesc**, aici stau două familii cu porecla *Fârțu* (Dumbrava de Sus); **Părău Firțuli**, „pârâu înconjurat de fânațuri” (Blăjeni); **Părău Grosuli**, coastă abruptă de-a lungul pârâului, pârâu izvorăște din satul Grosuri; **Părăul Gut** (Șicula)¹⁴, **Părău Jgheabuli**, teren în pantă aflat de-a lungul pârâului; **Părău Jorjului** (Sălătruc); **Părău Juncului** (Ribița)¹⁵. **Părăul Iacobel** (Șicula); **Părău Izvorului** (Dumbrava de Sus); **Părău Largii**, de-a lungul pârâului este o luncă largă (Dumbrava de Jos); **Părău Lazurilor**, teren în pantă aflat de-a lungul pârâului (Sălătruc); **Părău li Lupaș**, terenuri situate pe lunca acestei văi; **Părău Marginii**, pârâu ce curge pe la marginea satului (Blăjeni); **Părău Pietrii**, pășune, teren în pantă în prelungirea căruia se află stâncă (Sălătruc). **Părău Pârcea**, teren stâncos și abrupt (Grosuri). **Părău Purcuretu** (Buteni)¹⁶. **Părău Prelucilor** (Dumbrava de Jos). **Părău Răchiții**, pășune, teren de-a lungul pârâului pe care se află răchită „varietate de salcie folosită ca material de împletit” (Sălătruc); **Părău Ribiciorii** (Ribița); **Părău Ruginii** (Sălătruc); **Părău Satului** (Reț); **Părău Solomonesc**, „aici stau ai lui Solomon” (Dumbrava de Sus); **Părău Spânzului**, un pârâu pe care se află multe arături (Dumbrava de Jos.); **Părău Stârculi** (Reți)¹⁷; **Părău Șerdanului** (Dumbrava de Sus); **Părău Șipotului**, „pă pârâu în sus se află un izvor” (Dumbrava de Sus); **Părău Târnicioarii**, folosit pentru pășune (Dumbrava de Jos.); **Părău li Todor**, teren abrupt de-a lungul pârâului (Criș); **Părău Trunchiuli**, un versant al Crișului Alb (Blăjeni); **Părău Uibăreștiului** (Ribița); **Părău Vărăticului** (Buteni); **Părău Viezurelui**, în apropierea pârâului se află multe vizuini de viezure; **Părău Vlăii**, un pârâu cu multă iarbă pentru pășune (Dumbrava de Jos).

Știubei „izvor amenajat prin așezarea deasupra lui a unui trunchi găunos” apare în numele de loc omonime din localitățile Plai și Hălmagiu.

Vale, denumind: 1.o formă de relief, îngustă și alungită, cu altitudini mai joase decât regiunile înconjurătoare și deschisă în aval, care

¹⁴ Cf. n.p. *Gut* (< bg. *Guto* sau (și) *gut* „porumbel”) atestat de Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, EȘE, 1983, p. 233.

¹⁵ Din apel. *pârâu* + *junc* „taur sau bou tânăr, nepus la jug”, cf. și n.p. *Juncu*.

¹⁶ Cf. *purcărețu* „locul unde se strâng sau se adăpostesc porcii”.

¹⁷ Cf. n.p. *Stârcu* atestat de N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, EA, 1963, p. 376.

este străbătută (permanent sau temporar) de o apă curgătoare; 2. regiune de șes situată sub nivelul ținuturilor din jur (și udată de o apă curgătoare), intră în componența următoarelor toponime: **Valea Albă**, vale cu o luncă foarte îngustă în prelungirea căreia se află pădure; pe această vale se află piatră de calcar (Grosuri); **Valea Artanului**, curs de apă înconjurat de păduri de brad (Blăjeni); **Valea lui Ban**, teren aflat de-o parte a pârâului sub formă de pantă lină (Blăjeni); **Valea Brusturilor** (Hălmagiu); **Valea lui Bude** (Ribicioara); **Valea Caldă**, pârâu cu apă caldă tot timpul anului (Țebea); **Valea Calului**, loc de arături și pășunat de-a lungul pârâului (Dumbrava de Sus); **Valea Cerghii** (Crocna); **Valea Ciungilor**, „vale care vine din Capul Runcului” (Budești); **Valea Ciurtii**, vale cu teren abrupt (Grosuri); **Valea Cleciova**, vale și teren arabil (Buteni); **Valea Crocnii**; **Valea de Obârși** (Crocna); **Valea de Secaș** (Crocna); **Valea Drăghinii**, pantă lină de-a lungul văii (Criș); **Valea Găinii** (Hălmagiu); **Valea Hălmagiului** (Hălmagiu), izvorăște de sub Muntele Găina, are ca afluenți *Valea Trestiei* și *Valea Sârbilor*, se unește în Hălmăgel cu *Valea Luncșorii*, formând o singură vale, care se varsă în Crișul Alb în dreptul satului Tisa; **Valea la Tulnici** (Crocna); **Valea Luncșorii** (Hălmăgel); **Valea Maluli**, pășune, versant abrupt (Blăjeni, Budești); **Valea Mare**, loc arător și fânaț de-a lungul văii (Reț); **Valea lui Marți**, loc de pășune (Dumbrava de Jos); **Valea Mică**, pârâiaș care curge pe o pantă lină (Grosuri); **Valea Minii**, vale în apropierea căreia se află mina (Țebea)¹⁸; **Valea Muierilor**, loc cu pășune (Ribicioara); **Valea Păiușenilor**, vale ce se varsă în Cișul Alb (Buteni); **Valea Peștelui** (Budești); **Valea Pietrii**, loc de pășune (Ribița); **Valea Petruieștilor** (Vulcan); **Valea Plaiului**, pășune (Plai); **Valea Porșorului**, teren care se află de-a lungul pârâului care se continuă cu pădure de stejar; **Valea Seacă** (Crocna); **Valea Sălătrucului**, teren aflat pe lunca Văii Sălătrucului; **Valea Stârminoaselor**, versant abrupt în prelungirea văii; **Valea Strâmbii**, pășune (Reț); **Valea Tisei** (Hălmagiu)¹⁹; **Valea Tocoiască** (Crocna); **Valea Topliții**, **Pe Topilă**, valea unde localnicii puneau cânepa la topit (Blăjeni-Vulcan, Budești); **Valea Trestiei**, afluent al *Văii Hălmagiului* (Hălmăgel); **Valea lu Tudor** (Budești); **Valea Țarcarii**, „a existat un țarc de oi în trecut” (Budești)²⁰. **Valea Țiganilor**, pășune, pădure, coastă în prelungirea văii (Criș); **Valea Sârbilor**, afluent al *Văii Hălmagiului*; **Valea Vieușenilor**, teren aflat de-a lungul văii de pe

¹⁸ Cf. și n.p. *Minea*.

¹⁹ După *tisă* „o specie de conifere” < v. sl. *tisa*, „pin”.

²⁰ Pentru modul de formare a lui **țarcare* „loc cu țarc” < *țarc* + *-are*, sufix cu valoare locală (< lat. *-aria*), cf. *cărbunare* < lat. *carbonaria* (< *carbo*, *-onis* „cărbune”) (vezi, în acest sens, Domnița Tomescu, *Derivarea românească în context romanic. Continuitatea sufixului latin -aria, în Studia in honorem magistri Vasile Frățilă*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, p. 503 – 515, în special p. 506).

malul căreia, de-o parte și de alta, se ridică câte o coastă abruptă. Pe această vale vulpile își fac vizuini; **Valea Zăvoaielor**, teren drept care se prelungește cu o coastă.

2.3.2. Apele stătătoare sunt denumite prin apelativele: **baltă, bărc, hadă, iaz, iezer, lac, mlacă, molcă, sărătură, tău, topilă**. Dintre acestea, cel mai frecvent apelativ întâlnit în toate provinciile românești este *baltă*. El aparține fondului traco-geto-dac al limbii române. Poate fi însoțit de epitete (**Balta Lungă**), poate fi derivat (**Băltuța**) sau exprimat prin sinonimele: *bahnă, bărc, hadă, mlacă*. Ca nume de așezare, sat pe valea Crișului Alb, îl întâlnim în varianta **Baltele**, formă arhaică de plural.

Apelativul *baltă* denumește mai ales un teren mai jos pe care rămâne mult timp apă după ploaie sau o apă stătătoare permanentă. Singur sau în compuse îl întâlnim în toponimele:

Balta, loc de pășunat (Ribița); **Balta Lungă**, teren arabil spre sat, fâneață (Buteni, Șicula); **Balta Calului**, teren arabil (Buteni)²¹; **Belți, (La Belți)** teren agricol, loc mai bălțos (Răpsig), loc unde se adapă animalele (Budești); **Peste Baltă**, „partea de sus între gară și sat”, loc mai jos (Răpsig).

Hadă este cunoscut ca apelativ topic, în special de-a lungul Crișului Alb: **Hadă** (Răpsig), **La (În) Hadă**, teren agricol pe lângă Criș (Șicula, Crocna).

Mlacă, având semnificația „mlăștină, smârc” este numele unui teren arabil pe marginea Crișului Alb (Buteni)²², iar **Molcă**, denumind un loc neted, mlăștinos (Criș), are la bază termenul dialectal *molcă* „mlăștină”.

Apelativul **iezer** „lac” (<v.sl. *jezero*), astăzi ieșit din uz, s-a pietrificat în toponimele: **La Iezări**, loc de pășune (Budești); **Între Izături**, loc arabil în lunca Crișului (Criș)²³.

Lac apare fie singur, cu determinative, diminutive sau ca sinonim pentru: *iaz, tău*. Îl găsim în toponimele: **Lacu**, teren neproductiv (Răpsig), **Lac**, teren arabil unde există o fântână (Dumbrava de Jos), loc drept (Ribicioara), **Lăcșor** (Blăjeni - Vulcan).

Sărătura. Toponim notat la Buteni, unde denumește un teren apăsător, destinat fânețelor²⁴.

²¹ *Calu* poate face trimitere și la slav. *kal* „lut, noroi, mlăștină”. Vezi Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, p. 54.

²² Din apelativul *mlacă* „teren mlăștinos”, „baltă complet acoperită de vegetație cu pământ, având dedesubt încă apă sau noroi moale”.

²³ Din dial. *iezătură* „stavilă în calea unei ape, zăgaz” (DA).

Tău „lac” (< magh. *tó*): **La Tău**, loc mlăștinos, „teren agricol unde stă apa” (Budești, Hălmăgel); **Tăuț**, „loc așezat, este și o fântână” (Dumbrava de Jos); **Tăuțu**, pășune mlăștinoasă (Țebea).

2.3.3. De-a lungul apelor curgătoare, pe văi, întâlnim: **luncă**, **vad**.

La Luncă, „loc șes” (Hălmăgiu, Hălmăgel, Crocna, Blăjeni), **Luncuțe**, teren plan cu o fântână (Dumbrava de Jos). Îl întâlnim atât cu sensurile de „vale păduroasă pe marginea unui râu, câmpie umedă acoperită cu iarbă”, cât și ca toponime majore (augmentative și diminutive): *Luncoiul*, *Luncșoara*, localități așezate pe marginea Crișului Alb. **La Vad**, pășune și pădure, pantă lină începând de la malul apei (Reți).

Terenuri umede există și acolo unde se întâlnesc pâraiele sau văile în drumul lor spre vărsare: **Între Ape**, locul unde se întâlnește *Părăul Ribiciorii* cu *Părăul Uibăreștilor* (Ribicioara); **Între Pâraie**, locul unde se întâlnesc două pâraie (Dumbrava de Jos).

A FEW OBSERVATIONS CONCERNING HYDRONYMY FROM CRISUL ALB VALLEY

(Abstract)

This material presents the importance of certain hydronyms from Crisul Alb valley for toponymy. The author shows the main characteristics that determines two classification of water names. Based on the dimension of the flows, we have macro-hydronyms and micro-hydronyms. Further on, toponyms coming form entopic are classified describing running waters and still waters.

²⁴ De la *sărătură* „suprafață de teren, cu dimensiuni reduse, caracterizată printr-o mare bogăție de săruri care se pun în evidență mai ales în perioadele secetoase ale anului” (V. Băcăuanu, I. Donisă, I. Hârjoabă, *Dicționarul geomorfologic*, București, EȘ, 1974, p. 164).

OBSERVAȚII PRIVIND TRATAREA OMONIMELOR ÎN DICȚIONARE

de

Florina-Maria BĂCILĂ

Ca unitate de bază a vocabularului, cuvântul reprezintă, în fapt, o formă sonoră sau grafică, având o structură simplă sau complexă, purtătoare de sens (lexical sau gramatical). „Când raportul dintre formă și sens este de 1/1 (o formă = un sens), cuvântul este *monosemantic*. [...] Când raportul dintre formă și sens este supraunitar (mai multe forme = un singur sens), fenomenul se numește *sinonimie*. [...] Când raportul formă – sens este subunitar, aceleiași forme corespunzându-i mai multe sensuri, uneori poate fi vorba de *omonimie*, caz în care forma unică reprezintă fie cuvinte diferite, tratate în dicționare ca unități lexicale distincte [...], fie valori gramaticale diferite ale aceluiași cuvânt [...]. Alteori este vorba de *polisemie*, adică de o proliferare de sensuri ale aceluiași cuvânt prezentat în dicționare ca o singură unitate lexicală; pentru acesta se menționează mai întâi *sensul de bază* (prim, principal, propriu), apoi *sensurile derivate* (*secundare*), dintre care unele pot fi și *figurate* (cu valențe expresive)”¹.

Am semnalat, mai sus, că omonimia cunoaște multiple conexiuni cu celelalte categorii semantice, motiv pentru care a și fost definită, uneori, prin raportare la acestea². Astfel, din punctul de vedere al relației dintre

¹ Eleonora Zamșa, *Dinamica semantismului cuvintelor*, în LLR, XXXIII (2004), nr. 2, p. 15. Pe de altă parte, unele cuvinte pot fi polisemantice și, în același timp, omonime în raport cu altele.

² De obicei, lingvistica tradițională plasează omonimia pe același plan cu polisemia, cu sinonimia și cu antonimia, considerându-le pe toate drept fenomene semantice; cf. o altă opinie la Narcisa Forăscu, *Omonimia*, în LLR, XXIX (2000), nr. 1, p. 5, unde se arată că omonimia „*nu este o relație de sens* [subl. aut.], dimpotrivă, ea se definește prin *absența* [subl. aut.] legăturilor de sens dintre omonime.”; vezi și Angela Bidu-Vrânceanu, Narcisa Forăscu, *Limba română contemporană. Lexicul*, București, Humanitas Educațional, colecția Repere, 2005, p. 60: „Discutarea omonimiei în contextul intenției de a oferi o descriere unitară și coerentă a lexicului, adică de a demonstra caracterul organizat, structurat al acestuia constituie oarecum o abatere, dacă ținem seama de faptul că

sens și forma sonoră, ea a fost interpretată ca „un fenomen firesc în virtutea principiului arbitrarului semnului lingvistic”³, reprezentând un caz de neutralizare a opozițiilor în latura semnificantului unităților respective⁴.

Se știe că, în orice limbă așa-numită naturală, două sau mai multe complexe sonore sunt asociate aceluiași sens (*sinonimie*) și, invers, două sau mai multe sensuri total diferite unul de celălalt se pot asocia aceleiași forme (*omonimie*), unele școli lingvistice atribuindu-i acesteia din urmă un loc esențial printre factorii care determină și guvernează evoluția limbii în general și a vocabularului în special. S-a afirmat adesea că omonimia reprezintă manifestarea unui proces contrar *sinonimiei*: „În timp ce sinonimia presupune gruparea unui număr de cuvinte în jurul aceluiași referent, ale cărui particularități sunt redată prin termenii sinonimi, în cazul omonimiei procesul este invers: același corp fonetic (cuvânt) trimite la referenți diferiți”⁵.

omonimia *nu* reprezintă o *relație semantică* [subl. aut.] între cuvinte. [...] Omonimia pare a fi mai interesantă din punct de vedere practic, aplicativ, ca de exemplu ocurența termenilor omonimici în clase contextuale, implicațiile ei în practica lexicografică și în practica limbii. Prin aceasta înțelegem omonimia ca o sursă de confuzie, cu sau fără intenția de a obține efecte stilistice”.

³ Iorgu Iordan, Vladimir Robu, *Limba română contemporană*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1978, p. 269. De altfel, omonimia a fost definită, uneori, tocmai ca fenomen ce contravine „legii” unității dintre forma și conținutul semnului lingvistic – vezi V. Moldovan, B. Ispas, *Definirea omonimelor în planul opoziției formal-semantice omonimie – polisemie*, în AUT, XIII (1975), p. 121; Valentin Moldovan, *Omonimia și polisemia. Limite și interferențe (Cu referire specială la limba rusă contemporană)*, Arad, Editura „Viața arădeană”, 1999, p. 3 –, ca „o deviere de la principiile fundamentale de funcționare a semnului lingvistic, conform cărora unui complex sonor trebuie să-i corespundă un singur sens, iar unui sens – un singur complex sonor.” – vezi Marin Bucă, *Sinonimia și variațiile formei cuvântului. Observații asupra lexicului limbii ruse*, în AUT, VI (1968), p. 125.

⁴ Pentru această problemă, vezi Andrei Avram, *Despre neutralizarea opozițiilor lingvistice*, în LR, XI (1962), nr. 4, p. 343-356, studiu reluat în volumul colectiv *Elemente de lingvistică structurală*. Redactor responsabil I. Coteanu, București, Editura Științifică, 1967, p. 131-147.

⁵ Narcisa Forăscu, *op. cit.*, p. 3; vezi aceeași idee la Ion Coteanu, Narcisa Forăscu, Angela Bidu-Vrânceanu, *Limba română contemporană. Vocabularul*, ediție revizuită și adăugită, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1985, p. 118; Angela Bidu-Vrânceanu, Narcisa Forăscu, *op. cit.*, p. 61; Luiza Seche, *Aspecte ale sinonimiei, omonimiei și antonimiei în limba română*, în „Presa noastră”, XVII (1972), nr. 3, p. 42: „Deosebite de sinonime sunt *omonimele* [...], care presupun existența a două sau mai multe sensuri la unul și același cuvânt [...]”; Luminița Hoarță Lăzărescu, *Sinonimia și omonimia gramaticală în limba română*, Iași, Editura Cermi, 1999, p. 130: „Există în limbă, la diverse nivele ale ei, posibilitatea ca același semnificant să transmită informație semantică, gramaticală, stilistică distinctă. Cu alte cuvinte, în timp ce sinonimia, la nivelele amintite [fonetico-fonologic, lexical-semantic, gramatical, stilistic – n. n. F.-M. B.], vizează mijloace diverse de transmitere a aceleiași informații (semantică, gramaticală, stilistică), *omonimia* este manifestarea unui proces contrar: același semnificant transmite

Pornind de aici, pentru alți cercetători, fenomenul se reduce la *sfera accidentalului*⁶, la identitatea întâmplătoare a formei unor cuvinte având semnificații diferite: „Dacă sinonimia și antonimia reprezintă modele «naturale», obiective, de structurare a sensurilor dintr-o limbă, omonimia se plasează la polul opus, fiind expresia «accidentalului», a *întâmplării* în domeniul lexicului”⁷.

Problemele pe care le ridică, în general, definirea omonimiei nu se rezumă la precizările pe care le-am făcut mai sus, ci ele rezultă mai cu seamă din dificultatea stabilirii unor limite precise dintre aceasta și *polisemie* – aspect esențial al definiției, cu implicații importante în practica lexicografică.

Într-adevăr, corelația dintre numărul sensurilor, numărul complexelor sonore și numărul cuvintelor se reflectă în exprimarea, prin același înveliș sonor, a unor semnificații multiple care, datorită relațiilor dintre ele, formează un sistem (în cazul *polisemiei*) sau a două sau mai multe accepții, între care nu există nicio legătură (în situația *omonimiei*)⁸. Cele două modalități de structurare semantică sunt fenomene sincronice, raportate cel mai frecvent la lexic, și se bazează pe faptul că același semnificant poate avea două sau mai multe semnificații. Trebuie făcută distincția dintre *polisemie* (ea se referă la diversele înțelesuri ale unui singur cuvânt⁹), și *omonimie*, care presupune două sau mai multe lexeme

informație semantică, gramaticală, stilistică diferită.”; Ion Toma, Florin Popescu, Elena Silvestru, *Limba română. Curs general*, București, Editura Fundației România de Mâine, 2000, p. 61: „Prin *omonimie* se înțelege identitate perfectă în planul expresiei și diferență totală în planul conținutului semantic. Este un proces contrar sinonimiei, în sensul că același corp fonetic trimite la doi referenți deosebiți. Cu alte cuvinte, *omonimele* sunt două sau mai multe cuvinte identice din punct de vedere formal și complet diferite în ceea ce privește sensul.”; cf. și Maria Doina Magheru, *Paronimia ca fenomen lingvistic*, în LL, XLIX (2004), vol. I-II, p. 41: „Departate de a fi grupări accidentale, întâmplătoare de cuvinte, sinonimele și omonimele funcționează ca principiu sau mod de organizare a vocabularului ca sistem”.

⁶ Vezi Narcisa Forăscu, *op. cit.*, p. 7: „Ceea ce este definitoriu pentru omonimie este faptul că ea nu este o relație de sens [subl. aut.], ci o simplă coincidență formală a două cuvinte.”; cf. și Catherine Fuchs, *Les Ambiguïtés du français*, Paris, Éditions Ophrys, collection *L'essentiel français*, 1996, p. 9 și p. 176.

⁷ Carmen Vlad, *Limba română contemporană. Lexicologie*, Cluj, 1974 (litografiat), p. 87. Din acest punct de vedere, omonimele nu sunt altceva decât „accidente ivite din cauza nepotrivirilor dintre conținut și complexul său sonor, în timp ce sinonimia reprezintă completarea lipsurilor inerente reflectării obiectelor prin însușiri, nu prin esența lor.” – vezi Ion Coteanu, *Contribuții la o semasiologie sistematică*, în PLG I, p. 27.

⁸ Vezi Marin Bucă, *op. cit.*, p. 118.

⁹ Definitorie pentru polisemie este prezența unor elemente care asigură legătura între semnificații. Când această legătură nu mai este percepută, structura se dezintegrează, ducând la omonimie (care nu înseamnă diferență semantică în interiorul unuia și aceluiași cuvânt); vezi Aurora Pețan, *Polisemia*, în Marius Sala (coord.), *Enciclopedia limbii*

cu formă identică. Prin urmare, varietatea sensurilor unui cuvânt polisemantic nu distruge identitatea lui semantică, în timp ce omonimele sunt cuvinte distincte¹⁰.

De aceea, mai riguroase, în delimitarea acestor categorii semasiologice, sunt definițiile care precizează caracterul și gradul deosebiriilor semantice dintre aceste două fenomene¹¹: „Cuvintele polisemantice sunt unități lexicale care au cel puțin două sensuri cu un nucleu de indici semantici comun.”¹², pe când „Cuvântul identic din punct de vedere (sic!) al formei, dar cu înțelesuri total diferite aparține omonimiei. Omonimele cuprind cuvinte cu semnificat identic, dar cu sensuri diferite. [...] Omonimia presupune incompatibilitatea de sensuri în sfera unor unități lexicale purtând același nume [subl. aut.]”¹³, „identitate perfectă în planul expresiei (adică al formei sonore) și diferență totală în planul conținutului semantic [subl. aut.]”¹⁴.

Așadar, în plan sincron, absența semelor comune, a acelei verigi semantice intermediare (despre care se vorbește în majoritatea lucrărilor de specialitate) dintre semnificațiile omonimelor reprezintă caracteristica esențială, specifică înseși naturii acestui fenomen, trăsătura diferențiatoare în marcarea opoziției omonimie / polisemie. Prin urmare, „vom considera cuvânt polisemantic orice grup de corpuri fonetice identice reunite într-un sem prezent în fiecare dintre ele și vom numi *omonime* orice corpuri fonetice (două sau mai multe) lipsite de un sem comun”¹⁵.

Evident, opoziția de care aminteam nu interesează într-o asemenea măsură discursul (mesajele), unde multiplicitatea sensurilor posibile este

române, București, Editura Univers Enciclopedic, 2001, p. 437, s.v.; Narcisa Forăscu, *Categorii semantice: polisemia*, în LLR, XXVIII (1999), nr. 3, p. 20.

¹⁰ Alți cercetători remarcă și etimologia diferită a omonimelor, spre deosebire de cuvintele polisemantice.

¹¹ Poate de aceea s-a afirmat că formele flexionare identice din interiorul aceleiași părți de vorbire pot fi numite cel mult *omoforme*, nu omonime, pentru că ele au același sens lexical; vezi Cristian Moroianu, *Omonimia în sfera lexicului*, în LL, XLIV (1999), vol. II, p. 25.

¹² Alexandru Popescu-Mihăești, *Omonimia. Dicționar de omonime*, București, Casa de editură „Avram Iancu”, 1993, p. 25.

¹³ *Ibidem*, p. 27. În cazul abordării problemei sub un unghi strict *semantic*, omonimia va include toate unitățile lexicale cu aceeași formă sonoră, caracterizate prin divergența totală a sensurilor lor (vezi V. Moldovan, B. Ispas, *op. cit.*, p. 124).

¹⁴ Theodor Hristea, *Omonimia și antonimia lexicală*, în idem (coord.), *Sinteze de limba română*, ediția a III-a revăzută și din nou îmbogățită, București, Editura Albatros, 1984, p. 21; vezi și Angela Bidu-Vrânceanu, Narcisa Forăscu, *Cuvinte și sensuri. Polisemia, sinonimia, antonimia prin exerciții*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1988, p. 40, unde se precizează că *omonimele* sunt „cuvinte diferite cu aceeași formă, dar fără nicio legătură între sensurile lor”.

¹⁵ Angela Bidu-Vrânceanu, Narcisa Forăscu, *Limba română contemporană. Lexicul*, p. 64.

redușă la unicitate grație contextului și situației de comunicare. Ea rămâne esențială, în limbă, la nivelul tratării unităților lexicale, având implicații directe asupra manierei de a concepe articolele de dicționar.

La prima vedere, s-ar părea că problema raportului dintre omonimie și polisemie se poate rezolva foarte simplu, prin decelarea, cu ajutorul dicționarului, a semului care unește sensurile cuvântului polisemantic și nu se regăsește în sensul omonimului său. Criteriul nu are însă aplicabilitate absolută, căci, nu o dată, identificarea semului comun este foarte dificilă sau chiar imposibilă. Teoretic, deosebirea dintre polisemie și omonimie este reflectată în modul de organizare a dicționarelor, prin încadrarea semnificațiilor cu un nucleu de note comune într-o singură intrare lexicografică, sub cifre sau semne grafice diferite (în primul caz), sau în articole separate, independente (în al doilea caz)¹⁶. Din păcate, lipsa unui principiu ferm, unitar, care să ducă la soluționarea acestei probleme (încă neelucidate) este relevată de oscilațiile și de discrepanțele (referitoare la tratarea omonimelor) dintre dicționarele explicative. Numărul redus sau apariția relativ târzie a dicționarelor de omonime, pentru diverse limbi, poate fi o repercusiune a situației amintite¹⁷.

Diversitatea problemelor referitoare la omonimie, mai ales a celor legate de accepțiunile acestora, dar și de stabilirea exactă (și obiectivă) a criteriilor care stau la baza delimitării omonimelor de cuvintele polisemantice au consecințe hotărâtoare asupra consemnării lor în dicționare, întrucât, în ceea ce privește identitatea semantică a unuia și aceluiași lexem și atestarea lui lexicografică, intervin adesea dificultăți majore, inconsecvențe și subiectivism de la o lucrare la alta sau chiar în cadrul unuia și aceluiași dicționar ori între edițiile lui succesive¹⁸. Aceasta

¹⁶ Pentru înregistrarea diferitelor sensuri ale unui cuvânt polisemantic într-un singur articol de dicționar, vezi Angela Bidu-Vrănceanu, Narcisa Forăscu, *Cuvinte și sensuri. Polisemia, sinonimia, antonimia prin exerciții*, p. 40.

¹⁷ Să ne gândim că abia în 1862 apare, la Lipsca, dicționarul de omonime al lui Zlatagorski (german-rus-englez) – vezi Ana Canarache, *Lexicografia de-a lungul veacurilor. De când există dicționare?*, București, Editura Științifică, 1970, p. 52. O dovadă clară a impasului teoretic în care se găsește problema limitelor dintre omonimie și polisemie o constituie întârzierea cu care a fost publicat, de pildă, primul dicționar de omonime al limbii ruse (O. S. Axmanova, *Slovar' omonimov russkogo jazyka*, Moscova, 1974), ca, de altfel, și cele ale limbii române – vezi Valentin Moldovan, *op. cit.*, p. 7.

¹⁸ Despre tratarea omonimelor în dicționare, vezi, de pildă, Finuța Asan, *Observații cu privire la omonime*, în PLG II, p. 121; Ana Canarache, *op. cit.*, p. 103; Valentin Moldovan, *op. cit.*, p. 5-6; Petru Zugun, *Lexicologia limbii române. Prelegeri*, Iași, Editura Tehnopress, 2000, p. 250-251, sau studiul nostru *Considerații asupra raportului dintre omonimie și polisemie*, în AUT, XL (2002), p. 51. Legat de aceasta, omonimia (lexicală) a fost definită și prin prisma tratării în dicționare, ca fiind relația dintre acele „cuvinte înregistrate în articole de dicționar diferite, ca o dovadă că, deși au o formă identică, între sensurile cuvintelor respective nu mai există nicio legătură.” – Angela

înseamnă că, deși lexicologii și lexicografii, vorbind despre omonimie, par să dea termenului un înțeles comun, soluțiile pe care le propun diferă de la un dicționar la altul. Adesea, în practica lexicografică, precizările teoretice nu sunt consecvent urmărite, iar în analiza faptelor concrete de limbă, mulți dintre autorii unor definiții ale acesteia abandonează criteriul inițial și cedează în fața tradițiilor lexicologice și lexicografice. În numeroase cazuri, chiar exemplele aduse în discuție contravin definițiilor pe care ei înșiși le propun¹⁹.

Pentru a se diferenția de cuvintele polisemantice, omonimele beneficiază de o marcă grafică la înregistrarea lor în orice dicționar, fiind notate cu un indice numeric așezat în urma cuvântului-titlu (de obicei, la umărul drept al acestuia): *de*¹, conj.; *de*², interj.; *de*³, prep.; *de*⁴, pron. rel. invar.²⁰. Și în lucrările de lexicologie, omonimele sunt numerotate cu acel indice plasat, de regulă, în dreapta jos, tot în vederea diferențierii lor de termenii polisemantici²¹.

Dificultatea principală în întocmirea unui dicționar de omonime constă în selectarea și în distingerea lor de cuvintele polisemantice, mai ales că cele două fenomene sunt categorii semasiologice între care nu poate fi trasată net o linie de demarcație o dată pentru totdeauna. Cu toate că lingviștii manifestă unanimitate în definirea lor (*cuvintele polisemantice* au sensuri înrudite, reprezentând complexe sonore cu mai multe accepții, pe

Bidu-Vrânceanu, în *Dicționar general de științe. Științe ale limbii*, București, Editura Științifică, 1997, p. 335, s.v. *omonim*; vezi și Mariana Tuțescu, *Précis de sémantique française*, IIIe édition revue et augmentée, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1979, p. 133. Din păcate, anumite unități lexicale apreciate de unii cercetători ca omonime sunt confundate de alții cu situațiile de polisemie și interpretate ca sensuri ale aceleiași cuvânt.

¹⁹ Definițiile semantico-gramaticale ale fenomenului potențază deosebirile semantice dintre cuvintele unei perechi / serii omonimice. Dar, dacă se acceptă ideea că lexemele diferite cu aceeași formă sonoră sunt totdeauna omonime, iar cuvintele diferite pot apărea și în urma acțiunii factorilor gramaticali, este inevitabilă recunoașterea unor omonime care au aceeași rădăcină, deci elemente semantice comune. Concesiile se referă îndeosebi la omonimele formate prin derivare sau prin schimbarea valorii gramaticale, „omonime a căror existență (în condițiile unei abordări semantice consecvente a problemei) poate fi, în principiu, negată” – vezi V. Moldovan, B. Ispas, *op. cit.*, p. 123.

²⁰ Vezi, în acest sens, MDA I, cap. *Îndrumări pentru folosirea dicționarului*, p. IX: „Cifra culeasă în corp *display* [**bold** și *italic* – n.n. F.-M. B.] la umărul unor cuvinte-titlu (*casă*¹) sau cea culeasă cu caractere albe drepte într-o definiție (car¹) indică numărul de ordine al omonimelor respective.”; DEX, ediția a II-a, cap. *Îndrumări pentru folosirea dicționarului*, p. VIII: „Cifra pusă la unele cuvinte-titlu sau la unele cuvinte din definiție indică numărul de ordine al omonimelor (**MAI**¹)”. Se va avea în vedere să nu se confunde această prezentare cu subdiviziunea accepțiilor în cadrul articolelor dedicate termenilor polisemantici.

²¹ De regulă, se optează pentru notarea indicelui numeric al omonimelor în dreapta jos, spre a se evita și confuzia cu indicele trimiterilor din subsolul paginilor.

când *omonimele*, deși sunt identice ca formă, se deosebesc total în planul conținutului semantic), la o primă vedere totul părând foarte limpede, problema este de o mare complexitate. Evoluția și dinamica semnificațiilor sunt imprevizibile, așa că unele lexeme rezultate din același etimon s-au distanțat atât de mult, încât cu greu se mai poate stabili o legătură între ele, devenind, cu timpul, omonime, și îndeosebi de aici pornește impedimentul de care aminteam.

Recunoașterea omonimelor provenite din semnificațiile divergente ale aceluiași cuvânt impune însă necesitatea elaborării unor principii de delimitare a polisemiei de omonimie, și aceasta în condițiile în care e aproape imposibil ca gradul de apropiere a sensurilor să fie măsurat cu precizie. Consemnând tendința majorității criteriilor de a distinge cele două fenomene pornind de la prezența sau absența, în structura semantică a lexemelor analizate, a unor note comune, apreciem că limitele semantice ale cuvântului primesc un contur precis prin întrebuițarea analizei semice (componentiale), care are ca punct de plecare tocmai definițiile termenilor din dicționarele explicative²².

Includerea seriilor omonimice în lucrările lexicografice depinde, în mare parte, de perspectiva asupra fenomenului. În orice caz, tratarea omonimelor trebuie să țină seama și de istoria cuvintelor, de etimologia lor, de valorile lor gramaticale, strâns legate de evoluțiile semantice, de capacitatea lor de îmbinare frazeologică, de aspectul lor fonetic și de distribuțiile sintactice posibile. Pentru evitarea inconsecvențelor, în urma studierii dezvoltării semantice a cuvintelor, este necesară determinarea acelor tipuri de sensuri care e necesar să fie considerate omonime, avându-se în vedere și formarea unor serii omonimice interesante prin luarea în considerare a termenilor de proveniență dialectală, din graiuri.

Dintr-un punct de vedere practic (și, în orice caz, mai puțin controversat), dicționarele preferă adesea criteriul etimologiei diferite în decizia asupra înregistrării termenilor ca omonimi sau polisemantici. De vreme ce este dificilă (sau chiar riscantă) cuantificarea distanței dintre sensuri, sunt considerate omonime cuvintele care coincid ca formă, dar au origini diferite, adică un etimon = un cuvânt. Principiul este, în mare măsură, obiectiv, dar, în acest caz, el nu acoperă și situația omonimelor semantice (provenite din dezagregarea polisemiei) și nici pe aceea a omonimelor obținute prin calc semantic (din același etimon). Absolutizarea criteriului etimologic contrazice, uneori, principiile semantice și creează, nu o dată, nedumeriri. De pildă, substantivele *broască*₁ „bătrăcian” și *broască*₂ „mecanism de închidere a ușii” sunt considerate de lingviști, în

²² Vezi Valentin Moldovan, *op. cit.*, p. 166. Delimitarea unui sem comun justificat semantic nu duce totdeauna la încadrarea în polisemie: *mare*₁, s.f. și *mare*₂, adj. au note comune, dar sunt, totuși, omonime.

virtutea criteriului semantic, un exemplu clar de omonimie rezultată în urma evoluției divergente a sensurilor unui cuvânt polisemantic, în timp ce, în unele dicționare explicative, sunt înregistrate ca un singur cuvânt, justificat de etimonul comun, lat. **broasca*.

Adoptând puncte de vedere deosebite, autorii lucrărilor lexicografice au ajuns, cum e și firesc, la rezultate pe măsură: în unele dintre acestea, sunt considerate omonime numai cuvintele cu aceeași formă, provenite din etimoane diferite (pe această linie a mers, în general, lexicografia franceză), iar altele consemnează un număr nejustificat de omonime, corespunzând sensurilor nu total distincte ale unor lexeme. E adevărat că se poate întâmpla ca un dicționar istoric și unul explicativ să trateze în mod diferit omonimele: primul, urmărind filiația sensurilor, va marca, în cadrul unui singur articol, scindarea, la un moment dat, a cuvântului în două omonime, iar dicționarul limbii contemporane va înregistra omonimele în articole separate. Pe de altă parte, ar fi greșit să presupunem că un anumit termen reprezintă două lexeme pentru cei ce cunosc istoria limbii și unul singur pentru restul vorbitorilor.

Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, în dicționarele apărute la noi, fenomenul a fost interpretat într-un sens restrâns: erau considerate omonime cuvintele cu forme identice, dar cu etimologii distincte. De altfel, specialiștii lexicografi apreciază etimologia ca fiind un criteriu sigur de diferențiere a omonimelor de cuvintele polisemantice, ba chiar unii lingviști (precum J. Gilliéron) admit existența omonimiei numai în asemenea cazuri, și folosesc termenul în situația când două sau mai multe cuvinte deosebite, inițial, nu numai ca înțeles, dar și ca proveniență, ajung să aibă înveliș sonor identic.

În clasificarea sensurilor și în tratarea omonimelor, DA se ghidează după principiul etimologic, întâmpinând dificultăți, cum era și firesc, în identificarea omonimelor când originea lor este nesigură sau obscură. DA a adoptat soluția recunoașterii exclusive a omonimelor etimologice, probabil din necesitatea urmăririi filiației sensurilor. În studiul introductiv, este subliniată bogăția omonimiei din limba română, de existența căreia și vorbitorii obișnuiți sunt conștienți, și sunt semnalate sursele acesteia, afirmându-se că trebuie considerate omonime următoarele categorii de cuvinte:

a) ambele de origine latină, aparținând unor părți de vorbire diferite: *frig*₁ < lat. *frigus* – (eu) *frig*₂ < lat. *frigo*;

b) unul de origine latină, altul de origine străină: *somn*₁ < lat. *somnus* – *somn*₂ < sl. *somŭ*, cf. ucr., scr., bg. *som*; *râs*₁ < lat. *risus* – *râs*₂ < sl. *rysŭ*;

c) un cuvânt vechi, iar celălalt – neologism: *fin*₁ < lat. **filianus* – *fin*₂ < fr. *fin*; *post*₁ < paleo-sl. *postŭ* – *post*₂ < fr. *poste*, germ. *Posten*, lat. *posta*²³.

Uneori, în DA, se omite nu numai criteriul semantic, ci și cel etimologic, unele cuvinte considerate omonime putând figura numai ca sensuri ale aceluiași lexem. Dicționarul amintit are în vedere și elementele dialectale, populare, de argou, iar cuvintele care aparțin unor părți de vorbire diferite (*bun* – adjectiv și substantiv, *frumos* – adjectiv și adverb) sunt tratate în același articol, căci „avem de a face cu o întrebuintare sintactică a limbii române, nu cu două cuvinte de origine deosebită”²⁴.

Și *Dicționarul limbii române* (serie nouă), în care cuvintele-titlu se diferențiază etimologic, tratează ca omonime numai termenii cu origini diferite, apreciind, cu puține excepții, că etimologia multiplă este un principiu unificator. În *Introducere* la tomul VI (1965), lucrurile par a fi foarte clare: „Câtă vreme se consideră că două complexe sonore identice sunt omonime numai dacă au origini diferite, punct de vedere adoptat în dicționarul de față, problema «unul sau două cuvinte?» este ca și rezolvată, căci două complexe sonore identice, având fiecare etimonul lui, sunt două unități separate și invers”²⁵. O opinie similară este exprimată și de Luiza Seche: „Autonomia lexicală nu poate veni numai din semnificație; ea trebuie secondată (dacă nu chiar analizată concomitent) de criteriul etimologic. Originea diferită la diverse cuvinte, identice ca formă, conferă respectivelor cuvinte statut de cuvinte autonome independente, omonime. Separarea în articole de sine stătătoare a unor cuvinte care au originea comună este – după părerea noastră – greșită, chiar dacă ca (sic!) argument în sprijinul acestei ruperi artificiale a respectivelor sensuri ar fi să se aducă faptul că, de-a lungul istoriei, cuvântul a evoluat foarte diferit și că factori de ordin social, economic, cultural și-au pus pecetea”²⁶. Adoptând drept criteriu al diferențierii omonimelor de lexemele polisemantice numai

²³ Vezi Sextil Pușcariu, *Raport către Comisiunea Dicționarului*, în *Dicționarul limbii române*, tomul I, partea I (A-B), București, 1913, p. XXXI. Pușcariu spune că *post*₂ < rus. *postŭ* (cuvânt intrat în limba noastră în secolul trecut), adică în secolul al XIX-lea [n.n. F.-M. B.].

²⁴ *Ibidem*, p. XXXII.

²⁵ *Introducere* la *Dicționarul limbii române*, serie nouă, tomul VI, București, Editura Academiei, 1965, p. VII (cf. și MDA I, cap. *Îndrumări pentru folosirea dicționarului*, p. X, unde se afirmă că etimologia „este cea care decide dacă două cuvinte sunt omonime, după principiul: *Eine Etymologie, ein Wort*”). Și totuși, în studiul *Despre unitatea lexicală a cuvintelor din Dicționarul limbii române (DLR)*, apărut în SCL, XXII (1971), nr. 4, p. 381-395, Mioara Avram ia în discuție aproximativ 50 de cuvinte din tomurile VI (litera M) și VII (litera N), care sunt tratate nejustificat în articole separate; pe lângă semnalarea unor erori de transcriere, se reconstituie unitatea lexicală a unor lexeme cu sensuri mai mult sau mai puțin diferențiate, propunându-se corelarea unor cuvinte autonome.

²⁶ Luiza Seche, *op. cit.*, p. 42.

proveniența deosebită a cuvintelor, lexicografii sunt obligați la o serioasă investigație în domeniul originii și al evoluției lexemelor cu aceeași formă, pentru a putea stabili dacă tratarea lor în articole de dicționar separate este justificată sau nu. Să nu uităm că mulți termeni au încă etimologia necunoscută, ceea ce îngreunează cercetarea în această direcție.

Dicționarul limbii române literare contemporane (vol. I-IV, 1955-1957) se abate uneori de la principiul recunoașterii exclusive a omonimelor etimologice, inovând față de vechiul DA, care nu înregistrează, în general, omonimele semantice. Avându-se în vedere argumente de ordin sintactic și morfologic, nu semantic, autorii lucrării acordă o atenție sporită omonimelor provenite din schimbarea valorii gramaticale (substantiv < adjectiv, adjectiv < participiu, adverb < adjectiv etc.), rezervând articole separate atât omonimelor propriu-zise, cât și celor parțiale, celor semantice, considerate altădată cazuri de polisemie, și chiar unor omografe, care diferă prin accentuare (*altói*, subst. – *altoí*, vb.; *bárem*, adv. – *barém*, subst. etc.)²⁷. *Dicționarul limbii române moderne* (1958) reduce numărul omonimiilor de acest fel, fără a clarifica total situația. *Dicționarul explicativ al limbii române* (ambele ediții – 1975 și 1996), în care polisemia este foarte bine reprezentată, înlătură majoritatea omonimiilor rezultate din conversiunea părților de vorbire, indicând, în cadrul aceluiași articol, posibilitatea folosirii termenilor respectivi cu duble, triple și chiar cvadruple valori: *local*, adj. și s.n.; *grafic*, adj., s.n. și s.f.; *drept*, adj., adv., s.n., prep. etc.

Criteriul etimologiei diferite duce la tratarea ca omonime, în ultima lucrare citată, a unor perechi de cuvinte care trimit la același verb-etimon, având la bază forme diferite ale acestuia. E vorba de substantive și de adjective provenind din supinul, respectiv din participiul aceluiași verb (de tipul *sărit*₁, s.n. – *sărit*₂, adj.). Este evident că, în asemenea situații, de altfel foarte numeroase, dar și oarecum derutante, criteriul semantic nu mai

²⁷ Despre tratarea omonimelor în dicționarele citate, vezi Finuța Asan, *op. cit.*, p. 122; Nicolae Felecan, *Vocabularul limbii române*, Cluj-Napoca, Editura Mega, Presa Universitară Clujeană, 2004, p. 175-177, iar despre punctele de vedere adoptate în aceste dicționare, vezi Marin Bucă, Ivan Evseev, *Probleme de semasiologie*, Timișoara, Editura Facla, 1976, p. 103; Nicolae Felecan, *Cuvânt înainte la Dicționar de omonime lexicale și gramaticale*, ediție revăzută și adăugită, București, Editura Vox, 2001, p. 8. E adevărat că, în unele lucrări lexicografice, sunt considerate ca făcând parte din categoria omonimelor și omografele, care prezintă, totuși, opoziție de sonoritate: „Înțelegând prin *forma* cuvântului unitatea aspectului său scris și sonor, considerăm că *omofonia*, *omografia* și *omofomia* sunt fenomene adiacente, care nu se circumscriu omonimiei; masiva lor reprezentare în dicționarele de omonime ale limbii ruse constituie un act de violență săvârșit asupra limbii.” – vezi Valentin Moldovan, *op. cit.*, p. 165.

funcționează, iar principiul absenței oricărei legături semantice între omonime (invocat în toate definițiile lor) nu mai este valabil²⁸.

O altă problemă pe care o ridică includerea omonimelor în dicționare (chiar în cele speciale) este faptul că acestea nu înregistrează decât cuvintele-titlu, oferind o imagine inexactă atât a omonimiei lexicale, cât și a celei lexico-gramaticale, fiindcă, dintre formele flexionare, ele rețin, prin convenție, numai aceea de nominativ singular nearticulat la substantive, de infinitiv prezent activ la verbe ș.a.m.d., și numai dacă acestea sunt omonime apar consemnate ca atare (vezi *duce*₁, subst. – (*a*) *duce*₂, vb.); în acest caz, coincidența dintre formele flexionare ale aceluiași cuvânt (precum *el cântă* – *ei cântă*; *eu merg* – *ei merg* etc.) sau dintre cele ale unor cuvinte aparținând unor clase lexico-gramaticale diferite (așa-numitele omonime lexico-gramaticale sau omoforme), care se deosebesc la forma-titlu, nu poate fi ilustrată (de exemplu, *care*₁, pron. rel. – *care*₂, s.n. pl. < *car* „căruță”; *cari*₁, s.m. pl. < *car* „insectă” – *cari*₂ < vb. *a căra*, ind. prez., pers. a II-a sg.; *poartă*₁, subst. – (*el*) *poartă*₂, vb.; *sare*₁, subst. – *sare*₂ < vb. *a sări*, ind. prez., pers. a III-a sg.; *toc*₁, subst. – *toc*₂ < vb. *a toca*, ind. prez., pers. I sg. – *toc*₃, interj. etc.), cu toate că omonimele „pot fi cuvinte care fac parte din aceeași categorie lexico-gramaticală sau din categorii lexico-gramaticale diferite, identice din punct de vedere fonetic la toate formele sau numai la unele forme ale lor”²⁹.

Poate că, din acest motiv, nu își găsesc loc în toate dicționarele nici cuvintele apărute ca urmare a diferențierii morfologice a sensurilor unui cuvânt polisemantic, devenite omonime la unele forme ale lor (vezi exemple precum *calcul*, *centru*). Soluția adoptată în majoritatea lucrărilor de specialitate se bazează pe criteriul semantic de selectare a omonimelor, iar mijloacele morfologice de diferențiere sunt doar elemente auxiliare care

²⁸ Despre tratarea omonimelor în DEX, vezi Vasile Șerban, Ivan Evseev, *Vocabularul românesc contemporan. Schiță de sistem*, Timișoara, Editura Facla, 1978, p. 177-178. De altfel, încă în *Etymologicum magnum Romaniae*, B. P. Hasdeu dă o listă bogată de omonime, ca urmare a izolării, în articole-titlu separate, a valorilor morfologice ale lexemelor polisemantice, ba chiar și a sensurilor mai îndepărtate ale unor cuvinte unice, ceea ce a dus la înmulțirea artificială a numărului omonimelor. Au fost tratate în articole independente unități frazeologice subsumate aceluiași termen-bază, fapt nerecomandabil îndeosebi pentru un dicționar istoric, care ar trebui să adune laolaltă sensurile și valorile gramaticale ale unui cuvânt; vezi Mircea Seche, *Schiță de istorie a lexicografiei române*, vol. II. *De la 1880 până astăzi*, București, Editura Științifică, 1969, p. 15-16.

²⁹ Paula Diaconescu, *Omonimia și polisemia*, în PLG I, p. 133. Din acest punct de vedere, unii lingviști restrâng sfera noțiunii, considerând că omonimele sunt acele unități lexicale care coincid sub aspect sonor în totalitatea formelor lor; vezi aceste precizări la V. Moldovan, B. Ispas, *op. cit.*, p. 122-124 *passim*; Valentin Moldovan, *Relații sinsemice. Limite și interfețe*, în *Contribuții lingvistice*. Volum îngrijit de Ioan Muțiu (coord.), Francisc Király, Marin Bucă, Vasile Frățilă, Adela-Mira Tănase, Maria Teleagă, Victoria Stroescu, Tipografia Universității din Timișoara, 1988, p. 99.

pot confirma sau nu rezultatele analizei semice a unităților lexicale³⁰, căci, „oricât s-ar sublima în definiție importanța factorului semantic, admiterea faptului că și elementele gramaticale pot juca un rol hotărâtor în destrămarea identității cuvântului reclamă limitarea obligativității unor deosebiri semantice absolute ale omonimelor”³¹.

Concluzionând, considerăm că, în dicționare, ar trebui să fie înregistrate următoarele categorii de omonime³²:

1) cuvintele cu etimologie diferită, care coincid întâmplător din punct de vedere formal și, printr-o evoluție fonetică convergentă, au ajuns la același complex sonor; vezi situații precum *casă*₁ „clădire, locuință” < lat. *casa* – *casă*₂ „lădiță de fier unde se țin banii”; „ghișeu unde se fac încasările și plățile” < it. *cassa*; *lin*₁ „domol, blând” < lat. **lenus* (în loc de *lenis*) – *lin*₂ „pește de apă dulce” < sl. (bg., rus.) *linŭ* – *lin*₃ „vas în care se adună și se storc strugurii” < ngr. *linós* etc.; tot aici se includ și cuvintele care aparțin unor clase lexico-gramaticale diferite, având și etimologii diferite, de tipul *dar*₁, conj. – *dar*₂, subst. etc.;

2) cuvintele provenite din scindarea structurii semantice a unui lexem, în urma calchierii (a introducerii unui sens străin)³³;

3) cuvintele rezultate în urma ruperii unor verigi semantice din structura unui cuvânt polisemantic, ca o consecință a schimbărilor din viața socială, a pierderii, a învechirii unuia dintre sensuri sau a folosirii unui termen deja existent în limbă pentru denumirea unei noțiuni speciale (vezi *supra* exemplul lui *broască* sau omonimele derivaționale de tipul *fierărie*₁ „atelierul în care fierarul prelucrează la cald fierul sau alt metal; meșteșugul fierarului” < *fierar* + suf. nume de loc *-ie* – *fierărie*₂ „magazin unde se vând obiecte fabricate din fier sau din alt metal”; „obiecte sau piese din fier ori din alt metal” < *fier* + suf. col. *-ărie*). Sunt omonime nu numai cuvintele cu formă identică și cu origine diferită, ci și cele care au la

³⁰ Vezi Valentin Moldovan, *Delimitarea sensurilor divergente ale polisemantemelor și a grupurilor omonimice cu ajutorul criteriilor formale*, în *Contribuții lingvistice*. Volum îngrijit de Ioan Muțiu (coord.), Doina David, Victoria Stroescu, Tipografia Universității din Timișoara, 1985, p. 53.

³¹ V. Moldovan, B. Ispas, *op. cit.*, p. 124.

³² Pentru o asemenea listă, vezi Al. Graur, *Fondul principal al limbii române*, București, Editura Științifică, 1957, p. 60; idem, *Încercare asupra fondului principal lexical al limbii române*, București, Editura Academiei, 1954, p. 127; Liviu Groza, *Elemente de lexicologie*, București, Humanitas Educațional, colecția Repere, 2004, p. 66-67.

³³ Pentru discuția despre termeni precum *leu*, *struț*, *țap* etc. și apariția omonimelor prin calc semantic, vezi Finuța Asan, *op. cit.*, p. 114; Angela Bidu-Vrânceanu, Narcisa Forăscu, *Limba română contemporană. Lexicul*, p. 68-69; Paula Diaconescu, *op. cit.*, p. 137-138; Nicolae Felecan, *op. cit.*, p. 141-142; Al. Graur, *Etimologie multiplă*, în SCL, I (1950), fasc. 1, p. 24 și p. 26; Liviu Groza, *op. cit.*, p. 69; Theodor Hristea, *Probleme de etimologie. Studii. Articole. Note*, București, Editura Științifică, 1968, p. 153; Iorgu Iordan, Vladimir Robu, *op. cit.*, p. 267-268; Petru Zugun, *op. cit.*, p. 260.

bază același etimon, dar au evoluat semantic într-o asemenea manieră, încât s-a ajuns la diferențieri indiscutabile de sens, iar astăzi nu se mai poate stabili vreo legătură între aceste accepții, inițial componente ale unui lexem polisemantic³⁴.

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- AUT = „Analele Universității (de Vest) din Timișoara”. Seria Științe filologice, Timișoara, I, 1963 ș.u.
- DA = *Dicționarul limbii române*, tomurile I-II (*A – lojniță*), București, 1913-1949.
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, [ediția I], București, Editura Academiei, 1975; ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1996.
- LL = „Limbă și literatură”, București, I, 1955 ș.u.
- LLR = „Limba și literatura română”, București, I, 1972 ș.u.
- LR = „Limba română”, București, I, 1952 ș.u.
- MDA I = *Micul dicționar academic*, volumul I, literele A-C, București, Editura Univers Enciclopedic, 2001.
- PLG I = *Probleme de lingvistică generală*, vol. I. Redactor responsabil Al. Graur, București, Editura Academiei, 1959.
- PLG II = *Probleme de lingvistică generală*, vol. II. Redactor responsabil Al. Graur, București, Editura Academiei, 1960.
- SCL = „Studii și cercetări lingvistice”, București, I, 1950 ș.u.

REMARQUES SUR LE TRAITEMENT DES HOMONYMES DANS LES DICTIONNAIRES (Résumé)

L'article se propose de relever les difficultés concernant le traitement des homonymes dans les dictionnaires, compte tenu des nombreuses connexions entre l'homonymie et les autres catégories sémantiques. On y met en discussion les critères adoptés pour la sélection des homonymes par les auteurs de quelques dictionnaires explicatifs roumains et on y énumère les types d'homonymes qui doivent être enregistrés dans les ouvrages lexicographiques.

³⁴ Cf. și observația lui Ariton Vraciu, *Lingvistică generală și comparată*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1980, p. 99: „Nu toate cuvintele ne îndreptătesc însă că vorbim de omonime, ci numai omonime numai cuvintele care denumesc prin aceeași formă o nouă noțiune. În esență, sunt omonime clare acele cuvinte care au etimologie diferită și mai puțin clare cele care provin dintr-un singur etimon prin pierderea, ruperea, scindarea legăturilor semantice (dintre sensuri)”.

**MODALITĂȚI LINGVISTICE DE EXPRIMARE A
ALIANȚEI MATRIMONIALE ÎN LEXICUL
ISTROROMÂNII. CUPLURILE NOȚIONALE
LOGODNIC-LOGODNICĂ, MIRE-MIREASĂ**

de

Gabriel BĂRDĂȘAN

Analiza lexico-semantică pe care o propunem cuplurilor noționale *logodnic-logodnică* și *mire-mireasă* are ca punct de plecare delimitările făcute de Angela Bidu-Vrânceanu¹ în cadrul câmpului lexical ce reunește termenii de rudenie. Autoarea distinge, în structura acestui câmp semantic, două paradigme – cea a rudeniei naturale și cea a rudeniei sociale (prin alianță). Cele două subsisteme lexicale posedă câteva seme comune: /relația de rudenie/, /sexul/, /generația/, acest din urmă sem având doar două valori în paradigma termenilor ce exprimă rudenia socială: /zero/ și /ascendentă/, față de cele trei valori actualizate în paradigma lexemelor referitoare la rudenia naturală (/zero/, /ascendentă/ și /descendentă/).

Termenii ce intră în structura paradigmei rudeniei sociale relevă următoarele relații: semul /linie directă (prin căsătorie) / opune lexeme precum: *ginere-noră* față de *socru-soacră*, iar semul /linie indirectă/ stabilește distincția *cuscru-cuscră* și *cumnat-cumnată*. În interiorul aceleiași paradigme regăsim o serie de lexeme reunite în jurul semului comun /periodizarea alianței/, termeni care se diferențiază, la rândul lor, prin alte seme: /relația de dinaintea căsătoriei/ (*logodnic-logodnică*), /relația din momentul oficierei căsătoriei/ (*mire-mireasă*), /relația din perioada căsătoriei/ (*soț-soție*) și, eventual, /relația după desfacerea căsătoriei/ (*văduv-văduvă; divorțat-divorțată*).

¹ I. Coteanu, Narcisa Forăscu, Angela Bidu-Vrânceanu, *Limba română contemporană (Vocabularul)*, București, EDP, 1985, p. 137.

Practic, cuplurile noționale supuse analizei (*logodnic-logodnică*, *mire-mireasă*) premerg sau atestă intrarea în alianța matrimonială, fapt ce poate justifica raportarea lor la câmpul semantic al înrudirii și, mai exact, la paradigma rudeniei sociale.

LOGODNIC – LOGODNICĂ

Premisa intrării în alianța matrimonială este marcată de cuplul noțional *logodnic-logodnică*, în care se actualizează semul „relația dinaintea căsătoriei”.

În limba română, termenul *logodnic* „persoană care s-a logodit, adică s-a angajat să se căsătorească, a contractat o căsătorie cu cineva (considerată în raport cu partenerul); la pl. perechea logodită”, este un derivat cu sufixul *-nic* de la substantivul *logodnă* „ceremonie prin care un bărbat și o femeie se angajează să se căsătorească”, cuvânt împrumutat din sl. *lagodînŭ* „potrivit, convenabil” (DEX², CDER 4898).

În lexicul dialectului istroromân, pentru această noțiune, se folosește un termen împrumutat *frâier* (m.) *frâierite* (f.). Cuvântul este de origine germană, dar nu a fost preluat direct de către istroromâni, ci prin intermediul graiului croaților localnici: cr. *frajar*, cf. și slov. *frajer* < germ. *Freier*² „pretendent, logodnic, mire”. Forma de feminin *frâierite* este derivată de la masculinul ir. *frâier* „logodnic” + suf. *-ița*.

Termenul a fost atestat în lucrările consacrate istroromânei de Byhan 219: *fraieritse* (f.), Popovici II 110: *frâier*, *-u* (m.) „mire” și *frâierite*, *-a* (f.) „mireasă”, de Pușcariu, SI II 224, SI III 204, 310: *frâier* (m.), *frâierite* (f.), Cantemir 166: *frâier*, *-e* (m.), *frâierite-e* (f.), Coteanu, *Cum dispare o limbă* 21: *frâiâr*, Frățilă, *Texte* 211: *frâier*, *-i* (m.), dar cu sensul de „mire”; id., *ibid.* 212: *fraierite*, *-e* (f.) „logodnică”; Sârbu-Frățilă 213, *frâier*, *-r* (m.), unde se oferă contexte ilustrative: „*ke-ț va veri frâieru*” (Că-ți va veni logodnicul) și *frâierita*, *-e* (f.): „*Frâierita-i slovenca*” (Logodnica este slovenă); de Kovačec, *Rječnik* 81: *frâier*, *-u* (m.) la Sușnevița, *frâiar*, *-u* (m.) la Jeiän și *frâierite*, *-a*, *-e* (f.) la Sușnevița.

În atlasele lingvistice, lexemul *frâiâr* este consemnat nu cu sensul restrâns „logodnic”, ci cu unul mai larg, acela de „iubit”, conținut semantic consemnat în ambele puncte anchetate: Bârdo și Jeiän. Astfel, ALR I/II, h. 247 IUBIT „aimé” oferă următoarele contexte ilustrative: *ca fięta İare frİaiĀru* (la Bârdo) și *ca fętina İare um frİaiĀr* (la Jeiän); ALRM I/II, h. 338 IUBIT notează în ambele puncte de anchetă cuvântul *frâiâr*. Termenul a fost consemnat și în ALIr 451 a) LOGODNIC și b) LOGODNICĂ: ir. *ən frâjer* (*doj frâiere*) și *frâjerica* (*do frâjerice*), la Jeiän; *un frâjer* (*do frâjer*)

² Germ. *Freier* „pretendent (la mâna cuiva)” îl regăsim și în dacoromână, unde a intrat direct, dar cu sens total diferit. Dr. *fraier* are sensul de „om prost, care nu știe să se descurce într-o anumită situație, om naiv”. Semantismul dacoromân pare să se explice prin ideea că logodnicul este totdeauna tras pe sfoară (CDER 3470).

și o *frâjerice* (do *frâjerice*), în toate localitățile istroromâne sudice (Sușnevița, Noselo, Sucodru, Letai, Bârdo, Șcabici, Târkovți, Zancovți, Miheli și Costârcean).

Verbul care are în istroromână sensul „a se logodi” – *fraiî se* – trimite la verbul germ. *freien* „a peți, a cere în căsătorie” și a fost atestat în ALR II, h. 157 SE LOGODESC „ils se fiancent”: *se scupa fraiês*, unde ir. *scupa* are sensul „împreună” și se raportează la cr. *skupa* „împreună; la un loc”. De asemenea, acest cuvânt a fost atestat și de Kovačec, *Rječnik* 81, la Gradine.

Un alt împrumut din croată utilizat în dialectul istroromân pentru a desemna **logodnicul** și **logodnica** este *zâručnic*, -u (m.), atestat la Jeiăn de Kovačec, *Rječnik* 221, *zaruņnice* (f.), forme ce se raportează la cr. *zaručnik*, *zaručnica*, având același sens³. În acest idiom, acțiunea de a se lega prin logodnă este numită și prin verbul *zaruči se* (< cr. *zaručiti se* „idem”), consemnat de Kovačec, *Rječnik* 221, de ALR 452 A SE LOGODI: *zaruči se* (*jo me zaručes*), la Jeiăn și *zeruči se* (*jo me zeručes*), la Sucodru, Letai, Bârdo, Șcabici, Târkovți, Zancovți, Miheli, fapt ce ne permite să considerăm substantivele *zaručnic*, *zaruņnice* derivate de la acesta. La același verb se raportează și substantivul istroromân *zâruke* „logodnă”, consemnat în ALR II, h. 158 LOGODNĂ „fiançailles”.

MIRE – MIREASĂ

Cuplul noțional **mire-mireasă** actualizează o altă valoare a semului distinctiv „periodizarea alianței” din grupul cuvintelor ce exprimă rudenția socială, și anume „relația din momentul (oficierii) căsătoriei”.

Termenul **mire** „nume purtat de bărbat în ziua sau în preajma căsătoriei” este specific dacoromânei și e absent în dialectele românești sud-dunărene. Originea lui nu este foarte clară. Al. Ciorănescu îl explică prin derivare din gr. *μύρον* „unsoare, mir”, dat fiind faptul că ritualul bisericesc al încoronării matrimoniale este însoțit de gestul ungerii. Acest lucru ar fi permis să se ajungă la echivalența semantică de „uns” – „încoronat” – „însurat” (v. CDER 5329). Alți cercetători îl raportează la lat. *miles* „soldat” (REW 5568), dar evoluția semantică este dificilă, în DEX² se face trimitere la alb. *mirë* „bun”, iar MDA III propune lat. *miles* „soldat”, dar trimite și spre compararea formei alb. *mirë* „bun”⁴.

Istroromâna cunoaște numeroase împrumuturi de origine croată și chiar italiană pentru desemnarea acestei noțiuni, S. Pușcariu considerând că termenul a dispărut din acest dialect poate și din cauza omonimiei cu forma pronominală ce prezintă rotacismul lui -n- simplu intervocalic, *mire*

³ Vasile Scurtu, *Termenii de înrudire în limba română*, București, EA, 1966, p. 157.

⁴ Grigore Brâncuș, *Vocabularul autohton al limbii române*, București, EȘE, 1983, p. 142-143.

< *mine*⁵. Un prim împrumut este *ožeña* „mire”, atestat de Pușcariu, SI III 280 în structura *ca și ozeña cu nevesta* „ca mirele și mireasa”, *ibid.*, 319: *ozeña*; de Cantemir 173: *ojene* și de Ugo Pellis la întrebarea 1400 SPOSO pentru ALI, acesta notând răspunsurile din cele trei localități anchetate: *ož-ěña* la Seiane (Jeiăn), *ožěña* la Valdarsa (Sușnevița) și *ožeña* la Briani (Bârdo). Etimonul la care se raportează împrumutul din istroromână este cr. *oženja* „idem”.

Un alt sinonim împrumutat din croată este și ir. *mladit'u*, care implică ideea de „tânăr” și care trimite la cr. *mladi* „tânăr”, cf. și *mlada* (f.) „nevestă tânără, mireasă”. Atestarea termenului este oferită de ALR I/II, h. 256 MIRE: *mladit'u s-a nsuruat* (la Bârdo) și *mladit'u s-ęv însurât* (la Jeiăn), și ALRM I/II, h. 356 MIRE, care notează aceeași formă *mladit'u* pentru ambele puncte de anchetă. O împlertire a celor două cuvinte împrumutate o întâlnim în ir. *mladoženja*⁶ „mire” < cr. *mladoženja*.

Statutul de logodnic lasă să se întrevadă sau prefigurează ipostaza de mire, acest fapt permițând chiar utilizarea aceluiași lexem pentru desemnarea a două realități distincte, această situație fiind ilustrată prin cuvântul ir. *frăjer* (vezi *supra*), care pe lângă sensul de „logodnic” îl înglobează pe cel de „mire”, sens atestat de Popovici II 110, de Frățilă, *Texte* 211 și de ALIr 459 b) MIRE: *frăjer (doj frăjer, doj frăjere, trei frăjeri)*, doar la Jeiăn.

Pe lângă împrumuturile croate, întâlnim și un termen de origine italiană pentru a desemna mirele, cuvânt cunoscut doar în partea sudică a teritoriului lingvistic istroromân și care pare a fi de dată mai recentă în lexicul istroromânei: ir. *spozo, spozi* „logodnic, mire, proaspăt însurățel” < it. *sposo*, cu același polisemantism. Italianismul a fost atestat de Cantemir 180, cu sensul „mire”, de Kovačec, *Éléments italiens* 167, „logodnic, însurățel, mire”, de Kovačec, *Rječnik* 180, cu aceleași semnificații și de ALIr 459 b) MIRE: *un spožo (doj spoži)*, la Sușnevița, *un spožo (doj spoži)*, la Sucodru, Letai, Bârdo, Șcabici, Miheli.

Mireasă „nume purtat de femeie în ziua sau în preajma căsătoriei sale” este întâlnit în dacoromână, fiind un derivat de la *mire* + suf. *-easă*. În toate dialectele românești sud-dunărene avem ca termen de circulație generală cuvântul *nevestă* „mireasă” cu rostiri și variante fonetice specifice fiecăruia dintre ele, termenul reprezentând un împrumut vechi slav existent din româna comună. Sensul etimologic al v. sl. *nevěsta* „mireasă, logodnică” (DEX², CDER 5673) îl regăsim în limba veche și în dialectele sud-dunărene: ar. *n(i)veastă*, megl. *niveastă*, ir. *neveste*, dar a dezvoltat și alte sensuri de-a lungul timpului. Pentru istroromână, sensul etimologic a

⁵ S. Pușcariu, *Studii istroromâne*, II, București, 1926, p. 226.

⁶ Vasile Scurtu, *op. cit.*, p. 160.

fost atestat de Maioreescu 114, Pușcariu, SI II 218, SI III 317, Cantemir 172, Kovačec, *Descrierea istroromânei* 198, Sârbu-Frățilă 237, Kovačec, *Rječnik* 127 și Scărlătioiu 194, sens actualizat foarte frecvent în vorbirea istroromânilor. Răspunsurile la chestionarul lui Ugo Pellis pentru ALI confirmă gradul de răspândire și semnificația cuvântului, la întrebarea 1401 SPOSA lingvistul italian notând: *n-evèsta* la Seiane (Jeiăn), *nevèsta* la Valdarsa (Sușnevița) și *nevèsta* la Briani (Bârdo). Răspândirea generală a termenului se observă și în ALIr 459 a) MIREASĂ: *o nevèsta (do neveste)*, la Jeiăn, și *o neveste (do neveste)*, la Sușnevița, Noselo, Sucodru, Letai, Bârdo, Șcabici, Tărkovți, Zancovți și Costârcean.

Ca și în cazul noțiunii „mire”, termenul care desemnează logodnica în dialectul istroromân poate apărea și cu sensul de „mireasă”, astfel că ir. *frâierițe* actualizează ambele semnificații. Cu acest al doilea sens cuvântul a fost atestat de Popovici II 110. Forma de plural de la ir. *frâier* este utilizată pentru a numi în ziua sau în preajma căsătoriei cele două persoane care vor forma o familie, adică *mirii*, ALR I/II, h. 258 MIRI „les fiancés” oferind câte un context ilustrativ pentru cele două puncte de anchetă: *écu vînu frîiări*, la Bârdo și *acmló viru frâiari*, la Jeiăn, iar ALRM I/II, h. 363 MIRI se rezumă la a consemna forma *frâiari* în ambele localități anchetate.

Mireasa este desemnată în graiurile istroromâne de sud și prin împrumutul de origine italiană *spoze*, *-a* < it. *sposa* „mireasă, logodnică, nevestă” (vezi *supra* ir. *spozo*), care a fost atestat de Cantemir 180 cu sensul de „mireasă”, de Kovačec, *Éléments italiens* 167: *spoze* „fiancée, jeune mariée” și în *Rječnik* 180 cu sensul „mladenka”, la Bârdo. Circulația paralelă a împrumutului italian cu cel slav vechi se observă și în ALIr 459 a) MIREASĂ: *o spoze (do spoze)*, la Sușnevița, *o spoze (do spoze)*, la Noselo, și *o spoza (do spoze)*, la Sucodru, Letai, Bârdo, Șcabici și Miheli, în această ultimă localitate nefiind atestat decât împrumutul italian.

Analizând hărțile lingvistice referitoare la noțiunea „mireasă” se constată faptul că această realitate este desemnată de istroromâni și prin cuvântul moștenit din latină *fetă* (< lat. *fēta*, *-am*), nu numai prin termeni împrumutați. ALR I/II, h. 257 MIREASĂ „promise, fiancée” oferă câte un context ilustrativ pentru punctele de anchetă: *o fēta se marita*, la Bârdo și *fēta s-ey meritât*, la Jeiăn; ALRM I/II, h. 359 MIREASĂ, confirmă prezența lexemului *fată* cu acest sens la istroromâni.

Bărbatul și femeia, în ipostaza de mire și mireasă, marchează unirea legală și liber consimțită pentru întemeierea unei familii, acțiune desemnată în limba română prin verbul *a se căsători*. Cuvântul este derivat din *căsător/căsătoriu* „om căsătorit; cap de familie – *pater familias*”, format, după unii, de la un verb dispărut **căsare*, continuator al lat. **caso*, *-are* < lat. *casa*, verb cu reflexe și în alte limbi romanice: it. *casare*, prov.

cazar, cat., sp., port. *casar* (PEW 305), iar după alții din *casă* + suf. *-tor(iu)* (DEX², MDA I).

Dacă actul căsătoriei este privit, pe de-o parte, din perspectiva bărbatului, iar pe de altă parte, din perspectiva femeii, care vor forma un cuplu, acesta va fi denumit nu prin verbul *a se căsători*, ci prin alte două verbe specializate semantic, semul distinctiv fiind /sex masculin/ –/sex feminin/: *a (se) însura* „a se lega prin căsătorie un bărbat cu o femeie” și *a se mărita* „a se lega prin căsătorie o femeie cu un bărbat”.

Spre deosebire de verbul *a se căsători* care e întâlnit numai pe teritoriul lingvistic dacoromân, celelalte două verbe de origine latină au continuatori în toate dialectele românești sud-dunărene, în unele dintre acestea regăsindu-se și sensul lui *a se căsători* din dacoromână, adică posibilitatea de a fi folosit pentru ambele sexe.

A (se) însura „a se căsători (despre bărbat)” este continuatorul lat. *uxōrare* (PEW 874, REW 9107, CDER 4430), probabil al lat. **inuxorare* (CDDE 870: lat. **inuxorare*, atestat *uxoratus*, ILR II 301; DEX²: lat. **inuxorare* < *uxor* „soție”) și are următoarele reflexe în dialectele românești: dr. *însura*, ar. *nsoru*, megl. *(a)nsor* și ir. *ănsurâ*. Diferențele dialectale ies în evidență la nivelul posibilităților de utilizare contextuală: în dacoromână și în meglenoromână se folosește numai pentru bărbat, spre deosebire de aromână și istroromână unde se folosește și pentru femei.

Pentru dialectul istroromân, verbul a fost atestat de Byhan 299, de Popovici II 99, în *Listele lui Bartoli* (Pușcariu, SI III 117): *îe s-a nsurât*, (dar și împrumutul *pozacônît* la Jaiän); *îe s-a nsurât* – formă însoțită de explicația „fără preot, în mod abuziv” și *zacônît*, cu precizarea „în mod legal”, la Sușnevița; *nsurat* (despre bărbat), la Grobnic; *îe s-a nsurât*, la Bârdo, Sucodru, Noselo și Letai, unde este negată utilizarea lui *zaconi*; *nsurat*, la Costârcean.

Termenul a fost consemnat și de Pușcariu, SI III 256, care explică posibilitățile de utilizare a verbului în funcție de sex: *fiâu si nsore*, *fiâa se marite*, în schimb, la plural, pentru a numi legământul dintre bărbat și femeie pentru a forma o familie apare verbul *ănsurâ-se / nsurâ-se*: *îeù se nsoru*. Cu toate că există această diferențiere în funcție de sex, *(â)nsurâ* se poate întrebuința și cu sensul de „a se mărita”. În structura verbului se pot distinge și nuanțe aspectuale: *(â)nsurâ* este un verb perfectiv, pentru că acțiunea poate fi văzută în funcție de rezultatul ei, dovada fiind un enunț de tipul: *m-am nsurât dova vote* „m-am însurat a doua oară” (Pușcariu, SI III, 256); aspectul iterativ este realizat prin adăugarea sufixului *-veî*, după model croat: *(â)nsurâveî* (Pușcariu, SI III, 256, 303), formă iterativă întrebuințată numai când este vorba despre timpul dintre logodnă și cununie și atestată de majoritatea cercetătorilor. *î*

Verbul *(â)nsură (se) / (â)nsuraveji (se)*, deci cu ambele forme aspectuale, îl întâlnim atestat și la Cantemir 158, la Coteanu, *Cum dispăre o limbă* 20: numai *(ă)nsură* „a însura”, la Kovačec, *Descrierea istroromânei* 198: *ansură*, la Sârbu-Frățiță 198, unde apare un enunț ilustrativ pentru fiecare formă aspectuală: *ânsură se* „a se însura”, „Nu-i ânsurat, Țe mladit” = Nu-i însurat, e flăcău; *ânsuraveji*: „Când s-âu a nostru Pepo ânsuraveji” = Când s-a însurat Pepo al nostru; la Kovačec, *Rječnik* 32: *ânsură (-nsură)*, atestat la Jaiăn, *ânsură se (nsurăse)*, care apare pe întreg teritoriul lingvistic istroromân, aceeași repartitie având-o și *ânsuraveji se (-nsuraveji se)*.

Atlasele lingvistice oferă și ele informații legate de răspândirea teritorială a acestui verb: ALR I/II, h. 251 MĂ ÎNSOR „je me marie (en parlant de l’homme)” consemnează *jo mš nsóru*, la Bârdo și *me nsóru*, la Jaiăn; ALR II, h. 159 SE CĂSĂTORESC „ils se marient” notează *nsóru-se ke vor scúpa jivi* „se căsătoresc că vor trăi împreună”; ALR II, h. 155 FLĂCĂU DE ÎNSURAT „jeune homme a marier”: *tírer de-nsură, doȓ tírer de-nsură*, la Jaiăn; ALR I/II, h. 269 TÂNĂR ÎNSURAT „jeune marié”: *ómu nsurlát*, la Bârdo și *ómu iă însurat*, la Jaiăn, iar ALR II, h. 165 ÎNSURĂȚEI „nouveaux mariés”: *nsurăț*. Forma ir. *ansură se (jo me ansoru)* apare în ALIr 457 A SE ÎNSURA și este general răspândită pe întregul teritoriu lingvistic istroromân.

Pe lângă termenul moștenit din latină, în istroromână întâlnim și câteva sinonime parțiale împrumutate: *prijeniti (se)* „a se însura” se raportează la cr., slov. *priženiti (se)* care are același sens (Sârbu-Frățiță 260), *zaconi* și *pozaconi* „a se însura”, verbe ce trimit spre cr. *zakon* „lege”, iar pentru sensul „însurătoare” cf. slov. *vzakon, vzeti* „a se cununa” (Frățiță, *Texte* 222), *zaconi se* „a se căsători” este atestat de Bartoli în listele sale (Pușcariu, SI III 117), *zaconit*, la Sușhevița și *pozaconit*, la Jaiăn; de Kovačec, *Rječnik* 219: *zaconi se*, la Gradine.

Diferența dintre termenul moștenit *(â)nsură* și cel împrumutat *(po)zaconi* constă în aceea că primul și-a restrâns aria semantică și înseamnă „a se căsători ilegal, fără preot”, pe când cel de-al doilea desemnează „căsătoria cu cununie, la preot”⁷.

A (se) mărita „a se căsători (despre femei)” este continuatorul lat. *maritāre* (PEW 1032, CDDE 1051, REW 5361, ILR II 302, CDER 5107, DEX², MDA III) și are statut de cuvânt panromanic: it. *maritare*, fr. *marier*, prov., cat., sp., port. *maridar*. Toate dialectele limbii române au moștenit termenul latinesc: dr. *mărita*, ar. *măritū, măritare*, megl. *mărit*,

⁷ Elena Scărlătoiu, *Istroromâni și istroromână, relații lingvistice cu slavii de sud: cuvinte de origine veche slavă*, București, Editura Staff, 1998, p. 298.

măritari, ir. *marit*, *marită* (PEW 1032, CDDE 1051, ILR II 302, CDER 5107).

Termenul a fost atestat în dialectul istroromân de Byhan 272, de Popovici II, 123, de Bartoli în listele sale (Pușcariu, SI III 121), acesta redând formele întâlnite în fiecare localitate istroromână: *fetina s-a meritât*, dar și împrumutul *pozaconit*, la Jeiăn, *iâ s-a meritât* sau *zaconit* la Sușnevița, *ia: meritât* la Grobnic, *ia s-a meritât* la Bârdo, Noselo și Letai, unde s-a negat folosirea împrumutului croat *zaconit* și *meritat*, la Costârcean; de Pușcariu, SI III 259, 314, unde se precizează și forma adjectivului: *maritate* „măritată”; de Cantemir 170, de Kovačec, *Descrierea istroromânei* 198, care precizează că forma din Jeiăn este *merită*, iar în restul teritoriului lingvistic este *marită*; de Sârbu-Frățilă 228: *merită (se)* și *marită se*, autorii oferind un context ilustrativ „*O fetă-i merităta ân Lovran*” = O fată este măritată în Lovran; de Kovačec, *Rječnik* 113: *marită se* în partea sudică a teritoriului lingvistic istroromân și *merită se* la Jeiăn.

În ALR I/II, h. 250 MĂ MĂRIT „je me marie (en parlant de la femme) este notat termenul moștenit *jo me maritu* la Bârdo și termenul împrumutat din croată la Jeiăn: *jo me voį acmuâ pozaconi*; ALRM I/II, h. 206 (FATA VREA) SĂ SE MĂRITE „(la jeune-fille veut) se marier” notează la Jeiăn *se reț rad' meritá*, formă consemnată și în materialul necartografiat din ALR II, MN [2679]. ALR II, h. 156 FATĂ DE MĂRITAT „fille à marier” consemnează formele *bura de merită*. ALIr 456 A SE MĂRITA notează forma *merită se (jo me meritu)* de la Jeiăn și *marită se (jo me maritu)* din partea sudică a teritoriului lingvistic istroromân.

Evenimentul care marchează formarea unei familii, ceremonialul și petrecerea organizate cu prilejul unei căsătorii religioase, este desemnat prin cuvântul moștenit *nuntă*, care se raportează la lat. *nuptiae* (PEW 1208, CDDE 1260, REW 5999, CDER 5735, DEX², MDA III), continuat și de it. *nozze*, prov. *nossas*, fr. *noces*.

Pentru termenul din limba română, fonetismul nu este normal, reflexul românesc fiind explicat fie prin încrucișarea cu lat. *nuntiāre*, fie plecând de la pl. **nupți* > *nunți*. Al. Ciorănescu consideră că trebuie să se admită un infix nazal **nunptiae*, fie prin încrucișare cu *nuntiāre*, fie prin propagare (CDER 5735). Forma de singular *nuntă* este refăcută după pluralul *nunți*. Etimonul latinesc este continuat și de dialectele românești sud-dunărene: ar. *numtă*, *lumtă*, megl. *nuntă*, ir. *nunte*.

Pentru istroromână, atestări ale termenului avem la Bartoli, în listele sale (Pușcariu, SI III, 125): *nunțile* la Jeiăn, Bârdo, Costârcean și Sucodru, *nunț* la Sușnevița și Noselo, la Cantemir 173: *nunț*, la Kovačec,

Rječnik 130: *nunț*, *-ile* la Jeiăn, și în ALRM I/II, h. 350 NUNTĂ, în punctul 02 (Jeiăn): *nunț*.

Paralel cu termenul moștenit, în istroromână întâlnim și împrumuturi de origine croată: *pir* „petrecere, ospăț, nuntă” < cr. *pir* „idem” e atestat de *Listele lui Bartoli* (Pușcariu, SI III 125), *pir* la Grobnic, *piru* la Gradine, Letai, iar la Noselo și Sucodru e concurat de cuvântul de origine latină; de Sârbu-Frățilă 249: *pir*, *-ure* și de Kovačec, *Rječnik* 146: *pir*, *-u*, *pirure*, *-urle*, cu răspândire generală.

Un alt termen împrumutat din croată este *zacon* (< cr. *zakon*), care are sensul de „cununie”, fiind atestat pentru istroromână de Pușcariu, SI III 330, de I. Coteanu, *Cum dispăre o limbă* 24 și de Kovačec, *Rječnik* 219: *zâcon*, *-u*, cu răspândire generală.

Considerații finale

În urma prezentării modalităților lingvistice de exprimare a alianței matrimoniale în lexicul istroromânei (cuplurile noționale *logodnic-logodnică*, *mire-mireasă*) în comparație cu situația din celelalte dialecte, constatăm utilizarea unei mari varietăți de lexeme pentru desemnarea acestor noțiuni. Termenii identificați și analizați au un caracter eterogen în ceea ce privește originea lor, cuvintele moștenite din latină fiind concurate puternic și constant de împrumuturi. Așadar, după limba sursă a cuvintelor istroromâne distingem:

a) **termeni de origine latină**: *feta* cu sensul de „mireasă” (< lat. *fetam*); *ănsură* (< lat. *inuxorare*), dar și ar. *nsoru*, megl. (*a*)*nsoru*, dr. *însura*; *mărit*, *mărită* (< lat. *maritāre*), forma latinească explică ar. *măritu*, *mărtare*, megl. *mărit*, *măritari*; *nunte* (< lat. *nuptiae*), ar. *nuntă*, megl. *nuntă*;

b) **termeni vechi slavi**: *nevestă*, termen polisemantic „mireasă, femeie măritată de curând, femeie tânără măritată, noră, cumnată” (< v. sl. *nevěsta* „mireasă, logodnică”);

c) **termeni de origine croată**: *frâier*, *frâierița* „logodnic, -ă, iubit, -ă, mire, mireasă” (< cr. *frajar*, cf. și slov. *frajer* < germ. *Freier*), *fraii se* „a se logodi” (prin croată din germ. *freien*); *zaručnic*, *zaručnițe* „logodnic, -ă” (< cr. *zaručnik*, *zaručnica*), *zaruči se* „a se logodi” (< cr. *zaručiti se*), *zâruke* „logodnă” (< cr. *zaruke*); *ožeña* „mire” (< cr. *oženja*), *mladiju* „mire” (< cr. *mladi* „tânăr”, *mlada* „nevestă, tânără, mireasă”), *mladoženja* „miri” (< cr. *mladoženja*); *prijeniti se* „a se însura” (< cr., slov. *priženiti (se)*), *zaconi*, *pozaconi* „a se însura” (< cr. *zakon* „lege”), *pir* „petrecerea, ospăț, nuntă” (< cr. *pir*); *zakon* „cununie” (< cr. *zakon*);

d) **termeni de origine italiană**: *spoza*, *spozi* „logodnic, mire, proaspăt însurat” (< it. *spoza*), *spoze*, *-a* „mireasă, nevestă, tânără” (< it. *sposa*).

Clasificarea etimologică a cuvintelor ce se orientează în jurul cuplurilor noționale *logodnic-logodnică* și *mire-mireasă* permite observarea caracterului extrem de variat al acestora. În istoromână nu există termeni de origine latină prin care să se desemneze noțiunile analizate, acestea fiind rediate, cu precădere, prin împrumuturi de origine croată sau cu echivalente împrumutate din italiană, ori prin cuvinte vechi slave caracterizate prin polisemantism (vezi ir. *nevestă*). În ciuda abundenței împrumuturilor, și în această arie restrânsă a vocabularului istoromân există urme ale fondului latin moștenit, lucru ce poate fi dovedit prin termenii cu care este denumită acțiunea de a intra în alianța matrimonială: ir. *ănsură* (< lat. *inuxorare*) și ir. *mărită* (< lat. *maritāre*) sau prin lexemul cu care este desemnat evenimentul de celebrare a căsătoriei: *nunte* (< lat. *nuptiae*), cuvinte cu o vechime considerabilă în dialectul istoromân, întrucât ele se regăsesc și în celelalte dialecte ale limbii române.

BIBLIOGRAFIE. SIGLE ȘI ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

ALI = Wolfgang Dahmen, Johannes Kramer, *Le inchieste istro-rumene di Ugo Pellis*. Parte prima: *Questioni 1-1512*, în „Balkan Archiv. Neue Folge”, 13, 1988, p. 209-281; Parte secunda: *Questioni 1513-3338*, în „Balkan Archiv. Neue Folge”, 16, 1991, p. 107-137.

ALIr = Goran Filipi, *Istrorumunjski lingvistički atlas*, Pula, 2002.

ALR I / II = *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea I, de Sever Pop, vol. II, Sibiu-Leipzig, 1942.

ALR II = *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea a II-a, vol. I: A. *Corpul omenesc, boale (și termeni înrudiți)*. B. *Familia, nașterea, copilăria, nunta, moartea, viața religioasă, sărbători*. C. *Casa, acareturile, curtea, focul, mobilierul, vase, scule*, de Emil Petrovici, Sibiu-Leipzig, Otto Harrassowitz, 1940.

ALRM II / I = *Micul atlas lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea a II-a, vol. I: A. *Corpul omenesc, boale (termeni înrudiți)*. B. *Familia, nașterea, copilăria, nunta, moartea, viața religioasă, sărbători*. C. *Casa, acareturile, curtea, focul, mobilierul, vase, scule*, de Emil Petrovici, Sibiu-Leipzig, 1940.

Byhan = Arthur Byhan, *Istrorumänisches Glossar*, în „Sechstes Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache (Rumänisches Seminar) zu Leipzig”, herausgegeben von dem Leiter des Instituts Prof. Dr. Gustav Weigand, Leipzig, 1899, p. 175-396.

Brâncuș, Grigore, *Vocabularul autohton al limbii române*, București, EȘE, 1983.

- Cantemir = Traian Cantemir, *Texte istroromâne*, București, EA, 1959.
- CDDE = I.-A. Candrea și Ov. Densusianu, *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine (A – Putea)*, București, Ed. Atelierele Grafice Socec & Comp., 1914.
- CDER = Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Ed. Saeculum, 2001.
- Coteanu, *Cum dispăre o limbă* = Ion Coteanu, *Cum dispăre o limbă (istroromâna)*, [București], 1957.
- Coteanu, Ion; Forăscu, Narcisa; Bidu-Vrânceanu, Angela, *Limba română contemporană. Vocabularul*, București, EDP, 1985.
- DEX² = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ed. a II-a, București, Ed. Univers Enciclopedic, 1996.
- EA = Editura Academiei.
- Frățilă, *Texte* = Vasile Frățilă, *Texte dialectale și glosar*, ed. a II-a, Timișoara, TUT, 1990.
- ILR II = *Istoria limbii române*, vol. II, (redactor responsabil Ion Coteanu), București, EA, 1969.
- Kovačec, *Descrierea istroromânei* = August Kovačec, *Descrierea istroromânei actuale*, București, EA, 1971.
- Kovačec, *Éléments italiens* = August Kovačec, *Éléments italiens du lexique istroroumain*, în „Linguistica”, XXXII (1992), II, Ljubljana, p. 159-175.
- Kovačec, *Rječnik* = August Kovačec, *Istrorumunsko-hrvatski rječnik (s gramatikom i tekstovima)*, Pula, 1998.
- Maiorescu = Ion Maiorescu, *Itinerar în Istria și vocabular istriano-român*, ed. a II-a, publicată de Titu Maiorescu, București, Editura Librăriei Socec, 1900.
- MDA I, II, III, IV = *Micul dicționar academic*, vol. I-IV, București, Ed. Univers Enciclopedic, 2001-2003.
- PEW = Sextil Pușcariu, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache. Lateinisches Element mit Berücksichtigung aller romanischen Sprache*, Heidelberg, 1905.
- Popovici II = Iosif Popovici, *Dialectele române din Istria*, II, Halle a. d. Saale, 1909.
- Pușcariu, SI II, III = Sextil Pușcariu, *Studii istroromâne*, în colaborare cu Matteo Bartoli, A. Belulovici și A. Byhan, II. *Introducere – Gramatică – Caracterizarea dialectului istroromân*, București, 1926; III. *Bibliografie critică – Listele lui Bartoli – Texte inedite – Note – Glosare*, București, 1929.
- REW = W. Meyer-Lübke, *Romanisches etimologisches Wörterbuch*, ed. a IV-a, Heidelberg, Carl Winter Universität, 1968.
- Sârbu - Frățilă = Richard Sârbu, Vasile Frățilă, *Dialectul istroromân. Texte și glosar*, Timișoara, Ed. Amarcord, 1998.
- Scărlătoiu = Elena Scărlătoiu, *Istroromâni și istroromâna. Relații lingvistice cu slavii de sud: cuvinte de origine veche slavă*, București, Editura Staff, 1998.
- Scurtu, Vasile, *Termenii de înrudire în limba română*, București, EA, 1966.

**MODALITÉS LINGUISTIQUES D'EXPRIMER L'ALLIANCE
MATRIMONIALE DANS LE LEXIQUE DE L'ISTROROUMAIN. LES
PAIRES NOTIONNELLES *FIANCÉ-FIANCÉE* ET *MARIÉ-MARIÉE*
(Résumé)**

L'étude se propose une analyse lexico-sémantique des mots istroroumains groupés autour des paires notionnelles *fiancé-fiancée* et *marié-mariée*. Ces termes sont analysés aussi du point de vue de leur origine. On constate la présence d'un grand nombre de mots empruntés du croate, mais aussi de l'italien ou du vieux-slave et l'absence des mots hérités du latin pour désigner ces notions. Il y a pourtant quelques mots d'origine latine qui désignent l'action et l'événement par lesquels on peut marquer l'alliance matrimoniale, termes qu'on peut rapporter aux paires notionnelles *fiancé-fiancée* et *marié-mariée*.

PUNCTUL INTERIOR

de

Mirela-Ioana BORCHIN

Sistemul semiotic utilizat în exprimarea scrisă este compus din semne verbale, semne de ortografie și semne de punctuație. Aceste semne sunt folosite în conformitate cu normele ortografice, norme stabilite de instituțiile academice care controlează aspectul scris al limbii. Două lucrări recent editate de Academia Română (*Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, ediția a II-a, 2005 și *Gramatica limbii române*¹, ediția a III-a, 2005) evidențiază cu promptitudine importanța respectării regulilor de folosire a semnelor ortografice și de punctuație.

Dacă norma ortografică este strictă și abaterile de la aceasta sunt considerate indicii ale curențelor din instrucția lingvistică a autorilor lor, norma de punctuație este privită de vorbitori cu mai mare lejeritate, iar încălcările ei nu sunt la fel de dur sancționate.

Autorii GA₃ admit explicit posibilitatea creării unor efecte stilistice prin ignorarea unor reguli de utilizare a semnelor de punctuație:

„Punctuația poate marca încălcarea anumitor reguli sintactice, cu intenția de a crea efecte de emfază. De exemplu, punctul poate marca fragmentarea unei propoziții sau a unei fraze prin intonație, uneori și prin pauză, subliniindu-se unitățile izolate de regenții lor: comp. *O să-l vizitez*[.] *Mâine* (sau *Când o să pot*)., *O să-l vizitez mâine* (sau *când o să pot*)”².

Faptul că introducerea punctului în interiorul unității comunicaționale poate fi o sursă de expresivitate, având, mai cu seamă, o justificare extralingvistică, ne determină să analizăm mai îndeaproape câteva situații de comunicare în care segmentarea subiectivă a enunțurilor vine în contradicție nu numai cu regulile punctuației, ci și cu norma gramaticală.

¹ În continuare: GA₃.

² GA₃, vol. II, p. 950.

O întemeiere pragmatică a preferinței pentru ceea ce am numit *punct interior*³ poate fi o explicație pentru frecvența acestuia în materialul ilustrativ asupra căruia ne-am oprit – fragmente din romanul *Colecția de fluturi* al Simonei Constantinovici –, dat fiind că romanciera este conferențiar universitar, specialistă în limba română contemporană, cu ireproșabile cunoștințe de morfosintaxă și de punctuație. Observăm însă că, recurgând insistent la punctul interior, autoarea *Colecției de fluturi* se disociază, în creație, de profesoara de română, simțind față de enunțurile textului literar o mai mare libertate de expresie subiectivă și fragmentându-le în funcție de propria-i respirație epică.

Acestea fiind zise, avansăm și ipoteza creării – prin punctul interior – a unei figuri de stil la nivelul punctuației, figură care, prin pondere și număr de actualizări, prin motivațiile subterane și efectele de suprafață, devine o componentă esențială a subiectivității în proza Simonei Constantinovici.

În plan sintactic, câteva strategii discursive se bazează pe efectele produse de introducerea sistematică a punctului în interiorul unităților sintactice.

1. Urmărind modul în care sunt construite propozițiile și frazele din romanul Simonei Constantinovici, remarcăm o incidență ridicată a punctului interior în realizarea raportului de **subordonare**. Ritmul sacadat al rostirii nu-i îngăduie scriitoarei să încadreze conținuturile pe care intenționează să le transmită în propoziții dezvoltate, motiv pentru care determinantele părților principale sau, mai rar, secundare de propoziție apar după o spațiere prin punct. Aceste ocurențe neobișnuite – sub interdicție, conform normei în vigoare – ale punctului desemnează grafic răgazul necesar pentru căutarea unui termen subordonat adecvat completării eficiente a înțelesului elementului regent. Iată, în acest sens, cum se înfiripă în *Colecția de fluturi* o veritabilă gramatică alternativă a subordonării. În gramatica acestui roman, se separă prin punct:

a) în propoziție:

- atributul:

„Asta a fost prima lui reacție. *Firească. Spontană*”.

„Depășise limita rezonabilului. *Cea mai de sus*”.

- apozitia:

„Strângea panoul în brațe. *Perna* lui cea de toate noapțile”.

³ De distribuția în propoziție și frază a acestui tip de punct s-a ocupat și G. Beldescu (v. *Punctuația în limba română*, ed. a II-a, București, Ed. 100+1 Gramar, 1997, p. 76-78). Domnia Sa trece în revistă cele mai frecvente situații în care punctul izolează părți de propoziție sau propoziții, fragmentând unitățile sintactice în poziții în care nici punctuația, nici gramatica nu permit prezența acestui semn.

„Aveam impresia că surpriza era destinată bietelor noastre ciolane, ale dubioșilor din sanatoriu. *Adică Isidorei, lui Ivo, mie...*”.

„Preotul era însoțit de trei crâsnici. *Unul răgușit, altul beat, al treilea complet afon*”.

- elementul predicativ suplimentar:

„Vorbele îi ieșeau stâlcit din gură. *Repetate. Repetate*”.

„M-am aplecat și-am mers câțiva metri în patru labe. *Salivând*”.

„Copiii alergau în toate direcțiile ca să-i prindă. *Cu brațele larg deschise*”.

- complementul direct:

„O luă la fugă pe scări în jos. Nu se opri până în parcul din spatele sanatoriului. Respiră adânc. *Aer, aer, aer*”.

„Pe Marco îl aștepta panoul acela, fără îndoială. *Pe Marco. Nu pe altcineva. El avea o colecție de fluturi*”.

- complementul indirect:

„Dugheana mirosea ciudat. *A petrol. A făină. A cauciuc. A ceară. A slănină afumată. A bomboane mentolate*”.

- complementul instrumental:

„Peste un câmp de orez ninge. *Cu fragezi fulgi*”.

- complementul circumstanțial de mod propriu-zis:

„Până să se dumirească despre ce e vorba, Paraschiv l-a înghițit. *Gogâlț, gogâlț*”.

„Tot de acolo, din biserică, ieșeau, ținându-se de mână, enoriașii. *Câte doi, câte trei*”.

„De pe acoperișul aproape pământiu – dacă ne referim la culoare – se scurgea ploaia. *Cărămidă cu cărămidă. Picătură cu picătură*”.

- complementul circumstanțial de mod cantitativ:

„Nu se putu abține în fața unui astfel de spectacol terifiant. Vomită. *O dată, de două ori*”.

- complementul circumstanțial de mod comparativ:

„Ne cuibăream în circumvoluțiunile creierilor lor, lărvuiam acolo, ne înmulțeam de sute de mii de ori. *Ca viermii*”.

„Acolo oamenii mor cu totul altfel, mult mai discret, și mormintele lor sunt mai modeste, iar preoții trec neobservați. *Ca o adiere de vânt. Ca o aripă de înger*”.

- complementul circumstanțial de loc:

„Se întâlnește pe scări cu câțiva leproși. Aproape se îmbrânciră. *Între etajul doi și trei*”.

„Lumina cădea difuz. *Pe oameni, pe cruci, pe pantofi*”.

- complementul circumstanțial de timp:

„Stăruie încă în mine imaginea Barbarei, singura femeie pe care am iubit-o și urât-o deopotrivă. *Înainte și după crimă*”.

„Aveau rezerva lor din care ieșeau arareori. Puteau fi prinși. *Arareori*”.

- complementul circumstanțial de cauză:

„A deschis larg, cât a putut de tare, geamul. Nu avea aer. Se sufoca. *Astmul, astmul, astmul*”.

- complementul circumstanțial de scop:

„Unii și-au pus corturile chiar lângă buza gropii. *Pentru a nu rata nicio ecluziune*”.

- complementul circumstanțial de concesie:

„Le repetam uneori în gând. *Împotriva voinței noastre*”.

- complementul circumstanțial consecutiv:

„Brusc, fără motiv, m-am tras de urechi. *Până la lacrimi*” etc.;

b) în frază:

- atributiva:

„Cadavrele soților Croff poate că nici nu sunt reale. Crima lui Marco sau Ivo nu a existat. A inventat-o scriitorul pentru a o face să intre în roman. Era necesară o crimă. Fiecare crimă cu ambiguitatea ei. *Din care niciun autor nu poate ieși*”.

„Nu știi de unde această nemaipomenită nevoie de a inventa. *Pe care o simte, fără îndoială, fiecare dintre noi*”.

- apozitională:

„Azi am pictat fluturele-pasăre. Doctorul Justinian, sau Ambrozie cel de temut, care, ca din întâmplare, m-a vizitat azi-dimineață, mi-a spus că acest fluture trăiește în Noua Guinee și că e monument al naturii. *Adică e pe cale de dispariție*”.

- circumstanțială de mod:

„Studentii, nu prea mulți la număr, veniți în salon împreună cu doctorul Justinian, mă privesc tâmp. *De parcă le-aș vorbi despre creșterea ardeilor iuți în deșert*”.

„Corul nebunilor din sanatoriul «Violete de Parma» se spârgea de pereți. *Cum se sparg ouăle în tigaia fierbinte*”.

- circumstanțială de timp:

„Am fi preferat amândoi să facem închisoare, zece ani, douăzeci, să muncim cât ne-ar fi ținut balamalele. *Până crăpam*”.

- circumstanțială de condiție:

„Aștept un înger să mi se așeze domol pe gura deschisă. Și să fâlfâie către stele, după aceea. *Dacă mai are chef*”.

- circumstanțială de concesie:

„Atunci inima se relaxează. Corpul nu se mai supune creierului. Cazi într-o dulce moleșală. Mușchii se blegesc. Nu mai poți înainta. *Deși vrei cu tot dinadinsul*”.

„Voi intra cu foarfeca în roman. La sfârșit de săptămână voi face acest lucru. Fără semne de întrebare. *Chiar dacă e dureros*”.

2. În **coordonarea** prin juxtapunere, folosirea predilectă a punctului în locul virgulei nu duce doar la încetinirea vitezei de lectură. La Simona Constantinovici întâlnim pauze de reflecție, de inspirație, de freamăt, după care comunicarea se continuă cu mai multă însuflețire. Acestea sunt expresia căutărilor și a descoperirilor, care înseamnă oprire, dar și flux creativ. De aceea, în *Colecția de fluturi*, autoarea separă prin punct:

a) părțile de propoziție multiple:

- subiecte:

„Nu, greșesc, acolo, în peticul acela de cer pluridimensional, nu exista ideea de copil. *Nici jucării. Nici baloane colorate. Nici gumă de mestecat. Nici scutece. Nici nopți pierdute. Nici castele de nisip clădite anevoios, cu găletușa, grebla, lopățița și multe, multe scoici. Doar *fulgurații* contemplative și *stări* de plutire în neant”.*

- atribute:

„Atunci a simțit ceva deosebit, cum niciodată nu mai simțise, un soi de agitație interioară combinată cu nevoia de a prelungi clipa, de a dilata momentul la maximum, astfel încât să evite ruptura inerentă oricărei despărțiri, fie ea și temporară. *Provizorie*”.

„Da, avea, fără îndoială, o privire tulbure. *De animal hăituit*”.

- nume predicative:

„Viața materială e rea, animalică, bestială. *Fiară dezlănțuită. Teroare*”.

„Cuvintele ar fi fost superflue. *Neputincioase*”.

- complemente directe:

„Avea aripi de avion. *Coadă de avion. Suflu de avion. Calibru de avion*”.

„O cocă nespus de caldă. Creștea din mâinile mele ca o plantă de apă. Se întindea. Nu avea lungime. *Nici lățime*. O masă de forme imperfecte”.

- complemente indirecte:

„Pantofii îmi erau plini de noroi. *De frunze uscate, noroi și rumeguș*”.

„O crimă neelucidată e un moment de disperare. *Pentru individ. Pentru omenire. Pentru ideea de adevăr*”.

- complemente circumstanțiale:

- de mod:

„Probabil mă simpatiza și ea, căci, de fiecare dată, mă împotmoleam în privirea ei verde. Ca-ntr-un munte de zăpadă. *Ca-ntr-o livadă cu meri înfloriți*”.

- de loc:

„Îngenuncheasem în fața unui trunchi de copac. *În fața unui cer*”.

- de timp:

„Lui Ivo nu-i plăcea să treacă noaptea prin cimitire. *Nici ziua*”.

- cumul de circumstanțiale (de timp, de mod, de loc):

„Visez ca, începând cu vârsta de 40 de ani, să nu mai fac altceva decât să scriu. De dimineața până seara. *Fără a supăra* pe nimeni. *Într-o cameră* întunecoasă de bloc sau într-o căsuță de la țară”.

b) propozițiile:

- principale:

„Caut revista. Nu o găsesc. Devin brusc foarte nervos. Nu vreau ca irascibilitatea mea să se regăsească aici. Sting lumina, ca să nu mai pot scrie. E trecut de ora cinci. Afară e întuneric. Mă întorc la masă. Pipăi ultima pagină. Nu deslușesc o iotă. Câteva clipe nu se întâmplă nimic. Întorc privirea spre fereastră. Văd luceafărul. E cât un vârful de ac. Strălucitor ca un ochi de copil”.

- secundare:

- subiective:

„Își aminti că a interesat-o foarte mult să afle dacă există sau nu fluturi carnivori sau agresivi. *Să facă o baie caldă*, să uite de farmecul acestui bărbat criminal”.

„De aceea mi se pare uneori că-i aud. *Că-i simt pe-aici, prin preajmă*”.

- atributive:

„Nu erau vise urâte, coșmarești, ci fructul teribil al imaginației febrile care nu-i dădea pace. *Care-l rodea precum un sfredel*”.

- circumstanțiale:

- de condiție:

„O simplă descriere nu-i poate reda pe deplin linia și ritmul nedesăvârșite, numai dacă face un compromis cu realitatea. *Dacă se pretează la invenție*”.

- de scop: „Mă feresc să mai mănânc seara, de teamă să nu mă îngraș. *Să nu ajung obez*”.

3. În mod analog, în cazul **coordonării prin joncțiune**, unitățile sintactice de același fel se separă prin punct, cu deosebirea că punctul apare înaintea conjuncțiilor coordonatoare. Prin acest artificiu, instrumentele gramaticale, trecute de obicei cu vederea, ajung să ocupe o poziție inițială în cvasipropoziția/minifraza pe care o introduc și să dobândească valențe emfatiche:

a) în interiorul propozițiilor:

„Uneori s-a dăruit cu pasiune și-n final nu s-a ales decât cu praful. Ah, nu, greșesc. *Și cu pulberea*”.

„Râul îl despărțea de criminal. *Și labirintul pădurii*”.

„Lui Ivo nu-i plăcea să treacă noaptea prin cimitire. *Nici ziua*”.

„Fusese un iepure sau un șobolan. *Sau o pisică*”.

„În centrul povestirii se afla o crimă. De proporții reduse ori gigantice, asta rămânea s-o stabilească posteritatea. *Sau*, mai simplu, cititorul”.

b) între propoziții:

„Cădea inert. *Și* căderea nu se mai sfârșea”.

„Acum nu mai trăgea cu arcul. *Dar* continua să se afunde într-un codru imaginar”.

„Se regăsea și se pierdea, acolo, cu aceeași ușurință. *Iar* cinismul era, la o adică, refugiul său cel mai de preț”.

„Nu i-am văzut sărutându-se. *Însă*, fără doar și poate, un fir ascuns, roșu, al pasiunii, se țesea tacit între corpurile și sufletele lor”.

„Amânarea – deși ura astfel de subterfugii – îi era la îndemână, dar știa că nu va putea prelungi la infinit o astfel de stare. *Ori* se rupe, *ori* se leagă, vorba unui coleg din facultate apropo de reușita la examene”.

4. Segmentarea propozițiilor și a frazelor ocazională aparține intercalărilor și, implicit, favorizează dislocarea unor părți de propoziție, respectiv propoziții. Neastâmpărul gândurilor ce trebuie comunicate este mai puternic decât presiunea topicii, asupra căreia scriitoarea operează modificări, preferând să țină cont de ordinea lăuntrică a ideilor, indiferent de consecințele sintactice ale opțiunii sale:

a) părți de propoziție dislocate:

„Nu numai corpul nostru anticipează moartea cu fiecare zi ce trece, cu fiecare rid și cu fiecare partidă de sex. *Sufletul*, de asemenea”.

„Au apărut ca din senin. Ca muștele. *Neamuri, vecini. Vecini, neamuri*”.

„Calul alb stătea acum în mijlocul salonului. Între mine și Ivo. *Cu copitele adânc înfipte în podea*,”

„Nici nu vreau să mă gândesc că aş putea rămâne aici până la sfârșitul vieții. *Mort de viu*”.

„Ar fi de amintit și parcurile. Vegetație peste tot. *Luxuriantă*”.

„Trecuseră deja trei ani de la crimă. *Bătuți pe muchie*”.

„Peștii își primiseră cu entuziasm porția de mâncare. Asta, după îndelungi așteptări. *Semințe maronii. Semințe verzi. Spirulina pentru pești*”.

„Apa se revărsase, peștii se zbăteau desperați pe parchet. *Cinci galbeni, doi negri și unul, mai voinic, roșu*”.

„Sunt aproape sigur că, în visele lor, tot la noi se gândeau. Cu voluptate. *Ca la niște cobai, bineînțeles, dar, în fond, era totuna*”.

b) propoziții dislocate:

„Și-a pus capul pe butuc. Cu ochii închiși, aștepta un buzdugan sau o **ghilotină**. Ipotetică, bineînțeles. *Care nu avea să cadă, așadar*, și această certitudine îl scotea din sărite, ar fi preferat să-i simtă tăișul, apoi sângele cald scurgându-i-se pe umeri”.

5. Un caz particular de dislocare îl reprezintă postpunerea determinantului adjectival, separat prin punct de substantivul regent. Se pune în evidență, în acest mod, semantica adjectivului, cerut de enunțul insuficient de clar. Fiecare determinant, aparent uitat într-o primă fază, apare după punct cu mai multă energie, pentru a-și descrie intensiv, prin superlative semantice, regentul:

„Aici nu sunt decât porumbei. *Sute*”.

„Nebunia. Da, nebunia devenise, în sanatoriul «Violete de Parma», o activitate. *Unica*”.

„Ar fi fost pentru el un semn. *Primul. Ușor de descifrat*”.

„Voia să i se amputeze picioarele. *Ambele*”.

6. Adeseori, insistența asupra unui element discursiv cheie se realizează prin reluarea acestuia, imediat după punct sau la o distanță sensibilă față de ocurența precedentă. Importanța elementului reluat în alcătuirea semnificației enunțului este atât de mare, încât autoarea nu o poate reda într-un singur punct de pe axa sintagmatică. De aceea, se întoarce la cuvânt și îl repune în discuție, fie pentru a-l nuanța, fie pentru a-l preciza sau a-l potența semantic. Identificăm, din acest motiv:

a) reluări imediate:

„Din cadavre se mai scurgea încă **sângele**. *Sânge roșu, sânge brun, sânge negru. Sânge subțire, sânge gros*”.

„Avea tot timpul **frisoane**. *Frisoane, frisoane*. Tot corpul zgâlțâit”.

„Drumul până la groapă, până la înmormântare, înseamnă, de fapt, a scăpa de un **cadavru**. *De cadavrul acela, al tău*”.

„Călugărițele din mănăstirea Isidorei aveau părul atât de lung că o noapte întregă nu era îndeajuns pentru subtila artă a descâlcitului și a împletitului în codițe **subțiri**. *Subțiri* precum ceapa verde abia mijită din pământ”.

„Mă întreb cum îi va desena **cearcănele vieții**. *Cearcănele vieții*”.

b) reluări la distanță:

„E **un înger**, îți spune bătrânul. *Un înger*”.

„Ar fi preferat să descrie **un porumbel**, realitate mult mai fragilă, mult mai tandră. *Porumbelul* umed, cu miros acrișor, din podul copilăriei”.

„Citiseră câte ceva, fiecare, în legătură cu revenirea la o **viață anterioară**, dar să li se întâmple chiar lor, asta da ciudățenie! *Viața anterioară* a altcuiva”.

„Femeia își întinse voluptuos picioarele în așternutul plin cu **fluturi**. Măcel de *fluturi*”.

„Cu vârful pantofului a încercat să deschidă ușa balconului, să pătrundă în acea seră, da, putea fi numită seră, căci stăteau acolo, laolaltă, fel de fel de soiuri de plante, europene, africane, asiatice, unele cu eflorescențe, altele sterpe, **cactuși**, mai ales **cactuși**, bombați, înalți, înfloriți, încovoiați. *Cactuși triști*”.

„**Aerul rece** al dimineții îl face să strănute. *Aerul rece* al ultimei dimineți”.

Repetarea unităților lexicale este secundată de repetarea unității sintactice, prin înlocuirea construcției nominale cu un pronume:

„O altă abordare. *Spre asta ținesc*”.

„Pădurea. Mălul. Rătăcirea noastră. Urcatul în copaci. Mirosul. Concertul ratat. *Nimic* nu fusese real?”.

„Îmi plac poveștile. De orice fel. Ascultate, citite, inventate, *toate* își au farmecul lor”.

7. Întocmai ca intercalările, incidențele sunt delimitate de puncte. Utilizarea punctului interior pentru izolarea structurilor ce aparțin planului comentariului de comunicarea propriu-zisă este o dovadă de consecvență procedurală. Maestră a fărâmițării enunțurilor în unități din ce în ce mai reduse ca dimensiuni, autoarea nu putea rata marcarea fermă a granițelor dintre două tipuri de discurs. Prin utilizare de puncte la dreapta și la stânga incidențelor, ea îngroașă liniile de departajare a acestora de restul textului, lăsat să curgă în sensul preconizat, aparent neatins de observațiile cuprinse în structurile incidente:

„Undeva, într-o altă dimensiune, Barbara râdea cu toată forța. I-am făcut semne disperate. *În zadar*. Nu mă vedea. Nu mă auzea”.

„Uneori s-a dăruit cu pasiune și-n final nu s-a ales decât cu praful. *Ah, nu, greșesc*. Și cu pulberea. Sublim deznodământ”.

„Când a coborât din autobuz, cu toate aceste frânturi de gânduri după el, s-a simțit îmbrâncit. *La propriu*. Un grup de țigănci tinere, bine încolțite, cu obraji rumeni, îl înconjurase”.

„Alții își tatuau fluturi pe corp. *Pur și simplu*. Se credeau, astfel, apărați”.

8. Revenirile cu precizări sau comentarii în scopul explicitării semnificației unei propoziții/fraze duc la o aglomerare de unități sintactice mai mult sau mai puțin ample, lipsite de predicat, care s-ar încadra aproximativ în clasa propozițiilor nominale. În aceste spații în care acțiunea nu progresează, scriitoarea se comportă ca un pictor, aducând tușe de culoare în enunțuri ce se cer înfrumusețate, înnobilate prin vibrație suplimentară:

„Cazi în gol, adică, mai precis, în propria ta ființă. *Ca-ntr-o cutie goală de conserve. Zdrăngănitoare. Târâtă de nuntași. Până-n poarta uriașă, de lemn, a bisericii. Un roman despre disperare*”.

„În afara textului era un handicapat, un măscărici. *Un domn de 40 de ani măcinat de îndoieli. Cu o personalitate răstignită, obligată să-și limiteze unghiurile de vedere*”.

„Visul poate fi o monstruoșitate depozitată în inconștient, imagine sau idee neperformantă. Poate fi obsesie. *Stăruință, chin al înfăptuirii. Imagine paradoxală, intangibilă, misterioasă, imprecisă, magică*”.

„Nu mai aduc deloc cu ființele robuste de dinainte. *Păpuși de cârpă. Zdrențe. Miros pestilențial. De hoit. Descompunere. Firească ardere. Până la os. Până la clipa din urmă*”.

Mănuirea dezinvoltă – intuitivă sau deliberată – a punctului interior face din această opțiune de punctuație alternativă o particularitate definitorie pentru stilul prozatoarei Simona Constantinovici, fapt confirmat și de scriitorul Lucian Petrescu, care îi recomandă romanul, într-o frază în care o imită stilistic, recurgând intenționat la punctul interior:

„O carte de citit, dragii mei. *Nu o carte de grup literar. De generație. De senzație. De aplicație.* O carte de autor, dar și o carte care poate rămâne singură. Fluture aparent mic, de culoare pală, dar indestructibil, precum Nălbarușul de la butoniera Tatălui. Amin”⁴. (s.n. – M.-I. B.)

Fenomenul punctului interior se înscrie în tendința generală a scriitorilor moderni și postmoderni de a ignora constrângerile punctuației oficiale și de a-și crea propriul sistem de expresie, printr-o distribuție personalizată a semnelor de punctuație. Pentru numeroși scriitori, punctul încetează a mai fi un semn de punctuație exterioară⁵. El este folosit în locul unor semne de punctuație ce nu pot figura în final de enunț:

- în locul virgulei:

„Într-adevăr, s-a apucat să scrie. Mi-a arătat, tot la telefon, că merge greu. *Că frazele se fac mai mari decât ar vrea el, și-și încurcă propozițiunile*”. (Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*)

„N-am vocație de anahoret. *Fiindcă sunt de o radicală sociabilitate*”. (P. Țuțea, *Între Dumnezeu și neamul meu*);

- în locul a două puncte:

⁴ L. Petrescu, *Cronica unor morți amânate*, prefață la Simona Constantinovici, *Colecția de fluturi*, Timișoara, Ed. Brumar, 2005, p. 9.

⁵ Vezi G. Beldescu, *Punctuația în limba română*, p. 76-78; M.-I. Borchin, *Manual de ortografie și punctuație*, Timișoara, Ed. Excelsior Art, 2005, p. 90-93; GA3, vol. II, p. 950 etc.

„Turner n-a pictat decât un portret. *Al său*”. (O. Paler, *Un muzeu în labirint*);

„Mi-am amintit brusc care a fost ultima mea dorință înainte de a muri. *Să mănânc un măr*”. (Simona Constantinovici, *Colecția de fluturi*);

- în locul liniei de pauză:

„Apoi a aflat din ziare că omorâse un cuplu, doi colecționari de fluturi, și că a fost internat într-o clinică de psihiatrie. *Pardon, un sanatoriu de recuperare*”. (Simona Constantinovici, *Colecția de fluturi*)

„În mâna dreaptă ținea strâns o valiză uriașă. *Un fel de cuțăr din lemn, cum erau cele militărești, din timpul războiului, în care soldații își purtau fără chef izmenele, lamele de bărbierit, bocancii de schimb, maiouri, șosete, toate din bumbac, un album de familie scorjit, un pachet de biscuiți, două fire de cârnați și multe alte nimicuri*”.

sau apare în poziții unde norma gramaticală exclude prezența oricărui semn de punctuație:

„Nu numai canal, nu numai unelte și mașini, fabrici și ogoare, minereuri, metale, industrii (grele și ușoare), furnale, măști de proiectie, iureșe și succese, succese în iureș, ci și... fotolii. *Academice*”. (V. Ierunca, *Dimpotrivă*);

„Mii de ciori, familii întregi. *Croncăneau și se izbeau de nori*” (Simona Constantinovici, *Colecția de fluturi*).

După cum am susținut și am ilustrat pe baza selecției de texte operate, problematica punctului interior acoperă o varietate de distribuții atipice ale punctului, puse, deocamdată, pe seama tendinței unor scriitori de a produce efecte stilistice prin segmentări subiective ale enunțului. Punctului interior i se recunoaște această funcție stilistică, dar introducerea punctului și în structura internă a enunțurilor continuă să fie privită ca o strategie discursivă rară, nicidecum simptomatică pentru evoluția actuală a punctuației românești.

BIBLIOGRAFIE

- Beldescu, G., *Punctuația în limba română*, ediția a II-a, revăzută și completată, București, Editura 100+1 Gramar, 1997.
- Borchin, M.-I., *Manual de ortografie și punctuație*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2005.
- ***, *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*, ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 2005 (DOOM₂).

Drincu, S., *Semnele ortografice și de punctuație în limba română. Norme și exerciții*, București, EȘE, 1983.

***, *Gramatica limbii române*, ediția a III-a, București, Editura Academiei Române, 2005.

Petrescu, L., *Cronica unor morți amânate*, prefață la Simona Constantinovici, *Colecția de fluturi*, Timișoara, Editura Brumar, 2005.

THE INNER POINT

(Abstract)

In the latest studies of punctuation, a special distribution of the full-stop is revealed. The introduction of the full-stop, known as a mark of final punctuation, in the inner structure of the sentence, allows the writers to underline the numerous possible meanings of pause in the discourse. The distribution – forbidden by the definition of the full-stop – generates various stylistical consequences of the use of full-stop as a mark of interior punctuation in the novel *Collection of Butterflies* (*Colecția de fluturi*) written by Simona Constantinovici.

TIPOLOGIA DIALOGULUI

de

Mirela-Ioana BORCHIN și Gabriel BĂRDAȘAN

Varietatea de actualizare a structurilor dialogale face dificilă orice încercare de natură taxinomică. Nu numai numărul ridicat de tipuri de dialog îngreunează operația de clasificare, ci și fenomenul interferențelor tipologice (de exemplu, cearta este, în același timp, un dialog informal și un dialog conflictual; polemica, un dialog formal și conflictual etc.), evident în numeroase variante de actualizare a structurilor dialogale.

În abordarea tipurilor de dialog, am avut în vedere, pe de o parte, posibilele distincții de ordin tipologic și, pe de altă parte, ilustrarea acestora prin referirea la variante de dialog de un anumit tip, răspândite în practica socială și, de aceea, foarte cunoscute.

Un prim obiectiv a fost formularea cât mai clară a criteriilor care stau la baza distincțiilor tipologice, preliminară unei operații de clasificare. Pentru aceasta, am luat în considerare diverse aspecte ale situației de comunicare, ce reprezintă factori determinanți pentru construcția dialogală. Criteriile pentru care am optat țin de componentele ale actului de comunicare (canalul de comunicare, numărul participanților la dialog, cadrul comunicării), de factori psihosociale (relațiile dintre participanți), pragmalingvistice (variante de limbaj utilizată) și stilistici (stilul funcțional al limbii comune în care se încadrează o anumită specie de dialog).

În tabelul de mai jos propunem, cu scopul de a sintetiza, următoarele distincții tipologice, în conformitate cu criteriile stabilite de noi:

Criteriaul taxinomic	canalul de comunicare	numărul de participanți	coprezența participanților în cadrul	variante de limbaj	relațiile dintre participanți	stilul funcțional
Tipul de dialog	dialogul oral vs. dialogul scris	autodialog vs. dialog interpersonal vs. dialog de grup	dialogul direct (față în față) vs. dialogul mediat (la distanță)	dialogul formal (solemn) vs. dialogul informal (colocvial)	dialogul conflictual vs. dialogul nonconflictual	dialogul artistic vs. dialogul nonartistic

Cel de-al doilea obiectiv al demersului nostru este acela de a trece în revistă particularitățile tipurilor delimitate în urma aplicării criteriilor alese, analizând câteva dintre cele mai clar conturate variante de actualizare ale unui tip de dialog.

1. Dialogul oral și dialogul scris

Dialogul oral se desfășoară în două moduri: față în față și la distanță.

În dialogul oral față în față, care constituie forma primară și cea mai complexă a dialogului, comunicatorii utilizează semne aparținând unor coduri diferite, emise concomitent pe mai multe canale¹. Receptarea enunțului se face pe măsură ce acesta este enunțat. Transmisia se realizează numai prin canale naturale.

În dialogul oral la distanță intervin mediile tehnice. De la operația de stabilire a contactului comunicațional la întreruperea deliberată sau accidentală a acestuia, vorbitorii depind de canale artificiale prin care este asigurată transmiterea mesajelor: auditiv, în cazul convorbirii telefonice sau al dialogurilor radiofonice; vizual și auditiv, în comunicarea prin internet și webcam sau în televideoconferințe.

Dialogul scris se realizează doar prin canal vizual. Din această cauză, registrul semnic al dialogului scris este mult mai restrâns, practic, limitat la semne grafice. Expresia semnică este lineară, semnul lingvistic fiind privilegiat – dacă privim statistic fenomenul frecvenței semnelor în enunțul scris. În raport cu semnele sonore, considerate naturale și, de aceea, semne de rang primar, semnele grafice sunt considerate de rang secund. Din această cauză, opoziția dialog oral / dialog scris este dublată de opoziția *dialog de gradul I / dialog de gradul al II-lea*.²

¹ „Folosirea canalului oral de comunicare se reflectă în plan macrotextual (organizarea de ansamblu a dialogului) și în plan microtextual, local (selecția formelor de expresie). [...] coprezența spațio-temporală a interlocutorilor determină folosirea unui limbaj al momentului (deictice personale și spațio-temporale frecvente, limbaj afectiv, sensuri contextuale speciale, salturi logice, elipse etc.), permanenta orientare spre interlocutor (prin vocative, interjecții, formule de adresare, întrebări retorice, întrebări de confirmare etc.), adaptarea la interlocutor (reveniri, corecții, repetiții, ezitări, secvențe fatice – *ai înțeles, da?, O.K.?*), sincretismul (transmiterea informației pe mai multe canale)” (*Gramatica limbii române*, vol. al II-lea, *Enunțul*, București, Editura Academiei Române, 2005, p. 791).

² „Între studiile consacrate acțiunii în general și interacțiunii verbale în special, o atenție de favoare a dobândit în ultimele decenii problema *dialogului*. Am distins două direcții: 1. prima, care se ocupă de *dialogul natural* (dialog de gradul I), în forma sa de manifestare primară: oralitatea – și 2. – a doua, incluzând cercetările privind dialogul de gradul II (dialog secund, de tip mimetic) ce se manifestă mai ales în formă scrisă” (Liana Pop, *Contribuții la studiul dialogului*, în „Semiotică și poetică”, Cluj, Universitatea din Cluj-Napoca, 1984, nr. 1, p. 1).

În dialogul scris, momentul emiterii este disociat de cel al receptării. Distanța temporală între cele două faze depinde de modalitatea aleasă de a comunica în scris: este minimă în cazul conversației (chat-ului) pe MIRC/Messenger, medie în cazul dialogului prin poșta electronică (prin E-mail) și mare, în situația când poșta clasică mediază dialogul.

2. Autodialogul și dialogul interpersonal (sau de grup)

În funcție de numărul participanților la dialog, se pot diferenția următoarele tipuri de dialog, corespunzătoare unor tipuri fundamentale de comunicare:

– *autodialogul*, la care participă o singură persoană, care vorbește, în gând sau cu voce tare, cu ea însăși, punându-și întrebări la care singură răspunde, emițând puncte de vedere, pe care le susține cu argumente sau le infirmă cu contraargumente, dezvoltând relația emițător-receptor în sine și în propriul beneficiu. Autodialogul se confundă, de cele mai multe ori, cu vorbirea interioară:

„Nu, nu, nu! Asta nu mi se poate întâmpla! Dumnezeu nu-mi poate da mai mult decât pot duce”. „Și dacă sunt eu excepția excepțiilor, dacă tocmai eu trebuie să trăiesc iadul pe pământ?” „A, nu, nu-i așa. Îl am pe Patrick. Și o am pe... Nu-i mai spun Maya. Poate și numele ăsta e de vină. O, Doamne! Cum de nu m-am gândit?” „Și cum o să-i spun? Doamne, nu găsesc alt nume. Repede! Ceva ce să se potrivească cu Petrescu. Petra. Petra Petrescu, o nu. E prea bărbătesc. Dur ca piatra”. „O să-i spun Joy. Ea e bucuria mea, sufletelul mamei”. „Nu merge. Joy Petrescu, pff... Ca nuca-n perete”. „Ceva franțuzesc. Fleur? Fleur și Patrick?” „Nu. Fleur Petrescu. Floare și piatră. Nu, nu”. „Natalie? Natalie Petrescu? Natalie și Patrick?” „Perfect! Natalie. Ma petite”.

– *dialogul interpersonal*, forma de comunicare definitorie pentru uzul de limbaj, la care participă doi sau mai mulți comunicatori, care îndeplinesc, alternativ, rolurile de emițător și receptor. Oamenii se antrenează într-un dialog interpersonal cu finalități diverse: pentru a transmite și a recepta informație, pentru a-și face cunoscute opiniile și a le confrunța cu ale celorlalți, pentru a contribui la menținerea și îmbunătățirea unei relații de comunicare, pentru a verifica cunoștințele interlocutorului într-un anumit domeniu etc. Atunci când persoanele care dialoghează reprezintă un grup social (profesional, politic, etnic etc.), ele comunică de pe pozițiile unui emițător și receptor multiplu, fiind obligat să nu vorbească în nume propriu, să nu își exprime propriile opinii și atitudini, ci pe cele ale grupului căruia îi aparține (v. negocierea, talk-show-ul, conferința de presă etc.).

3. Dialogul direct și dialogul mediat

Atunci când vorbitorii aflați în interacțiune se găsesc în același loc, în același moment, dialogul se desfășoară direct, adică fără mediere tehnică.

Singura variantă de realizare a dialogului direct este dialogul oral față în față (conversația uzuală, negocierea, interviul profesional, ședința, dezbateră, talk-show-ul etc.).

Dialogul mediat este scris sau oral, purtat între interlocutori aflați la distanță, grație mijlocirii tehnice. Evoluția tehnologiilor comunicării a ajuns la performanțe inimaginabile, datorită cărora se poate realiza un dialog la distanță la orice oră, indiferent de locurile unde s-ar afla pe glob interlocutorii conectați la o rețea de telefonie, fixă ori celulară, sau la internet (conversația telefonică, interviul radiofonic, chat-ul, E-mail-ul etc.).

Dialogul indirect poate fi oral sau scris, între două sau mai multe persoane, online sau defazat. Mijloacele tehnice care fac posibilă comunicarea sunt ignorate de vorbitori atâta timp cât aparatele / computerele funcționează și nu există probleme de transmisie și receptare a mesajelor. Dar atunci când apare un deranjament tehnic major și comunicarea este blocată, vorbitorii conștientizează faptul că transmiterea mesajului nu depinde de ei, că, în foarte mare măsură, ei, în calitate de comunicatori „la distanță”, depind de tehnologie.

Dincolo de aspectele tehnice specifice, dialogul indirect are o serie de particularități care variază în funcție de raportarea temporală a enunțării la receptare. În linii mari, se diferențiază pe baza criteriului temporal:

- dialogul la distanță în timp real (în care receptarea se face în același timp cu emiterea);
- dialogul la distanță defazat (în care receptarea se face într-un moment ulterior emiterii, la un interval temporal mai scurt sau mai lung).

4. Dialogul formal și dialogul informal

Opoziția *formal – informal* se realizează în funcție de mai mulți factori, între care primează relația dintre interlocutori, statutul lor social, cadrul comunicațional și stilul enunțării. În linii mari, dialogul formal este o discuție, purtată pe teme serioase, de cele mai multe ori cu scopul de a găsi soluții la anumite probleme, în timp ce dialogul informal corespunde unei conversații, care fie că se poartă pe teme minore, fie implică numai o comunicare fatică, de stabilire și/sau de menținere a unui contact comunicațional. În orice caz, conversația se desfășoară liber, nu urmărește un scop anume, nu are o progresie tematică, ci permite trecerea de la un subiect la altul.

Dialogul formal este planificat, se desfășoară după un anumit scenariu, vorbitorii respectă o ordine a intervențiilor verbale, își cenzurează mimica și gesturile, stilul enunțării lor este, în majoritatea cazurilor, solemn. În contrast, dialogul informal este ocazional, spontan, aparent fără nicio finalitate informațională, liber de constrângeri, iar enunțarea este preponderent familiară.

Participanții la un dialog formal sunt distanți, rolurile lor se realizează în funcție de statutul social și de raporturile dintre ei. Partenerii de dialog informal sunt apropiați, iar condiția lor socială este irelevantă pentru felul în care se desfășoară schimbul de replici.

4.1. Conversația este tipul informal de comunicare dialogică orală, în care doi sau mai mulți participanți își asumă în mod liber rolul de emițător³. Ea se definește printr-o serie de trăsături care o diferențiază de discuție.

Conversația⁴ are caracter neinstituționalizat, actualizându-se în contexte extrem de variate și implică un grad de familiaritate mai mult sau mai puțin ridicat între interlocutori (părinte-copil, frate-soră, vânzător-client, șofer-călător, doi sau mai mulți vecini etc.).

Scopul conversației este difuz și în continuă negociere între interlocutori pe durata dialogului (socializarea, cunoașterea celuilalt, dobândirea de informații, oferirea de informații, autoexprimarea etc.), iar semnificația mesajelor vehiculate este construită de participanți de pe poziții interpersonale, nu în funcție de rolul socioprofesional al indivizilor implicați în actul de comunicare. Un efect al acestui raport dintre participanții la dialog îl constituie gradul mic de structurare tematică a conversației și desfășurarea ei fără un protocol de interacțiune prestabilit. În plan lingvistic, conversația folosește registre stilistice variate (stilul familiar, stilul neutru etc.) și este tolerantă la abaterile de la norma limbii literare, însă nu le încurajează în mod voit. Toate aceste aspecte conferă conversației un caracter informal.

În timp ce dialogul informal este nediferențiable, nu se pretează la subclasificări, dialogul formal suportă distincții tipologice, în funcție de finalitatea cu care se poartă, de structură, de diverse particularități ale situației de comunicare (v. discuția, negocierea, ancheta / examinarea, interviul, dezbaterea, talk-show-ul, conferința de presă etc.).

³ S. C. Levinson, *Pragmatics*, Cambridge, Cambridge University Press, 1983, p. 284-285, *apud* Liliana Ionescu-Ruxândoiu, *Conversația. Structuri și strategii*, București, All, 1999, p. 39.

⁴ Vezi *Gramatica limbii române*, vol. al II-lea, *Enunțul*, p. 812.

4.2. *Discuția*⁵ este un tip de dialog formal, care se opune conversației. Ea reprezintă o interacțiune verbală între doi sau mai mulți participanți, desfășurată într-un context socioprofesional, având drept scop prestabilit rezolvarea unor probleme de tip instituțional (de exemplu, discuțiile dintre elev / student și profesor, polițist și șofer, șef și angajat, medic și pacient, regizor-actor, agent de vânzări-patron etc.).

În discuție, semnificațiile mesajelor emise sunt negociate de pe poziții de rol (socioprofesional, instituțional, funcțional etc.), trăsătură ce condiționează și delimitează clar rolurile discursive ale comunicatorilor.

Caracterul formal al discuției este întărit de gradul mare de structurare tematică, aceasta desfășurându-se conform unui anumit protocol de interacțiune, și de constrângerile lexicale și gramaticale generate de respectarea normei limbii literare.

4.3. *Întrevederea* este un tip de dialog formal care presupune întâlnirea oficială dintre două sau mai multe persoane publice (lideri politici, oameni de afaceri, miniștri, reprezentanți ai sindicatelor și ai patronatului etc.), cu scopul de a discuta probleme sau teme de interes general din domeniul politicului, economicului, socialului, religiosului, al culturii etc. Între participanți se stabilește o relație de comunicare orală și directă, dar cu caracter oficial, întrucât aceștia interacționează de pe poziția rolului avut în contextul politic național și internațional sau în domeniul socioprofesional în care activează. De asemenea, caracterul protocolar al întrevederii este conferit de planificarea riguroasă a temei și obiectivelor ce urmează a fi discutate, a datei și contextului în care se va produce întâlnirea dintre comunicatori, de anunțarea acestor informații în presă și chiar de difuzarea lor la radio sau televiziune.

Întrevederea cunoaște câteva subtipuri: *audiența* este un tip de întrevedere pe care o poate solicita o persoană privată unei persoane cu funcție de conducere (director, decan, rector, manager etc.), în vederea clarificării unei situații sau cu scopul expunerii unei probleme din dorința de a se găsi o soluție; *întrevederea la nivel înalt* este întâlnirea la care participă persoane politice naționale și internaționale importante (șefi de state sau de guverne, președinții diverselor foruri internaționale etc.). Dacă numărul participanților este mai mare, această întrevedere poartă numele de *summit*, iar dacă întâlnirea dintre oficialități se realizează fără accesul mass-mediei și fără a da publicității informații referitoare la ce s-a discutat, aceasta poartă numele de *întrevedere / reuniune secretă* sau „*cu ușile închise*”.

⁵ Vezi *Gramatica limbii române*, vol. al II-lea, *Enunțul*, p. 812.

4.4. *Negocierea* este dialogul formal care se susține cu scopul armonizării unor puncte de vedere divergente. Interlocutorii se situează inițial pe poziții antagonice, au interese opuse, dar vizează găsirea unei soluții care să fie acceptată de ambele părți. Apelul la negociere este motivat de necesitatea găsirii unei soluții care să convină interlocutorilor, care, din această cauză, nu se comportă ca adversari, ci ca parteneri de dialog.

În acest scop, negocierea presupune concesi reciprocă repetată până la atingerea unei stări de echilibru, pe care fiecare parte o apreciază ca mulțumitoare în raport cu interesele sale. Specificul negocierii constă într-un mod aparte de parcurgere a secvențelor dialogale. Negocierea se derulează în etape, se fac pași înainte și înapoi, iar, pentru a se ieși din momentele de criză, negociatorii trebuie să fie nu numai cooperanți, ci și – strategic – concilianți, să aibă dispoziția de a accepta anumite compromisuri și de a se adapta la situațiile nou ivite.

Practica negocierilor a demonstrat apariția frecventă a convulsiilor comunicative, care determină apariția unui „punct critic”, în care dialogul scapă de sub control, iar de aici încolo continuarea discuțiilor este amenințată. Un bun comunicator este însă capabil să anticipe punctul critic, să îl evite sau, în eventualitatea atingerii lui, să îl depășească.

Niciuna din părțile implicate nu poate dicta soluția finală, la care se ajunge printr-un protocol specific, format din propuneri și contrapropuneri, din argumente și contraargumente. Comportamentul psiho- și sociolingvistic al negociatorilor, calitatea lor umană, abilitatea argumentativă, talentul formulărilor adaptate la dinamica situației de comunicare joacă un rol decisiv în realizarea consensului scontat de aceștia.

De remarcat este faptul că într-o negociere finalizată pozitiv nu câștigă o parte în dauna celeilalte, ci se ajunge la un rezultat convenabil ambelor părți:

„Negocierea are drept obiectiv principal realizarea unui acord de voință, a unui consens, și nu a unei victorii”⁶.

Cu alte cuvinte, scopul oricărei negocieri este acordul pe tema discutată. Numeroase conflicte politice au fost aplanate prin negocieri la nivel național și/sau internațional printr-un dialog de acest tip (negocierile sovieto-americane pe tema războiului rece etc.). De asemenea, litigii majore în diferite domenii de interes social au fost soluționate prin

⁶ D. Voiculescu, *Negocierea – formă de comunicare în relațiile interumane*, București, EȘ, 1991, p. 33.

negocieri abile (negocierile dintre guvern și sindicate etc.). Succesul în negociere presupune eliminarea conflictului inițial printr-un compromis asumat ca „necompromițator”, în condițiile asigurării unui climat favorabil folosirii eficiente a resurselor de cerere-ofertă și de argumentare, grație maleabilității argumentative a unor buni negociatori.

Este considerată eșuată o negociere în urma căreia fie nu se ajunge la un acord, fie se ajunge ca una din părți să cedeze mai mult decât era dispusă să o facă la începutul dialogului.

Fiind legată de situații conflictuale, negocierea de interes public se poartă, totuși, „cu ușile închise”. Accesul presei este permis în anumite momente, pentru comunicate ale reprezentanților celor două părți, sau în finalul negocierilor, pentru comunicarea rezultatului – care certifică dezamorsarea conflictului inițial sau/și al celor ocurente pe parcursul dialogului.

4.5. Ancheta este dialogul formal purtat cu finalitatea dobândirii unor informații sau a dezvăluirii unui adevăr ascuns. Interlocutorii au un statut clar, un singur rol discursiv, pe care nu îl schimbă pe parcursul dialogului. Pe de o parte, se află anchetatorul (cel care pune întrebările), iar, pe de altă parte, anchetatul (cel care dă răspunsurile). Există numeroase tipuri de anchetă (socială, profesională, politică, juridică, jurnalistică etc.).

În anchetele de natură penală, de pildă, anchetatorul, prin întrebări deschise sau închise, urmărește să-l facă pe cel anchetat să furnizeze informația pe care o caută, iar cel anchetat are interesul să ascundă informația respectivă și, de regulă, fie oferă informații false, fie neagă faptul că ar cunoaște adevărul.

În chestionarele aplicate în diverse domenii, anchetatorul recurge la întrebări standardizate pentru a ajunge la informații dintre cele mai diverse (v. ancheta sociologică, sondajul de opinie, interviul la distanță, ancheta dialectală, sociologică, psihologică, socio- și psiholingvistică etc.). Aceste chestionare nu urmăresc însă influențarea interlocutorului, ci radiografierea unei stări de fapte.

4.6. Examinarea

Și examinarea prin întrebări puse de profesor este un gen de anchetă, care are ca scop evaluarea cunoștințelor și competențelor elevului. În școala tradițională, rolul de examinator îi era atribuit exclusiv profesorului, iar cel de examinat îi revenea numai elevului. Astăzi, se încurajează atât autoevaluarea, în care examinatorul și examinatul sunt una și aceeași persoană, cât și evaluarea profesorilor de către studenți (în

perspectivă, și de către elevi), în care rolurile se inversează (studenții sunt examinatori, iar profesorii sunt examinați).

Pentru profesor, ancheta poate deveni un instrument de evaluare, care poate fi aplicat atât în probele orale, cât și în cele scrise. Pentru a fi eficientă, ancheta didactică trebuie pregătită riguros, pentru a prezenta principalele caracteristici ale unui instrument de evaluare (validitatea, obiectivitatea, fidelitatea, aplicabilitatea) și pentru a fi eficient structurată ca act dialogic, după modelul perechilor de adiacență *întrebare-răspuns*, în care cerințele să fie enunțate ca întrebări, iar felul în care le rezolvă elevii să constituie răspunsul. De altfel, în didactica modernă a fost introdus conceptul operațional de **item**, care reprezintă tocmai perechea de adiacență *întrebare-răspuns*, prin care se verifică însușirea anumitor conținuturi de către elevi. Ca părți componente ale unor probe de evaluare, itemii se clasifică, în funcție de gradul lor de obiectivitate, în patru categorii (obiectivi, subiectivi, semiobiectivi și complementari).

Itemii obiectivi, de pildă, permit verificarea elementelor de conținut, asigurând un grad de obiectivitate ridicat în măsurarea rezultatelor pregătirii școlare. La rândul lor, itemii obiectivi se împart în:

– **itemi obiectivi cu alegere duală**, care reprezintă o sarcină de lucru prin care se urmărește capacitatea celui examinat de a indica valoarea de adevăr a unei afirmații. De exemplu:

Cerință: Notați cu A răspunsul corect și cu F răspunsul fals.

Sarcină de lucru: M. Eminescu a publicat poemul *Epigonii* în revista:

- a) „Familia”;
- b) „Convorbiri literare”.

– **itemi cu alegere multiplă**, care presupun rezolvarea unei sarcini de lucru, a cărei soluție corectă va fi selectată de elev dintr-o listă de „soluții”:

Cerință: Încercuiți soluția corectă.

Sarcină de lucru: Căldura specifică a unui corp depinde de:

- a) sursa de căldură;
- b) natura corpului;
- c) masa corpului;
- d) forma corpului;
- e) temperatura corpului.

– **itemi de asociere**, care implică rezolvarea unei sarcini de lucru care pretinde recunoașterea elementelor (cuvinte, definiții, simboluri etc.) aflate într-o relație dată:

Cerință: Completați spațiile goale din următoarele propoziții cu cuvinte potrivite, alese din următoarea listă de paronime.

Sarcină de lucru:

Lista de cuvinte: **arbitrar, arbitral; alineat, aliniat; ordinal, ordinar; tranșă, tranșă; a imputa, a amputa.**

Propozițiile incomplete:

- 1) În urma unui cumplit accident, i s-au picioarele.
- 2) Un nou paragraf începe cu un
- 3) Am plătit prima din împrumut.
- 4) Fluierul a pus capăt meciului.
- 5) *Al cincilea* este un numeral

Itemii semiobiectivi testează o gamă mai largă de cunoștințe și competențe. În cazul lor, elevul este pus în situația de a-și construi răspunsul, nu de a-l alege dintr-o listă de posibile răspunsuri propusă de examinator. De exemplu, trebuie să dea răspuns la întrebări ca: *De ce este considerat M. Eminescu un poet reprezentativ pentru cultura română?*, *De ce nu are adverbul caz?* etc.

Itemii semiobiectivi pot fi:

– **itemi cu răspuns scurt**, care presupun fie formularea unui răspuns scurt la o întrebare (Î: *Care este partea de vorbire care denumește acțiuni?* R: *Verbul denumește acțiuni.*), fie introducerea unor secvențe în enunțuri incomplete, astfel încât acestea să aibă sens și valoare de adevăr:

Cerință: Completați spațiile punctate din următoarele enunțuri, astfel încât acestea să fie adevărate.

Sarcină de lucru:

- 1) Trecerea unei substanțe din stare solidă în stare lichidă se numește
- 2) Masa unui corp nu se modifică în timpul
- 3) Apa și alcoolul dintr-un amestec se pot separa prin procedeul numit

– **itemi cu întrebări structurate**, care reprezintă sarcini de lucru compuse din mai multe întrebări, cu ajutorul cărora elevul este îndrumat în activitatea de structurare a unui răspuns mai amplu.

Cerință: Alcătuiți o prezentare a conținuturilor următorului text, răspunzând, în ordine, la următoarele întrebări.

Sarcină de lucru: Citiți cu atenție următorul text:

În SUA zăcămintele de sulf sunt situate la adâncimi de 100 – 500 m. Ele sunt exploatate prin procedeul Frasch. Acesta constă în injectarea în puțuri a vaporilor de apă, la 160°C, sub presiune ridicată. Cu ajutorul acestora, se realizează topirea sulfului, urmată de condensarea vaporilor și transformarea lor în apă lichidă la această temperatură.

Sulful lichid este apoi scos la suprafață prin injectarea de aer comprimat. Puritatea sa este excepțională.

Pornind de la acest text, răspundeți la următoarele întrebări:

- 1) La ce adâncimi sunt situate zăcămintele de sulf în SUA?
- 2) Prin ce procedeu este exploatat sulful?
- 3) În ce constă acest procedeu? etc.

– **itemi de completare**, care, așa cum rezultă din denumirea lor, presupun introducerea unor secvențe lingvistice, care au fost intenționat eliminate de profesor, cu scopul de a verifica dacă elevul, pe baza cunoștințelor dobândite, are capacitatea de a le adecva la context.

Cerință: Completați spațiile libere, astfel încât enunțul să fie corect.

Sarcină de lucru:

Modurile verbale personale indică față de În limba română, vorbim de moduri verbale personale sau Acestea sunt: indicativul, care exprimă,, care indică....., condițional-optativul, care redă acțiuni sau,, care indică și prezumtivul, care

Itemii subiectivi sunt de o factură aparte, în sensul că în structura acestora intră o întrebare deschisă, la care se așteaptă un răspuns deschis. Din sarcina didactică specifică unui item subiectiv, nu se observă decât o orientare tematică din partea examinatorului, subiectul examinat având și libertate de gândire, și libertate de expresie. De pildă, elevului i se cere să

răspundă oral sau în scris la întrebări ca: *Este încălzirea globală un pericol real?*, *Poate deveni Timișoara o capitală culturală a Europei?* etc.

În lecțiile din aria curriculară *limbă și comunicare*, itemii subiectivi reprezintă un instrument frecvent de evaluare. Tipurile de itemi subiectivi practicați sunt, în special:

- **eseul liber**, redactat în scris. În acest caz, în afară de impunerea temei, nu apare nicio constrângere structurală: nici titlul, nici conținuturile, nici succesiunea ideilor, nici dimensiunile etc. De exemplu, cerința didactică se poate formula în următorii termeni: *Redactați un eseu pe tema egalității sexelor. Găsiți un titlu potrivit pentru eseu dumneavoastră.*;
- **eseul structurat**, care, spre deosebire de eseu liber, se pretează la împletirea itemilor subiectivi cu itemii obiectivi în evaluare. În acest caz, sarcina de lucru implică formularea unor cerințe care dirijează inserarea conținuturilor eseului într-o ordine logică și impun anumite dimensiuni pentru acesta.

Cerință: Elaborați un eseu de maximum două pagini cu titlul *Simbolistica luminii în viziunea lui L. Blaga.*

Sarcină de lucru: Veți avea în vedere:

- semnificațiile simbolice ale luminii;
- ambivalența luminii;
- pledoaria pentru mister;
- contribuția luminii luciferice în potențarea misterului;
- identificarea luminii cu poezia;
- viziunea lui Blaga asupra lumii și a poeziei.

Itemii complementari pun problemele în termeni corelativi, ce țin de implicația logică: *dacă A, atunci B*. Itemii complementari pot fi:

- **itemi de tip cauză–efect**, care presupun formularea unor sarcini de lucru în termeni inferențiali, precum: *Dacă afară plouă, ce se petrece în interiorul norilor?*
- **itemi cu răspuns deschis**, în cazul cărora se așteaptă răspunsuri deschise la întrebări, dar acestea trebuie să fie corecte din punct de vedere științific: *Există figuri de stil într-un text științific?*
- **itemi cu răspuns închis**, în cazul cărora se așteaptă o unică soluție la problema enunțată: *Ce figură identificați în enunțul: **Lupta între palate continuă.***?

4.7. Interviuul⁷ implică o relație dialogală între minimum doi interlocutori, bazată pe alternanța întrebare-răspuns, și are ca scop obținerea, clarificarea și transmiterea unor informații utile pentru cel care ia interviul sau pentru cei pe care îi reprezintă cel ce pune întrebările. Interviuul se află în legătură directă cu ancheta din perspectiva scopului (obținerea informației) și a rolurilor discursive ale comunicatorilor (care sunt bine delimitate: intervievator și interviuat).

Deși interlocutorii au un statut clar la nivelul rolului lor discursiv, în cadrul interviului este dificilă determinarea „raportului de forțe” care se stabilește între intervievator și interviuat, întrucât acesta depinde de particularitățile tipului de interviu, de funcția și personalitatea celui interviuat: din punctul de vedere al structurii dialogale, intervievatorul este cel care domină sau conduce comunicarea, pe când, din punctul de vedere al conținutului informațional vehiculat în schimbul de replici, cel interviuat are rolul de a furniza materialul informațional (informația propriu-zisă)⁸.

Interviuul se deosebește de dezbatere și conversație prin disimetria rolurilor interacționale: cel care ia interviul are misiunea de a obține diverse informații de la interviuat prin intermediul *întrebărilor*, iar interviuatul are responsabilitatea de a le furniza – în măsura în care acest lucru este posibil – prin *răspunsurile sale*⁹.

Ca formă de interacțiune verbală, interviul este prezent atât în sfera comunicării mediatice (de exemplu, *interviul publicistic*), cât și în cea a comunicării profesionale (de exemplu, *interviul de angajare*).

4.7.1. Interviuul publicistic

În domeniul jurnalisticii, noțiunea de *interviu* este percepută din două puncte de vedere¹⁰: *ca sursă de informare* (din această perspectivă interviul reprezintă o metodă de colectare a informației preluată din sociologie, ce urmează a fi valorificată în formă scrisă sau audio-vizuală, în articole, reportaje etc.) și *ca gen publicistic* (din această perspectivă interviul reprezintă forma concretă pe care o ia informația pentru a ajunge la publicul cititor, radioascultător sau telespectator). Văzut ca metodă, „interviul este o investigație care are ca scop strângerea unor informații

⁷ După Nicki Stanton, interviul reprezintă „o conversație planificată și controlată între două sau mai multe persoane, care au un anumit scop, cel puțin pentru unul dintre participanți, și în cursul căreia ambele părți vorbesc și ascultă pe rând” (Nicki Stanton, *Comunicarea*, București, „Societatea știință și tehnică” SA, 1995).

⁸ Catherine Kerbrat-Orecchioni, *Les interactions verbales. Approche interactionnelle et structure des conversations*, Tome 1, Paris, Armand Colin, 1998, p. 119.

⁹ *Ibidem*, p. 119-120.

¹⁰ Mariana Cernicova, *Interviuul, un dialog specializat*, Timișoara, Ed. Augusta, 1997, p. 8.

sau opinii inedite direct de la o persoană reprezentativă care acceptă ca declarațiile sale să fie aduse la cunoștința publicului”¹¹.

Cea de-a doua modalitate de a percepe interviul publicistic interesează și domeniul comunicării, întrucât acesta reprezintă un dialog specializat, o formă de interacțiune verbală care implică prezența a cel puțin doi interlocutori.

Interviul publicistic este o întrevvedere în cadrul căreia jurnalistul/reporterul adresează o serie de întrebări unei persoane (de obicei foarte cunoscute: om politic, scriitor, artist, funcționar, sportiv etc.) pentru a afla informații, opinii, explicații necesare cunoașterii sau înțelegerii unui fapt, a unui eveniment sau a unei situații¹². Structural, orice interviu este construit dintr-o succesiune de întrebări și răspunsuri, fundamentul acestuia fiind întrebările, întrucât răspunsurile interviueatului reprezintă un efect al tipului de întrebare și al felului în care aceasta a fost formulată. Interviul poate fi publicat în presa scrisă sau difuzat la radio și televiziune.

Tipologia interviurilor publicistice este foarte variată. Aceste interviuri se clasifică în funcție de diverse criterii, dintre care putem aminti câteva:

a) **scopul imediat și funcția interviului**¹³: *interviul de informație* (urmărește datele concrete, faptele, oferind informații, precizări, descrieri de la persoanele implicate în evenimente); *interviul de interpretare* (persoana interviueată este un specialist sau un comentator specializat care explică și interpretează în manieră obiectivă un fapt sau un eveniment, evitând să facă apel la părerile sale, pentru a fi imparțial), *interviul de opinie și comentariu* (prezintă reacția celui interviueat față de un anumit eveniment, reliefând opinia și poziția personală), *interviul emoțional* (urmărește să prezinte starea de spirit provocată de un eveniment celui interviueat: bucurie, nemulțumire, revoltă etc.), *interviul de atmosferă* (are rolul de a caracteriza un eveniment, un loc sau un grup social prin caracteristicile de limbaj ale celui interviueat, prin vestimentație, prin mimică sau prin comportament), *interviul de promovare* (urmărește să atragă atenția publicului asupra unui eveniment social, cultural, sportiv: inaugurarea unei instituții, premiera unui spectacol, vernisajul unei expoziții, o competiție sportivă internațională etc.), *interviul portret* (are ca scop conturarea personalității celui interviueat, surprinzând aspectele ce țin de domeniul care l-a consacrat, și nu numai: scriitor, artist, sportiv,

¹¹ Marc Capelle, *Ghidul jurnalistului*, Ed. Caro, 1994, p. 55, *apud* Mariana Cernicova, *op. cit.*, p. 9.

¹² Cf. L. Ionică, *Interviul de televiziune*, în *Manual de jurnalism. Tehnici fundamentale de redactare*, vol. II, M. Coman (coord.), Iași, Polirom, 1999, p. 193.

¹³ L. Ionică, *op. cit.*, p. 198-199.

politician etc.), *interviul stradal* sau *vox pop-ul*¹⁴ (presupune o succesiune de câteva scurte interviuri realizate pe stradă, cu trecători aleși la întâmplare și are ca scop ilustrarea atitudinii opiniei publice sau nivelul de cunoaștere a unei probleme; se utilizează în emisiunile de știri, în talk-show-uri, în documentarele de televiziune și în anchete, în unele emisiuni de divertisment).

b) **gradul de formalism impus de relațiile dintre interlocutori**¹⁵: *interviul neprotocolar* (în care intervievații sunt oameni obișnuiți), *interviul semiprotocolar* (cei intervievați sunt lideri politici, funcționari superiori, oameni de afaceri, directori de instituții etc.) și *interviul protocolar* (cei intervievați sunt conducători de state, guverne, organizații internaționale etc.).

c) **numărul de participanți**¹⁶: *interviul cu un reporter și un interviuat* (apare cel mai frecvent în presă); *interviul cu un reporter și mai mulți intervievați* (se folosește pentru faza de documentare în realizarea materialelor de presă, dar și pentru a pune în evidență curente de opinie); *interviul cu mai mulți reporteri și un singur interviuat* (este situația tipică a conferinței de presă); *interviul cu mai mulți reporteri și mai mulți intervievați* (se întâlnește în cazul dezbaterii sau al mesei rotunde).

4.7.2. Interviul de angajare

Comunicarea profesională pune față în față interlocutori cu statut diferit, dar bine determinat: de o parte, se află persoanele particulare care desfășoară sau vor desfășura diverse activități într-un anumit context profesional, iar, de cealaltă parte, sunt reprezentanții unei instituții, comunicatorii care interacționează din perspectiva rolului pe care îl au într-o anumită instituție. Dialogul dintre interlocutori are caracter formal, întrucât interlocutorii comunică de pe poziția rolului deținut în contextul socioprofesional care generează interacțiunea verbală.

Într-o societate modernă, obținerea unui loc de muncă/accesul la un post superior vacant este efectul felului în care reușim să ne autoprezentăm în fața celor care sunt responsabili de selectarea forței de muncă. Într-o primă etapă, între angajator și aspirantul la angajare are loc un dialog la distanță, pe calea scrisului, candidatul trebuind să-și promoveze imaginea și calitățile personale prin intermediul unui *curriculum vitae* (CV) și printr-o *scrisoare de intenție*, texte funcționale ce se elaborează respectând o serie de reguli menite să facă accesibilă parcurgerea informației și să reliefeze competențele și intențiile

¹⁴ *Ibidem*, p. 205-206.

¹⁵ *Ibidem*, p. 200.

¹⁶ Cf. Mariana Cernicova, *op. cit.*, p. 13-46, *passim*.

candidatului. În cea de-a doua etapă, a procesului de recrutare a noului personal, cele două părți se vor afla într-un dialog față în față. Întrucât cel ce organizează întâlnirea (angajatorul) este interesat să obțină informații suplimentare despre competențele și abilitățile candidatului, acesta va recurge la metoda chestionării. *Interviul de angajare* este tipul de dialog ce se va actualiza în acest context de comunicare.

Întrebările la care trebuie să răspundă candidatul urmăresc diverse aspecte: pregătirea sa profesională, personalitatea sa, modul în care se raportează la cei din jurul său, cunoștințele sale referitoare la postul pe care candidează sau la instituția care organizează interviul, așteptările candidatului etc. Fiecare întrebare adresată de reprezentantul instituției care face angajarea își are rostul său, indiferent că este o întrebare cu caracter general sau o întrebare axată pe problemele postului. Iată câteva *tipuri de întrebări*¹⁷ care pot apărea într-un interviu de angajare:

- întrebări introductive pentru demararea discuției: *Cum a fost drumul?, Vă place la noi în firmă/întreprindere?*
- întrebări de trecere spre discuția propriu-zisă: *Cum ați aflat de noi?, De ce candidați tocmai la noi?*
- întrebări legate de pregătirea profesională: *Cum a decurs pregătirea dumneavoastră profesională?, Care din calificările dumneavoastră corespunde postului pe care candidați?*
- întrebări legate de starea socială și de predispozițiile personale: *În ce mediu ați crescut?, Ce părere are familia dumneavoastră în legătură cu planificata schimbare a locului de muncă?, Când considerați că o persoană este dificilă?, Cum reacționați când o persoană ridică pretenții inacceptabile?*
- întrebări despre capacitatea de a lucra în echipă: *Ce calități și îndemnări vi se par utile în cazul lucrului în echipă?, Care sunt avantajele și dezavantajele lucrului în echipă?*
- întrebări referitoare la motivarea efortului: *Etapa dumneavoastră de pregătire a fost unidirecțională sau ați luat în considerare mai multe alternative?, Presupunând că brusc ați deveni șomer, ce vă va lipsi cel mai mult?*
- întrebări referitoare la puterea de concentrare și rezistența la efort: *Ce sarcini ați considerat a fi extrem de plictisitoare la fostul loc de muncă și cum le-ați gestionat?, V-ați enervat vreodată pe anumite obiceiuri ale colaboratorilor dumneavoastră?*
- întrebări care vizează flexibilitatea și capacitatea de adaptare: *În ce condiții ați fi dispus să stați peste program?, Aveți probleme când*

¹⁷ Evelina Graur, *Tehnici de comunicare*, Cluj-Napoca, Ed. Mediamira, 2001, p. 48-49.

trebuie să renunțați la obișnuințe mai vechi?, Preferați sarcinile care nu implică responsabilități prea mari?

– întrebări referitoare la capacitatea de a răzbate și de a fi convingător:
Vă amintiți vreo situație din experiența personală în care ați avut succes în ciuda neîncrederii celor din jurul dumneavoastră?, Care este strategia dumneavoastră de a-i convinge pe cei din jur că aveți dreptate?

– întrebări referitoare la capacitățile de conducător ale candidatului:
Cum puteți dumneavoastră, singur, să stimulați echipa?

– întrebări referitoare la contractul de muncă: *Ce salariu sperați să primiți de la noi?, Ce sperați prin schimbarea locului de muncă?*

Există mai multe tipuri de interviuri de angajare¹⁸, delimitarea lor se poate realizat apelând la diverse criterii, precum:

a) **caracterul structurat sau nestructurat al interviului:** *interviul structurat* se desfășoară după o grilă/după un chestionar cu întrebări prestabilite, se folosește ca formă de selecție preliminară când există un număr mare de candidați, obiectivul interviului fiind identificarea realizărilor candidaților, dar și depistarea eventualelor neconcordanțe dintre cerințe și rezultatele reale; *interviul nestructurat* este utilizat pentru a evidenția unele trăsături ale personalității candidatului, întrebările adresate au rolul de a-l provoca pe solicitant să vorbească despre sine, iar ordinea adresării întrebărilor generale și specifice nu este prestabilită.

b) **numărul persoanelor participante la interviu:** *interviul „panel”* este susținut în fața unei comisii lărgite, deci în fața unui grup de interviuatori, care prin întrebările formulate urmăresc aspecte diferite legate de competențele candidatului; *interviul de grup* presupune un grup de intervievați și un singur interviuator; aceste două variante se adaugă formei tipice de interviu în care avem un candidat și unul sau mai mulți interviuatori.

c) **testarea comportamentului candidatului:** *interviul de sondare a comportamentului candidatului* urmărește să verifice modul în care ar putea reacționa candidatul într-o anumită situație și utilizează întrebări tipice precum *Ce ați face dacă ați fi în situația x?, Ce ați făcut când a trebuit să...?* etc.; *interviul de testare a rezistenței la stres* are ca scop observarea modului în care reacționează candidatul într-o situație-limită și se folosește în cazul posturilor care implică sarcini numeroase și variate.

4.8. Dezbateră reprezintă tipul de dialog formal ce presupune o confruntare de opinii între mai mulți participanți pe o problemă de interes

¹⁸ Cf. *Ibidem*, p. 46-47.

general, înfruntare de idei desfășurată, de regulă, într-un context public sau difuzată prin intermediul radioului sau al televiziunii.

Dezbaterea are un caracter organizat, întrucât actanții comunicării au roluri discursive clar definite: *moderatorul* – ce are atribuția de a coordona și de a veghea la buna desfășurare a dezbaterii dobândește statut de „autoritate” liber acceptată în contextul comunicațional creat; un număr limitat de *participanți*, care pot fi specialiști ai domeniului la care se referă tema dezbătută, oameni de cultură, oameni politici, precum și reprezentanți ai grupurilor sociale sau profesionale interesate de problema abordată; *publicul* care asistă la dezbateri fie în mod direct prin prezența în sală, fie mediat prin difuzarea ei la radio sau televiziune.

Dezbaterea are caracter prestabilit, deoarece detaliile legate de organizarea ei, adică tema, durata și locul de desfășurare, numărul participanților, rolul de moderator sunt cunoscute din timp.

Caracterul argumentativ al dezbaterii este dat de înfruntarea de opinii dintre participanți. Acestora li se cere să-și susțină poziția sau să contrazică ideile celorlalți participanți cu ajutorul argumentelor pentru a modifica opiniile interlocutorilor. Participanții la dezbateri intenționează să găsească o soluție acceptabilă pentru problema abordată, fiind dispuși să-și reconsidere poziția inițială și să accepte o alta, dacă aceasta este bine fundamentată. Dorința comună de a găsi soluții de rezolvare a problemei face ca discuția în contradictoriu să se desfășoare într-o atmosferă amiabilă, plină de respect și folosind un limbaj decent.

Dezbaterea poate fi raportată la alte tipuri de dialog, precum discuția, interviul și talk-show-ul. Prin caracterul său argumentativ, dezbateri are trăsături comune cu discuția, prin caracterul mediatic se aseamănă cu interviul¹⁹ și prezintă similitudini relative cu talk-show-ul, prin ambele aspecte menționate.

4.9. Talk-show-ul este un dialog specializat (apropiat ca structură de dezbateri televizată), din punct de vedere comunicațional, și totodată un gen publicistic, din perspectiva contextului în care se actualizează și a finalităților sale, fiind specific radioului și televiziunii. Acesta se caracterizează prin coexistența funcției informative și a celei de divertisment²⁰, aspect pus în evidență prin însuși termenul cu care este

¹⁹ *Ibidem.*

²⁰ C. Ilie, *Semi-institutional discourse: The case of talk shows*, in „Journal of Pragmatics”, 33, p. 211, *apud* Ioana-Cristina Pârvu, *Aspecte ale metacomunicării în talk-show*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, online: <http://www.unibuc.ro/eBooks/filologie/>.

denumit, întrucât primul element *talk* trimite spre caracterul său de interacțiune verbală, iar *show* spre statutul său de spectacol mediatic²¹.

Talk-show-ul reprezintă o emisiune radio sau TV construită pe principiile dialogului și structurată – asemenea dezbatelor TV – de dispozitive comunicaționale care iau forma unei duble „puneri în scenă”: *o punere în scenă verbală*, întrucât moderatorul are sarcina de a coordona schimbul verbal dintre participanți în spațiul televizat (locul în care se află moderatorul și invitații săi și, eventual, publicul invitat), și *o punere în scenă vizuală*, care se referă la modalitățile tehnice de redare a imaginii pe ecran, necesare construirii unui spațiu televizual (spațiul perceput de telespectator pe ecran)²². Relația de comunicare pe care o actualizează talk-show-ul este bidirecțională: un dialog direct între cei aflați în emisiune și un dialog mediat, prin implicarea radioascultătorilor sau a telespectatorilor în analiza problemei (vezi cazul telefoanelor în direct) și prin intenționalitatea oricărui produs mediatic (receptarea diverselor mesaje de către publicul larg).

Rolurile discursive ale participanților la această interacțiunea verbală sunt clar delimitate: moderatorul, invitații și publicul (cel prezent în emisiune și cel din fața televizorului). Scopul talk-show-ului este acela de a lua în discuție diverse aspecte controversate ale unor probleme de actualitate din sfera politicului, socialului, culturii sau a lumii mondene și de a pune față în față (și, evident, de „a expune” în fața publicului), într-o confruntare directă, invitați cu opinii, idei, credințe, atitudini și chiar cu imagini diferite. Confruntarea dintre interlocutori are caracter conflictual, dialogul dintre aceștia construindu-se în jurul acțiunii de respingere a discursului celuilalt, pe dezacordul dintre invitați, fapt ce conduce la o marcare netă a poziției fiecărui participant²³. Intervențiile invitaților sunt construite pe obiective perlocuționare opuse și urmăresc, „pe de o parte, anihilarea interlocutorilor, pe de alta, câștigarea acordului și a aprobării publicului”²⁴. Altfel spus, ele au ca scop, în primul rând, combaterea și contrazicerea „adversarului din ringul dialogal” cu argumente mai mult sau mai puțin pertinente, care să demonstreze cu orice preț că acesta nu are dreptate și, în al doilea rând, să primească susținerea publicului prin aprobare și acord.

²¹ V. Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, *Cooperare și conflict în dezbaterile televizată*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *loc. cit.*

²² V. Guy Lochard, Henri Boyer, *Comunicarea mediatică*, Iași, Ed. Institutul European, 1998, p. 96-97.

²³ V. Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, *Cooperare și conflict în dezbaterile televizată*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *loc. cit.*

²⁴ *Ibidem.*

Rolul moderatorului în talk-show este esențial. El gestionează interacțiunea verbală: prezintă invitații, alocă un anumit timp intervențiilor, anunță dreptul la replică al participanților, întrerupe invitatul dacă se abate de la subiectul emisiunii, menține prin redirecționarea invitațiilor tema inițială, întrerupe dezbaterile pentru momentele de publicitate. Moderatorul are însă și rolul de participant la dialogului invitaților: este cel care adresează întrebări „comode” sau „incomode” invitaților, intensifică starea conflictuală dintre aceștia, alteori temperează conflictele, ironizează diverse aspecte dezbătute, joacă rolul moralistului, dar și destinde atmosfera prin replici amuzante²⁵.

Rolul discursiv al publicului depinde de ponderea acordată comunicării cu acesta pe parcursul emisiunii, aspect strâns legat de formatul emisiunii și de canalul mediatic de difuzare (radio sau televiziune). În talk-show-urile televizate comunicarea directă cu publicul din fața ecranului este limitată sau chiar absentă (totuși părerea telespectatorilor pot ajunge în emisiune prin intermediul internetului, însă în urma unei selecții făcute de moderator sau de realizatori), spre deosebire de talk-show-urile radiofonice unde intervențiile telefonice directe ale ascultătorilor sunt vitale. Accesul la cuvânt dat destinatarului acestui tip de emisiune „amplifică impresia de direct, de viu, de netrucare, de interes”²⁶.

Distincția dintre dezbaterile televizate și talk-show-uri

Deși dezbaterile televizate și talk-show-urile au o serie de trăsături comune (cuvânt pus în imagine, schimb-confruntare de opinii organizat de un moderator, mod de a trata teme care se referă la raportul dintre individ și societate²⁷, prezența unui public provocat sau nu să reacționeze la problema abordată), acestea reprezintă, atât din perspectivă comunicațională, cât și din perspectivă jurnalistică, două tipuri de dialog distincte, cu particularități de conținut, nu atât de structură și, implicit, două genuri publicistice aparte, pentru că ele corespund unei „mize mediatice proprii”²⁸.

Într-o formă schematizată, tabelul de mai jos umărește să sintetizeze aspectele semnificative prin care dezbaterile televizate se

²⁵ Cf. Ioana-Cristina Pârvu, *op. cit.*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *loc. cit.* (online).

²⁶ O. Șimonca, *Talk-show-ul radiofonic*, în *Manual de jurnalism. Tehnici fundamentale de redactare*, p. 249.

²⁷ Patrick Charaudeau, Rodolphe Ghiglione, *Talk-show-ul. Despre libertatea cuvântului ca mit*, Iași, Ed. Polirom, 2005, p. 107.

²⁸ *Ibidem*.

deosebesc de talk-show-urile televizate, conform analizei propuse de P. Charaudeau, R. Ghiglione²⁹:

Aspecte analizate	Dezbaterile TV	Talk-show-urile TV
1. Tematica	- tratează teme fundamentale ancorate în spațiul public care țin de domenii variate: politicul, religiosul, juridicul, științificul și „domeniul civil”;	- nu tratează o temă politică, religioasă, științifică etc., ci un <i>fait social</i> sau un eveniment (delincvență, epidemii, criminalitate, calamități naturale etc.)
2. Finalitatea	- urmăresc <i>problematizarea</i> , în măsura în care tema abordată este prezentată din perspectiva problemelor pe care le implică, și <i>înțelegerea</i> , în măsura în care se adoptă o strategie de explicare sau ilustrare destinată să facă inteligibile problematizarea și tezele susținute; - mizează pe obținerea credibilității, reliefând <i>adevărul</i> , prin confruntarea unor tipuri diferite de cunoaștere a aceleiași teme;	- urmăresc, prin faptele sociale prezentate, conflictele și „spectacolul” conflictelor și implică o vagă problematizare; - mizează să scoată în evidență conflictul sau drama umană, în diferite ipostaze, în legătură cu o temă-pretext, prin confruntarea unor judecăți și opinii exprimate tranșant;
3. Participanții	- aduc în fața publicului participanți aleși fie pentru competența lor, intervenind în calitate de <i>experți</i> (oameni de știință, magistrați, oameni politici, reprezentanți ai unor grupuri socioprofesionale etc.), fie pentru încrederea pe care o prezintă în calitate de <i>martori</i> ;	- prezintă faptele sociale prin intermediul experienței sau al expertizei unui anonim (avocat, judecător, polițist etc.), fie prin intermediul experienței personale ce permite accesul în spațiul privat al unor indivizi;
4. Valoarea actului comunicativ	- corespund unor <i>puneri în scenă</i> a cuvântului, care sunt apte să servească unei perspective raționale de abordare a problemei.	- corespund unor <i>puneri în spectacol</i> , care sunt apte să servească unei perspective emoționale de abordare a conflictelor dintre indivizi și a dramelor intime ale acestora.

²⁹ *Ibidem*, p. 107-112, *passim*.

În peisajul mediatic actual, cele două genuri publicistice – dezbateră televizată și talk-show-ul televizat – tind să se suprapună și, adesea, li se atribuie denumirea unică de *talk-show*, fapt ce dă senzația unui gen hibrid, întrucât acesta amestecă trăsături ce le diferențiază, cel puțin în plan teoretic.

4.10. Masa rotundă este tipul de dialog formal ce presupune o discuție cu caracter riguros pe o temă prestabilită, la care sunt invitate să participe mai multe persoane (specialiști din diverse domenii ale științei, cercetători, oameni de cultură, oameni politici, întreprinzători, jurnaliști etc.) și are ca scop găsirea unor soluții de rezolvare a problemelor relevante sau identificarea unor noi perspective de analiză a temei discutate³⁰.

Caracterul formal al acestei interacțiuni verbale dialogice este conferit de următoarele particularități:

- *cadrul comunicațional de tip instituțional în care se desfășoară*: masa rotundă este organizată sub egida unei instituții (universități, facultăți, organizații, partide politice, federații sindicale, ministere, centre și agenții naționale, zonale sau locale etc.);

- *statutul comunicatorilor*: participanții la masa rotundă sunt reprezentanți ai unei instituții și comunică de pe poziția *rolului* socioprofesional pe care îl au (profesie, funcție, titlu, rang etc.), astfel că imaginea publică nu lasă să se manifeste componenta personală, individuală a actanților comunicării; eficiența acestui act de comunicare este condiționată de menținerea imaginii publice pe tot parcursul dialogului;

- *relația ce se stabilește între interlocutori* este de natură protocolară, dar favorizează comunicarea orizontală (de la egal la egal)³¹, întrucât participanții la masa rotundă au același statut, neexistând discordanțe la nivelul „raportului de forțe”, aspect ce favorizează atingerea obiectivelor întâlnirii; egalitatea și relativa distanță dintre interlocutori, caracterul său protocolar sunt atestate chiar și prin termenul care desemnează acest tip de dialog, deoarece masa rotundă elimină pozițiile privilegiate în cadrul comunicării de grup;

- *rolurile discursive* sunt similare, iar participanții respectă o anumită ordine a intervențiilor verbale, evitându-se întreruperea vorbitorului, monopolizarea rolului de locutor și refuzarea dreptului de a interveni în discuție, fapt ce mărește gradul de convenționalism al comunicării;

³⁰ L. Ionică, *op. cit.*, p. 194.

³¹ Cf. *Ibidem*.

- *stilul enunțării* este solemn, obiectiv, impersonal, această variantă a limbajului oral fiind în strânsă legătură cu natura protocolară, formală a dialogului, precum și cu temele de discuție care solicită anumite competențe profesionale și lingvistice pentru abordarea lor.

Deși mesele rotunde nu implică în mod necesar prezența unui auditoriu, acestea pot fi accesibile publicului prin difuzarea lor la radio sau la televiziune.

4.11. Conferința de presă este un tip de dialog formal specializat și reprezintă o întâlnire cu caracter oficial între reprezentantul unei instituții, numit *purtător de cuvânt*, (sau chiar între cel care conduce instituția respectivă – ministru, prim-ministru, președinte de partid, președinte de țară etc.), delegat să facă publice diverse informații, elementele de noutate și poziția față de un anumit eveniment sau să justifice/să argumenteze o anumită hotărâre, situație etc., și *jurnaliști*, care au dreptul de a pune întrebări referitoare la subiectul prestabilit al conferinței. Obiectivul general al acestei forme de comunicare îl constituie informarea publicului larg prin intermediul mass-mediei.

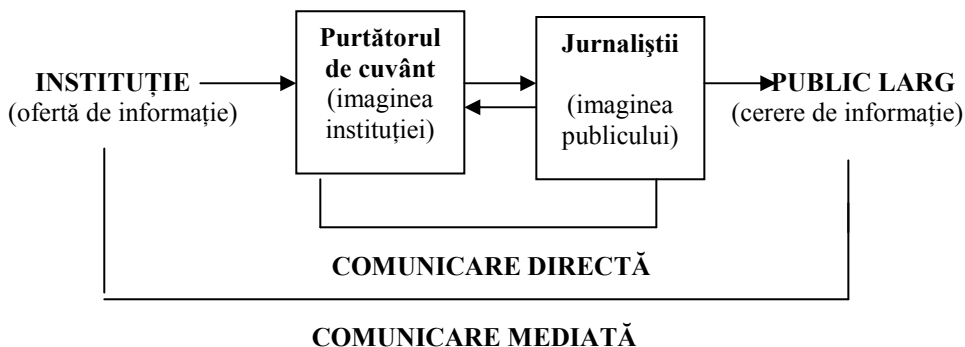
Componenta comunicațională a conferinței de presă este reliefată, pe de o parte, de dialogul direct ce se stabilește între instanțele discursive, cu roluri prestabilite, iar, pe de altă parte, de relația de comunicare unidirecțională și mediată dintre sursa de emiteră a mesajelor (o instituție) și destinatarul acestora (publicul larg interesat să se informeze). Practic, situația dialogală actualizată prin conferința de presă nu este decât o modalitate de intermediere a comunicării dintre instituții sau dintre acestea și masele interesate de mesajele transmise.

Natura formală a acestui tip de dialog se justifică prin următoarele elemente:

- *caracterul planificat și organizat al conferinței de presă*: întâlnirile dintre reprezentanții diverselor instituții și jurnaliști, în această formă, nu se produc la întâmplare, ci sunt pregătite din timp atât în privința cadrului de desfășurare, a conținutului informațional ce urmează a fi făcut public, cât și în privința modalităților de informare a reprezentanților presei. Așadar, organizatorii conferințelor de presă redactează o *invitație*, care conține informații referitoare la data, ora și locul de desfășurare, și o prezentare concisă și clară a subiectului/temei. Se desemnează persoana/persoanele care vor face prezentarea, se schițează sau se nuanțează informațiile ce vor fi făcute publice, se prevăd posibilele întrebări ale jurnaliștilor și chiar concluzia întâlnirii. În același sens, organizatorii întocmesc un *dosar de presă* ce va fi oferit jurnaliștilor³².

³² Vezi <http://www.guidon.asso.fr/article>.

- *rolurile discursive prestabilite*: situația de comunicare descrisă aduce față în față interlocutori care relaționează de pe poziția pe care le-o conferă conferința de presă. Comunicatorii interacționează în funcție de *rolul* lor instituțional. *Purtătorul de cuvânt* (sau cei care conduc instituția organizatoare a conferinței de presă), așa cum reiese și din sintagma nominală utilizată pentru a fi denumit, este doar „vocea” desemnată să facă public mesajul unei instituții. Acestuia nu i se permite să emită păreri personale, să își manifeste imaginea personală/individuală, ci doar să redea sau să explice poziția forului pe care îl reprezintă; el este, în acest context, imaginea publică a instituției în numele căreia vorbește. *Jurnaliștii* invitați comunică, de asemenea, de pe poziția rolului socioprofesional pe care îl au, fiind cei care vor transmite, la rândul lor, publicului interesat informația primită sau extrasă grație competenței profesionale personale. Reprezentanții presei au sarcina de a pune o serie de întrebări cu scopul de a nuanța, de a completa sau de a clarifica diverse aspecte referitoare la subiectul conferinței. Ei sunt, în această situație de comunicare, „vocea” și imaginea publică a oamenilor care vor să se informeze. Relațiile de comunicare actualizate prin conferința de presă pot fi redată grafic prin schema următoare:

- *caracterul structurat și coordonat al actului comunicațional*: interacțiunea verbală generată de conferința de presă se deschide cu o *secvență monologală*, realizată de purtătorul de cuvânt prin expunerea informațiilor pe care instituția vrea să le aducă la cunoștința marelui public, și se continuă de o *secvență dialogală* concretizată prin alternanța *întrebărilor* adresate de jurnaliști cu *răspunsurile* purtătorului de cuvânt. Gestionarea procesului de comunicare este realizată de purtătorul de cuvânt (sau de coordonatorul conferinței, în cazul în care există), acesta având control asupra timpului alocat conferinței de presă, asupra numărului de întrebări la care răspunde, asupra ordinii întrebărilor și asupra timpului rezervat secvenței de întrebări și răspunsuri din cadrul actului de

comunicare³³. Uneori, această caracteristică determină un raport de forțe inegal între jurnaliști și purtătorul de cuvânt, care poate manipula interlocutorii, dacă întrebarea adresată este dificilă, incomodă sau atinge un punct sensibil, folosind diverse *strategii comunicaționale* menite să evite adevăratul răspuns: oferirea unor răspunsuri foarte scurte sau mai lungi, neclare, vagi, cu ocolișuri, cu repetiții și reveniri în același loc, utilizarea unui limbaj de lemn (termeni prea specializați sau neînțeleși de mase, clișee etc.)³⁴.

Din perspectiva actului jurnalistic realizat, conferința de presă reprezintă „un caz particular de interviuare”³⁵, o modalitate de adunare a informației, printr-un interviu de tip special ce presupune mai mulți interviuatori și un singur interviuat (nu este însă exclus să existe și mai mulți interviuați). Informația obținută prin conferințele de presă are avantajul de a fi un punct de vedere oficial, însă își pierde caracterul de exclusivitate prin numărul mare de jurnaliști cărora le este transmisă³⁶. În cazul în care subiectul conferințelor de presă este de interes național, acestea pot fi transmise, în direct sau prin înregistrare, la radio sau televiziune.

5. Dialogul conflictual și dialogul nonconflictual

Dacă *dialogul nonconflictual* poate fi definit ca discuție/conversație între interlocutori aflați în bune relații de tip comunicațional, cooperanți, dispuși să respecte regulile realizării unei comunicări eficiente, *dialogul conflictual* (cearta, polemica, altercația) se poartă între persoane aflate în relații antagonice. Dialogul nonconflictual se organizează principial, respectând reglementările eticii conversaționale.

Numeroase cauze pot determina apariția conflictului comunicațional: lipsa respectului dintre partenerii de dialog; aversiunea față de modul celuilalt/celorlalți de a gândi sau față de simpatiile lor în lumea politică, mondenă, culturală; manifestarea unei atitudini incorecte (judecarea greșită, acuzarea, luarea în derâdere, ironizarea excesivă, injuriile etc.) față de unul dintre interlocutori într-un act de comunicare precedent, în general; încălcarea maximelor politeții și a unor maxime comunicaționale (ca maxima calității, a relevanței sau a manierei). Neînțelegerile dintre vorbitori pot fi anulate printr-un discurs conciliant sau pot escalada, ducând până la ruperea oricărei legături dintre vorbitori (v. cearta, altercația).

³³ Mariana Cernicova, *op. cit.*, p. 33.

³⁴ Tatiana Slama-Cazacu, *Strategeme comunicaționale și manipularea*, Iași, Polirom, 2000, p. 120.

³⁵ David Randall, *Jurnalul universal*, Iași, Polirom, 1998, p. 80.

³⁶ Mariana Cernicova, *op. cit.*, p. 33.

5.1. Cearta este acea formă a dialogului în care cei ce vorbesc se situează pe poziții opuse într-o anumită privință și își susțin punctul de vedere într-un mod nepolitic, maximalizându-și orgoliul și desconsiderând șansele interlocutorului de a se face înțeles. Nu există intenția de acord final într-o ceartă. Dimpotrivă, prin argumentele aduse, fiecare dintre parteneri își justifică dorința de menținere a diferenței de opinii, niciunul dintre ei neavând vreo intenție de conciliere, indiferent de consecințe.

- *Deci, ai făcut-o și pe asta! urlă Puiu de îndată ce îi întâlnește privirea, te-ai coborât într-atât ca să-ți atingi scopurile?! se răsti el, lovind, simetric, cu pumnii strânși, în ușa lucioasă a dulapului de pe hol. Crezi că mă șantajezi acum, pentru că m-ai prins cu una la bar? Ho-ho-ho! râse el în batjocură. Nu mă mai îmbrobodești tu ca data trecută.*

- *Tu ești realmente frustrat că te-ai căsătorit cu mine, chiar ai impresia că mi-ai făcut o favoare, constată Corina cu un ton la fel de neprietenos.*

- *Umbli după mine? continuă el, vizibil neinteresat de ce auzea. Era fixat exclusiv pe emisie. Umbli după mine? reluă cu năduf. Te demitzi să faci asta?!*

Se apropia de ea tot mai agresiv. Mușchii obrazului îi zvâcneau, iar nările, umflate ritmic, păreau gata să-i pocnească. Corina se întreba neliniștită ce va urma. Se acumulase atâta tensiune între ei, încât se simțea amenințată. Trebuia să găsească neapărat o soluție, să-i curme pornirea de a o stâlci în lovituri – chiar dacă nu fizice, psihice, în orice caz. Își încrucișă brațele pe piept, ațâțătoare, arătându-i că nu este deloc intimidată de răbufnirile lui nervoase.

- *Ataci? Ataci, în loc să te aperi? îl provocă ea. Extraordinar ce tupeu am avut eu când am intrat într-un bar din București să beau apă! Tu știai că eu sunt la București, știai unde plec, doar mi-am luat rămas bun de la tine cu o seară înainte și ți-am dat toate detaliile. Dar eu, spuse ea înaintând spre el fără teamă, eu de unde era să știu că tu ești acolo? Îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și îl privi tăios în ochi, de foarte aproape, dându-i de înțeles că nu scapă așa ușor de explicații în acest moment crucial pentru relația lor conjugală.*

- *Deci, dacă aflu cine ți-a spus, îl omor... urlă Puiu, trântind ușa în urma lui.*

Corina a obținut ce și-a dorit. Făcându-l să plece, înlăturase, pentru moment, pericolul de a fi victima nemijlocită a nervilor lui. Dar se simțise, preț de câteva minute, ca o nevastă de tractorist, amenințată cu bătaia de un bărbat josnic, duhnind de băutură, de uleiuri și de motorină.

Nu mai putea continua așa. Deși nu recunoștea, nici măcar pentru sine, ajunsese să îi fie frică de el.

În aceeași zi, după câteva ore, Corina auzi învârtindu-se cheia în broască. Puiu intră fără să salute, trecând pe lângă ea de parcă ar fi fost invizibilă. Inspectă, cu ochii pe jumătate închiși, ca într-o criză de miopie, camera de zi, holul, bucătăria, de parcă ar fi vrut să le încarce într-un camion și să le mute undeva. Apoi chiar începu să își împacheteze, cu mult zgomot, în cutii mari, în saci de nailon, o parte din lucruri, așa cum îi veneau la îndemână. Nu spunea niciun cuvânt. Și Corina rămăsese fără glas. Nu îndrăznea să-l întrebe nimic. Reacția lui la întâmplările din ultima vreme i se părea excesivă. Puiu se purta ca un om nebun, din calea căruia trebuia să se dea la o parte. După violența verbală de dimineață, se aștepta la ironii dure, la amenințări, la insinuări și insulte. Nicidecum la o încheiere de conturi pripită și brutală.

De regulă, cearta se poartă în dialoguri orale, în care dobândesc o deosebită forță expresivă semnele paraverbale, gestuale, de proximitate etc. Intenția de suspendare a contactului comunicațional de pe poziții de „superioritate”, de autoritate, se manifestă dur: prin ieșirea intempestivă din încăpere, prin trântirea ușii sau prin întreruperea legăturii tehnice (trântirea telefonului, ieșirea de pe Messenger etc.), adică prin gesturi, zgomote, ieșiri din cadru etc., care substituie cuvintele.

Cearta este marcată de agresivitate, care se manifestă fie ca agresivitate verbală, actualizată în cele mai grave cazuri prin injurii, invective, epitete depreciative, clișee verbale, termeni suburbani sau obsceni etc., fie ca agresivitate paraverbală (ritmul rapid al vorbirii, tonul ridicat, vocea puternică sau ascuțită etc.) și nonverbală (gesturi violente sau vulgare). Aceste forme de agresivitate lezează personalitatea, imaginea publică, stima de sine a interlocutorilor. Renunțarea la argumente și folosirea atacului sporesc tensiunea dialogului, scad capacitatea de autocontrol a comunicatorilor și pierderea respectului reciproc.

Încălcarea maximelor conversaționale și de politețe dovedește caracterul neprincipial al certurilor. Relațiile conflictuale evidențiate pe parcursul unei certe se acutizează spre finalul acesteia. Cei ce se ceartă riscă să aibă serioase probleme în relaționarea ulterioară.

Toate aceste aspecte negative conferă structurii dialogale un caracter informal.

„Cearta de tip verbal implică o interactivitate conversațională prin intermediul căreia se lansează presupuziții, sunt respinse presupuziții, se

contracarează respingerea presupuzițiilor, întărindu-se presupuzițiile lansate anterior [...], dar în același timp implică și agresivitate”³⁷.

Asemenea polemicii, mecanismul care organizează structura certe este *dezacordul*, la care se adaugă însă componenta *agresivă*. „Bătălia ideatică” este substituită printr-o „confruntare predominant lingvistică”, având ca efect, de cele mai multe ori, potențarea stării conflictuale, nu soluționarea ei.

5.2. Polemica (termeni sinonimi: *dispută*, *controversă*) este tipul de dialog conflictual, oral sau scris, care presupune o confruntare de opinii pe o temă de actualitate, între doi sau mai mulți participanți cu idei diferite, urmărind impunerea opiniei unuia dintre interlocutori printr-un proces de argumentare³⁸. Acest tip de interacțiune se bazează pe *dezacordul* dintre comunicatori în ceea ce privește ideile susținute și pe contrazicerea acestora prin argumente³⁹ pertinente, folosind „arme” precum: demonstrația, controversa, dilema, raționamentul, analiza sau sinteza etc. Dorința persoanelor implicate într-o dezbatere polemică este aceea de a-i demonstra adversarului că propria opinie este mai întemeiată decât cea susținută de acesta.

Caracterul conflictual, „violent” al polemicii se manifestă la nivelul conținutului ideatic, partenerii evitând orice formă de agresivitate. Evaluarea opiniilor disputate din prisma valorii lor de adevăr (adevărat-fals) evidențiază componenta *asertivă*, nu agresivă a polemicii⁴⁰. „Duelul exclusiv al ideilor”, prin apelul la argumente și contraargumente, nu lasă loc atacurilor și agresivității verbale, ci încurajează o conduită acțională și lingvistică civilizată.

6. Dialogul artistic și nonartistic

Opoziția artistic/nonartistic se bazează pe finalitățile predominant estetice sau predominant utilitare ale actelor dialogice.

Dialogurile artistice nu sunt spontane, naturale, ci create de un autor cu mijloacele de mimare a realității specifice unor domenii artistice în vederea producerii unor valori estetice (v. dialogul literar în textul dramatic, epic, liric; dialogul cinematografic; dialogul muzical etc.).

³⁷ Carmen Radu, *Rolul componentei asertive în discursul polemic actual*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *loc. cit.*

³⁸ Cf. C. Munteanu, *Pamfletul ca discurs literar*, București, Minerva, 1999, p. 116-117, *apud* Carmen Radu, *op. cit.*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *loc. cit.*

³⁹ Cf. Mariana Tuțescu, *L'Argumentation*, deuzième partie, chapitre V, (online) <http://www.unibuc.ro/eBooks/>.

⁴⁰ Carmen Radu, *op. cit.*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *loc. cit.*

Dialogurile nonartistice urmăresc altfel de obiective: educaționale (dialogul didactic), politice (dialogul politic), tranzacționale (dialogul tranzacțional), filosofice (dialogul socratic) etc.

Concluzionând asupra tipologiei dialogului, putem spune că diversitatea formelor pe care le poate lua dialogul, datorită varietății situațiilor de comunicare în care acesta se poate actualiza, se subordonează unui model unic, reperabil în definiția sa: *dialogul este o unitate comunicațională, structurată ca schimb(uri) de replici între două sau mai multe persoane, care îndeplinesc, succesiv și alternativ, rolurile de emițător și receptor*. Așadar, unitatea dialogului este dată de funcția instanțelor implicate în procesul de comunicare, iar varietatea acestuia se reflectă prin aspectele particulare generate de contextele comunicaționale în care se poartă dialogul.

BIBLIOGRAFIE

- Cernicova, Mariana, *Interviul, un dialog specializat*, Timișoara, Ed. Augusta, 1997.
- Charaudeau, Patrick, Ghiglione, Rodolphe, *Talk-show-ul. Despre libertatea cuvântului ca mit*, Iași, Polirom, 2005.
- Gramatica limbii române*, vol. II. *Enunțul*, București, Editura Academiei Române, 2005.
- Graur, Evelina, *Tehnici de comunicare*, Cluj-Napoca, Mediamira, 2001 (online).
- Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, *Conversația. Structuri și strategii*, București, All, 1999.
- Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana, *Cooperare și conflict în dezbateră televizată*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, online: <http://www.unibuc.ro/eBooks/filologie/>.
- Ionică, Lucian, *Interviul de televiziune*, în *Manual de jurnalism. Tehnici fundamentale de redactare*, vol. II, Mihai Coman (coord.), Iași, Polirom, 1999, p. 193-216.
- Kerbrat-Orecchioni, Catherine, *Les interactions verbales. Approche interactionnelle et structure des conversations*, Tome 1, Paris, Armand Colin, 1998.
- Lochard, Guy, Boyer, Henri, *Comunicarea mediatică*, Iași, Institutul European, 1998.
- Pârvu, Ioana-Cristina, *Aspecte ale metacomunicării în talk-show*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, online: <http://www.unibuc.ro/eBooks/filologie/>.
- Pop, Liana, *Contribuții la studiul dialogului*, în „Semiotică și poetică”, Cluj, Universitatea din Cluj-Napoca, 1984, nr. 1.

- Radu, Carmen, *Rolul componentei asertive în discursul polemic actual*, în Gabriela Pană Dindelegan (coord.), *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, online: <http://www.unibuc.ro/eBooks/filologie/>.
- Randall, David, *Jurnalul universal*, Iași, Polirom, 1998.
- Slama-Cazacu, Tatiana, *Stratageme comunicaționale și manipularea*, Iași, Polirom, 2000.
- Stanton, Nicki, *Comunicarea*, București, Societatea „Știință și tehnică” SA, 1995.
- Șimonca, Ovidiu, *Talk-show-ul radiofonic*, în *Manual de jurnalism. Tehnici fundamentale de redactare*, vol. II, Mihai Coman (coord.), Iași, Polirom, 1999, p. 240-250.
- Tuțescu, Mariana. *L'Argumentation*, (online) <http://www.unibuc.ro/eBooks/>.
- Voiculescu, D., *Negocierea – formă de comunicare în relațiile interumane*, București, EȘ, 1991.
- <http://www.guidon.asso.fr/article>.

LA TYPOLOGIE DU DIALOGUE

(Résumé)

L'article présente une taxinomie des types de structures dialogiques qui s'actualisent dans la communication quotidienne et professionnelle. Notre démarche propose plusieurs distinctions de nature typologique concernant le dialogue et aussi l'illustration de ces distinctions par les types de dialogue présents dans la pratique sociale: la conversation, la discussion, l'entretien, la négociation, l'enquête, l'examen, l'interview journalistique, l'entretien d'embauche, le débat, le talk-show, la table ronde, la conférence de presse, la dispute et la polémique.

ELEMENTE DE TEORIA TRADUCERII ÎN CULTURA ROMÂNEASCĂ MODERNĂ (1830-1860)

de

Doina DAVID

În continuarea unei vechi tradiții culturale românești, anii 1830-1860, epocă „eroică” de intens prozelitism cultural, se caracterizează printr-o bogată activitate de traducere interlinguală, însoțită de îndrăznețe proiecte de „biblioteci universale” (programe de traducere) și înscrisă în ansamblul complex de eforturi spirituale de la baza occidentalizării romanice a limbii și a culturii române. Această activitate antrenează marile personalități ale vremii, dar și pe cărturarii mai modești, care încearcă, cu toții, să răspundă cerințelor multiple ale unei societăți interesate de afirmare europeană în cadru capitalist și subscriu la un ideal cultural predominant iluminist, clasic și romantic totodată. Traducerii i se recunosc în acești ani importante semnificații politice și etice, o mare însemnătate culturală și literară și un rol special în perfecționarea limbii de cultură și a limbii artistice românești. Prin prefetele și notele explicative pe care le conțin, traducerile publicate popularizează ideile de bază atât ale curentului popular, cât și ale curentelor reformatoare, susținând astfel unitatea în diversitate a direcției filologice românești¹.

În cele ce urmează ne propunem să arătăm că, deși ne aflăm într-o fază „încă neprofesională a activității”², putem vorbi de un început de teorie românească a traducerii, strâns legat de activitatea practică a traducătorilor români, a căror experiență o sintetizează, dar și cu puncte de sprijin în cultura universală, pe care intelectualii noștri se străduiesc să o cunoască și să o valorifice „spre folosul nației”, așa cum remarcă Gh. Asachi făcând portretul „omului literat” spre a-l propune tinerilor „de

¹ Vezi Doina David, *Traducerea în istoria românei literare. Atitudini teoretice caracteristice anilor 1830-1860*, în AUT, XLII-XLIII, 2004-2005, p. 137-155.

² Vezi Paul Cornea, *De la Alexandrescu la Eminescu. Aspecte – figuri – idei*, București, 1966, p. 38.

model întru a lor țintire”³. În cultura universală, activitatea practică de traducere și comentariul ei s-au însoțit mereu încă din antichitate, întrebările și răspunsurile formulate, neunitar, de-a lungul a două milenii dovedindu-se fertile pentru cunoașterea științifică ulterioară⁴. În special în prefetele diverselor scrieri traduse în alte limbi, intelectualii români găsesc unele răspunsuri la frământările proprii privind metodele și principiile traducerii, limitele și dificultățile ei, atitudinea traducătorului față de textul original, de propria-i limbă sau față de destinatarul lucrării sale etc.

Numită și *tălmăcire* (mai rar *versie*), traducerea este definită de către G. Barițiu⁵, într-un articol din „Foaia literară” 1838, în sens larg, prin includerea, în sfera semantică a termenului, pe lângă accepțiunea de „transfer de sensuri dintr-o limbă în alta”, și a înțelesului de trecere a unui text, respectiv a unui mesaj, în interiorul aceleiași limbi, dintr-un stil sau registru al acesteia în altul, din vers în proză etc., adică ceea ce se poate numi „traducere intralinguală”⁶.

G. Barițiu ține să remarce faptul că traducerea interlinguală, de care se ocupă în articolul amintit, nu poate fi confundată cu o „meserie ticăloasă” pentru câștig de bani, ale cărei produse sunt „înseilate iac-așa” (Barițiu, 61), ci este o activitate bazată pe dibăcie și iscusință, competență, inventivitate, muncă și pe o etică ce presupune respectul „regulilor traducerii”, asupra cărora el va reveni (Barițiu, 58, 59). Aceste reguli erau bine cunoscute în cultura europeană încă din secolele XV-XVI, având, cum observă G. Steiner (325), „calitatea evidenței”. Traducătorul este dator „să cuprindă însușirile originalului” – subliniază Barițiu –, să găsească expresia echivalentă adecvată, să-și cunoască foarte bine limba, graiurile populare (iar pentru aceasta „să petreacă în deosebite ținuturi pe unde lăcuiesc români”), să cunoască, de asemenea foarte bine, limba originalului, să respecte geniul „amândorora limbilor” și să ia în considerare, pentru a găsi soluțiile optime ale transpunerii, traducerile reușite ale operei existente în

³ „Ambițios – scrie Gh. Asachi – de a înmulți ideile sale” „spre a putea spori cunoștințele altora”, „omul literat” „le caută pân’ prin veacurile antice, cercetează monumenturi și scripte, pentru a culege preste urmele, uneori șterse, sufletul și cugetarea oamenilor celor mari din toate veacuri și țări”, înțelepciunea și literatura străină, „cu a căria esență înfrumusățează literatura națională”. Vezi *Scrieri literare*. Ediție îngrijită de N.A. Ursu, vol. II, București, 1959, p. 333. În continuare: Asachi.

⁴ Vezi și Ioan Kohn, *Virtuțile compensatorii ale limbii române în traducere*, Timișoara, 1983, p. 18, 19. În continuare: Kohn.

⁵ Vezi G. Barițiu, *Articole literare*, București, 1959, p. 23. În continuare: Barițiu.

⁶ R. Jakobson vorbește despre traducere interlinguală, intersemiotică și intralinguală. O accepție și mai largă a termenului găsim la George Steiner, pentru care procesul comunicării implică întotdeauna acte de traducere, la fel ca citirea textelor din trecut. Traduceri sunt, de asemenea, actele de interpretare ale actorului, pianistului etc. Vezi *După Babel. Aspecte ale limbii și traducerii*. Traducere de Valentin Negoită și Ștefan Avădanei, București, 1983, p. 9, 10, 52 etc. În continuare: Steiner.

alte limbi (Barițiu 23, 26, 28, 58, 59, 61)⁷. Pentru Barițiu traducerea este, prin urmare, *știință*, mai precis *tehnică*, dar ea este, totodată, *artă*, în special atunci când este vorba de poezie⁸.

„Un fabulist, nu știu care – scria Negruzzi, cu puțin timp înaintea apariției articolului comentat al lui G. Barițiu – seamănă traducția cu originalul ca pe lună cu soarele”, prima fiind, așadar, lipsită de strălucire proprie” (vezi BA, 44). Această imagine și altele asemănătoare, precum compararea tălmăcirii cu reversul tapiseriilor, cu viața stinsă a culorilor acestuia sau cu o „lumină de lună umplută cu paie” (Heine) etc. exprimă un sentiment nu o dată întâlnit în istoria domeniului, și anume neîncrederea în capacitatea traducerii de a egala valoric originalul, de a-i reproduce subtilitățile și performanțele estetice, „toate limbile care au venit în contact cu această activitate manifestând o remarcabilă disponibilitate calamburistică întru discreditarea ei: «traduttore, traditore», «forditās, ferditēs», «traduction, trahison» [...]” (Kohn, 20; Steiner, 300 ș.u.). „Poate că într-un fel – continuă Negruzzi cu un *optimism specific generației sale*, «oamenilor începutului de drum» (P. Cornea) – el [fabulistul neprecizat] are dreptate pentru acele traduceri în care unii din lene sau din neștiință, cu dicșionarul în mână aduc *mehaniceste* zicerile câte una dintr-un dialect în altul fără a se îngriji de stil și de idiotism și fac un micmac înțales numai pentru ei. Dar pentru numele lui Apollo [zeu al soarelui, luminii și artelor]! Alta este a scrie păpăgălește, călăuzit de un dicșionar, și alta a arăta în limba sa cineva chiar ideea și simțul autorului strein” (BA, 44). Alături de Kogălniceanu, Barițiu, Russo și numai în aparentă contradicție cu Heliade⁹, anticipând, totodată, critica maioreșciană a formelor fără fond, Negruzzi introduce un criteriu valoric în judecarea traducerii, făcând o distincție, considerată necesară, între traducerile bune și traducerile „rău alese și rău întocmite” (cum le caracterizează Kogălniceanu).

Rezerva lui Negruzzi, Barițiu, Heliade (BA, 32, 72, 94; Barițiu 23) față de traducerea „mehanică” („copie mehanică”, „numai verbală”), „păpăgălească”, „pruncească”, „robească” etc., adică față de literalitatea primitivă este cu totul îndreptățită, atâta timp cât limbile au posibilități diferite de a reda aceleași sensuri. De fapt acești cărturari intuiesc relația care trebuie să se instituie, în traducere, între *desemnare*, *semnificație* și

⁷ Despre asemenea reguli vorbesc, uneori, și contemporanii cărturarului ardelean. Vezi, de exemplu, *Bibliografia analitică a limbii române literare. 1780-1866*. Coordonator: Tudor Vianu, București, 1972, p. 22, 23, 67, 96 etc. În continuare: BA.

⁸ Fiindcă transpunerea poeziei în altă limbă cere „duh de artist” (Barițiu, 25).

⁹ „Critica este o judecată, și judecata se întemeiază pe pravili, și pravilele le fac legiuitorii [...]”, și numai fiindcă acestea lipsesc culturii noastre, „critica nu-și are locul acum”, scrie Heliade în 1837. Vezi *Opere*, tomul II. Ediție critică cu introducere, note și variante de D. Popovici, București, 1943, p. 102. În continuare: Heliade, II.

sens. Cum arată E. Coșeriu, desemnarea este universală, semnificația se află în limbi (și în dicționarele acestora), iar sensul aparține textului. Traducătorul lucrează cu dicționarul, cu semnificațiile, „care însă nu se traduc, ci sunt instrumentele traducerii. Nimeni nu traduce dintr-o limbă în alta la acest nivel: se traduc numai texte [...] traducerea nu e un dicționar, traducerea întrebuițează semnificațiile „pentru a reda o anumită desemnare și un anumit sens, sensul dintr-un text dat”¹⁰. În legătură cu aceasta poate fi menționat faptul că traducătorul este mereu invitat să facă eforturi spre a exprima „toată ideea autorului”¹¹, să se apropie de original „cu un ochi scrutător” (Heliade, II, 95), să-l înțeleagă, să-i pătrundă sensul.

Stimulați probabil și de învățăturile retoricii, cărturarii acestei epoci simt nevoia unor repere tipologice în varietatea textelor de tradus: de exemplu poezie-proză sau poezie-știință-literatură religioasă etc. Ei observă că fiecare dintre aceste clase de texte pune traducătorul în fața unor situații specifice: „altfelu se traduce”, afirmă G. Barițiu (58, 23), o carte de știință decât una de poezie. El intuiește faptul că experiența cognitivă a omului și valorile denotative și referențiale ale cuvintelor sunt mai ușor transmisibile în alte limbi decât cele conotative, semnul lingvistic fiind în știință, cum spunem uneori azi, „traductibil fără rest” (S. Marcus). Barițiu recunoaște că textele poetice (pe care nu le consideră intraductibile¹²) opun rezistență, adică ridică piedici în calea traducătorului prin însăși natura lor: de exemplu prin faptul că în poezie nu numai „cugetul poetului”, ci și forma prezintă o importanță deosebită, iar traducătorul încearcă să le redea pe ambele cu „duh de artist” (Barițiu, 23). Merită a fi menționat faptul că importante caracteristici ale poeziei sunt evidențiate, în această epocă, îndeosebi cu argumente provenite pe filieră clasică și preromantică, și popularizate chiar prin traduceri ale unor texte reprezentative aparținând lui Boileau, Lévizac, Marmontel, Voltaire, La Harpe etc. Datorită lui Heliade, mai ales, în conștiința literară a epocii își face loc ideea, extinsă firesc și asupra traducerii, că poezia „își are limba ei”: ea „poate să-și aibă slobozeniile sale”, „dialectele provinciale”, „varietățile” limbii rămân „pe seama poezilor a întrebuița”, imaginația colorează” judecata poetului („condeiul său este un „penel”), limba condiționează valoarea poeziei, armonia, adecvarea, sublimul, bogăția stilului îi sunt inerente etc.¹³. Toate acestea sunt motive pentru care poezia

¹⁰ Vezi Eugen Coșeriu, *Prelegeri și conferințe* (1992-1993), Iași, 1994, p. 42.

¹¹ C. Negruzzi, *Opere*, 3. *Teatru*. Ediție critică de Liviu Leonte, București, 1986, p. 515. În continuare: Negruzzi, 3. Pentru volumul al doilea al aceleiași ediții (*Opere*, 2, *Poezie, Proză*, 1984): Negruzzi, 2.

¹² Ideea intraductibilității poeziei nu lipsea din gândirea europeană, cf. Kohn, p. 33.

¹³ Vezi Heliade, II, p. 9; BA, p. 31, 39, 45, 50, 59, 92, 93. În spirit clasic, cu *Poveștiri asupra poeziei din Boalo și Orație*, Heliade invită poetul la adecvare, puritate, varietate în

nu poate fi tradusă decât de poet, fiindcă „numai poetul poate pătrunde pe poet” (Barițiu 61, 23, 25) și știe să-l transpună în altă limbă. Opinia este împărtășită și de contemporanii lui Barițiu și confirmată de istoria activității românești de traducere. Eminescu, Coșbuc, Goga, Arghezi, Blaga, Al. Philippide, Șt. Aug. Doinaș etc., înrudiți spiritual cu marii poeți ai lumii, au știut să mobilizeze virtuțile compensatorii ale limbii române și să re-creeze, în mediul ei cultural și, adesea, în „întrecere cu originalul” (Kohn 229 ș.u.), capodopere ale literaturii universale. Barițiu adaugă faptul că traducerea în alte limbi demne de a fi acceptate ca modele de literatură noastră sunt, și ele, datorate marilor poeți: în limba germană, Cicero a fost tradus de Wieland, Racine de Schiller, iar „romanțele spanicești” de Herder, Voss și Schlegel.

Înțelegerea poeziei și, în consecință, a modului în care poate fi ea tradusă este, totuși, limitată prin concepția stilului ca adaos și a formei ca „veșmânt” al ideii poetice. Separând „eufonia” de „înțăles”, Barițiu (24, 25) invocă unele opinii ale scriitorului și filozofului idealist german Wolfgang Menzel (1799-1873), pentru a susține că traducerea „nu poate niciodată să fie de toate părțile credincioasă: ca să fie într-una, trebuie să jărtfească pe ceialaltă”, adică fie substanța gândirii poetice, fie forma ei. El vorbește de două „plase” de traducători, unii preocupați de „frumsețea și eufonie”, alții de „înțăles”: „Cele mai multe traduceri metrice jărtfesc fără nici o sfială cuprinsul lucrului, numai ca să poată ținea eufonia, măsura versurilor și rima”, ele fiind susținute de un anume gust al publicului, înclinat să respingă tălmăcirile „lucrate la înțăles, dar aspru sunătoare”, ca și transpunerile poeziei în proză. Și dacă, într-adevăr, „parte mare din încântarea cu care ne cuprinde poetul pe noi stă în măsură și în rimă (cadenții)”, „totuși aceasta numai într-atâta încât versurile îmbracă niște închipuiri și cugete poeticești, și întru acestea e cea mai mare încântare: *veșmântul acelor din afară* de sunet bun e numai *slujitorul ideilor*” (Barițiu, 25). Expresivitatea sunetelor, funcția lor semnificativă, de sugestie, schemele ritmice creatoare de atmosferă, strălucirea artistică urzită din armoniile limbii în care s-a plămădit opera și din sensibilitatea artistului tradus devin, prin urmare, elemente secundare ale poeziei. Astfel, este trecut cu vederea faptul că „la traducere ținta eforturilor trebuie să fie întregul, unitatea dintre sunet și sens, nici unul dintre aceste aspecte [...] neputând fi socotit drept secundar” (Kohn, 123).

Modul de a gândi al lui Barițiu nu surprinde, raportat la epoca sa. Peste câteva decenii, însă, se va impune ideea că izolarea formei de conținut este artificială și ignoră specificul însuși al semnului poetic. Este

stil, dar și la măsură, accesibilitate, simplitate „cu meșteșug”, bun simț și rațiune. Vezi *Opere*, ediția citată, vol. I, 1939, p. 118-120, 540. În continuare: Heliade, I.

adevărată, pe de altă parte, afirmația că traducerea *reală*, dependentă de traducător și de limba lui, „nu poate niciodată să fie de toate părțile credincioasă”, adică să păstreze toate valorile versiunii primare.

Cărturarul ardelean este și unul dintre cei care recomandă „să se păzească de regulă principală” a reda „cugetul poetului așa după cum ar fi făcut acesta de ar fi scris în limba ta” (Barițiu, 23), asociind, cu alte cuvinte, respectul față de ideile textului străin cu grija arătată *specificului și armoniei limbii în care el este transpus*, cu preocuparea „de a nu grămădi limba cu flori străine care ei nu-i stau bine” (BA, 77). Un bun traducător, va sublinia din nou Barițiu în 1850 (BA, 116), trebuie să cunoască pe deplin atât limba-sursă, cât și cea de receptare, să respecte „eufonia și binesunarea” acesteia din urmă, fiindcă „fiecare limbă își are ale sale reguli de frumseță, ai săi idiotismi, proverbi, fraze și un șir de construcțiuni pe care nu [...] este iertat a le jărtfi la altele” (BA, 116).

Despre traducerile „rău făcute” care introduc „străine idiotisme și construcții” vorbește și Gh. Asachi: „în asemenea fabrici au început a naște bastarduri, pre carii totimea națiunii necunoscând, nu le va putea priimi de ai săi fii adevărați” (Asachi, 332). Traducerea este compromisă și amenință să facă deservicii culturii naționale atunci când limba ei devine instrument de imitare servilă și mecanică a originalului, în loc ca tălmăcitorul să valorifice potențialul expresiv al idiomului propriu. Prefetele traducerilor publicate în acești ani vorbesc în mod repetat despre eforturile îndreptate spre a găsi „idiotismuri românești corespunzătoare” celor din original (S. Marcovici: BA, 44), de a respecta româna „cu meritele și defectele sale” (C. Aristia: BA, 137), cu formele gramaticale, expresiile idiomatice, armonia proprie, de a scrie în limbă „cât mai curat românească” (Aug. Tr. Laurian: BA, 94), „în felul românismului” (C. Negruzzi: BA, 45) etc. Conceptul la care fac referire toți acești tălmăcitori, de *geniu al limbii* („fire”, „natură”, „însușime”, „idiotism românesc”) este de multe ori invocat în comentariile filologice din secolul al XIX-lea și este firesc să apară în teoria traducerii, fiindcă practica acesteia se bazează tocmai pe cunoașterea nuanțată a particularităților care diferențiază limbile. Conceptul apare chiar la primele noastre generații iluministe, fiind cunoscut din scrierile unor gânditori ca Leibniz, Vico, Voltaire, Condillac sau Blair: „Teoria «specificului național» – observă A. Marino¹⁴ – circula în tot iluminismul franco-german și se poate demonstra că prezența lui în cultura română este legată de acest fapt”. În operele gânditorilor amintiți, de exemplu ale lui Vico, tendințele universaliste și monadice coexistă” (Steiner, 108). Limbajul este pentru ei o realitate *universală*, caracteristică speciei umane, dar în același timp el are „coloratură” *istorică* determinată

¹⁴ Vezi *Ilumiști români și problema cultivării limbii*, II, în LR XIII, 1964, nr. 6, p. 583, 584.

de experiența umană” locală, de structurile mentale și concepțiile despre lume ale fiecărui popor; fiecare limbă își are *geniul ei* (*genius of language, le génie de la langue* etc.).

Foarte potrivită pentru cultura noastră, care evoluează prin „arderea etapelor”, această dublă orientare, *universalistă* (*raționalistă*) și *romantică* se regăsește și după 1860, când Heliade publică un studiu intitulat *Geniul limbilor în genere și al celei române în parte* (1868), tributar, cum observă D. Popovici (Heliade II, 557), ideologiei lingvistice a secolului al XVIII-lea. Geniului *universal*, „putere tutelară” a întregii omeniri, căruia îi corespunde „geniul limbilor în genere”, i se opune aici geniul *nației*, adică „sufletul” sau spiritul creator al acesteia, modelator al limbii și culturii sale (Heliade II, 370, 381, 384 etc.). Ideea că fiecare limbă este o matrice specifică a unei culturi, a unei civilizații, „un cristal distinct ce reflectă lumea într-un mod distinct” (Steiner, 111), cu trăsături fonetice, gramaticale, lexico-semantice, frazeologice, care o individualizează, devine tot mai importantă pe măsura adâncirii în romantism a culturii române; ea se datorează și influenței unor lingviști ca Humboldt sau Steinthal, psihologismului lingvistic. În cadrul sintezei menționate, raționalist-romantice, care nu dispăre, accentul se mută tot mai mult dinspre „geniul limbilor în genere” spre geniul limbii istorice, dar fără ca aceasta să ducă vreodată la concluzia că „o limbă ar avea mult de câștigat ținându-se departe de orice traducere” (Herder, *apud* Steiner, 112). Este un punct de vedere pe care nu-l întâlnim în cultura noastră. Traducerea nu este nici desconsiderată, și nici socotită imposibil de realizat de către români. I se recunosc doar dificultățile și se subliniază, ca o condiție a reușitei, respectul geniului limbii receptoare.

În cazul poeziei, referirile la specificul limbii se extind și asupra prozodiei, fiindcă toate limbile, înrudite sau nu cu româna – afirmă G. Barițiu (81, 75) – „își au a lor regule prozodice, mai stabile sau mai nesigure, din care, deși unele se potrivesc cu ale noastre, aceasta însă e numai ca prin întâmplare”; „Regulele practice pentru poezia română se cuprind în sânul limbei și nu este prea greu a le descoperi”. Aceasta înseamnă că „regulele cantităților latine nu se mai pot aplica la nici o limbă vie”, că limbilor romanice „nu le încap veșmântul cel strimt ostășesc al anticei poezii clasice” și că „altele pot fi licențiile poetice în limbile noastre și cu totul altele au fost la elini și la romani ș.a. ș.a.” (Barițiu, 75).

Tot așa cum cărturarul ardelean afirmă că „este o urâtă rătăcire a se încerca cineva să tragă limba noastră după arta metrică a altor limbi și cu atât mai puțin după măsurile latine”, Gh. Asachi se pronunță, cu referire concretă la traducerea tragediei *Saul* de Alfieri (reprezentată pe scenele Iașului în 1839), împotriva „sâlnicei metamorfoze” a limbii române prin preluarea metrelor italiene. Căci regulile versificației italiene, aplicate în

noul cadru idiomatic, urzesc „contractii și elizii care întunecă sau deznervează cele mai frumoase idei, și urechea lovită de cacofonie nu cunoaște pe soara cea armonioasă a limbei italiene” (Asachi, 337, 338). Anticipând teoria formelor fără fond, el nu neagă importanța îmbogățirii posibilităților de versificație ale românei după modele străine, dar respinge o „repede, nepotrivită creștere și schimositură” a schemelor ritmice, în locul „delicățirii lor treptelnice”.

Mai multă deschidere față de înnoirea versificației românești, prin preluarea metrilor latini și italieni, și mai multă încredere în capacitatea traducătorilor-poeti din acea vreme de a impune metri noi arată, în schimb, Heliade¹⁵, atunci când afirmă că traduceriile din limbile amintite trebuie să respecte metrul original și pot face aceasta fiindcă *geniul* limbii o permite: „Limba românească *are în sine* și măsura latinei, și cântarea italienei” (BA, 61). Heliade are desigur în vedere originea latină și apartenența românei la lumea neolatină, argument care trebuia să fie acceptat de contemporani. Însă indiferent de înrudirea genealogică a limbilor (sursă și receptoare), conservarea, uneori foarte dificilă, a tiparelor prozodice din versiunea primară este de multe ori necesară și justificată prin funcția de sugestie pe care o pot îndeplini, de evocare a unei atmosfere, univers cultural, spațiu și timp.

De mai bine de 2000 de ani – remarcă G. Steiner (224) – „teoriile asupra traducerii [...] reprezintă variante ale unei singure întrebări inevitabile: în ce măsură poate și trebuie să se realizeze *fidelitatea* tălmăcirii față de textul original. Opțiunile traducătorilor s-au situat mereu, încă din antichitate, între două extreme, numite *spirit și literă* sau *sens și cuvânt* etc., adică *traducere liberă* și *traducere literală*. Metoda traducerii *libere* presupune încredere în harul traducătorului și în limba în care se traduce, respectul ideilor din original, dar independență stilistică, explorarea atentă a universului străin, care, însă, este re-creat din substanța specifică a limbii de receptare, efecte analoge prin apel la potențialul expresiv al acesteia din urmă, orientare spre public, spre destinatarul traducerii etc.¹⁶. Metoda traducerii *literale* (exacte, documentare) presupune reconstituirea operei în unitățile sale minime, recuperarea minuțioasă a textului (cuvânt cu cuvânt chiar) și menținerea stilului, iar în forma sa „primitivă” (cf. cele spuse despre traducerea „mehancească”), siluirea limbii de receptare prin spiritul limbii străine, adică aservirea totală, artificială și greoaie la textul original.

¹⁵ Cf. și G. Ibrăileanu care, în *Spiritul critic în cultura românească*, vorbește despre conservatorismul moldovenilor în opoziție cu spiritul inovator al muntenilor (fără a-l include pe Asachi în seria spiritelor critice ale secolului al XIX-lea).

¹⁶ Caracteristică clasicismului latin și gândirii carteziene, această metodă duce uneori (cf. cele spuse anterior despre G. Barițiu) la separarea formei de conținut, la înțelegerea limbii ca veșmânt al ideii (vezi Kohn, p. 95-97).

Situate uneori în antiteză, alteori în complementaritate, ambele metode s-au dovedit fertile în istoria literaturii universale. Ele sunt cunoscute și aplicate și în cultura românească, așa cum rezultă din cele deja arătate: am vorbit, de exemplu, despre grija față de înțelesurile textului original, dar și față de geniul („idiotismul”) limbii de receptare. „Când cineva traduce – afirmă, în 1859, G. Sion (BA, 149) – este datoriu mai întâi a cugeta ca să reproducă cu conștiință opera autoriului și apoi a se decide să aleagă una din două sisteme adoptate în arta traducerei. Este traducerea *liberă* și traducerea *fidelă*. Traducerea *liberă* cere ca opera originală să fie reprodusă în întregimea sa, cu împărțeala și planul său și cu toate ideile sale, luându-și traducătorul voie a tăia perioadele, a întoarce frazele, într-un cuvânt a se exprima cu libertate pentru ca să producă înțelesul scrierei autoriului primitiv”. Spre deosebire de ea, traducerea *literală* („fidelă”) „cere ca opera originală să fie reprodusă în originalitatea sa, cu frazele și perioadele sale, *cu stilul și expresiunile* sale. Traducătorul se mărginește a reproduce *din cuvânt în cuvânt* opera autoriului, observând numai ca cuvintele cu care se servește să fie bine alese și să exprime adevăratul înțeles al autoriului original” (BA, 149). De fapt, G. Sion nu vorbește de o traducere *strict* literală („mehanică”), și nici de una *foarte* liberă, ci de o traducere *mai* literală, respectiv *mai* liberă, fiindcă aplicarea ambelor metode este condiționată de „adevăratul înțeles” al textului original și de respectul structurii lui. Libertatea traducătorului nu presupune dreptul acestuia de a modifica evenimentele cărții, de a elimina pasaje, a trunchia originalul sau a rezuma (aproximativ) unele dintre fragmentele lui, aspecte care, în schimb, se constată în practica traducerii din acel timp (și nu numai), datorându-se unor cauze diverse, diletantismului, intereselor comerciale (ale editorilor), elasticității noțiunii de proprietate literară¹⁷ etc. În legătură cu aceasta din urmă, este semnificativă publicarea unor traduceri fără numele autorului străin, fără a se menționa limba originalului sau cu titlu schimbat.

Alegerea metodei, este de părere G. Sion, depinde de valoarea originalului în raport cu nevoile culturii românești. Pentru *Istoria generală a Daciei* [...] de Dionisiu Fotino, pe care el o tălmăcește, i se pare potrivită metoda traducerii libere, fiindcă „autoriul meu nu e nici original, nici clasic, pentru ca să înfățișez stilul său ca *model* în literatura românească. Fotino a scris în limba cea coruptă și populară a grecilor din Fanariu, cu care erau deprinși românii dupe timpul său” (BA, 149). În schimb, traducerea fidelă (literală), „mod de lucrare” „mai meritos”, este

¹⁷ Vezi și Ecaterina Cleynen-Seghiev, „*Les belles infideles*” en Roumanie. *Les traductions des oeuvres françaises durant l'entre-deux-guerres*, Presses Universitaires de Valensiennes, 1993, p. 83; Ana Goldiș-Poalelungi, *L'influence du français sur le roumain. Vocabulaire et syntaxe*. Dijon, 1973, p. 55.

obligatorie („neapărată”) în cazul marilor scriitori, „căci altfel nu am putea avea idei de modelele clasicismului” (BA, 149), stilistice și literare, necesare pentru progresul literaturii naționale.

Cu două decenii înainte, Heliade aplicase metoda traducerii literale nu numai pentru a oferi imaginea exactă, nuanțată a unui mod de a scrie demn de a fi luat în seamă de scriitorii români, ci și cu intenții educative față de cititori: „Așadar – declară traducătorul în prefața la *Julia sau Nuoia Eloise* (1837) – n-am vrut să dau românilor o imitație din Ruso [J.J. Rousseau] și un scriitor rumân, ci, cât îmi va fi prin putință, *pă Ruso însuși* și însuși Noua sa Eloisă, cu *toate amăruntelile și nuansele stilului* în care s-a scris în original” (Heliade II, 486). El știe că o asemenea traducere se îndepărtează de firescul vorbirii și are accesibilitate mai redusă, dar crede că procedând în acest mod nu încalcă, totuși, cerința luminării prin cultură, de mare importanță în acel timp, fiindcă „stilul cel greu” al traducerii este o provocare pentru cititor, care, „gândindu-se la fiecare frază și la fiecare cuvânt, învață a cugeta”, își formează „duhul spre înțelegere și pătrundere” (Heliade II, 486).

Dar de cele mai multe ori, regulile etice respectate de intelectualii români, interesul lor față de „folosul general” al actelor culturale îi orientează spre traducerea liberă, care, deși recuperează mai puțin din particularitățile stilistice ale originalului, are avantajul plusului de claritate, naturalețe și atractivitate. De cele mai multe ori, Heliade traduce, și el, liber, uneori chiar prea liber, cum apreciază D. Popovici (Heliade II, 487). În această ordine de idei merită a fi menționat faptul că unii cărturari simt nevoia să deosebească traducerea de prelucrare (adaptare, imitație), îngăduindu-i celei dintâi libertatea: cel care tălmăcește este dator – observă Barițiu – „a reproduce cu vioiciune însuși lucrarea cea individuală a originalului”, dar „să nu cerce a produce de la sine cevași”, fiindcă „aceasta ar fi imitație” (Barițiu, 25).

Cărturarul ardelean preferă traducerea liberă pentru firescul și accesibilitatea ei: din grija pentru „traduceri genuine”, „ținem de însuși rândul zicerilor, adică construcția limbii din care traducem; tocmai prin păzirea aceasta ne facem nențăleși sau, cel puțin, la urechile românului nesuferiți. Cerce oricare a traduce din cuvânt în cuvânt una din cele mai ușoare epistole a lui Cicero, fiind rândul zicerilor tot același în românește care a fost și în latinește, alături-o cu traducerea *slobodă făcută după firea limbii noastre* și singur se va dezgusta de lucrul său” (Barițiu, 28).

Pentru traducerea liberă optează toți acei traducători care sunt interesați să scrie într-o „redacție” „cât mai înțeleasă și mai lămurită”, „într-o limbă vulgară, ca să se poată înțelege d-orice condiție de oameni”, cu ajutorul cuvintelor cunoscute (BA 121, 125, 128 etc.): „Dar fiindcă întâiul interes al patriei este ca niște asemenea scrieri folositoare să fie

înțelese pentru fiecare român din toate clasele” – declară I.D. Negulici în prefața la *Educația mamei de familie sau Civilizația neamului omenesc prin femei* de L. Aimé Martin, pe care o traduce „slobod” la 1844 –, „m-am silit, cât mi-a stat în putință și a putut suferi această scriere, a întrebuinta o limbă și un stil simple, fără însă a cădea prea mult în rugina veche” (BA, 83). Opțează, de asemenea, pentru traducerea liberă și cei care vorbesc în prefețe despre „destoinicia” românei, adică despre potențialul său expresiv¹⁸, și sunt preocupați să-l pună în valoare.

În consens cu orientările generale ale culturii vremii, care „arzând etapele” sintetizează concepte diferite și promovează, nu o dată, soluții de compromis, unele comentarii ale tălmăcitorilor asociază aspecte ale traducerii libere și ale celei literale și le justifică, deopotrivă, în cadrul metodei adoptate. Astfel Heliade (al cărui eclecticism teoretic a fost de multe ori remarcat) declară, atunci când publică, în română și în franceză, o poezie intitulată *Imnu la dragoste*, că a tradus literal, „din vers în vers și din zicere în zicere”, cu multă atenție față de stilul originalului, dar că, în același timp, a urmărit să ofere o posibilitate de a compara „fîrea, mecanismul și construcția” celor două limbi și, de asemenea, de a dovedi capacitatea expresivă, „destoinicia” românei (BA, 49). Tot așa, traducând *Biblia*, urmărește să redea textul original „din vorbă în vorbă”, însă în formă „înțeleasă pe românește” (BA, 142), credincios față de înțelesurile cărții sfinte, dar și cu respect față de geniul limbii de receptare și cu grijă față de cititor. „Pedagog prin vocație”, cum a fost caracterizat, Heliade speră ca astfel de traduceri să poată îndeplini multiple funcții instructive, asigurând între altele, prin raportarea lor la versiunile originale, o mai bună înțelegere a specificului limbii române, dar și învățarea limbii-sursă, observarea particularităților ei. Faptul că intelectualii noștri nu-și situează opțiunile pe pozițiile exclusive ale unei metode de traducere sau ale alteia își poate găsi o explicație și în gândirea *filozofică* a vremii. Aceasta prezintă o importantă dimensiune raționalistă care explică, cum deja am sugerat, optimismul românilor cu privire la posibilitatea traducerii și la rolul pe care-l poate avea în evoluția culturii și a limbii literare. Raționalismul consolidează ideea că procesele gândirii și situațiile omenești fundamentale sunt universale și că prin urmare există condițiile necesare pentru comunicarea interculturală (cf. și Kohn 63, 64, 69, 72 etc.). Componenta evoluționist-romantică a acestei gândiri filozofice adâncește, în schimb, conștiința diferențelor dintre popoare și dintre limbi, pe seama cărora sunt de cele mai multe ori puse atât dificultățile inerente traducerii, cât și limitele ei.

¹⁸ Vezi Doina David, *lucr. cit.*

Metafora „giugului greu” în care „își pune cerbicea” traducătorul, întâlnită la Gh. Asachi¹⁹, se construiește pe o realitate despre care s-a vorbit în toate timpurile, și nu fără temei, fiindcă, fără îndoială, o bună traducere este rezultatul muncii anevoioase și, adesea, al sacrificiului de sine, cum țin să observe A. Treb. Laurian (1840), C. Negruzzi (1845), T.E. Ciocanelli (1855), C. Aristia (1857) și mulți alții (BA 128,137, 148). Lui G. Sion, „această lucrare artificială care se chiamă traducțiune” i se pare a fi cu „mult mai ingrată decât întreprinderea unei scrieri originale” (BA, 148), mai dificilă și mai puțin liberă. La fel, când publică, în 1845, în volum, traducerea baladelor lui V. Hugo, C. Negruzzi o însoțește de două epigrafe extrase din literatura franceză, dintre care unul, aparținând lui A. de Latour, se referă în termeni memorabili la modestia, sacrificiul și devotamentul traducătorului (de poezie), dispus să treacă în umbra modelului ilustru: „Traduire c'est se dépouiller de sa vie pour vivre la vie d'un autre” (vezi Negruzzi, 2, 435). Sunt cerințe morale care, alături de cultura, competența lingvistică, sensibilitatea, talentul, inteligența traducătorului, condiționează reușita muncii sale.

S-a remarcat faptul că unitățile gramaticale și semantice, ca și valorile stilistice ale limbilor pe care un traducător le pune față în față nu se află decât rareori în raport de corespondență perfectă. Elemente lexicale cu nuclee denotative comune prezintă determinări adiacente specifice, conotații și funcții de evocare²⁰ particulare, importante mai cu seamă în traducerea poeziei. Limbile se deosebesc prin modul particular, specific fiecărui popor, de analiză a lumii, pe care-l reflectă, prin informațiile culturale și experiența umană, materială și spirituală, inclusă, ca și prin încărcătura lor emoțională datorată istoriei, miturilor, credințelor străvechi ale comunităților. De aceea, este „extrem de dificil pentru un străin, care operează în mod inevitabil în cadrul conceptual al propriei sale limbi, să pătrundă în adâncurile simbolice active ale unei alte limbi” (Steiner, 127).

Când vorbesc despre lupta lor „insuperabilă și dificultatea la scris” (C. Aristia: BA, 137), traducătorii noștri au în vedere, în mod firesc, tocmai incongruențele, nepotrivirile de ordin lingvistic și cultural dintre limba-sursă și limba-receptoare. Într-un cunoscut *Fragment dintr-o călătorie în Munții Moldovei*, Al. Russo descrie, astfel, frumusețea unei stânci uriașe de deasupra apelor „volburate” ale Bistriței, a Pietrii-Teiului, și transpune în franceză (textul lui Russo a fost tradus în română de către Sadoveanu) legenda acestei stânci, pe care a cunoscut-o din relatarea orală a unui om simplu de la munte: „E cu neputință – mărturisește Russo – să dau [în franceză] simplitatea energică a vorbirii dacoromanului, ale cărui

¹⁹ Acesta se referă la situația specială a traducerii care încearcă să conserve tiparele prozodice ale originalului (Asachi, 338).

²⁰ Vezi Eugen Coșeriu, *Limbajul poetic*, în *vol. cit.*, p. 153 ș.u.

plete aruncate pe spate fâlfâiau în voia unui vânt ușor, venind dinspre Bistrița. Vorbirea moldoveanului e scurtă, ca și a latinului, vioaie și înflorită, cu amestecul de idiome scitice. *A încerca să traduci dintr-o limbă înseamnă să abați un pârâu din albia-i de mușchi*: în canalul curat săpat, apa nu mai are murmurul de altădată, nici adierile-i singuraticе”²¹. Scriitorul se referă, cu alte cuvinte, la pierderea, prin traducere, a conotațiilor și a funcțiilor evocatoare pe care semnele le cumulează în istoria fiecărei limbi.

„Un lucru este limpede: fiecare act lingvistic are o determinare temporală [...]. Când folosim un cuvânt, producem o rezonanță, ca să zicem așa, a întregii sale istorii anterioare” (Steiner, 47). Cel căruia îi aparțin aceste cuvinte vorbește despre complexitatea preinformației necesare traducătorului pentru a înțelege bine originalul și a pătrunde în lumea limbii-sursă. O traducere reușită are la bază, altfel spus, interpretarea contextuală a textului de tradus prin referire la determinările sale pragmatice, cunoașterea condițiilor producerii lui, ținând de timp, de spațiu și de biografia autorului etc. Heliade intuiește aceste cerințe și, astfel, referindu-se la *Iliada* tradusă de contemporanul său C. Aristia, observă faptul că, pentru a găsi soluțiile adecvate transpunerii operei lui Homer în română și pentru a crea o „limbă omerică românească”, traducătorul este obligat „să se strămute în mijlocul acelor veacuri și obiceiuri ale antichității [...]” (Heliade, II, 97), să fie pregătit pentru o interpretare a textului din unghiul genezei lui.

Atunci când vorbesc despre dificultățile muncii lor și le pun pe seama diferențelor dintre limbi, traducătorii au de multe ori în vedere originea diferită a acestora. Despre avantajul traducerii din limbi înrudite scrie G. Sion în 1859, cu referire concretă la traducerea literală („fidelă”): „Asemene lucrare este chiar ușoară când se spiculă două limbi care au afinitate între sine; este foarte greu însă când se face între două limbi eterogene. De exemplu, este ușor pentru români a traduce din limbile surori cu a lor, precum franceza, italiana, latina, espaniola, portugheza, căci aceste limbi au mai aceleași forme, aceeași construcțiune și aceeași natură de espresiune; traducând cineva din aceste limbi numai atunce poate face o rea traducere, căci nu va ști sau românește bine, sau limba din care traduce. Este greu, din contra, a se ținea de modul traducerii fidele când un român se va apuca a traduce din nemțește, turcește, evreește sau grecește [...]” (BA, 149). Este un punct de vedere care nu lipsește din studiile actuale despre traducere²². Pe seama originii latine a limbii și a apartenenței ei la

²¹ Al. Russo, *Cântarea României*. Ediție de Geo Șerban [...], București, 1985, p. 275.

²² S-a afirmat, de exemplu, că transpunerea operei lui Kant în română a fost avantajată de latina originalului. Vezi Mircea Flonta, *Traducere și comunicare interculturală. Cărări*

romanitatea contemporană este pusă și relativa ușurință cu care beletristica tradusă în română preia procedeele stilistice ale literaturilor romanice, aspect la care se referă, în 1836, C. Aristia, când observă că „stilul alfieric” „mai lesne se rudește cu limba rumânească” (BA, 39) decât cu alte limbi. Afirmății asemănătoare, extinse asupra literaturii românești originale, se întâlnesc și azi, de pildă la Ștefan Aug. Doinaș, care pune în legătură cristalizarea formelor de expresie ale poeziei românești moderne cu apartenența limbii noastre la familia idiomurilor neolatine, aceste forme fiind preluate în special din literatura franceză (bine cunoscută de români și mult tradusă). Înrudirea genetică a limbilor, reflectată în organizarea lor structurală, s-a dovedit a fi – subliniază poetul-traducător – „germinativă”, fiindcă pe fondul ei asemănările au sporit și s-au creat posibilități suplimentare de comunicare prin traducere, în ambele sensuri, atât din franceză în română, cât și din română în franceză²³.

Cu două decenii înaintea afirmațiilor citate ale lui G. Sion și spre deosebire de acesta, în prefața tălmăcirii uneia dintre „istorisirile moralnice” ale lui Marmontel, moldoveanul Mihail Mavrodi declarase dificilă și traducerea din franceză (indiferent de originea acesteia, comună cu a limbii române). De fapt Mavrodi se plângea de greutățile la care este silit să facă față cel ce se încumetă a transpune un text dintr-o limbă „sistematică”, precum franceza, în alta „nesistematică”, adică insuficient cultivată, ca româna literară din acel timp (vezi BA, 53). Cele două moduri de a vorbi despre traducerea din franceză nu exprimă atât impresii subiective diferite, cât se datorează, mai degrabă, unei realități obiective, anume faptului că, în intervalul dintre prefetele lui S. Sion și M. Mavrodi (1838 și 1859), limba culturii românești înregistrează schimbări importante care reduc distanța ei față de nivelul literar al limbilor romanice (și nu numai) occidentale, al francezei, al italienei etc.

În epoca de care ne ocupăm, o epocă de interes general față de înnoirea limbii și a culturii în spirit latin, mulți traducători (în general oameni de cultură) au, asemenea lui Mavrodi, un sentiment de inferioritate privind propria limbă literară, raportată la limbile de cultură cu bogată tradiție filologică. În opoziție și complementar, totodată, ei exprimă însă și mândria față de potențialul expresiv și receptivitatea la nou a românei și intuiesc faptul că înnoirea în limbă este întotdeauna o „necesitate internă satisfăcută”²⁴, impusă și justificată de tradiție. Astfel, prefetele traducerilor vorbesc despre golurile lexicale ale românei, puse pe seama unui stadiu de dezvoltare culturală ce trebuie neapărat depășit și despre necesitatea de a le

înguste și dileme ale traducerii filozofice, București, 1997, p. 5 (în seria „Conferințele Academiei Române”).

²³ Vezi Ștefan Augustin Doinaș, *Poezie și modă poetică*, București, 1972, p. 247.

²⁴ Eugen Coșeriu, *Competență lingvistică*, în *vol. cit.*, p. 32.

completa (BA, 53, 55, 99, 137 etc.). Limba trebuia pregătită pentru traducere, de exemplu prin împrumut neologic (BA, 18, 21, 24, 26, 30, 32, 45), fiindcă, așa cum remarcă Gh. Asachi (BA, 33), este foarte dificilă tălmăcirea într-o limbă „încă neprelucrată la literatură și nedeprinsă a tractării obiecturi mai înalte”, lipsită de „zicerile tehnice aflate în original” etc. Urmând a fi beneficiară a eforturilor de cultivare a limbii și considerată o dovadă a eficienței lor, traducerea se alătură, în același timp, acestor eforturi, este o importantă cale de înnoire lingvistică în spirit latin (BA, 38, 69, 70, 142; Barițiu, 32, 57, 58; Heliade, II, 485)²⁵. O națiune poate atinge stadiul *clasic* al dezvoltării sale, al limbii și al literaturii – crede G. Barițiu (32) – atât prin creație originală, cât și prin traducere. Prin traducerea în alte limbi a propriei sale literaturi, ea contribuie la progresul general al omenirii (cf. Asachi, 333), fiindcă acesta presupune comunicare interculturală, o circulație internațională a produselor de pretutindeni ale spiritului creator uman (vezi și Steiner, 11, 306).

Așadar, dacă atât în plan teoretic, cât și în practica traducerii din acești ani se bucură, la noi, de o atenție specială literatura franceză (mai puțin cea italiană), aceasta nu se datorează doar avantajelor tălmăcirii din limbi înrudite, ci și faptului că acestor limbi (la cele menționate se adaugă latina) li se recunoaște, în ipostaza lor de limbi literare, *exemplaritatea*, prestigiul cultural. Încă din epoca de tranziție de la vechea română literară la româna literară modernă, ele sunt considerate *modele* prețioase pentru români: „Numele lui Samuil Klain, Gheorghe Șincai, Petru Maior, Iorgovici ș.a. [...] s-ar fi dat uitării – scrie G. Barițiu (BA, 138) – dacă ei la cultivarea limbii lor naționale nu aveau de model limbele și literaturile romanice”. Preferința declarată pentru modelul cultural-lingvistic francez („model absolut”, „steaună polară a orientării culturale a românilor”²⁶) este confirmată de practica traducerii, fiindcă după 1780, și mai ales între 1830 și 1860 (anterior se traduce cu mult mai puțin), se alcătuiesc 385 de traduceri din literatura franceză (tot mai mult direct din limba franceză, renunțându-se la versiuni intermediare), la care se adaugă traducerile din alte literaturi (cum este cea engleză) mediate de franceză. În același interval sunt transpuse în română doar 40 de scrieri din italiană, 83 din literatura germană, 44 din greacă, 43 din rusă²⁷. Prefețele acestor cărți motivează uneori explicit preferința pentru franceză, referindu-se la calitățile retorice ale variantei ei literare, limbă „sistematică”, unitară, riguros normată, „cea mai mlădioasă și chiară”, potrivită pentru a „dezvolta chestiunile cele mai importante și metafizice în stilul cel mai simplu și înflorit” (BA, 53, 134) etc.

²⁵ Vezi și Doina David, *lucr. cit.*

²⁶ Mihai Zamfir, *Discursul anilor '90*, București, 1997, p. 64.

²⁷ Vezi Paul Cornea, *lucr. cit.*, p. 48, 55.

Dar și cei care traduc din italiană o fac cu gândul, mărturisit, că „nimic n-ar fi mai folositor spre a perfecționa limba română, a forma stilul poetic și prozaic decât studiul marilor poeți și prozatori italieni”, „cultura limbii italiene” fiind „mai neapărată decât chiar cultura limbei latine (BA, 123, 142). Heliade tălmăcește poemul *Gerusalemme liberata* de T. Tasso, „cap d’operă de poezie epică italiană”, și publică versiunea sa românească „alăturat cu originalul” și „prin aceleași litere prin care este înfățișat și cel italian” (litere latine), spre a se „face o comparație între aceste două dialecte [româna și italiana] și a forma pe al nostru, pe cât se va putea, după regulile poeziei” (Heliade I, 306, 619). Însă felul în care înțelege de această dată Heliade orientarea spre modelul italian este exagerat, textul fiind încărcat de italianisme și de substitute lexicale care vădesc tendințe puriste, iar în vocabularul explicativ însoțitor, cuvintele românești nonlatine și derivatele lor sunt menționate, discriminatoriu, între paranteze (Heliade II, 624). Pe de altă parte, scriitorul nu disprețuiește modelul cultural francez (deși îl critică uneori în modul cel mai subiectiv) și traduce din franceză, așa cum am văzut. La fel, și unii dintre latiniști (Aug. Treb. Laurian) traduc din franceză și remarcă atributele clasice ale acestei limbi, „chiaritatea, eleganța, plăcerile stilului”, opuse de T. Cipariu, în al doilea volum al gramaticii sale, „oscurității frazei germane”²⁸.

Prin urmare, traducerea depinde de distanța dintre limbi, dar aceasta poate fi redusă, inclusiv prin intermediul ei.

Traducerea depinde, în același timp, cum s-a mai observat pe parcurs, de traducător, de capacitatea pe care el o are de a mobiliza potențialul expresiv, „virtuțile compensatorii” ale limbii de receptare, în special în cazul literaturii artistice. A traduce poezie înseamnă, pentru Heliade (BA, 32), a schimba „o frumusețe pe alta analogă”, a realiza un echivalent artistic al operei primare. Pentru aceasta, traducătorul-poet este liber să valorifice graiurile (Barițiu, *supra*), să apeleze la neologisme și chiar să creeze cuvinte, fiindcă sub condeiul artistului limba „se lasă a se mlădia ca ceara”, în timp ce „în gura și mâinile nerozilor e rebelă” (Heliade II, 97). Într-adevăr, creația lexicală nu lipsește din unele dintre cele mai reușite tălmăcirii (de mai târziu) ale românilor, ale lui G. Murnu, de exemplu. Există în lumea lui Homer, afirmă cărturarul muntean în legătură cu traducerea *Iliadei* făcută de C. Aristia (Heliade II, 97), „lucruri” care „nu se schimbă, nici pier cu veacurile” și pe care tălmăcitorul le poate numi prin „chiar zicerile limbii sale”, dar există și „lucruri” „care au pierit cu veacurile”, ca „Dumnezeii antichității și obiceiurile lor”. Pentru aceste „lucruri istorice”, adică pentru a reda „culoarea locală”, timpul și spațiul în

²⁸ T. Cipariu, *Gramateca limbei române. Partea II. Sintetica*, București, 1877, p. 232.

care se desfășoară acțiunea homerică²⁹, Aristia a avut dreptul să creeze cuvinte compuse, și ele nu sunt nereușite, apreciază Heliade (în dezacord cu unii contemporani care le ironizaseră și le socotiseră stridente față de geniul limbii). D. Popovici a atras atenția asupra subiectivismului și inconsecvenței lui Heliade față de mai vechile opinii proprii privind dezavantajele, în plan estetic, ale apelului la elemente lexicale polisilabice (Heliade, II, 484).

Obligația traducătorului, și în particular a celui de poezie, de a schimba „o frumusețe pe alta analogă” se asociază, în acești ani, cu ideea de *adevăr în stil*, acesta fiind identificat, într-o notă din „Curierul românesc” 1838, cu ceea ce numim, uneori, *expresivitate*³⁰: „Adevărul în stil va să zică să dai soarelui pătrunzimea și căldura, zăpezii răceala, albeața și afâneala, vulpei viclenia, lupului hrăpirea, câmpiei zâmbirea, veselia și simplitatea, pădurei cuviința și trăinicia [...]” (BA, 55). Bine cunoscut din retorică, principiul clasic al adecvării expresiei la obiectul comunicării, despre care este vorba, e luat în seamă atât ca normă internă a actului de traducere, bazat pe *competența expresivă* (E. Coșeriu) a traducătorului, cât și ca grilă sau criteriu de evaluare a produselor acestui act. Heliade afirmă, pe drept cuvânt, că eroii lui Homer nu pot vorbi ca „un curtezan, un diplomat sau un domnișor de modă”, într-o „limbă de saloane” (Heliade II, 95), iar Negruzzi (BA, 69) găsește nepotrivită „în gura republicanilor Romei vorba saloanelor Iașilor de la 1824”, prezentă într-una dintre versiunile românești ale lui *Brutus* de Voltaire. Aceasta a fost alcătuită de poetul Daniil Scavinschi într-o „epohă când era de bun gust a împetriți limba și a presera unde și unde câte un «catadicsescu», câte o «evghenie» [...]” (BA, 69). Scavinschi a fost nevoit „a maimuți pe literatorii vremii de atunci ca să nu-și stârneasă nume de nuoitor, stricător de limbă și câte altele” (BA, 69) îl scuză Negruzzi pe traducător la 1840, adică într-un stadiu de limbă literară când tălmăcirea lui Scavinschi nu putea fi receptată de elita intelectualității române decât ca inadecvată și „îmbătrânită”. Adolescent fiind, Negruzzi însuși îl tradusese pe Voltaire (și nu numai) într-o limbă plină de neogrecisme, pe care, după două decenii, o simțea, desigur, ca nepotrivită. Cu trecerea timpului, aceste traduceri au căpătat, remarcă Liviu Leonte (Negruzzi, 2, 420), „un haz involuntar” datorat amestecului de elemente regionale și împrumuturi lexicale care nu s-au păstrat ulterior, în majoritate din neogrecă. Tot astfel, I. Fischer a

²⁹ Există multe și variate procedee utilizate cu succes de traducătorii cu har pentru a reda „culoarea locală” și a asigura identitatea de efect a versiunilor originală și tradusă. Vezi Kohn, p. 105 ș.u.

³⁰ Vezi Șt. Munteanu, *Stil și expresivitate poetică*, București, 1972.

observat³¹, în legătură cu traducerile din opera lui Voltaire ale lui Gr. Alexandrescu, faptul că poetul muntean îl „coboară” pe scriitorul francez, transpunând stilul înalt al originalului într-unul familiar, fiindcă limba-sursă și cea de receptare nu se aflau la același nivel de diferențiere stilistică. Practica traducerii cunoaște, de fapt, între anii 1830 și 1860, destul de numeroase nereușite³² din perspectiva limbii și a gustului estetic *actual*: echivalări stilistice improprii, procedee mai puțin inspirate de realizare a culorii locale sau de concretizare a mesajului³³, denaturări de sens ale cuvintelor, calcuri greoaie, omisiuni lexical-frazeologice, trunchieri de text etc. Ele au fost puse pe seama grabei și a nepriceperii traducătorilor, a intereselor comerciale ale editurilor, dar și pe seama limbii literare și a limbii artistice românești, despre care au vorbit adesea, așa cum am văzut, traducătorii înșiși.

Apariția lor este firească și nu ne poate împiedica să-i recunoaștem traducerii rolul important pe care ea l-a avut în istoria limbii literare și a limbii artistice românești. În plus, traducerile anilor 1830-1860, ca și comentariile teoretice care le însoțesc (acest început – valoros – de teorie românească a traducerii) au pregătit terenul reușitelor de mai târziu, au deschis calea tălmăcirilor artistic-echivalente (și, uneori, chiar superioare originalului) pe care cultura noastră le datorează mai ales marilor săi scriitori.

ELÉMENTS DE THÉORIE DE LA TRADUCTION DANS LA CULTURE ROUMAINE MODERNE (1830-1860) (Résumé)

Cet article développe des arguments qui soutiennent l'existence, entre 1830 et 1860, d'un valeureux début de théorie roumaine de la traduction, lié à l'expérience pratique des Roumains dans cette direction et aux besoins de la culture nationale, mais qui trouve aussi appui dans la culture universelle. Les commentaires théoriques des Roumains synthétisent une problématique variée concernant, par exemple, les méthodes de la traduction, les principes éthiques de cette activité, ses limites et ses difficultés, l'attitude du traducteur envers la langue-source et la langue-cible, envers son travail et le destinataire de celui-ci, la dépendance de la traduction de la distance entre les langues (généalogique, typologique, culturelle), les problèmes de la traduction poétique, etc. Les Roumains donnent des réponses déterminées historiquement à des questions que l'humanité s'était déjà posée depuis l'antiquité. C'est une forme de notre synchronisation européenne.

³¹ Vezi I. Fischer, *Grigore Alexandrescu, traducător. Probleme lingvistice*, în SCL, XXIV, 1973, nr. 5, p. 519 ș.u.

³² Vezi și Ana Goldiș-Poalelungi, *lucr. cit.*, p. 55.

³³ În legătură cu „concretizarea mesajului”, vezi Kohn, p. 98.

QUESTIONS SUR LA TRADUCTION DE POESIE

par

Georgiana LUNGU BADEA

1. Introduction. Qu'est-ce que traduire ?

Question plus que jamais impérative et dure peut-être, vu que toute culture se pense aujourd'hui par complicité et par différence avec d'autres cultures, et l'horizon globalisé nous confronte à une accélération croissante des échanges informationnels. «Outil expert» à double tranchant – selon l'usage qui en est fait (fonction) et les modèles qui en régissent l'opération (expérience) –, la traduction concerne en effet tous ceux qui sont pris dans son espace : auteurs, émetteurs, traducteurs, bénéficiaires et donneurs d'ouvrages, c'est-à-dire nous tous, car « de la traduction, nul n'est libre » (Berman). Nous sommes tous, bon gré, mal gré, en permanente traduction.

Selon le dictionnaire de didactique des langues, la traduction est définie comme : «*interprétation des signes d'une langue au moyen des signes d'une autre langue. Interprétation des signes d'une langue naturelle au moyen d'une autre langue naturelle, [c'est-à-dire] traduction interlinguale; [comme] interprétation des signes d'une langue naturelle au moyen des signes de cette même langue, [c'est-à-dire] traduction intralinguale ou reformulation (Jakobson), [mais aussi comme] interprétation des signes d'une langue naturelle au moyen de signes non linguistiques (langages artificiels)*» (R. Galisson, D. Coste, 1976 : 566-567, nous soulignons).

On ne peut donc que souscrire au point de vue heideggérien sur la consubstantialité de la traduction et de l'interprétation :

Toute traduction est en elle-même une interprétation. Elle porte dans son être, sans leur donner voix, tous les fondements, les ouvertures et les niveaux de l'interprétation qui se sont trouvés à son origine. Et l'interprétation n'est, à son tour, que l'accomplissement de la traduction [...]. Conformément à leur essence, l'interprétation et la traduction ne sont qu'une seule et même chose (Heidegger in Wavelet, 2003).

Nous sommes tous, pour le moins, bilingues parce que tout exercice de communication comme tout exercice de lecture est un exercice de « traduction » où les vocables sont la matière première, de la même manière que les sons pour la musique et les couleurs pour la peinture. Visant à exprimer l'ineffable, la traduction de poésie est d'autant plus recréable que la poésie à traduire est intraduisible.

Le sophisme qui continue aujourd'hui d'opposer le traduisible à l'intraduisible n'est plus tenable. Vivre *l'expérience* – solitaire ou collective – de la traduction, c'est vivre l'expérience d'une opération complexe, inévitablement plurielle dans son essence qui d'un même trait transforme et altère ceux qui la vivent. Par contre, la pensée de l'altérité ou de l'autre est inconcevable sans une pensée de la traduction digne de ce nom. En réalité, toute expérience de traduction fait éprouver ses limites inhérentes. Son insuffisance, toute traduction la partage avec l'insuffisance même de toute langue, de tout langage. Elle est une

opération qui cherche à établir des équivalences entre deux textes exprimés en des langues différentes, ces équivalences étant toujours et nécessairement fonction de la nature des deux textes, de leur destination, des rapports existants entre la culture de deux peuples, leur climat moral, intellectuel, affectif, fonction de toutes les contingences propres à l'époque et au lieu de départ et d'arrivée (Edmond Cary, 1985 : 85).

2. Traduire la poésie

2.1. Repères théoriques. La définition de la traduction poétique est strictement liée à la définition de la poésie, cet art de la parole destiné à créer une émotion dans un idiostyle particulier (forme ou expression individuelle). La traduction du texte poétique c'est la traduction du texte rhétorique et de la figure de style. Souvent, le relief figural d'un poème se retrouve soit modifié, soit arasé lors de l'opération traduisante à cause d'une perception fragmentaire de « l'espace intérieur du langage » – de la figure et des mécanismes figuratifs; à cette raison il convient d'ajouter la conception tenace selon laquelle la figure appartient à la forme du texte, envisagée comme dissociable de son *sens*.¹

La *défiguration* et la *sur-figuration* représentent les deux grandes tendances identifiables dans la traduction de poésie. La première affaiblit ou supprime aussi bien des éléments essentiels du processus de *signifiance* que la production de sens par les propriétés du texte même. Il s'agit de la

¹ Nous n'avons pas l'intention de nous engager dans une campagne d'opinion et de combattre la dissociation de la forme (le style) et du contenu (le thème), la prééminence de la première par rapport au second ou de promouvoir dans un oecuménisme généreux leur nécessité de se déterminer mutuellement (*cf.* Sontag, 2000 : 13-26).

métaphore vive, « signification émergente créée par le langage » (Ricœur) dont la variété des organisations syntaxiques augmente inévitablement les risques de déperdition et d'anémie du potentiel figuratif. Par ailleurs, la *métaphore lexicalisée* peut retrouver en langue cible (LC) un statut de métaphore vive lorsqu'elle est réactivée par le co-texte. À cette destruction de figures, s'oppose la *sur-figuration* (ajout de figures). Issue du souci traductionnel *d'embellir* le texte source (TS), la surcharge figurale déforme le *régime figural*² du TS.

Plus qu'un simple recodage, la traduction poétique est un art en soi, une « transcréation poétique » (Haroldo de Campos cité par Oseki-Dépré, 2004 : 5), une création sinon originale certainement réactive, une activité pratique et de savoir liée à la perception et à la création. Activité à de multiples dimensions (symbolique, expressive, descriptive et stylistique), la « transcréation » annihile l'intraduisibilité de la poésie, exploitant les codes les plus abstraits afin de créer des nuances au pouvoir imaginatif et harmonique. Celle-ci se cantonne au niveau du concept et puise ses sources dans la psychologie individuelle et dans l'intuition créatrice. C'est pourquoi le traducteur de poésie devrait rattacher – au cas où il n'est pas poète « professionnel » – aux compétences traductionnelles classiques (linguistique, méthodologique, disciplinaire, rédactionnelle, critique) une compétence esthétique (un goût auditif poétique, musical, etc.) en vue de reproduire – éternel défi du traducteur de poésie – une émotion dite poétique, bien différente des émotions de la vie quotidienne par son caractère immanent.

Le contexte linguistique et l'ordre canonique des mots influent sur le sens véritable des vers. Les mots, les groupes de mots, acquièrent leurs sens selon leur situation contextuelle ou selon leur fonction dans l'énoncé. Sans se limiter au transfert interlingual d'une pensée ou d'un sentiment, la traduction de poésie vise surtout la valeur d'ordre esthétique à dominante sonore parce que les dimensions stylistique (esthétique) et référentielle (Hymes, 1984 : 26) définissent la structure profonde et la valeur sonore du langage poétique, conçu comme l'expression ou comme la traduction des « signes particuliers » d'une pensée ou d'un sentiment. Fondé sur la fonction symbolique du langage et sur son pouvoir harmonique, le texte poétique a une finalité bien plus différente et bien plus complexe que les textes qui consistent à signifier et à communiquer une expérience objective et rationnelle. La focalisation des fonctions différentes du langage justifie le découpage spécifique dans chaque langue. Or, dans le texte poétique le poète prête moins d'attention – ou pas du tout – à la fonction informative;

² La *rhétorisation* est l'une des pratiques les plus courantes de ce que Meschonnic nomme la « domination esthétisante ».

cela dit, le traducteur de poésie nous communiquerait une impression en vue d'éveiller en nous des sentiments et des émotions, mais non pas fatalement analogues à ceux que les lecteurs source éprouvaient, puisque eux aussi l'interprétaient différemment, en fonction du nombre de paramètres.

Les codes utilisées dans la traduction poétique ne se limitent donc pas à l'actualisation des valeurs connotatives, au contraire ils envisagent leur développement à partir de l'image-concept qui se rapporte à la fois au contenu sémantique du contexte et à la valeur phonique des mots répétés volontairement, des images-métaphores, des chiffres dotés d'un symbolisme prestigieux.

2.2. *Traduction (de poésie) comparée.* Pour illustrer ces affirmations, nous avons tiré quelques exemples de *Eseu asupra colinei cu ulmi [Essai sur la colline aux ormes]* de Lucian Alexiu. Réunissant plusieurs poèmes appartenant à différents cycles et périodes de création du poète qui pratique volontiers le fragmentaire et la discontinuité pour aboutir à des poèmes de dimensions variées (le poème bref, proche du haïku et du concetto, etc.), l'anthologie trouve son traducteur, Maria Țenchea, et un titre, *L'art de la séduction*.

Arrêtons-nous d'abord sur le symbolisme de *Treizeci și trei*. Dans la poésie, moins polyphonique que d'autres textes littéraires, nous ne cherchons pas – et le traducteur non plus – le contenu interprétable selon différentes grilles, mais la littéralité de la forme, de ses sonorités qui, tout en exploitant les ressources linguistiques, crée des représentations et des symbolisations.

TS : **treizeci și trei** de greieri/pe măsura paznicului de noapte la abator/ dimpreună cu **treizeci și trei** de izvoare/cu **treizeci și trei** de câni cu lapte/cu **treizeci și trei** de pâini/scoase aburind din /cuptor (*Treizeci și trei*, Alexiu, 2000 : 128)³.

TC : **trente trois** grillons/ sur la petite table du veilleur de nuit à l'abattoir/ avec **trente trois** sources/ avec **trente trois** tasses au lait/ et **trente trois** pains/ sortis tout brûlants/ du four (*Trente trois*).

La couleur, l'harmonie et le rythme sont des éléments plastiques intrinsèques qui caractérisent le texte poétique, cependant la traductrice reconstruit des contextes suggestifs aussi bien au niveau des images qu'au niveau conceptuel. Sans se limiter aux correspondances lexicales, elle pratique une activité linguistique, très complexe, où le sens le plus mélodique du mot est impliqué :

³ Il a peu de diminutifs en français, d'où la dilution : *pe măsura paznicului/ sur la petite table du veilleur de nuit*.

TS : pe un **taler** soarele/pe celălalt/viermele din mărul/abia pârguit (*Terțul exclus*, Alexiu, 2000 :129).

TC : sur l'**un des plateaux de la balance**⁴/ le soleil/ sur l'autre/ le ver dans la pomme/ presque mûre (*Le Tiers exclu*, Alexiu, 2002).

Dans la poésie « seule la transmutation poétique est possible » (Jakobson), parce que les mots ne sont plus de simples substituts sémantiques, ils deviennent l'écho du sens, grâce à la parfaite cohabitation du son et du sens et à l'association constante de l'idée et du symbole. A observer également la cohérence globale remarquable en ce qui suit :

TS: stupoarea fiicelor asiei/**contemplând** parthenonul//pasărea coborâtă pe coloana /de marmoră/nu era athena /nu era **zeița cu coif**/era o bufniță **ce vâna** fluturi de noapte//**atât** (Alexiu, 2000: 67, *Baedecker*, cycle *Palimpsest*).

TC: stupeur des filles de l'asie /**devant** le parthénon ://l'oiseau posé sur la colonne/ en marbre/ n'était pas athéna/n'était pas la **déesse casquée**/ c'était un hibou **chassant** les papillons de nuit// et **rien de plus** (*Baedecker, Histoire naturelle et autres poèmes*, Alexiu, 2002:55)⁵.

Notons aussi la réussite traductive et la préservation du contraste entre la plasticité frappante de l'image et la source culturelle des idées, dans *Eden, Printemps préraphaélite* ou *Narcisse*. La traductrice se conduit en cicérone de lecture, ne laissant rien passer en français qui ne soit du « bon français » et, maintes fois, de la « bonne poésie » ce qui explique d'ailleurs l'évolution et la réception des éléments accueillis pas la culture traduisante⁶ :

⁴ Il n'est pas difficile de remarquer les contraintes linguistique et harmonique qui influent sur la traductrice qui restitue le roum. *taler* par une paraphrase explicative et descriptive, *l'un des plateaux de la balance*. Bien qu'il y ait un emploi métaphorique en français, *dans le (un) plateau*, vu la polysémie du mot, la traductrice opère son choix, éliminant de la sorte toute possible confusion.

⁵ Remarquons incidemment les procédés de traduction qui assurent le transfert linguistique : le passage d'un mot d'une catégorie grammaticale dans une autre (transposition) : *zeița cu coif/ la déesse casquée*; la traduction d'une relative par un adjectif d'origine verbale ou par un gérondif *bufniță ce vâna/ un hibou chassant*; la traduction d'un verbe par un adverbe, *contemplând parthenonul/ devant le parthénon*, la dilution, *atât/ rien de plus*; la modulation, *contemplând / devant*, où ce qui pourrait passer pour une légère perte sémantique est, en réalité, une implicite.

⁶ Lorsque les correspondances lexicales manquent, ce sont les équivalences de traduction qui prennent leur place. Par exemple, un subordonnant, un déterminant ou un adjectif, ou une préposition, peuvent fonctionner deux fois différemment.

TS : în pacea grădinii/ șarpele își răsuțește trupul/ca un burghiu
(*Eden*, Alexiu, 2000 :88).

TC : dans la paix du jardin/ le serpent tord son corps/ comme une
vrille (*Eden*).

Le volume comprend aussi des poèmes plus amples, tel *Grupul nominal [Le groupe nominal]*⁷. L'impersonnalité de l'état poétique et son caractère abstrait tempèrent la frénésie de l'image qui reste fidèle au neo-concettisme lyrique et profond (R. Săplăcan, 2000 : 212-213). Même si la poésie demeure toujours irréductible, la traductrice réussit à dupliquer un monde qui est à redécouvrir par le lecteur francophone :

TS : deodată cu vântul incestuos-// lumina lunii/ învelită/în
piei/crude (*Saeculum obscurum, Grup nominal*, Alexiu, 2000 :
106).

TC : avec le vent incestueux// la lumière du monde/enveloppée/
dans des peaux/cruées (*Saeculum obscurum, le Groupe nominal*,
Alexiu, 2002 : 98).

Les syntagmes nominaux prennent la relève des syntagmes verbaux (*Le groupe nominal*), et la traduction préserve intégralement la structure étrange de la poésie (TS) :

TS : mirosul toamnei// dinspre insule/brun de migdale amare/roșu
aprinș-//cometa/aidoma cozii micului răpitor/în fluxul obscur al
luminii/de asfințit (*Finisterre*, Alexiu, 2000 : 115).

TC : l'odeur de l'automne// du côté des îles/brun couleur
d'amande/rouge éclatant// la comète/ telle la queue du petit
rapace/dans le flux obscur/ de la lumière/ du couchant (*Finistère*,
Alexiu, 2002 : 109).

La poésie extrêmement personnelle de Lucian Alexiu, moderne et raffinée, cependant riche en allusions livresques, « suscite toujours une émotion intelligente » (R. Săplăcan in Alexiu, 2000). Dans le cycle *Palimpsests*, les divers sédiments culturels sont superposables, tandis que la subtilité des juxtapositions et des oppositions a comme effet la stupeur. Le poète cultive le poème bref « de concentration maximale, cristallisé autour d'un noyau impressionniste » (Pop in Alexiu, 2002 : 13), par conséquent la traductrice se soumet volontiers à ce travail d'exégèse. L'analyse du rythme comme prélude de la traduction relève l'impossibilité de principe et la vitalité de fait de la traduction poétique, car « lorsqu'on

⁷ Un commentaire brillant a offert la traductrice elle-même dans l'étude *Sur la traduction de la poésie en Roumanie*, présentée à l'occasion d'un colloque consacré à la poésie et organisé par l'Université d'Artois.

interprète une œuvre d'art, l'objet (l'œuvre elle-même) et le sujet (la culture du critique) se déterminent réciproquement » (Nanni, 1991a: 3-4).

Suivant de près le chemin du poète, la traductrice se montre particulièrement attentive à la construction du texte et au bon fonctionnement de ses mécanismes (I. Pop in Alexiu, 2002 : 15). Tout être humain naît bilingue, nous avons déjà avancé cette hypothèse : il s'agit d'un bilinguisme intrapersonnel qui consiste à restituer à l'aide des paroles (des sons, des couleurs, etc.), les idées qui naissent dans la tête. Toute traduction de poésie n'est alors qu'une conversion encore plus sophistiquée qui entraîne inévitablement une certaine inégalité entre la poésie d'origine et la « transcréation poétique ». Nonobstant, la traductrice apprend à ne pas changer de mesure ni modifier le sens du rythme. L'importance de l'axe syntagmatique est aussi capitale dans la traduction de poésie que dans la traduction de textes bibliques. Puisque, par définition, c'est l'information, et non véritablement les structures linguistiques, que l'on traduit, il se pose bien sûr le problème d'équivalences. Et pourtant, la poésie ne transmet pas d'informations, elle essaie d'exprimer l'inexprimable :

TS : de când *nu s-a mai auzit* de pâanza unei corăbii (*Cornetul cu înghetată al lui Polifem*).

TC : depuis qu'on *n'aperçoit* plus/de toile à l'horizon (*Le cornet de glace de Polyphème*).

On observe dans l'exemple cité à quel point la langue de la poésie et sa perception sont étroitement liées. L'image auditive, visuelle, tactile se retrouve à leurs origines. Transposer l'ineffable c'est une tâche difficile, parce que plus le texte est intraduisible, plus la créativité réactive du traducteur est manifeste. De plus, les deux langues sont très différentes : un nom peut être sous-entendu, ou les deux langues ne sous-entendent pas au même endroit. Il peut aussi y avoir ellipse ou explicitation. Une traduction aussi raffinée que la poésie est due à l'empathie qui s'installe entre le poète et son traducteur, empathie soutenue également par la stratégie de traduction adoptée qui s'ouvre à la lettre du texte traduit, accompagnée de la collaboration du poète et de sa traductrice, démarche assez rarement mise en œuvre.

Comment traduire donc la poésie ? La traductrice, prouvant un goût parfait pour aller vers l'autre, s'est efforcée de rendre le texte poétique en employant systématiquement les équivalences. Chez Alexiu on constate le refus de confondre vers et poésie et donc de l'opposer à la prose. Il développe une conception du rythme qui lui est toute personnelle. Sa poésie a son rythme intérieur, un rythme qui ne s'inscrit pas dans la tradition puisque « le rythme n'est plus, même si certains délettrés ne s'en sont pas aperçus, l'alternance du pan-pan sur la joue du métricien

métronomie. Mais le rythme est l'organisation-langage du continu dont nous sommes faits » (Meschonnic).

Vu que le langage en poésie ne nomme pas, n'est pas un outil, l'opposition signifiant/signifié n'est pas pertinente. Meschonnic appelle pensée poétique ce qui transforme la poésie par un sujet et le sujet par la poésie. Cette pensée du sens est un refus de la sacralisation du langage. Le poète crée dans ce but des constructions pareilles aux aphorismes. Ces poèmes-définition « peuvent devenir des paraboles *sui generis* » (Pop in Alexiu, 2002 : 14), tandis que les « calligrammes » prolongent la reprise du même syntagme, tout en tirant des effets inattendus de la répétition du même type de construction :

TS :... în zbor planat/ în zbor planat/ în zbor planat (*Canon*, Alexiu, 2000 : 132).

TC : en vol plané/ en vol plané/ en vol plané (*Canon*)

Ou

TS : mănunchiul de flori purpurii/izbucnind din mijlocul ramurilor încărcate de spini//regală perversiune/a sălbaticei/inocentei/naturi (*Primăvară preraphaelită*, ciclul *Istorie naturală*, Alexiu, 2000 : 89).

TC : un bouquet de fleurs pourpres/ jaillissant dans les branches/couvertes d'épines : //royale perversion de la sauvagerie/innocente/nature (*Printemps préraphaélite*).

L'*index* à la fin du cycle, tire ses effets de la simple énumération du même type de constructions nominale, le verbe n'apparaissant qu'à la fin du poème. Consciente des limites, des déviations susceptibles d'être engendrées par ces procédés d'écriture, la traductrice restitue adroitement le sens vectoriel concomitant des termes opposés ou alternatifs. Nous retrouvons ici la traduction d'un vocabulaire poétique qui présuppose la cohabitation des éléments susmentionnés :

TS: întâmplătoarea potrivire a sorților/vicleana adevărită a viselor/legendarul curaj al defunților// sfârșesc laolaltă/în vintrele binecuvântate ale pământului/ce le primește și le ignoră pe toate (*Grupul nominal, Index*, Alexiu, 2000: 137-138).

TC : les arrangements fortuits du destin/ la réalité perfide des rêves/ le légendaire courage des défunts// s'achèvent pêle-mêle/ dans le ventre béni de la terre/ qui accueille et ignore toutes choses (*Le Groupe nominal, Index*, Alexiu, 2002 :124).

Tout en partant de l'idée qu'un « bon français » n'est pas toujours de la « bonne poésie »⁸, cette traduction poétique s'ouvre à la *lettre* du texte traduit et conserve la distorsion et la tension syntaxiques. Elle s'y confie, réalisant ainsi une littéralité que l'on pourrait qualifier de « seconde », puisqu'elle ne se confond pas avec le mot à mot; au contraire, elle suppose une analyse préalable et féconde de la langue oeuvrée que l'on traduit. La traductrice fait ainsi droit et justice au corps de la langue, à sa matérialité sémantique, syntaxique, lexicale, phonétique, référentielle, ainsi qu'au tempo qui la constitue comme *acte de pensée* (cf. Berman).

Pour traduire des images (métaphores ou comparaisons), dont le nombre montre bien la dimension psycho imaginative de la création poétique, la traductrice fait recours à un procédé de codage qui convient à l'emploi de ces images, c'est à dire qu'elle les traite selon qu'elles jouent un rôle expressif, hypothétique, ou bien chimérique. À cause des différences stylistiques et métaphoriques et de la fréquence des images allusives, il n'est pas facile d'aller à une équivalence idéale. Pour ne pas tomber dans l'illusion, il vaut mieux reformuler un mot du texte source à la lumière de son interprétation contextuelle que de chercher dans la langue cible son équivalence sémantique. Et, d'autre part, le poète peut recourir aux jeux du langage destinés à nous éveiller à la conscience d'une réalité à peine perceptible. Dans ce cas, le traducteur peut avoir du mal à distinguer le rapport susceptible d'exister entre figures et idées, c'est-à-dire entre l'objet réduit à ses propriétés essentielles et l'idée qui en fait une réalité symbolique. L'important, pour le traducteur, c'est de saisir l'idée centrale et de la reformuler par les mots correspondants de la langue cible mais sans perdre l'humour, l'ironie ou le style du TS. Prenons ces vers de L. Alexiu :

TS: la apus/*polifem* iese în pragul peșterii/cu un cornet de înghețată în mână/privește plictisit peste întinderea mării/mănâncă distrat// țistuie din buze/încă o zi pierdută/încă un secol/*de când nu s-a mai auzit de pânda unei corăbii/nici dușmanii pe care îi aștepti nu mai vin* (*Cornetul cu înghețată al lui Polifem*, Alexiu, 2000: 21).

TC: au crépuscule/*polyphème* sort sur le seuil de sa grotte/un cornet de glace à la main/il jette un regard ennuyé sur l'étendue de la mer/ mange distraitemment// il fait claquer ses lèvres/ encore une journée perdue/ encore un siècle/*depuis qu'on n'aperçoit plus/ de*

⁸ L'expérience collective de traduction poétique (des équipes mixtes formées des poètes hongrois à traduire, des poètes français, dont le rôle consistait à « transcrire », car ils méconnaissaient le hongrois et des traducteurs qui servaient d'interprètes entres ces poètes) faite par les Hongrois le prouve. Il n'est pas moins vrai qu'une telle traduction ressemble à une navigation sans boussole ni compas. Ce destin, ne serait-il pas celui auquel on voue toute traduction de poésie ?

*toiles à l'horizon/ et les ennemis attendus/ n'arrivent plus (Le cornet de glace de Polyphème, Alexiu, 2002: 35)*⁹.

Nous observons dans les vers précités une décomposition, non selon leurs unités verbales mais selon les concepts qui y sont inclus, pour éviter la confusion découlant de la complexité et de l'ambiguïté des idées et des images évoquées dans le poème, faute de quoi il risque d'entendre à sa manière le poème et de reconstituer ainsi l'univers poétique à son gré. C'est dire qu'il faut saisir l'idée poétique dans sa pureté originelle. Chaque mot a incontestablement un pouvoir inné qui lui assure une signification identitaire. Le mot *cornet*, qui a normalement plusieurs sens dénотatifs : petit cor ou petite trompe (instrument de musique), objet en forme conique (produit de pâtisserie, par ex.), pavillon pour aider l'ouïe des sourds (cornet acoustique), lames (6) osseuses contournées des fosses nasales (cornets du nez), développe aussi un sens connotatif (se mettre quelque chose dans le cornet=manger), il désigne dans le texte le désir de friandises de Polyphème. Autrement dit, entre le mot «cornet», l'expression « il fait claquer ses lèvres » de plaisir, sémantiquement parlant, il y a un rapport dénотatif. Mais sur le plan symbolique, entre ces deux termes, il y a un rapport de caractère allusif destiné à mettre en valeur un développement psychologique d'ordre intuitif, qui va d'une réalité concrète à une réalité jugée sur le plan de l'idée. Cela revient à dire qu'il faut partir non pas des mots mais des images qui s'en dégagent. Il mange distraitement en attendant la grande proie. Traduire la poésie c'est un travail de cyclope, pour préserver l'allusion.

L'intérêt de la poésie de L. Alexiu réside dans l'originalité du langage : poésie allusive, suggestive usant de l'ellipse et d'ambiguïtés. Le livresque ne cède pas le pas à la réalité, au tangible. La maîtrise des ressources patrimoniales ne facilite pas une meilleure insertion dans le tissu poétique qui détruit et reconstruit certains mythes. Des personnages livresques, incarnant le Bien et el Mal, peuplent ce monde, « un carnaval étrange et souvent grotesque », mais onirique, donc dépourvu de toute logique :

TS : dormitezi în fotoliu visezi/din cinematograful vecin/ți se strecoară în nări efluviile veacului aproape defunct/ te cotropește marea putoare mortală/*dracula frankenstein vladimir leon/iosif adolf papa doc/ o liotă de ființe presate ce putrezesc cu sârg / în celuloïd (Milenium, Alexiu, 2002:17).*

⁹ La modulation et l'explicitation sont des solutions pertinentes *de când nu s-a mai auzit de pânda unei corăbii/ depuis qu'on n'aperçoit plus/ de toiles à l'horizon*; et plus loin, la transposition, *dușmanii pe care îi aștepți/ les ennemis attendus*.

TC : assis dans un fauteuil tu somnoles tu rêvasses/ le cinéma voisin/ t'envoie dans les narines les effluves du siècle presque défunt/une puanteur mortelle t'envahit/*dracula frankenstein vladimir léon/joseph adolph papa doc*/une ribambelle d'êtres desséchés pourrissant consciencieusement/dans du celluloid (*Millénaire*)¹⁰.

La traduction littérale, telle qu'elle est définie par Berman, semble être la plus appropriée des stratégies de traduction potentielles, car la seule qui permette au traducteur la préservation de l'altérité et qui exige de la part du lecteur cible d'accepter la différence : « amender une œuvre de ses étrangetés pour faciliter la lecture n'aboutit qu'à la défigurer et, donc, à tromper le lecteur que l'on prétend servir » (A. Berman, 1985a : 85-86).

Lorsque la traduction est effectuée par un traducteur qui n'est natif de la LC, le risque d'aboutir à une traduction ethnocentrique est sensiblement diminué, car le traducteur ne court plus le risque d'amener tout à sa propre culture (qui est la culture source et non pas la culture cible vers laquelle il traduit), à ses normes et valeurs. Au contraire, il doit les exporter. Il ne peut pas considérer comme étranger, comme une altérité ce qui (=TS) est situé en dehors de la culture cible, car il devrait se projeter hors de soi-même, oublier tout, nier son identité individuelle et culturelle et s'approcher en tant qu'étranger d'un texte qu'il a saisi en tant que natif de la LS. Par la force des circonstances, il gardera au moins un certain degré d'altérité qui sentira plus ou moins la traduction, mais qui ne sera jamais de l'annexion ou de l'imitation transformationnelle (hypertextuelle).

Berman souligne que la traduction hypertextuelle procède par imitation (c'est Goethe «transposé» par Nerval), ou par pastiche (c'est Flaubert imité par Proust), c'est-à-dire par annexion. Dépister le pastiche ou la parodie, c'est un travail de Sisyphe si l'on ne connaît pas l'original. Or si la traduction est annexion, elle ne peut être annexion que du « sens ». Réciproquement, si elle est captation du « sens », elle ne peut être qu'annexion. Il s'agit alors pour elle « d'introduire le sens étranger de telle manière qu'il soit acclimaté, que l'oeuvre étrangère apparaisse comme un "fruit" de la langue propre ». Cela suppose « que la traduction doit être écrite dans une langue normative ». Cependant, si l'on envisage le sens

¹⁰ Traduction explicitant par étoffement : *în fotoliu/ assis dans un fauteuil*; les propositions subordonnées en roumain sont remplacées en français par l'infinitif, le gérondif ou le participe présent, *ce putrezesc cu sârg/ pourrissant consciencieusement*; l'ordre des mots varie, l'accent affectif apparemment neutralisé n'altère en rien l'intention du poète *te cotropește marea putoare mortală/ une puanteur mortelle t'envahit*. L'oxymoron *putrezesc cu sârg* se retrouve avec une force égale en français, *pourrissant consciencieusement*, pour souligner l'idée de travail, de peine et d'ironie, mais aussi d'application, laborieusement menée à sa fin.

comme un invariant, une idéalité, un « pur logos » « constitutif de toute langue », alors il serait passible d'une traductibilité absolue. Mais c'est nier à la fois le « corps de la langue » et le fait que la multitude des langues puisse avoir un sens, à la fois constituant et différentiel.

La traduction poétique se fait « l'écho du sens », accédant à la parfaite convenance du son et du sens grâce à l'association constante de l'idée et du symbole, ce qui prouve que le traducteur [de poésie] ne se limite pas à une simple opération lexicale; elle est une activité linguistique et esthétique complexe impliquant le sens le plus mélodique du mot. Ce rapport étroit entre la poésie et le langage fait de la poésie un art du langage et du traducteur un co-auteur et un bon technicien du langage conscient de l'effet poétique qui gît au fond de ce qui résulte de l'œuvre commune du sens et du son. Dans la poésie la parole est prise comme une unité de langage à double valeur/ la valeur représentative ou symbolique, celle qui constitue une image et un tableau, et la valeur communicative, consistant à transmettre un message le plus souvent de l'extérieur vers l'intérieur. Cette caractéristique du langage poétique fait que les significations soient saisies à travers des formes. La tâche première du traducteur de poésie consiste donc à poser le problème d'abord au niveau de la fonction poétique, et ensuite au niveau où le message poétique (le vers) est pris en tant que partie de la linguistique; il traite premièrement l'aspect phonétique et acoustique, révélé par l'expression (= la substance phonique) et secondairement, l'aspect sémantique lié aux significations et qui constitue la substance du contenu. Ne pouvant pas se contenter de traduire le sens, le traducteur de poésie se doit de traduire le style ou l'esthétique du poète qui procède de son sens de la beauté formelle et de la profondeur psychologique. La fonction suprasegmentale du style est un élément qui sert le sous code par rapport au code total (Jakobson). Dépoétiser le texte poétique, c'est faire perdre l'harmonie et le rythme intérieur, lui enlever la musique¹¹ et l'esthétique. C'est pourquoi, dans la traduction poétique, la bonne utilisation des figures devient impérieusement nécessaire, puisque dans le langage poétique, pour reprendre les termes de Jakobson, « toute métonymie est légèrement métaphorique et toute métaphore a une teinte métonymique » (1983 : 238). C'est la raison pour laquelle on insiste sur le bon choix des éléments susceptibles d'ajouter une valeur poétique tant au niveau des sonorités et des rythmes qu'au niveau des images, telles que l'homophonie, l'assonance, la redondance. D'ici découle également cette conscience à

¹¹ Par musique poétique, nous entendons aussi bien une sonorité verbale qu'une sonorité suggestive, parce qu'il s'agit de produire un effet d'orchestration qui confère à un mot une signification particulière que ce mot ne porte pas en lui-même substantiellement. Cette fusion de l'idée et de la musique est engendrée par le caractère hermétique du message poétique.

l'égard du principe de similarité et de contraste sémantiques, susceptibles d'être apportés par le parallélisme métrique et l'équivalence phonique (Jakobson 1963 : 66-67), sans passer sous silence le rôle joué par des figures utilisées en vue de servir de support aux significations, telles que archaïsmes, néologismes. L'important, c'est de pouvoir bien saisir le sens profond et symbolique du message poétique et d'être conscient de la valeur contextuelle des éléments utilisés en vue de créer l'effet poétique.

Conclusion. La traduction a ceci de commun avec toute pratique artistique qu'elle est d'abord, nous l'avons vu, expérience. En tant que telle, elle entre en dialogue et en débat vis-à-vis d'une tradition, quelle qu'elle soit (fût-elle la tradition paradoxale du *nouveau* qui caractérise la modernité en art). Comme processus artistique, elle nous donne à repenser, chaque fois de façon singulière : forme, contenu, contenu comme nécessité de la forme ou d'autres combinaisons ?

Dans la traduction poétique, il faut commencer par voir la poésie comme la pensée la mieux organisée tant du point de vue linguistique que du point de vue esthétique, ou comme l'expérience sensible la plus hermétique. Cela est nécessaire pour être dès le début conscient du fait que la traduction poétique n'est pas exclusivement une activité réalisée sur le seul plan linguistique. En tant qu'elle est un acte de voir d'abord et de créer ensuite d'après un modèle qui nous montre à peine sa figure propre, elle devient nécessairement à la fois un art et une technique où interviennent nombre de compétences, qui vont du symbolisme linguistique au symbolisme phonologique. Elle est un *art*, parce qu'elle implique une originalité marquée par une certaine esthétique. Elle est une *technique*, parce qu'elle a ses règles et son esprit, conçus à la lumière des connaissances et des techniques acquises empiriquement. Cette caractéristique de la traduction poétique dérive des contraintes susceptibles de provenir soit de l'art poétique proprement dit, soit du caractère descriptif et analytique du langage. L'envisager par rapport à ces paramètres, ce n'est pas seulement mieux apprécier la juste valeur du contenu connoté dans le texte source, aborder le problème dans sa perspective «sémiotico-sémantiste» (Ladmiral, 1979) et dans sa valeur stylistique, mais aussi l'étudier plus consciemment et plus nettement sur le plan herméneutique qui se trouve à l'origine de l'analyse poétique.

REFERENCES BIBLIOGRAPHIQUES

- ALEXIU, Lucian, *Eseu asupra columnei cu ulmi. Poeme*, Postfață de Radu Săplăcan, Timișoara, Hestia, 2000.
 ALEXIU, Lucian, *L'art de la séduction. Poèmes*, traduit du roumain par Maria Țenchea, Préface par Ion Pop, Timișoara, Hestia, 2002.

- BERMAN, Antoine (1985a), « La traduction comme épreuve de l'étranger », *Texte 4*, pp. 67-81.
- BERMAN, Antoine (1985b), « La traduction et la lettre ou l'auberge du lointain », *Les Tours de Babel. Essais sur la traduction*, Mauzevin, Ed. Trans-Europ-Repress, pp.35-150.
- CARY, Edmond: *Comment faut-il traduire ?*, Lille, Presses Universitaires de Lille, 1985.
- De CAMPOS, Haraldo, « Translucifération », in *Ex*, Aix-en- Provence, Alinéa, 1985, mars.
- GALISSON, R., COSTE, D., *Dictionnaire de didactique des langues*, dirigé par, Paris, Hachette, 1976.
- HYMES, Dell, *Vers la compétence de communication*, Paris, Hatier-Crédif, Coll. LAL, 1984.
- JAKOBSON, R. (1963), *Essais de linguistique générale*, t. 1, Paris, Les éditions de Minuit.
- KAYRA, E. (1993), « La traduction poétique : Exemples empruntés à Paul Valéry et Yunus Emre », *Diogène*, n° 164, oct.-déc., pp. 80-90.
- LADMIRAL, J.-R. (1979), *Traduire : théorèmes pour la traduction*, Paris, Payot.
- NANNI, Luciano (1991a), « Art et critique: la liberté en tant que pertinence », *Cahiers de Ferdinand de Saussure*, n°45.
- NANNI, Luciano (1991b), *Tesi di Estetica* (a Umberto Eco in forma di risposta), Bologna, Book Editore.
- OSEKI-DÉPRÉ, Ines, *Présentation* in Ines Oseki-Dépré (éd.), *Traduction et poésie*, Paris, Maisonneuve&Larose, 2004, p. 5-14.
- SONTAG, Susan, *Împotriva interpretării*, București, Editura Univers, 2000.
- WAVELET, Christophe, « De la traduction, que c'est la peine » in www.mouvement.net/html/, 2003.

ASPECTE ALE TRADUCERII DE POEZIE

(Rezumat)

Definiția traducerii de poezie este strâns legată de definiția poeziei. Pornind de la volumul de poezii *Eseu asupra columnnei cu ulmi. Poeme* de Lucian Alexiu (2000) și de la traducerea efectuată de Maria Țenchea, *L'art de la séduction. Poèmes* (2002), încercăm să ilustrăm că traducerea textului poetic înseamnă traducere de texte retoric și, totodată, traducere a reliefului figural propriu fiecărui poem, fiecărui poet. Traducerea de poezie, poate mai mult decât poezia, parcurge toate tipurile de transfer: intralingual, interlingual, intersemiotic. Nenumărate sunt rătăcirile care apar în lungul parcurs al gândurilor, de la traducerea mentală și intrapersonală a poetului la traducerea interlingvistică, procesată de traducător. Adesea percepția fragmentară conduce la desfigurarea poemului și, implicit, a „spațiului interior al limbajului”. Traducerea de poezie rămâne însă o „creație reactivă” (Ballard) în care se îmbină arta și tehnica.

CUVINTE DERIVATE ȘI NEOLOGISME ABSENTE DIN DICȚIONARELE ROMÂNEȘTI

de

Alexandru METEA

Sufixele *-ism* și *-ist*¹ sunt dintre cele mai productive în limba română, unde au intrat la începutul secolului al XIX-lea, odată cu avalanșa de împrumuturi, mai ales franceze și italiene, mai rar germane și rusești. De origine grecească, ele au ajuns mai întâi în latină și de acolo în limbile romanice, unde au dat naștere unor derivate cu sensuri foarte variate, așa cum se întâmplă și în limba română, care a creat sute de cuvinte noi după modelul celor împrumutate. DI consemnează 617 cuvinte împrumutate sau derivate cu *-ism* și 776 cu *-ist*, dintre care unele alcătuiesc perechi, cum sunt creațiile interne: *gândirist* – *gândirism*, *pașoptist* – *pașoptism*, *poporanist* – *poporanism*, *țărănist* – *țărănism*, *zeflemist* – *zeflemism* etc. sau sunt derivate doar cu unul din cele două sufixe: numai cu *-ist*: *decatlonist*, *fondist*, *fotbalist*, *rugbist* etc., *dinamovist*, *rapidist*, *stelist* etc. (în domeniul sportului), *pedist*, *penelist*, *pesederist*, *udemerist* etc. (politică), *orelist*, *securist*, *sepepist*, *șantierist*, *tunelist* etc. (nume de meserii), *blatist*, *căminist*, *integralist*, *medicinist*, *supist* etc. (în mediul studentesc), sau numai cu *-ism*: *banditism*, *boierism*, *funcționarism*, *legionarism*, *nepotism*, *vulgarism* etc.

Lista care cuprinde derivatele cu sufixele *-ism* și *-ist* trebuie completată cu următoarele cuvinte, care nu apar în DLR, MDA, DEX, NDN, DI și DCR:

Mătușism s.n. Faptul de a uza de influența sau averea unei mătuși pentru a promova pe plan social sau pentru a justifica îmbogățirea ilicită (< *mătușă* + *-ism*). Cuvântul, apărut odată cu scandalul legat de o presupusă moștenire de la o mătușă foarte bogată a unui cunoscut om politic, cu o conotație peiorativă, a fost creat după modelele: *nepotism* < *nepot* + *-ism*, *carierism* < *carieră* + *-ism*, *familiarism* < *familiar* + *-ism*,

¹ Vezi Jana Albin, *Sufixele -ism și -ist*, SMFC, I, 1959, p. 123-131.

lichelism < pl. *lichele* + *-ism*, *miticism* < *Mitică* + *-ism*, *parvenitism* < *parvenit* + *-ism* etc.:

„«Mătușismul» a fost tema recurentă a serii, mulți arătându-și indignarea față de lipsa de decență «a unora» care, așa cum a spus cineva, «nici nu văd sediul partidului, din viteza jeep-ului»” (Florin Negruțiu, *Geoană îi curtează intens pe greii PSD ca să-l scape pe Năstase*, în „Gândul”, I, nr. 215, 14 ianuarie 2006).

Traseism s.n. Atitudinea unor politicieni care se mută dintr-un partid într-altul în funcție de anumite interese (< *traseu* + *-ism*):

„PD este împotriva migrației politice, însă actualele legi permit traseismul politic” („Ziua”, 10 februarie 2006).

Ceaușist, **-ă** adj. Care se referă la Nicolae Ceaușescu și epoca sa (< *Ceauș(escu)* + *-ist*): regim *ceaușist*; dictatură *ceaușistă*. În DCR apar doar: *ceaușism* s.n. și *ceaușit*, **-ă** adj.

Politehnist, **-ă** s.m. și f., adj. Care este student sau absolvent al Universității Politehnice (< *politehnică* + *-ist* / *-istă*, după *medicinist*, **-ă** < *medicină* + *-ist* / *-istă*).

Stalinist, **-ă** adj. Care se referă la Stalin și dictatura instaurată de el și acoliții săi (< *Stalin* + *-ist*. În dicționare apare numai *stalinism* s.n.

Traseist s.m. Om politic care se mută dintr-un partid într-altul (< *traseu* + *-ist*):

„Partidul Democrat înregimentează numai «independenți». Urăște traseismul, dar îi iubește pe traseiști” (Liliana Ruse, *Oaste de strânsură pentru asaltul Palatului Victoria*, în „Gândul”, I, nr. 236, 8 februarie 2006).

Traseistă s.f. Prostituată care își oferă serviciile șoferilor pe șoselele de centură sau internaționale (< *traseu* + *-istă*):

„Niciodată nu am înțeles cum o femeie frumoasă, cu un bine precizat statut social, cu soț, familie ș.a.m.d., poate deveni traseistă” (Ioan Groșan, *Pe centura politicii*, în „Ziua”, 15 februarie 2006).

Sufixul *-ar*, cu varianta *-er*, când este atașat la teme terminate în sunete palatale² este foarte productiv și are la bază sufixele latinești *-arius* și *-ale*, fiind întărit, mai târziu, de slavul *-apъ* (împrumutat din latină) și, în epoca modernă, de francezul *-aire*, devenit omonim cu cel moștenit. Cuvintele derivate cu acest sufix, atât de la nume de persoană, cât și de la nume comune, au sensuri foarte variate: nume de instrumente și de obiecte, nume de plante, nume de ființe, nume de luni, nume de boli, nume cu sens colectiv, dintre care interesează, aici, cele din prima categorie, unde trebuie

² Vezi Iorgu Iordan, *Sufixul -ar cu funcțiune locală*, în „Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide», Iași, III (1936), p. 157; Ecaterina Ionașcu, *Sufixele -ar și -aș la numele de agent*, în SMFC, I, 1959, p. 77-84; Elena Ciobanu, *Categoriile semantice create cu sufixul -ar în limba română*, SMFC, III, 1962, p. 143-154.

încadrate *ouar* și *sentențiar*, pe care dicționarele românești nu le înregistrează:

Ouar s.n. Obiect de veselă, din porțelan, metal sau mase plastice, în formă semisferică, în care se servesc, în poziție verticală, ouăle moi fierte în coajă (< *ou* + suf. instrumental *-ar*). În DLR și MDA (DEX nu îl înregistrează), acest cuvânt este glosat numai cu sensurile: „1. persoană care fură ouă; 2. persoană care mănâncă multe ouă”, fiind un derivat de la *ou* cu sufixul pentru nume de agent *-ar*, ceea ce ne îndreptățește să admitem existența a două substantive omonime, unul de genul masculin și celălalt de genul neutru.

Sentențiar s.n. Registru sau repertor care cuprinde, cronologic, toate sentințele politice date de tribunalele militare în timpul regimului comunist (< *sentință* + *-ar* – vocala *i* din silaba a doua > *e* prin asimilare, iar vocala *i* din fața sufixului apare, probabil, sub influența neologismelor *breviar*, *penitenciar*):

„MApN-ul are și el arhivele lui, de care vom avea mare nevoie când vom avea nevoie de sentențiar. Ce este un sentențiar? Sentențiarul (sic!) este lista sentințelor politice date de tribunalele militare în tot timpul regimului comunist” (Dan Tăpălagă, Cristian Pătrășconiu, *Raportul Tismăneanu va fi manual de școală*, în „Cotidianul”, 21 iunie 2006).

Alte sufixe pentru nume de agent sunt *-tor*, *-toare*, cu variantele *-or*, *-oare*³, astfel că printre cuvintele formate prin derivare pare să se alinieze și **defector**. Verbul *a defecta* are în MDA următoarele sensuri: „(despre mașini, aparate) A nu (mai) funcționa (bine); a fi făcut să nu (mai) funcționeze (bine); a (se) strica”, în timp ce *defector*, s.m., are sensul: „Lucrător al serviciilor de informații care trece în tabăra adversarului; trădător”:

„De data aceasta este vorba despre prezentarea unor documente extrem de interesante, mai ales pentru ilustrarea contribuției celor denumiți generic «defectori» ai fostului regim, adică a ofițerilor de informații care au decis să o rupă cu comunismul pentru a trece de partea Occidentului, în lupta de răsturnare a «dictaturii roșii»” (*Documente. Urmărirea lui Pacepa*, în „Jurnalul Național”, 16 martie 2005, p. 7).

„Generalul Ion Mihai Pacepa, fost adjunct al Departamentului de Informații Externe, trece drept unul din cei mai importanți defectori din blocul sovietic” (Ion Mihai Pacepa, într-un interviu acordat R.L.: *Vreau de la statul român numai un tablou*, în „România liberă”, 1 decembrie 2005).

³ Vezi Magdalena Popescu-Marin, *Sufixele -oare și -toare (-ătoare, -etoare, -itoare)*, SMFC, III, 1962, p. 165-167; Mioara Avram, *Despre flexiunea substantivelor feminine terminate în -(t)oare*, LR, XXVI (1977), nr. 1, p. 5-13.

Defector este legat de un sens mai nou – și rar – al verbului *a defecta*: „a trăda”⁴. Florin Marcu crede că acest verb este derivat cu sufixul *-a* (< *defect*, adj. < lat. *defectus*, germ. *Defekt*). Sensul „a trăda” este un calc după engl. *to defect*, care înseamnă: „1. a renunța la o cauză, partid sau națiune pentru o alta, datorită unei schimbări în ideologie; 2. a renunța la o situație (la un serviciu) pentru a merge la un rival”⁵.

De la rom. *a defecta* s-a format, prin derivare, **defectare** (< *defecta* + suf. *-re*), care are, azi, și sensul „trădare”:

„Dezbaterea lansată de «Jurnalul Național» pe marginea temei disidenței și a defectărilor din fostul regim comunist continuă azi cu un nou episod” (*Documente. Urmărirea lui Pacepa*, în „Jurnalul Național”, 16 martie 2005, p. 7).

„Spionajul ceaușist începuse să-și revină după șocul defectării lui Ion Mihai Pacepa din 1978” (Radu Călin Cristea, *Cui îi este frică de generalul Pleșiță?*, în „Ziua”, 25 martie 2005).

Defector are aspectul unui cuvânt derivat din *a defecta*. Sufixul pentru nume de agent *-or*, în comparație cu *-oare*, este însă foarte rar și apare doar în structura unor neologisme: *colector*, *compactor*, *compostor*, *contractor*, *detractor*, *difuzor*, *injector*, *inspector*, *proiector*, *prospector*, *reflector*, *selector* etc., care pot fi asociate, fiecare, cu verbe neologice de conjugarea I. La fel credem că stau lucrurile și cu **defector**, care este un împrumut din limba engleză, unde este derivat din *defect* + *-or*, iar *defect* < *defectionem* (lat.) < *deficere* + suf. *-tion*⁶.

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

DCR = Florica Dimitrescu, *Dicționar de cuvinte recente*, ediția a II-a, București, Logos, 1997.

DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, București, Editura Univers Enciclopedic, 1998.

DI = *Dicționar invers*, București, Editura Academiei, 1957.

DLR = *Dicționarul limbii române, M-*, București, Editura Academiei, 1965 ș.u.

⁴ NDN, p. 419.

⁵ *Webster's New Encyclopedic Dictionary*, Springfield, 2002, p. 243.

⁶ Chambers, *Dictionary of Etymology*, Editor Robert K. Barnhart, Managing Editor Sol Steimetz, New-York, 2000, p. 259. Despre importanța și adaptarea anglicismelor în limba română vezi, în special, Andrei Bantaș, Ilinca Constantinescu, Paula Șendrea, *Observații pe marginea înregistrării cuvintelor de origine engleză în lucrări lexicografice românești*, SCL, XXXIV (1983), nr. 6; Georgeta Ciobanu, *Anglicisme în limba română*, Timișoara, Ampfora, 1996; Mioara Avram, *Anglicisme în limba română actuală*, București, Editura Academiei, 1997; Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Asimilarea împrumuturilor englezești: aspecte actuale ale dinamicii sensurilor*, în idem, *Aspecte ale dinamicii limbii române actuale*, EUB, 2002, p. 249-262.

LR = „Limba română”, București, I, 1952 ș.u.

MDA = *Micul dicționar academic*, I-IV, București, Editura Univers Enciclopedic, 2001-2003.

NDN = Florin Marcu, *Noul dicționar de neologisme*, București, Editura Academiei, 1997.

SCL = „Studii și cercetări lingvistice”, București, I, 1950 ș.u.

SMFC = *Studii și materiale privitoare la formarea cuvintelor în limba română*, București, 1959 ș.u.

MOTS DERIVÉS ET NEOLOGISMES ABSENTS DES DICTIONNAIRES ROUMAINS

(Résumé)

Le vocabulaire s'enrichit sans cesse, soit par des emprunts, soit par des créations internes. Même aujourd'hui, beaucoup de paradigmes dérivatifs constituent des modèles, comme le prouve un certain nombre de mots attestés dans la langue écrite, mais qui ne sont pas enregistrés dans les dictionnaires. Notre étude met en évidence quelques uns de ces mots, créés à l'aide des suffixes *-ism* (*mătușism*, *traseism*), *-ist* (*ceaușist*, *politehnist*, *stalinist*, *traseist*), *-ar* (*ouar*, *sentențiar*) et *-or* (*defector*).

TEORII CU PRIVIRE LA ORIGINEA ISTROROMÂNILOR

de

Lucian MICLĂUȘ

Problematica originii istroromânilor, aflați astăzi în pragul extincției, a suscitât un interes deosebit odată cu semnalarea lor spre sfârșitul secolului al XVII-lea de către istoricul Ireneo della Croce, consemnată în *Historia antica e moderna, sacra e profana della città di Trieste* apărută la Veneția în 1698¹. Cercetătorul italian identifica în aceștia o populație de origine romanică. Demonstrația apartenenței la marea familie o face, în 1846, Antonio Covaz, primar al localității Pisino, prin lucrarea *Dei Rimigliani o Vlahi d'Istria*, pe care o publică în primul număr al revistei „Istria”².

Cercetările nu s-au oprit însă aici, în fața oamenilor de știință stând o altă chestiune incitantă, și anume, proveniența acestui grup etnic în arealul în care au fost identificați și pe care îl ocupă astăzi, unii cercetători, este adevărat foarte puțini, ajungând să nege însăși românitatea³ sau chiar romanitatea istroromânilor⁴, rezultând interpretări multiple și teorii diametral opuse, ivite în baza analizării diverselor surse istorice, lingvistice și etnologice. Astfel, unele dintre ipoteze vizează autohtonismul istroromânilor în Balcani, altele privesc nonautohtonismul acestora în zona menționată, iar o altă categorie se instituie într-o cale de mijloc, reclamând poligenza coloniilor românești din peninsula Istria. În cele ce urmează vom expune succint aceste supoziții științifice fără a intra în detalii, având în vedere faptul că asupra acestui segment al studierii

¹ Richard Sârbu, Vasile Frățilă, *Dialectul istroromân*, Timișoara, Editura Amarcord, 1998, p. 11.

² *Apud* Vasile Frățilă, *Dialectul istroromân*, p. 12.

³ Josip Miličević, *Postoje li istrorumunji?*, în „Annales. Anali za istrske in mediteranske študije / Annali di Studi istriani e mediterranei. Series historia et sociologia 2”, Koper, 1995, nr. 6, p. 99-106.

⁴ Ivan Biondić, A. Ž. Lovrić, Stjepan Murgić, Mladen Rac, *Žejanci su prahrvati, a ne rumuni. Neslavenski Kačići, Svačići i omiški „marjani” govorili su žejanski*, în „Glas Istre”, petak (vineri), 9, Lipnja (iunie), 2000, p. 19.

idiomului și-au aplecat atenția de-a lungul timpului renumiți dialectologi⁵.

Autohtonii istroromânilor în Balcani a fost susținută de cercetătorii străini Franz Miklosich, Constantin Jireček și Gustav Weigand⁶. Acestora li s-au alăturat și filologi români care au dezvoltat această teorie, apărând astfel două versiuni. Emil Petrovici admite faptul că istroromânii au sosit în Istria venind dintr-o zonă aflată în nord-estul Peninsulei Balcanice, situată la răsărit de izoglosa bulgară *št, žd*⁷. Critici asupra acestei ipoteze au fost lansate, printre alții, de Vasile Arvinte, care socotește drept discutabile argumentele aduse în sprijinul aserțiunilor lui Petrovici⁸, de Ion Gheție, acesta precizând și faptul că izoglosele nu pot fi invocate pentru fapte petrecute cu mai bine de un mileniu în urmă⁹, de Elena Scărlătou, care consideră că la o analiză mai profundă teoria devine inconsistentă¹⁰, ori de Gheorghe Ivănescu, care arăta că Moesia Superior nu poate fi eliminată din teritoriul de formare a limbii române¹¹.

Un alt savant român, Sextil Pușcariu, dezvoltând teoria autohtoniei istroromânilor în Peninsula Balcanică, distinge drept urmași romanici pe teritoriul Serbiei de astăzi pe „românii apuseni” care s-au desprins de dacoromâni, îndreptându-se în stadii succesive spre Istria, cu precădere între secolele al XIV-lea și al XV-lea, fiind în mare parte asimilați de către populațiile slave, ultimele lor rămășițe constituindu-le istroromânii de astăzi, atestați sub numele de *vlahi, morlaci, uscoci* ori *cici*¹². Printre cei care au îmbrățișat aceste opinii se numără Theodor Capidan¹³, Silviu Dragomir¹⁴ și Ion Gheție¹⁵.

Cercetătorii croați își împart însă concepțiile în ceea ce privește originea istroromânilor. Astfel, pentru August Kovačec ei sunt urmași ai

⁵ Vezi, în acest sens, Vasile Frățilă, *Probleme de dialectologie română*, Timișoara, Tipografia Universității din Timișoara, 1997, p. 19-23.

⁶ *Apud* Vasile Frățilă, Richard Sârbu, *Dialectul istroromân*, p. 14.

⁷ E. Petrovici, *Elementele sud-slave orientale ale istroromânei și problema teritoriului de formare a limbii române*, în CL, XII, 1967, 1, p. 17.

⁸ V. Arvinte, *Limba de vest a teritoriului romanizat de la baza limbii române*, în „Anuar de lingvistică și istorie literară”, Iași, XX, 1969, p. 5-18.

⁹ Ion Gheție, *Originea dialectelor române*, în „Limba română”, anul XXXVI (1987), nr. 2, p. 143.

¹⁰ Elena Scărlătou, *Istroromânii și istroromâna. Relații lingvistice cu slavii de sud*, București, Editura Staff, 1998, p. 62.

¹¹ G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, ediția a II-a, îngrijirea ediției, indice de autori și indice de cuvinte: Mihaela Paraschiv, Iași, Editura Junimea, 2000, p. 71.

¹² S. Pușcariu, *Studii istroromâne. II. Introducere. Gramatică. Caracterizarea dialectului istroromân*, în colaborare cu M. Bartoli, A. Belulovici și A. Byhan, București, Cultura Națională, 1926, p. 345-347.

¹³ Th. Capidan, *Românismul balcanic*, în „Revista filologică”, I, 1927, p. 164-165.

¹⁴ Silviu Dragomir, *Vlahii din nordul Peninsulei Balcanice*, București, 1959, p. 158.

¹⁵ Ion Gheție, *art. cit.*, p. 144-145.

vlahilor balcanici¹⁶, iar Goran Filipi nu exclude posibilitatea ca aceștia să fie chiar descendenți ai vlahilor din partea internă a Dalmației (regiunile Dinara și Velebit), arătând că majoritatea populației denumită de istorici *vlahi* era croată¹⁷. Alții, animați de vădite sentimente, mai mult decât patriotice, uneori cu accente patetice și cel puțin bizare pentru perioada în care lumea înclină către o Europă unită ori chiar spre globalizare, merg și mai departe, negând românitatea istroromânilor¹⁸ sau contestând însăși

¹⁶ August Kovačec, *Descrierea istroromânei actuale*, București, Editura Academiei, 1971, p. 30-32.

¹⁷ Goran Filipi, *Istrorumunjski lingvistički atlas. Atlasul Lingvistic Istroromân. Atlante Linguistico Istroromano*, Pula, Znanstvena Udruga Mediteran, Societas Studiorum Mediterraneum, 2002, p. 42.

¹⁸ Josip Miličević, *lucr. cit.*

Pentru ca cititorul să-și poată forma o idee, prezentăm în traducere titlul articolului, rezumatul și concluzia acestuia.

Există istroromâni?

Rezumat

Lucrarea atrage atenția asupra multor inexactități care se vehiculează nu numai referitor la denumirea greșită a istroromânilor, ci și referitor la formele de viață și gospodărire care li se atribuie, deși acestea nu constituie un specific al lor. De asemenea, li se atribuie particularități inexistente în obiceiuri și muzică. Aceste date inexacte sunt scoase la iveală și de unele publicații slovene cu ocazia descrierii zonei croate și slovene a Istriei.

Mulți autori scot în evidență astfel de date eronate din cauza neaprofundării conținutului celor scrise sau a lipsei unei abordări critice a datelor deja publicate, pe când la alți autori se vede că nu este vorba de confuzii științifice, ci de o deformare voită a faptelor cu intenția atingerii unor scopuri politice. În primul rând se vede acest lucru în lucrările specialiștilor români care neglijează metodele de muncă științifice și trec sub tăcere adevărul pentru a satisface gândirea politică despre „übermensch”-ul de la răsărit și extinderea lui agresivă spre apus.

Concluzia

În această lucrare etnologică sunt analizate tezele și abordările altor specialiști cu ocazia menționării caracteristicilor etnografice, deoarece un fenomen tot mai des întâlnit în ultimul timp este acela de a se atribui istrovlahilor trăsături care nu există, publicându-se neadevăruri. Oamenii de știință ar trebui să oprească acest lucru. Reliefarea neadevărului nu poate fi în interesul științei, dar se poate presupune că aceasta servește ideii ortodoxismului de la Vladivostok până la Knin [regiune a Croației unde sârbii au fost practic exterminați în războiul din 1993, n. n. L. M.] și ideii despre o contribuție mai mult decât deosebită a

romanitatea acestora, asumându-i ca pe niște strămoși ancestrali¹⁹.

românilor la cultura nu numai din Istria, ci și din alte zone europene. Acestea se realizează prin inventarea termenului de comunitate etnolingvistică. Dincolo de asemănarea evidentă a graiului se vrea a se impune o limbă nouă și o altă tradiție culturală, căci, în ultimul timp, copiilor istrovlahi li se oferă posibilitatea de a studia în România sau venirea învățătorilor români în Istria. Prin aceasta, învățătorii ortodocși (pentru ca ortodoxia să se întindă spre Apus) ar trebui să educe copiii catolici și să-i învețe româna, care le este limbă străină și pe care n-o înțeleg. Istrovlahilor le este necesară școala, dar în graiul lor, așa cum el există și așa cum l-au moștenit. Atunci s-ar putea înțelege să apară și inovații, precum ar putea să apară și noi forme de creație folclorică. Rezultatele cercetării etnologice menționate în 1983 au confirmat părerea științifică doar a unui număr mic de cercetători de-ai noștri și se pot rezuma la următoarele:

1. Cercetătorii români au prezentat până acum date inexacte despre istrovlahi, iar ai noștri au acceptat aceste date în mod necritic și, prin interpretări eronate, au creat noi neadevăruri.
2. Nu există istoromâni, ci istrovlahi, ciribiri sau rumeri.
3. Strămoșii lor nu au venit din Banat, România sau din zona Moravei, ci au venit din regiunea din jurul Dinaiei unde au trăit începând din secolul al X-lea.
4. Nu sunt adevărate legende despre venirea lor, precum nici datele despre timpul așezării lor în secolul al XVI-lea, ci ei au venit în mai multe valuri din secolul al XIII-lea până în secolul al XVII-lea și nu singuri, ci împreună cu alții.
5. Nu sunt cici, fiindcă nu au venit doar din Cicearia și la fel nici astăzi nu aparțin Ciceariei satele în care trăiesc ei.
6. Istrovlahii nu au o limbă proprie, nici dialect, ci doar un grai care nu este unitar și care constă din mai multe graiuri familiale. Din această cauză despre istrovlahi nu se poate spune că sunt bilingvi.
7. Nu au venit ca o comunitate etnică pentru că, deja în perioada viețuirii lor în zonele din jurul Dinaiei, au pierdut caracterul de comunitate etnică.
8. Nu au niciun fel de particularitate etnografică în obiceiurile legate de gospodărire și în obiectele etnografice.

¹⁹ Ivan Biondić, A. Ž. Lovrić, Stjepan Murgić, Mladen Rac, *lucr. cit.*

Pentru ca cititorul să-și poată forma o idee, prezentăm în traducere articolul complet.

Jăieneni sunt protocroați, iar nu români

Cacicii, svacicii și „marianii” neslavi de pe Omiș au vorbit jăienește

Originea jăieneniilor și a ciribirilor istrieni

Satul pitoresc de munte, Jeišni, din nord-estul Ciceariei, de la granița cu Slovenia, e cunoscut prin cea mai bizară limbă din Croația, *cirebira*. Nu de mult s-a auzit în mass-media noastră de venirea unei delegații de stat românești, cu scopul de a-i declara pe locuitorii comunei oaza cea mai de vest a unei minorități românești, jăieneniilor refuzând această inițiativă. Jăieneniilor, deja de-a lungul câtorva secole, au conștiința

că aparțin poporului croat, iar prin limba lor deosebită și prin latura etnoculturală sunt identici cu croații čakavieni. Acest fapt a fost evidențiat în mod deosebit de etnologii Josip Miličević, Olinko Delorko, Jelka Radauš-Ribarić, ceea ce concordă cu părerea noastră. Până și antropogenetic ei aparțin grupului nostru, de tip dinaric [înalt, slab și brunet, dar Istria nu are nimic cu Dinarii, ei încep din alt loc, puțin mai departe – n. n. L. M.]. Acești ciribiri romanizați au purtat mai devreme denumirea de istrovlahi, dar din timpul creării Iugoslaviei [1918 – n. n. L. M.] a intrat denumirea la modă de „istoromâni”, cu scopul de a-i dezbină pe croații istrieni. O limbă asemănătoare a fost numai parțial păstrată în sud, pe valea Rașei, cel mai mult în Sušnievița, dar aici limba este deja deformată și sărăcită din cauza influențelor mai puternice ale limbii italiene și ale învățătorilor români impuși [singura perioadă în care istoromâni au studiat în limba maternă a fost între 1921-1925, sub îndrumarea lui Andrei Glavina, localnic, care a studiat în România – n. n. L. M.], dar ca limbă originală este păstrată numai în Jăieni, cu 150 de vorbitori.

Ciribirii în Istria

Cel mai apropiat de limba cirebiră este protodialectul nostru *Murlaška besyda* din satele catolice de demult, de pe lângă Glamoč [localitate și munte – n. n. L. M.], precum și arhaicul *Veyska-Zayk* din interiorul satelor de munte de pe insula Krk. Până nu demult, aceste protolimbi de pe insula Krk au fost denumite diferit de lingviștii iugoslavi, cum ar fi „vegliotă” sau „krkoromână, asemănându-le cu italiana sau româna, ca, prin intermediul conceptelor ideologice, să conserve teoria iugoslavă a limbii sârbocroate. Dar nu de mult cercetarea acestei limbi a primit vorbitorii autentici școliți ai acestor limbi – prof. M. Yošamya și dr. Z. Yošamya: prin comparația vocabularului lor matern și a gramaticii lor materne, ei au demonstrat, în cele din urmă, că acești *veyska-zayki* și, asemănător lor, *murlaški* de lângă Glamoč și ciribirii din Istria reprezintă ultimele rămășițe ale protolimbii primilor precroați preslavi. Ei formează un ansamblu de relicve lingvistice, componente ale predialectelor antice din țara noastră de origine iraniană din Asia Superioară. În aceste predialecte de pe insula Krk s-au păstrat și nouă legende populare în ciclul epic *Veyske povede* [*Povestirile din Veyska* – n. n. L. M.], care ne descriu în mod direct migrarea noastră din Asia până la Adriatică, într-un stil asemănător cu *Saga* din țările nordice sau cu *Iliada* și *Odiseea* greacă. Cu toate că limba *veyskă* este deja pe jumătate slavizată, s-au păstrat 17% dintre cuvintele arhaice: *rigvediene*, *sumeriene*, *acadiene* și *hitite*, spre exemplu: *uri* (oraș), *buymner* (izvor), *kuore* (zid), *tohor* (nord), *sion* (mare) și numeralele arhaice *dwoydi*, *troydi*, *cetyrdi*, *trayšetar*, *dwyštatar* ș.a. Vlahii ortodocși de răsărit sunt ca origine cei mai apropiați românilor și, în parte, albanezilor, ceea ce numai într-o mică parte este valabil pentru vlahii catolici de apus, precum i-au denumit în mod șablon slaviștii pe majoritatea celor care nu sunt slavi, dar dintre ei în cea mai mare măsură erau denumiți irano-croații preslavi. Ciribirii au imigrat în Istria în sec. al XVI-lea din fața turcilor din regiunea Cetinsk [din Muntenegru – n. n. L. M.], unde erau în mod direct

legați de vorbitorii morlaci din Bosnia vecină. Cu siguranță, în unul dintre aceste două dialecte au vorbit marinarii medievali de pe Neretva, care se numeau „mariani” [lângă Split există muntele Marjan – n. n. L. M.] și triburile vechi croate de cacici, svacici și nelipici, despre care cu siguranță e dovedit istoricește că sunt vlahii neslavi. Până acum cirebira a fost comparată în general numai cu limbile noi balcanice, cu toate că se aseamănă oarecum cu limba română, ea este în egală măsură asemănătoare și cu limba corsicană insulară care are multe forme asemănătoare: *listincu, cucuruzzu, persunaccu, lozari, lippica, luccica, puzzica* [sublinierea noastră – L. M.] (traducerea este inutilă), iar cântecele populare corsicane sunt gravate pe vechi lespezi funerare de piatră și pe scările istriene. De ce atunci nu sunt și corsicanii români de apus?

Pe deasupra, cirebira și, mai ales asemănător cu ea, graiul murlașkilor și veyskilor, conține o serie de paralele cu timpuria protolimbă hurită din Orientul Antic. Aparținând unei precivilizații înaintate, în urmă cu patru milenii, era cea mai nordică în zona Caucazului și Kurdistanului, iar din punct de vedere arheologic cea din urmă este studiată abia începând cu mijlocul secolului nostru [al XX-lea – n. n. L. M.]. Războinicii lor se numeau „marianni” asemănător cu denumirea mai târzie a piraților de pe Neretva și Omiš [oraș și râu – n. n. L. M.]. Semnificative sunt numele de persoană hurite cu terminațiile noastre „vlasi” [vlahe – n. n. L. M.]: *-il, -al, -ul*. Așezările lor sau „wasi” s-au numit, spre exemplu: Šibaniki, Čabra, Zalatar, Ludbug, Dunab, Sušarra, Šumenye, Kowinar, Rissanj, Welikuni, Wišewasi etc., care sunt cu totul diferite de toate limbile preistorice ale Orientului Antic. Într-o scriere cuneiformă proprie, limba și poporul de acum patru milenii se numea hurrwuhe și mai târziu Huratele, între triburile de renume fiind consemnate: Kiribirul i Kadziki (sau Khazziki) care, evident, seamănă cu ai noștri ciribiri și cacici.

Jăieneni, ultimele protoesturi vii ale protocroașilor preiranieni

Primii domnitori atestați documentar în secolul al XII-lea [î. Hr. – n. n. L. M.] au fost banul Tišatal și banul Arwatal ca vasali de nord ai împăratului acadian Sargona. Între secolele al XIII-lea – al XIV-lea, regatul lor, Hurrwuhe-Hillaku, devine independent, cel mai puternic rege, Artatama Mitanni (1458-1411), învingându-i pe asirieni și cucerind Mesopotamia. Nepotul său, Dušratta Mitanni (1383-1342), în scrierea cuneiformă trimisă faraonului Ehnaton, își denumește de două ori limba și poporul său „hurrwuhe”. Din sec. al IX-lea – al VI-lea se reînnoiește în jurul Caucazului cea de-a doua împărăție nou descoperită, Hurati-Urud, unde cel mai puternic împărat – Menua Kaldi (810-781) – înființează cea mai mare putere statală de-a lungul Orientului Apropiat, iar nepotul său Sardur Kaldi al II-lea (753-735) consemnează cea mai mare armată de până atunci – „Huratina” – de 352.000 de pedestrași, 3.600 de călăreți și 92 de care de luptă. În fața palatelor domnești și a hramurilor lor au fost arborate pe catarg trei panglici tricolore – roșu, alb și albastru –, iar în palatul Yadan în 1650 î. Hr. a fost găsită și stema noastră în carouri albroșu. În zilele noastre se scoate la iveală capitala hurită Wassuganni, unde

Nonautohtononia istroromânilor în Balcani este susținută de Ovid Densusianu, care afirmă că ei sunt dacoromâni proveniți din Banat, Munții Apuseni și Bihor, aducând în prim-plan, în sprijinul afirmației, fenomenul rotacismului²⁰. Iosif Popovici se alătură acestei teorii, aducând noi argumente²¹, în rândul emulilor înscriindu-se, mai apoi, nume ca: Nicolae Drăganu²², Emanuel Vasiliu²³, Alexandru Rosetti²⁴.

Într-o contribuție relativ recentă, Elena Scărlătoiu²⁵ susține un nou

palatele sunt ticsite cu împletitura noastră din trei, care se regăsește și pe un șir întreg de înscrisuri cuneiforme, pentru a căror descifrare limba jăieneană va fi un instrument deosebit de important. Toate acestea au fost prezentate în mod detaliat la simpozionul internațional despre originea veche iraniană a croaților de la Zagreb (1998) și într-o culegere de articole aparținătoare, editată în 1999.

Din secolul al VI-lea [î. Hr. – n. n. L. M.] acest stat decade și intră în componența Imperiului Persan al dinastiei Ahemenizilor, unde, în epoca antică, poporul se iranizează sub numele de Harauvati, iar după Alexandru Macedon se mută dincolo de Caucaz, în Europa, și aici marea majoritate se slavizează în cursul Evului Mediu. Cei 150 de jăieneni ai noștri, astăzi ultimele protoesturi vii ale preiranienilor protocroați (Huratele), sunt deosebit de importanți, pentru că cel mai apropiat grai, Murlaška besyda de la Glamoč, a fost nu de mult distrus în războiul pentru patrie, iar Veyska-Zayk din Krk este deja pe cale de dispariție, doar zece bătrâni înțelegând acest idiom. În Europa civilizată, unor astfel de protolimbi le este asigurată, pentru a putea fi păstrate, măcar presa proprie și posturi de radio-emisie, iar galeza din Marea Britanie și retoromana din Elveția au chiar și televiziunea lor proprie. Din contră, în Balcani, astfel de protolimbi sunt nedorite și desconsiderate, sortite să dispară cât mai repede, acești martori inoportuni putând strica doctrina lingvistico-ideologică. Croații de astăzi slavizați, dar și slavii croatizați în Croația, care au preluat de la jăieneni protocroați și de la conaționali de curând dispăruți numele național și simbolurile, sunt datori măcar acum să le fie recunoscători, să nu-i arunce în românitare, ci să le recunoască toate drepturile istorice și lingvistice și să le dea toate facilitățile, ca unei minorități protocroate ancestrale și să le asigure toate condițiile și mijloacele pentru menținerea lor ca monumentul nostru etnocultural de primă importanță.

²⁰ Ov. Densusianu, *Istoria limbii române*, vol. I, *Originile*, București, 1961, p. 218-232.

²¹ Iosif Popovici, *Dialecte române (Rumänische Dialekte) IX. Dialectele române din Istria. Partea I-a (Referințele sociale și gramatică)*, Halle a.d. Saale, Editura autorului, 1914, p. 114-127.

²² Nicolae Drăganu, *Românii în veacurile IX-XIV pe baza toponimiei și a onomasticeii*, București, 1933.

²³ Em. Vasiliu, *Fonologia istorică a dialectelor dacoromâne*, București, Editura Academiei, 1968, p. 144-157.

²⁴ Al. Rosetti, *Istoria limbii române. I. De la origini până la începutul secolului al XVII-lea*, ediție definitivă, București, 1986, p. 321-325.

²⁵ Elena Scărlătoiu, *op. cit.*, p. 75.

punct de vedere²⁶, Domnia Sa pledând pentru poligeneza coloniilor românești din Istria. În urma demonstrațiilor sale, cercetătoarea enunță următoarele: „În concluzie, apreciem că marea masă a strămoșilor istroromânilor provine din regiunile septentrionale ale Peninsulei Balcanice, din cele două zone ale Serbiei medievale fixate de S. Dragomir pe ambele maluri ale văii Moravei (una, în care se identifică fenomenul rotacismului, pe malul stâng al râului, iar cealaltă, nerotacizantă, în dreapta sa, orientată către nord, nord-est, spre Timok). Ambele zone s-au aflat în contact cu nordul dunărean prin două importante căi de legătură: cea cu direcția est-vest: valea Mureșului – valea Tisei – Dunăre – Morava și cea cu direcția nord-sud: valea Oltului – Dunăre – Timok. Acest contact s-a menținut până în secolele X-XI. După opinia noastră, nu a existat doar un singur centru de unde ar fi emigrat românii deveniți istroromâni, ci mai multe asemenea „nuclee” situate atât în părțile centrale, de vest și de nord-vest ale Transilvaniei, cât și la sud de Dunăre, cu precădere în zona Timok-Prizren. Se poate admite, așadar, ipoteza „poligenezei” coloniilor românești stabilite în Peninsula Istria”²⁷. În legătură cu acest punct de vedere care se pretinde original, trebuie să facem câteva precizări. O teorie asemănătoare, legată de originea românilor, a fost prezentată de către cercetătorul german Ernst Gamillscheg cu aproximativ șaiszeci de ani înainte. În lucrările *Über die Herkunft der Rumänen*²⁸, în românește *Despre originea românilor*²⁹, apare conceptul de „ținuturi matcă”, văile Timocului și ale Mureșului găsindu-și locul în argumentația respectivă. Asupra acestei lucrări și-au aplecat atenția și alți lingviști. Vasile Frățilă evidențiază faptul că, din punctul de vedere al repartiției, și dialectele din sudul Dunării se clasifică tot în două grupuri, care merg cu cele două ramuri dacoromâne³⁰. Gheorghe Ivănescu arată că transpunerea în limba română a studiului lui Gamillscheg conține greșeli care denaturează înțelesul³¹, precizând că pentru *Kerngebiete*, tradus *teritorii nuclee*, utilizarea lui *vatră* ar fi mai potrivită³², evidențiind totodată și limitele studiului, în principal că pentru românimia sud-dunăreană se distinge o *vatră* în Valea Timocului și alta în Macedonia, ideile fiind însă obscure

²⁶ *Ibidem*, p. 311.

²⁷ *Ibidem*, p. 325.

²⁸ Ernst Gamillscheg, *Über die Herkunft der Rumänen*, în „Jahrbuch der Preussischen Akademie der Wissenschaften”, Berlin, de Gruyter in Komm., 1940.

²⁹ Ernst Gamillscheg, *Despre originea românilor*, în „Revista Fundațiilor Regale”, anul VII, nr. 8, august, 1940, p. 251-271.

³⁰ Vasile Frățilă, *Considerații asupra vechimii diferențierii dialectale ale dacoromânei*, în „Analele Universității din Timișoara”. Seria Științe Filologice, vol. XI, 1973, p. 10.

³¹ G. Ivănescu, *op. cit.*, p. 79.

³² *Ibidem*, p. 79.

exprimate³³. Continuând critica acestei teorii, teorie de care se disociază de altfel, învățatul ieșean arată că „diferențierea dialectală a limbilor își are originea nu în existența unor regiuni nucleu [...], ci în alți factori [...]. Se poate presupune că populația s-a grupat în nuclee deosebite numai în perioadele de violente atacuri din partea popoarelor migratoare [...]; a admite că aceste arii mai restrânse au durat mult și a urca asemenea nuclee până în epoca stăpânirii romane este însă imposibil, din cauză că, după cât ne arată cercetările asupra procesului de romanizare a părților de nord ale Peninsulei Balcanice, n-au existat goluri de populație în teritoriul romanizat”³⁴.

Considerăm că anumite date pe care le furnizează unii cercetători ai problematicii românității sud-dunărene³⁵ ori istorici ca Dimitrie Onciul³⁶ sau Petru Bona³⁷ ar putea fi mai serios coroborate, dat fiind faptul că pentru strămoșii noștri, în ceea ce privește trecutul sub toate aspectele lui, lucrurile erau mult mai simple decât sunt astăzi. În plus, dacă unele abordări antropologice, cum erau înțelese în secolul trecut, sunt vetuste, din perspectiva antropologiei culturale s-ar putea arunca, probabil, mai multă lumină în rezolvarea dilemei, iar o privire mai exigentă asupra etnografiei și folclorului ar putea aduce mai multe clarificări. Spre

³³ *Ibidem*, p. 80.

³⁴ *Ibidem*, p. 81.

³⁵ Cicerone Poghiric, *Romanizarea lingvistică și culturală în Balcani*, în *Aromânii. Istorie. Limbă. Destin*, coordonator Neagu Djuvara, București, Editura Fundației Culturale Române, 1996, p. 15: „Cât privește numele românilor din Dalmația, pe care grecii îi numesc Μαυρόβλαχος (tradus mecanic din textele medievale ca „Nigri Latini”, din care au ieșit formele latine [...]), explicația este de departe ceea ce s-a încercat până acum (haina lor neagră etc.). În acest caz, ca și în bg. Beli Vlasi... este vorba de o veche semnificație indoeuropeană a numelor de culori „negru” = Nord, „alb” = Sud, „roșu” = Est și „verde” sau „albastru” = Vest. Aceste simboluri sunt prezente în miturile și povestirile și poveștile populare, în heraldică, precum și în toponimie (Marea Neagră, diferite râuri negre) etc.”.

³⁶ *Apud* Iosif Popovici, *op. cit.*, p. 135: „O «Mavrovlahie» (Vlahia neagră) nu e constatată înainte de secolul XIII. Ea era partea românească din Cumania neagră, între Olt și gurile Dunării (Karaulagh). După constituirea principatului Țării Românești sub numele de Ungrovlahia, numele de Maurovlahia a rămas mai ales pentru Moldova (mai ales în partea meridională), fiind înlocuit apoi cu Moldovlahia. Totuși epitetul *negru* a rămas ambelor țări în denumirile turcești: Karaihlak (Karavlaška) și Kara-Bogdan. Înainte de existența unei Maurovlahii la Dunăre și Marea Neagră nu putea să existe numele de maurovlahi (= Nigri latini) la țărmul Adriaticeii. Eu cred deci că [numele de] Maurovlahii lui Diocleas sunt o supoziție literară pentru a explica numele de «Morlachi» după analogia Maurovlahiei dunărene. Ipoteza că ei ar fi venit târziu din părțile sau din vecinătatea Maurovlahiei ar fi în contradicție cu vechimea ce o dă Diocleas”.

³⁷ Petru Bona, *Istorie și ortodoxie*, Timișoara, Editura Marineasa, 2002, p. 48: „La 19 octombrie 1791, locuitorii orașului Caransebeș se adresau mitropolitului Moise Putnik (1781-1790), arătând printre altele: „Noi am rugat deputăția noastră în legătură cu cărțile bisericesti ca să fie aduse așa din Rusia și Caravlahia [...]”.

exemplu, un obicei asemănător cu cel al *zvončari*-lor „flăcăi cu clopoței la carnaval, la pust”³⁸ se desfășoară și astăzi pe perioada carnavalului, sub denumirea de *Urșii*, în Banatul montan, în mai multe localități, cea mai cunoscută fiind Ciclova-Română³⁹. Dar până când vor apărea și alte argumente științifice, după cum constata și Romulus Todoran⁴⁰, problematica originii istrorumânilor nu va fi deplin rezolvată.

THEORIEN ZUR HERKUNFT DER ISTRORUMÄNEN (Zusammenfassung)

In dem Bericht sind die wichtigsten Theorien zur Herkunft der Istrorumänen vorgestellt. Diese Theorien sind von deutschen, rumänischen u. a. Wissenschaftler, die sich mit Slavistik und / oder Romanistik beschäftigen zusammengestellt.

Es wurden auch Theorien vorgestellt, die Kroaten Wissenschaftler gehören. Diese behaupten verschiedene Gesichtspunkte was diese Theorien betreffen.

³⁸ Richard Sârbu, Vasile Frățilă, *op. cit.*, p. 306.

³⁹ Otilia Hedeșan, *Lecții despre calendar. Curs de folclor*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, p. 176-181.

⁴⁰ Romulus Todoran, *Formarea dialectelor românești*, în *Dialectologie română*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1977, p. 109.

INVENTARUL TERMENILOR MILITARI DIN CRONICA BANATULUI DE NICOLAE STOICA DE HAȚEG

de

Maria MICLE

Prezentarea de față vine în completarea articolului nostru *Terminologie militară în Cronica Banatului de Nicolae Stoica de Hațeg*¹ – o analiză a termenilor militari vehiculați pe teritoriul Banatului, în timpul războaielor austro-turce din perioada 1688-1790 – în încercarea de a demonstra că putem vorbi despre existența unui limbaj specializat al domeniului militar, bogat și bine conturat, în varianta literară bănățeană de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul celui de-al XIX-lea. În articolul menționat am discutat numai o parte din inventarul noțiunilor identificate, pentru a da exemple de termeni păstrați și utilizați și în prezent de limba literară sau termeni care, deși au fost în uz în secolele anterioare (XVIII, XIX), au devenit arhaisme ori se mai găsesc conservate la nivelul graiului. La aceștia se adaugă câteva cuvinte care nu sunt menționate în dicționarele limbii române: *adnadii*, *asnadariu*, *chirasu*, *furișit*, *ghemii*, *haradie*, *ibraiter*, *luft-pihsen*, *mandel*, *nefiri*, *profuntari*, *viștei*. Din totalul de peste 320 de cuvinte din listă, 66% sunt de origine germană², 10% de origine turcă, iar restul provin din franceză, maghiară, rusă, sârbă.

¹ Publicat în volumul *Studia in honorem magistri Vasile Frățilă*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, p. 375-395.

² Majoritatea etimoanelor germane ale termenilor au fost stabilite de Constantin Frâncu, în articolul *Elemente germane (austriece) în Cronica Banatului de Nicolae Stoica de Hațeg (I)*, în *Volumul Omagial Vasile Arvinte*, publicat în „Analele Științifice ale Universității «Al. I. Cuza» din Iași”, secț. III, Lingvistica, t. XLIII (1997), p. 113-124, *ibidem (II)*, în „Analele Științifice ale Universității «Al. I. Cuza» din Iași”, secț. III, Lingvistica, t. XLIV-XLV (1998-1999), p. 5-27. Considerăm că nu toate cuvintele din *Cronică* pe care Frâncu le consideră de origine germană pentru Banat își au proveniența exclusiv din această limbă, mai ales acelea care circulau în epocă și în alte regiuni ale țării și au putut intra în limbă pe alte filiere.

Considerăm că, având o imagine completă a tuturor cuvintelor din *Cronică* ce țin de terminologia războaielor, se pot face și alte observații interesante despre perioada descrisă de Nicolae Stoica, din perspectivă lingvistică sau a istoriei militare, cu atât mai mult cu cât nu există un dicționar istoric românesc al domeniului ostășesc. Câțiva dintre termenii militari identificați la Stoica de Hațeg s-au regăsit sporadic și în *Epistolariul românesc* (Buda, 1841) al lui C. Diaconovici Loga: *capetan, comandă, general, lagher, ofițir, regiment*. Pe când *armă, ostaș, pedestraș* nu figurează în *Cronică*, dar sunt folosiți de Loga.

În paginile care urmează, expunem lista termenilor militari selectați de noi din *Cronica Banatului*. Inventarul de cuvinte este prezentat în ordine alfabetică. Trimiterile la textul *Cronicii* se fac pentru ediția lui Damaschin Mioc³.

- adiustirung*, s.n. „echipare, pregătire; verificare, echipament”, p. 227 (< germ. *Adiustierung*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- adiutant*, s.m. „aghiotant”, p. 239, 245 (1715) (< germ. *Adjutant* < lat. *adiutans, -tis*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *adjutant*;
- adnadii*, s.m. „(:⁴ laitnanții și stăgarii)”, p. 206 (nu este consemnat în dicționare);
- ağă*, s.n. „(înv.) ofițer (comandant) din armata otomană; dregător domnesc care avea în funcție siguranța publică”, p. 80; „unul dintră acele *agale* pre turcie bine au prefăcut-o”, p. 261; *aga imbrohor*, p. 302 (< tc. *ağa*, DEX, MDA);
- alianț*, s.f. „alianță”, p. 300 (< germ. *Allianz*; DEX dă numai < fr. *alliance*); compusul *defensiv-alianț*, s.f. „alianță defensivă”, p. 172 (< germ. *Defensivallianz*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- alirt*, s.m. „aliat”, p. 232, 299, pl. *alirți*, „(: însoțiți)”; „să strice coaliția celor *alirți* (: însoțiți)”, p. 299, 306 (< germ. *Alliert*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- amnestie*, s.f. „(: grație)”, „grațiere”, p. 16; „Împăratul Iozef *amnestie* (grație) rebelilor a da făgădui” (< germ. *Amnestie*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- angriț*, s.n. „atac, năvală”, glosar⁵ (< germ. *Angriff*); în compusul *falș-angriț* „fals asalt”, glosar (< germ. *Falschangriff*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- arambașă*, s.m. „(înv. și reg.) căpitan de hoți sau de haiduci”, p. 80; *hărămbași*, p. 220; vezi și *oberarambașă*, p. 269; cf. Șandru, FR (< tc. *haram-bași*, DEX; < scr. *(h)arambaša*, DSB, II, *apud* Gămulescu, E. S. p. 139)

³ Nicolae Stoica de Hațeg, *Cronica Banatului*, ediția a II-a, îngrijită de Damaschin Mioc, Timișoara, Facla, 1981.

⁴ Simbolul (: indică un cuvânt glosat în text chiar de Nicolae Stoica de Hațeg.

⁵ Trimitere la *Glosarul* întocmit *Cronicii* de Damaschin Mioc, în ediția sa.

- arest*, s.n. „detenție, închisoare”, p. 116; var. *arestă*, s.f., 268 (< germ. *Arrest* < lat. med. *arrestum*, Frâncu, *E.G.-A.*, DSB, II); sintagma *casă arestă* „arest la domiciliu”, p. 255, calc după *hauz-arest*, s.n. „consemnare”, p. 237 (< germ. *Hausarrest*, Frâncu, *E.G.-A.*); în grai e cunoscut *țuhaus* „închisoare”, cf. DRCG;
- arestand*, s.m. „arestat”, p. 300; pl. *arestanți*, p. 255 (< germ. *Arestant*, Frâncu, *E.G.-A.*, DSB, II)
- arhistratig*, s.m. „(: voievod)”, p. 67; autorul îl glosează ulterior pe *marșal*, s.m., prin „(: arhistratig)”, p. 68 (< germ. *Archistrategiker*, Frâncu, *E.G.-A.*, DSB, II);
- ariergardă*, s.f. „ariergardă”, p. 240; *arier-gardă*, p. 249 (< germ. *Arriergarde*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- armă*, s.f. „obiect, unealtă, aparat care servește în luptă” / **CDL**, „Datorința aceeaia de a purta *armele* pentru a apăra Patria Sa, fieștecările credincios supus datoriu estă”, p. 55 (< lat. *arma*, NODEX)
- armandie*, s.f. „flotă de război”, p. 174; vezi și *armee* (1693) (var. *armadie*, DÎLRLRV) (< mg. *ármándia*, Frâncu, *E.G.-A.*, DÎLRLRV, DSB, II), LM înregistrează forma *armată*;
- armășesc*, *armășească*, adj. „militar(ă), de război; ce ține de război”, „nici o operație *armășească* nu să începu”, p. 153 (< *armaș* + suf. *-esc*, *-ească*, DSB, II);
- armășie*, s.f. „(înv.) administrația în fruntea căreia se află *vel-armașul*”, p. 66, 174, 219 (< *armaș* + suf. *-ie*, MDA; DSB, II);
- armee*, s.f. „armată”, p. 141, 177, 269; *arimei* (pl.), p. 295; var. *armie*, p. 219; vezi și *armandie* (< germ. *Armee*, Frâncu, *E.G.-A.*, DSB, II);
- arnaut*, s.m. „soldat mercenar angajat în garda domnească din țările române”, pl. *arnauți*, p. 180; var. *arnăuți*, p. 180 (< tc. *arnavud*, DEX);
- artilerie*, s.f. „tunuri; artilerie, parte a armatei care mănuieste tunurile”, p. 115, 158, 180, 296 (1715) (< germ. *Artillerie* < fr. *artillerie*, Frâncu, *E.G.-A.*⁶);
- artilierist*, s.m. „soldat de artilerie”, p. 233, 245 (< germ. *Artillerist*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- arțt*, s.m. „medic” (< germ. *Artzt*, DGR), apare în compusele: *feld-arțt*, s.m. „medic militar”, p. 234; *regiment-arțt*, s.m. „medicul regimentului”, p. 263;
- asnadariu*, s.m. „comandant în armata turcă”, p. 285 (nu figurează în dicționare);

⁶ C. Frâncu remarcă faptul că în Banat, cuvântul de origine franceză *artilerie* a pătruns din germană, deși dicționarele românești menționează doar filiera de împrumut rusească sau poloneză.

- atac*, s.n. „acțiune de luptă ofensivă”, pl. *atache*, p. 273 (< germ. *Attacke*, DGR, DSB, II; DEX dă numai etimologia < fr. *attaque*);
- atachirui*, *a* ~, vb. „a ataca, a lupta în ofensivă”, p. 178, 181, 237, 243; p.s. *atachiruiră*, p. 178 (< germ. *attackieren*, cu sufixul *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*; menționat și în DSB, II);
- ausfal*, s.n. „ieșire din încercuire, atac”, p. 165 (< germ. *Ausfall*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- ausmarș*, s.n. „pornire, plecare în marș sau la război”, p. 219 (< germ. *Ausmarsch*, DSB, II (germanism ieșit din uz); Frâncu, *E.G.-A.*);
- avand-gardă*, s.f. „avangardă, pluton de cercetare”, p. 243; var. *avantgardă*, p. 168 (< germ. *Avantgarde* < fr. *avant-garde*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- avanzirui*, *a* ~, vb. „a avansa în grad”, p. 219; p.s. *avanziruiră*, p. 278 (< germ. *avancieren* cu sufixul *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*; DSB, II);
- băirăctar*, s.m. „stegar”; „în Balcani, între altele la albanezi, steagurile se numeau *bairakuri*, după cum și unele steaguri de lefegii străini, probabil sud-dunăreni, eventual arnăuți angajați în principate s-au numit astfel”⁷, glosar; var. *bărăictar*, p. 180 (< cf. tc. *bairak* „steag” + *-tar*);
- bătaie*, s.f. „(pop.) luptă de proporții între două forțe armate; bătălie; război”, glosar (< lat. *batt[ua]lia*, NODEX), LM înregistrează forma *bătaie*;
- batailon*, s.m., „corp de trupe de infanterie, escadron”, p. 196, var. *batalion*, s.m., p. 197 (1703) (< germ. *Bataillon*, Frâncu, *E.G.-A.*, cf. DSB, III); *batalion* este atestat din 1703 la Nicolae Costin (< poloneză *bataljon* < it. *battaglione*, cf. DÎLRLRV)⁸, LM înregistrează forma *batalion*;
- baterie*, s.f. „subunitate de artilerie”, p. 163, 278; var. *paterie*, p. 235, provenită prin desonorizarea lui *b*, cf. Frâncu (< germ. *Batterie* < fr. *batterie*, Frâncu, *E.G.-A.*); LM înregistrează forma *baterie*;
- bedecung*, s.n. „(: pază)”, p. 178, „escortă, acoperire”, p. 168, 177, 178 (< germ. *Bedeckung*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *pază*; în graiul actual se păstrează *decung*, s.n. „tranșeu, șanț, adăpost în pământ”, cf. DRCG;
- belagherui*, *a* ~, vb. „a asedia”, p. 174, 181; *a belingheri*, în graiul bănățean actual, poate fi reflex al lui *belagherui*: *am belingherit-o* „am încurcat-o” (< germ. *belagern*, cu sufixul *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *asedia*;

⁷ *Istoria militară a poporului român*, vol. III, București, Editura Militară, 1987, p. 361.

⁸ Prezența în text a celor două forme indică faptul că Stoica de Hațeg cunoștea și varianta literară din Moldova și nu se mulțumea să preia termenii numai din germană, ci, atunci când avea echivalent în română, nu ezita să îl folosească.

- besațung*, s.n. „garnizoană, trupe de ocupație”, p. 156 (< germ. *Besatzung*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- bihsmaher*, s.m. „armurier”, glosar; are în componență *mahăr*, s.m. „persoană aflată într-un post sau într-o funcție în raport cu cele din subordinea sa; șef” (< germ. *Macher*, NODEX);
- bimbașă*, s.m. „căpetenie de haiduci” / **SH**, p. 308 (< cf. *bimbașa* „maior, comandant de batalion” < tc. *bin* „mic” + *baș* (*i*), *bașa* „cap, căpetenie”, Skok, I, p. 151);
- blezirit*, *bleziruit*, adj. și s.m. „rănit”, p. 166, 164, 241; var. fonetică: *plezirt*, *pleziruit*; pl. *plezirți*, p. 216, 218 (< germ. *Blessiert* „rănit” din vb. *blessieren* „a răni”, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *rănit de război*;
- blezirui*, *a ~*, vb. „a răni”, p. 272 (< germ. *blesieren*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- blezură*, s.f. „rană”, p. 136; „*blezure* de moarte”, p. 136; var. fonetică *plezură*, p. 254 (< germ. *Blessur*, -en, Frâncu, *E.G.-A.*);
- blocadă*, s.f. „sistem de măsuri (politice, economice, militare), aplicat față de un stat sau de un oraș cu scopul de a-l izola de lumea înconjurătoare, silindu-l să accepte anumite condiții”, Frâncu, *E.G.-A.*; var. *plocală*, p. 175 (< germ. *Blockade*, Frâncu, *E.G.-A.*, NODEX), LM înregistrează forma *blocadă*;
- blochirui*, *a ~*, vb. „a bloca, a asedia”; var. fonetică *plochirui* „(: încungiurără)”, p. 277; *plochiruit*, part., p. 283 (< germ. *blockiren*, cu sufixul -ui, Frâncu, *E.G.-A.*);
- bombă*, s.f. „bombă, ghiulea, proiectil”, p. 154, 168; var. *boambă*, p. 164, 176, „find în cort la fruștuc, o *boambă* turcească masa cu fruștucu i-au răsturnat”, p. 278 (1694) (< germ. *Bombe* < fr. *bombe*, Frâncu, *E.G.-A.*, DSB IV);
- bombardă*, s.f. „mașină de război care aruncă pietre, bombe”, p. 245, 110, 119 (< germ. *Bombarde*, DSB IV; Frâncu, *E.G.-A.*);
- bombardi*, *a ~*, vb. „a bombardă”, p. 277, 238, 280; (deriv. din *bombardă*, DSB IV); var.: *bombardirui*, p. 278 (< germ. *bombardiren*, Frâncu, *E.G.-A.*, DSB IV); var. *bombarda*, p. 296; „vro două cease s-au *bombarda*”, p. 296;
- bombardiment*, s.n. „bombardament, bombardare asupra unui obiectiv”, p. 168, 180 (< germ. *Bombardement* < fr. *bombardement*, Frâncu, *E.G.-A.*; menționat și în DSB IV);
- bomben-șif*, s.n. „vas înarmat cu tunuri”, p. 300 (< germ. *Bombenschiff*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- brigadă*, s.f. „corp de trupe alcătuit din două regimente din aceeași armă”, p. 179, 227; pl. *brigade*, p. 179 (< germ. *Brigade*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *brigadă*;

- brigadir*, s.m. „general, comandant de brigadă”, p. 227, 293 (1715) (< germ. *Brigadier* < fr. *brigadier*, Frâncu, *E.G.-A.*; < fr. *brigadier*, DÎLRLRV);
- buruntie*, s.f. „(:salva gvardie)”, „act de scutire de obligații fiscale militare” / **SH**, p. 176, 251 (etim. neprecizată, DSB IV; neconsemnat în alte dicționare);
- cadet*, s.m. „elev al unei școli militare”, p. 197 (< germ. *Kadett* < fr. *cadet*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *cadet*;
- caliber*, s.n. „diametru interior al țevei unei arme de foc, ~ul unui tun, ~ul unui revolver”, „canoane de tare *caliber*”, p. 135; alăturarea cu adjectivul *tare* arată că neologismul era recent intrat în limbă; în prezent lui *calibru* i se alătură adj. *mare* (< germ. *Kaliber* < fr. *caliber*, Frâncu, *E.G.-A.*; DEX, NODEX dau ca etimologie: fr. *calibre*), LM înregistrează forma *calibru*;
- câmpi*, *a se ~*, vb. „a se așeza în tabără” / **SH**, p. 286, 302 (< *câmp* + suf. *-i*, MDA);
- canon*, s.n. „tun”, p. 175, 177, 179; *canoane* (pl.), p. 179; vezi și *tun*, p. 137 (< germ. *Kanone*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- canoner*, s.m. „tunar”; pl. *canoneri*, p. 245, *canoneari*, p. „cu canonearii foc să vearse”, p. 239 (1715, cf. DLRLV) (< germ. *Kanonier*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- capelmaistor*, s.m. „capelmaistru”, p. 248; var. *capelmaisteru*, p. 264 (< germ. *Kapellmeister*, Frâncu, *E.G.-A.*; influențat de băn. *maistor* „maistru” < scr. *majstor*)
- căpeneag*, s.n. „(Banat, Transilvania) manta militară; manta de ploaie”, p. 241, Todoran; pl. *căpenegele*; (< tc. *kepenek*, mg. *köpenyeg*, MDA); termenul este consemnat și în graiurile din Muntenia, cu sensul de „lemnărie, schelet de lemn care susține acoperișul casei; cămașă țărănească” (Gl. Munt.)
- căpitan*, s.m. „ofițer cu grad inferior celui de maior”, p. 278, 279, 285; vezi și *hauptman* / **CDL**, „pedestraș la Măritul Regiment al Excelenții Sale sub comanda Domnului *Capetan* N. N.”, p. 54 (1563, cf. DÎLRLRV) (< lat. med. *capitan(e)us*, Frâncu, *E.G.-A.*; < it. *capitano*, < rus. *kapitän*, NODEX);
- capitulație*, s.f. „capitulare”, p. 180, 247, 303; var. *capitulațion*, p. 168 (< germ. *Kapitulation* < fr. *capitulation*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *capitulare*;
- capitului*, *a ~*, vb. „a capitula”, p. 178; p.s. *capituluiră*, p. 178, 315 (< germ. *kapitulieren*, cu suf. *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- cârgelii*, s.m., pl. „(înv.) om viteaz; tâlhar într-o bandă”, p. 296. 297 (< tc. *kirçali*, DLR);

- cartaș*, s.n. „mitralii, cartușe”, pl. *cartașe, cartace*, p. 176, 178; vezi și *patroană* (< fr. *cartouche*, NODEX);
- caschetă*, s.f. „caschetă militară”, p. 245; var. fonetică *cașchete*, p. 246 (< germ. *Kaskett* < fr. *casquette*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- casernă*, s.f. „cazarmă; clădire sau ansamblu de clădiri și instalații în care sunt cazate unitățile militare”, p. 199, 257; var. *cazernă*, p. 260, *casarnă*, p. 173; pl. *caserne*, p. 175; (1736) (< germ. *Kaserne* < fr. *caserne*, Frâncu, *E.G.-A.*; în text nu apare forma *cazarmă* care ar presupune un etimon rusesc < rus. *kazarma*, NODEX), LM înregistrează forma *cazarmă*;
- catană*, s.f. „(reg.) persoană care își îndeplinește serviciul militar sau care face parte din armată; soldat; ostaș”, p. 192; *cătană*, p. 65 / **CDL**, „Scrisoare de rugăciune, prin carea tatăl cere de la Generalul slobozenie fiului său din *cătane*”, p. 54 (< mg. *katona*, NODEX);
- cavalerie*, s.f. „(: călărime)”, p. 119, 177, 256 (1715) (< germ. *Kavallerie* < it. *cavalleria*, C. Frâncu remarcă faptul că în DLRM nu este menționată și etimologia germană a cuvântului, ci numai poloneză, rusească⁹);
- cazamată*, s.f. „întăritură, fort”, p. 260; *casamate, casemate*, s.f., p. 279 (< germ. *Kasematte* < fr. *casemate*, Frâncu, *E.G.-A.*; DEX: < fr. *casemate*, germ. *Kasematte*);
- chirasu*, s.n. „(: coifu)”, deși sensul din dicționar este altul: „(ist.) pieptar din plăci de metal, care se îmbrăca pentru a proteja pieptul și spatele luptătorului; platoșă”, p. 128 (< fr. *cuirasse*, NODEX); vezi și: *helm*, s.n. „coif”, p. 240; *clăbețele de fer*, p. 249; autorul explică un termen prin altul și invers, *coif = chiras*; *chiras = coif*, vezi și *chivără*;
- chivără*, s.f. „(înv.) acoperământ pentru cap în formă de chipiu înalt, purtat de ostașii anumitor unități militare”, p. 196 (< rus. *kiver*, NODEX);
- cohortă*, s.f. „(în armata romană) unitate de infanterie, egală cu a zecea parte dintr-o legiune”, p. 57 (< lat. *cohors, -tis*);
- coif*, s.n. „(: chirasu)”, „(înv.) acoperământ de metal pentru protecția capului în timpul luptei”, p. 126 (< lat. *cofea*, NODEX);
- colon, coloane*, s.n. (: în două taberi despărțită) „formație a trupelor dispuse în adâncime”, p. 178 (< fr. *colonne*, NODEX);
- colonel*, s.m. „grad de ofițer superior, între locotenent-colonel și general”; în compusul *viți-colonel*, p. 306 (1725) (< fr. *colonel*, NODEX); vezi și *polcovnic, oberster*;
- comandă*, s.f. „funcție de conducere militară; în textele studiate de noi are numai sens de autoritate militară superioară”, în compusul *obercomandă*, p. 80, 81; / **CDL**, „Dintre patru feciori, carii i-am avut,

⁹ C. Frâncu, *Elemente germane (austriece)* (I), p. 121.

- cel mai tânăr anume N. N. se află acum ca pedestraș la Măritul Regiment al Excelenții Sale sub *comanda* Domnului Capetan. N. N.”, p. 54 (< lat. med. *commanda*, -ae, Frâncu, *Neologisme juridico-administrative*, I, p. 314);
- comandant*, s.m. „conducător al unei unități militare”, p. 175 (1682) (< germ. *Kommandant* < lat. med. *commandant*, Frâncu, *E.G.-A.*; DEX dă ca etimon numai < fr. *commandant*);
- comandir*, s.m. „comandant”, p. 303, 306, 311; compuse: *laintnant-comandir*, p. 317, *comandir-gheneral*, p. 212 (< germ. *Kommandier*, Frâncu, *E.G.-A.*; DEX prezintă ca etimon numai rus. *komandir*; în DÎLRLRV este atestat numai *comandant* < lat. med. *commandans*, -tis) (1682) *comandirender*, s.m. „comandant” (< germ. *Kommandirender*, sintagma *Kommandirender General*, Frâncu, *E.G.-A.*), prezent în sintagma *comandirendergheneral*, s.m. „general comandant”, p. 182, 190, 203;
- comando*, s.n. „comandă, conducere”, p. 266; sintagma *cantons-comando*, p. 266 (< germ. *Kommando*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- comisariu*, s.m. „comandant militar”, p. 224, 227 (1715) (< germ. *Kommisar* < lat. med. *commisarius*, Frâncu, *E.G.-A.*); vezi și: *crigs-comisariu*;
- companie*, s.f. „subunitate militară” (1656) (< germ. *Kompanie*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- conscriptie*, s.f. „recrutare (condiționată), înrolare” / **SH**, p. 197; *conscripti* / **SH**, p. 203 (< germ. *Konscription* < lat. *conscriptio*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- cor*, s.n. „(: oaste)”, „corp de armată”, p. 135, 232 (< germ. *Chor*, DLR); var. *corp*, p. 249 (< germ. *Korps*, Frâncu, *E.G.-A.*); compuse: *aucsiliar-cor*, s.n. „corp de armată auxiliar”, p. 307; *rezerve-cor* „corp de rezervă”, p. 163;
- cordon*, s.n. „șir de posturi militare însărcinate cu paza graniței”, p. 197, 198 (< germ. *Kordon*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- corpral*, s.m. „caporali; grad militar imediat inferior celui de sergent”, p. 185; (< fr. *caporal*, DEX; NODEX; Stoica de Hațeg folosește forma *corpral*, pentru a-l apropia de rădăcina de origine germ. *cor*, care are și alți compuși: *aucsiliar-cor*, *rezerve-cor*), compus: *șanț-corpral*, p. 257;
- crig*, s.n. „război” (< germ. *Krieg*, Frâncu, *E.G.-A.*), folosit de Stoica de Hațeg numai în compuse;
- crigs-articule*, s.n. „scurt regulament ostășesc, militar” (< germ. *Krigsartikel*, Frâncu, *E.G.-A.*); *articulile*, p. 224;
- crigs-comisariu*, s.m. „ofițer de intendență, comisar de război”, glosar (vezi *comisariu*);

- crigs-patenta*, s.f. „(: manifestul)”, p. 232; (< germ. *Krieg* „război” + *patentă* < germ. *Patent* „(înv.) act prin care se consemna dreptul de exercitare a comerțului sau a unei profesii libere”, DEX), vezi și *manifest*, p. 305;
- crigs-rat*, s.n. „consiliu de război”, p. 157 (< germ. *Krigsrat*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- crigssif*, *crigs-șife*, s.n. „vase de război”, p. 168, p. 300 (< germ. *Kriegschiff*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- cuplă*, s.f. „(: cureaua sabiei)”, p. 201 „centură, curea”, p. 200 (< germ. *Kupplung* „cuplare”, Frâncu, *E.G.-A.*), vezi și *port-epée*, LM înregistrează forma *centură*;
- cvarer*, s.n. „careu; trupă dispusă în formă de pătrat pentru a putea respinge atacul inamicului din patru părți”, glosar, var. *careăe* (< fr. *carré*, NODEX);
- cvartir*, s.n. „cartier general, încartiruire, tabără; locuință temporară a unui grup de oameni în trecere pe undeva; locul unde cineva își așează locuința”, p. 183, 146, pl. *cvartire*, p. 169, 197, 207, 286 (< germ. *Quartier*, Frâncu, *E.G.-A.*; DEX dă numai etimologia < rus. *kvartira*); în compusul: *vinter-cvartir*, s.n. „cantonament de iarnă”, p. 281; *haupt-cvartir*, s.n. „cartier general”, p. 233, 251, *hauptcvartir*, p. 163, 242, 250 (< germ. *Hauptquartier*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *cartier general*;
- defelirui*, *a ~*, vb. „a defila”, p. 163 (< germ. *defilieren* cu suf. *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- defendirui*, *a ~*, vb. „a apăra”, p. 99 (< germ. *defendieren* + suf. *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- defenzion*, s.f. „apărare”; (< germ. *Defenzion*, Frâncu, *E.G.-A.*), în compusul: *defenzions-divizion*, s.f. „divizie de apărare”, p. 230;
- degen*, s.n. „sabie, spadă”; *sabia* „(: degen)”, p. 246 (< germ. *Degen*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *spadă*;
- detajământ*, s.n., „grup de oameni conduși de un șef, care au scopuri comune și îndeplinesc o acțiune comună; grup de militari reuniți pentru a îndeplini o misiune specială”, p. 174; (< germ. *Detachment*, Frâncu, *E.G.-A.*, < fr. *détachement*, NODEX), varianta *detageament*, p. 164; *detajământ* „(: o bună trupă)”, p. 152; *detajămente* „(: trupe mici)”, p. 174;
- detona*, *a ~*, vb. „a detona, declanșa, a produce detonație”, p. 177; „ca forpostele împărăteștilor să le detoane”, p. 177 (< fr. *détoner*, DEX, NODEX);
- dezertari*, s.f. „dezertări; faptul de a dezerta”, p. 198 (< forma lungă a lui *dezerta* < fr. *désertar*, DEX);
- dezertor*, s.m. „militar care a dezertat”, p. 166 (< fr. *déserteur*, NODEX);

- discreție*, s.f. „capitulare fără condiții” / **SH**, p. 166, „ceru în *discreție* a să preda” / **SH**, p. 166 (1729-1730) (< germ. *Discretion* < lat. med. *discretio*, -onis, Frâncu, E.G.-A.)
- disziplin*, s.n. „disciplină, ordine”, p. 180, 181 (< germ. *Disziplin*, Frâncu, E.G.-A.), LM înregistrează forma *disciplină*;
- divizion*, s.n. „divizie militară”, p. 237, 240, 246; compus: *defenzions-divizion*, s.f. „divizie de apărare”, p. 230; *divizionul* dragonilor”, p. 237 (< germ. *Division*, Frâncu, E.G.-A.), LM înregistrează forma *divizie*;
- dolamă*, s.f. „(înv.) tunică, mantie; haină lungă, de obicei îmblănită, purtată în trecut de țărani” (l-am inclus la termeni militari deoarece din context reiese că *dulama* era obiect de vestimentație și pentru soldați), p. 208, 214 (< tc. *dolama*, DEX, NODEX);
- drabanți*, s.m. „mil. înv. (în Moldova și în Muntenia) corp de ostași pedestri, care primeau leafă”, p. 185 (< mg. *darabant*, NODEX);
- efecte*, s.n. „îmbrăcăminte, efecte militare”, 178 (< germ. *Effekten*, Frâncu, E.G.-A.);
- execuție*, s.f. „aducere la îndeplinire a unei sentințe de condamnare la moarte”, p. 220 (< lat. *executio*, -onis, MDA, NODEX)
- exerțir*, s.n. „instrucție militară; instruire a militarilor în vederea însușirii artei militare”, glosar (< germ. *Exerzier*, DGR; în norma unică s-a impus forma *exercițiu* < fr. *exercice*, lat. *exercitium*, NODEX), LM înregistrează forma *exercițiu*;
- faer*, s.n. „foc (comandă militară)”, p. 190, 243 (< germ. *Feuer*, Frâncu, E.G.-A.);
- feld*, s.n., „câmp de bătălie (la Stoica de Hațeg)”, apare în text în numeroase compuse (< germ. *Feld*, Frâncu, E.G.-A.);
- feld-artt*, s.m. „medic militar”, p. 234 (< germ. *Feld* „câmp de bătălie” + *Arzt* „medic”, Frâncu, E.G.-A., DGR);
- feld-canțelarie*, s.f. „cancelarie militară”, glosar (< germ. *Feld* „câmp de bătălie” + *canțelarie* < it. *cancellaria*, DEX, NODEX; în germ. „cancelarie” se spune *Kanzelei*, DGR);
- feldcaplan*, s.m. „preot, diacon militar”, p. 61; *feld-capelan*, p. 225, 234, 242 (< germ. *Feld* „câmp de bătălie” + *caplan* < germ. *Kaplan*, DGR; DEX, NODEX consemnează numai < it. *cappellano*);
- feldceri*, s.m. „infirmieri”, p. 263 (< germ. *Feldscherer*, NODEX);
- feld-dienst*, s.n. „serviciu de campanie”, p. 228 (< germ. *Felddienst*, Frâncu, E.G.-A.);
- feld-lagher*, s.n. „tabără de campanie”, p. 233 (< germ. *Feldlager*, Frâncu, E.G.-A.);
- feldmarșal* „mareșal”, p. 121, 129, 181, 202, 267; var. fonetică *feld-mareșal*, p. 232 (< germ. *Feldmarschall*, Frâncu, E.G.-A.);

- feld-pater*, s.m. „preot militar”, p. 227, 259 (< germ. *Feldpater*, Frâncu, *E.G.-A.*); vezi și *feld-caplan*, p. 225;
- feld-posta*, s.f. „poșta militară”, p. 281, 288 (< germ. *Feldpost*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- feldțaiig-maister*, s.m. „general de artilerie, mareșal”, p. 271; „general *feldțaiig-maister*”, p. 271;
- feldvebel*, s.m. „plutonier”, p. 213, 214 (< germ. *Feldwebel*, „idem”, DGR);
- fenric*, s.m. „stegar”, p. 178; *fenrihu*, p. 179, 187, 219; (< germ. *Fähnrich* „stegar, absolvent al primului an de școală militară; sublocotenent”, DGR) vezi și *bărăictar* (nu figurează în dicționare);
- festung*, s.n. „întăritură, fortăreață”, glosar (< germ. *Festung*, Frâncu, *E.G.-A.*); compuse: *festungs-comandant* „comandant de cetate”, p. 288 (< germ. *Festungskommandant* „idem”, DGR);
- festungs-verc*, pl. *festungs-verche*, s.n. „lucrări (sistem) de fortificații”, p. 159 (< germ. *Festungswerk*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- figher-adiutant*, s.m. „adjutant al suveranului”, p. 189 (< germ. *Führeradjutant*); *gheneral adiutant*, p. 60;
- flotă*, s.f. „totalitate a navelor fluviale, maritime sau aeriene de care dispune un stat”, p. 66 (< fr. *flotte*, NODEX, DEX);
- flotilă*, s.f. „flotilă”, p. 155, 157, 174; vezi și *armandie* (< germ. *Flottille*, Frâncu, *E.G.-A.*; DEX dă numai < fr. *flottile*);
- forpost*, s.n. „avanpost”, p. 177, 178; pl. *forpostele*, p. 236, 271; var. *forpostă*, s.f., p. 281, 259 (< germ. *Vorposten*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *avanpost*;
- forrat*, s.n. „provizie”, glosar (< germ. *Vorrat*, DGR);
- fort*, s.n. „construcție de fortificație în formă de poligon, care face parte dintr-un sistem de întărituri, destinată apărării unui centru important sau a unei linii strategice”, p. 176; „șurm tare asupra *fortului* vrând a da, înțrără”, p. 176 (< fr. *fort*, NODEX);
- fraivilig*, s.m. „voluntar”, pl. *fraivilighi* / **SH**, p. 157; vezi și *fraicor*; *frai-volonteari*, p. 154 (< germ. *Freiwillige*, Frâncu, *E.G.-A.*)
- furir*, s.m. „furier”, p. 198, 219, 264 (< germ. *Furier*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *furier*;
- furișif*, s.m. „ordonanță, furier”, p. 264 (< germ. *Furierschütz*); var. *furir*, p. 198;
- gaizeli*, s.m. „ostateci”, glosar (< germ. *Giesel* „ostatic”, DGR);
- garnizon*, s.n. „garnizoană”, p. 156, 174, 197, 267 (< germ. *Garnison*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- ghemainer*, s.m., adj. „soldat simplu, fără grad, de rând”, p. 197, 246; „soldatul *ghemainer*”, p. 168 (< germ. *Gemeine*, Frâncu, *E.G.-A.*);

- ghemii*, s.m. „ostași turci mateloți”, glosar (nu figurează în dicționare, probabil derivat de la *ghimie* „ambarcațiune, vas” < tc. *gemi*, cf. TDRG, deși în acest dicționar corespondentul cuvântului în discuție are varianta *ghimigiu* < tc. *gemici*; forma *ghemii* din *Cronica Banatului* poate proveni din derivarea regresivă a lui *ghimigiu* sau prin derivare pe teren românesc de la *ghimie*);
- gheneral greț-inspector*, s.m. „inspector de graniță”, p. 304 (< germ. *Grenzinspektor*); var.: *greț-inspector*, p. 200, *inspectoru*, p. 200;
- gheneral*, s.m. „general”, p. 162; în majoritatea întrebunțărilor face parte dintr-un substantiv compus / **CDL**, „de înalt gen născute Domnule General”, p. 54 (1600) (< germ. *General* < lat. *generalis*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- gheneral-adiutantu*, s.m. „general aghiotant”, p.180, 60 (< germ. *Generaladiutant*);
- gheneralisim*, s.m. „corpul generalilor”, p. 167 (< germ. *Generalissimus*, < fr. *généralissime*, Frâncu, *E.G.-A.*, DGR);
- gheneralitet*, s.n. „corpul generalilor”, p. 279; s. colectiv „generalii”, p. 287 (< germ. *Generalität*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- gheneral-ștab*, s.m. „stat major”, p. 268 (< germ. *Generalstab*, DGR);
- glidă*, s.f. „șir, rând, front”, p. 179, 198, 201 (< germ. *Glied*, Frâncu, *E.G.-A.*); apare și în compusul *glider-bad* (< germ. *Gliderbad*);
- granată*, s.f. „grenadă”, p. 162 (1720-1740) (< germ. *Granate*, Frâncu, *E.G.-A.*, etimologia germană nu este menționată în DLRV, doar < fr. *grenade*), LM înregistrează forma *grenadă*;
- granatir*, s.m. „soldat înarmat cu grenadă”, p. 162 (< germ. *Granadier*, *Granatier*, fr. *grenadier*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- greț*, s.n. „graniță” (< germ. *Grenze*, Frâncu, *E.G.-A.*), în compusul *greț-inspector*, p. 200, 202, 203 (< germ. *Grenzinspektor*); var. *graniță*, s.f., p. 177, 230;
- grețer*, s.m. „grănicer”, p. 208; *greț-inspector*, p. 200 (< germ. *Grenzer*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *grănicer*;
- gujman*, s.n. „căciulă turcească; căciulă de samur cu fundul alb (pentru domnitori și beizadele) sau cu fundul roșu (pentru boieri); căciulă turcească”, p. 181 (< tc. *güğemîn*, DLR; nu figurează în DEX, NODEX, DLRLV);
- haiduci*, s.m. „(: militari)”, p. 206; *haiduci*, s.m. „(în trecut) ostași din infanteria maghiară; pedestraș angajat cu plată într-o armată străină”, p. 206. Această categorie de ostași sunt întâlniți în Țara Românească și Transilvania în secolele al XVI-XVII-lea și începutul celui de-al XVIII-lea, mai ales la frontierele Partiumului cu Imperiul Habsburgic

- și pașalâcul de la Buda (1686)¹⁰ (< sb., bulg. *hajduk*, mg. *hajdu*, NODEX);
- halb*, interj., „jumătate”, numai în comenzile militare *halb-lings*, [la stânga!] „întoarcere jumătate la stânga”, p. 240 (< germ. *halblinks*, *links* „stânga”, Frâncu, *E.G.-A.*); *halb-recț-marș*, [la dreapta!] „jumătate la dreapta”, p. 225 (< germ. *halbrechts*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- halt*, interj. „stai!, oprește!”, p. 227, 269 (< germ. *halt!*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- halt*, s.n. „popas”, p. 142, 225; „*halt* făcură”, p. 142 (< germ. *halt*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *haltă*;
- haradie*, s.f. „paradă”, p. 200 (nu figurează în dicționare), LM înregistrează forma *paradă (militară)*;
- harambașă*, s.m. „căpetenie de hoți sau de haiduci”, p. 177; variantele: *harambaș*, *hărămbaș*, Todoran (< tc. *haram-basi*, DEX; < scr. (*h*)*arambaša*, DSB, II, *apud* Gămulescu, E. S. 139);
- haubiță*, s.f. „obuze”, p. 278, *haubițe*, p. 297 (< germ. *Haubitze*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- haupt*, s.m. „șef, căpetenie”, apare în compusele: *haupt-cvartir*, *haupt-festung*, *hauptman* (< germ. *Haupt*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- haupt-cvartir*, s.n. „cartier general”, p. 233, 251, *hauptcvartir*, p. 163, 242, 250 (< germ. *Hauptquartier*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- haupt-festung*, s.n. „fortăreață principală”, p. 165 (< germ. *Hauptfestung*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- hauptman*, s.m. „căpitan”, „Pre Știucă îndată *hauptman*, iară pre Trocan laitnant îl avanziruiră”, p. 278 (< germ. *Hauptmann*, Frâncu, *E.G.-A.*); vezi și *căpitan* (mai frecvent utilizat);
- hauz-arest*, s.n. „consemnare”, p. 237 (< germ. *Hausarrest*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- helm*, s.n. „coif”, p. 129, 240; vezi și *chirasu*, *coif* (< germ. *Helm*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- hof-comision*, s.n. „comisie aulică”, p. 184, 203;
- hofcrigs-comisar*, s.n. „comisar aulic de război”, glosar (< *Hofkriegskomissar*);
- hofcrigs-rat*, s.n. „consiliu aulic de război”, glosar (< germ. *Hofkriegsrat* „consiliu de război aulic (în Austria)”, DGR);
- hornverc*, s.n. „fortificație exterioară”, glosar (< germ. *Hornwerk*);
- husar*, s.m. „(în armata țaristă, în armatele unor state) ostaș dintr-un corp de cavalerie”, p. 168, 239; vezi și *răitar* (< mg. *huszár*, NODEX);
- ianiciari*, s.m. „(ist.) ostaș care făcea parte din corpul de elită al infanteriei turcești”, p. 180 (< tc. *yeniçeri*, NODEX);

¹⁰ *Istoria militară a poporului român*, vol. III, p. 346.

- ibraiter*, s.m. „?”, „... 6 plăiași armați, cu șild în chivără, carii pre rând, câte doi, cu un *ibraiter*, sus în plai patrolesc”, p. 196 (nu figurează în dicționare, MDA atestă s. *ibra* „acord scris” < *ibra*; mai degrabă, cf. *Reiter*);
- imbrohhor*, s.m. „comis, trimis al sultanului în Țările Române, cu înalte misiuni politice”, glosar; în compusul: *aga imbrohhor*, p. 302 (vezi și *agă*) (< tc. *imbrohhor*, DEX);
- indult*, s.n. „permisiune; (azi) termen defînind îngăduința care se acordă unei nave de comerț aparținând unui stat beligerant, aflată la începutul ostilităților într-un port inamic sau în apele teritoriale ale acestuia, pentru a le părăsi” conf. LM, p. 162 (< germ. *Indult* „indulgență, toleranță; (mil.) indult, toleranța plecării din posturi a vaselor inamice după încetarea războiului”; < fr. *indult*, lat. *indultum*, DEX), LM înregistrează această formă;
- infanterie*, s.f. „partea a armatei care duce lupta pe jos”, p. 174 (1715) (< germ. *Infanterie* < fr. *infanterie*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- instrucție*, s.f. „instruire”; „*instrucția* de oaste căpătând”, p. 230 (< germ. *Instruktion* < lat. med. *instructio*, *-onis*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- înțâpa*, a ~, vb. „a trage în țeapă (nuanță netrecută în DEX)”, 261; „Ci aceea nu cutează a meârge, că-i *înțapă*”, p. 261 (< pref. *în* + *țeapă*, DEX, NODEX);
- invalid*, s.m. „invalid”, 199, pl. *invalidi*, p. 197 (< germ. *Invalide* < lat. med. *invalidus*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- invaliden-hauz*, s.n. „cămin de invalizi”, p. 207 (< germ. *Invalidenhaus*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- lagher*, s.n. „tabără militară”, p.177, 68, 274; pl. *lagherile*, p. 275; vezi și *feld-lagher*, p. 233 / **CDL**, „Scrisóre de Prietenie iarăș la acelu în *lagher*”, p. 147 (< germ. *Lager*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *lagăr* (*militar*); *tabără militară*;
- laibvahe*, s.m. „(: păzitorii lui)”, „gardă personală”, p. 163 (< germ. *Leibwache*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- laitnant*, s.m. „locotenent”, p. 180; vezi și *porucic* (1715) (< germ. *Laitnant* < fr. *lieutenant*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *locotenent*;
- lauf-faer*, s.n. „tir neîntrerupt”, p. 267, 276 (< germ. *Lauffeuer*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- leghion*, s.n. „legiune”, p. 57, 59; „iligonele, adecă *leghionele*, reghimentele”, p. 59 (< germ. *Legion* < lat. med. *legio*, *-onis*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- liberlirui*, a ~, vb. „(: slovozi)”, „a elibera”, p. 88 (< germ. *liberieren*, cu suf. *-ui* și *l* provenit din *r*, Frâncu, *E.G.-A.*);

- linien-şifs*, s.n. „vase de linie”, p. 300 (< germ. *Linienschiff*, Frâncu, *E.G.-A.*);
 LM înregistrează forma *baricadă*;
- lozung*, s.n. „parolă, cuvânt de ordine”, p. 226 (< germ. *Losung* „parolă”),
 LM înregistrează forma *parolă*;
- luft-pihsen*, s.f. „flintă”, p. 242; var. *luft-bihse*, *luftbicse*, p. 270 (nu figurează în dicționare; < germ. *Luptbiese?*, *Luftbückse?*, *Luftbicse?*);
- maior*, s.m. „ofițer superior, mai mare în grad decât căpitanul și inferior locotenent-colonelului”, p. 61, 197; derivat rom. *maioriță* „soția maiorului”, p. 292; vezi și *ofițir*, s.m., p. 61 (1715) (< germ. *Major* < lat. *maior*, *-oris*, NODEX, Frâncu, *E.G.-A.*; < rus. *maior*, NODEX);
- mamaliugh*, s.m. „mameluci; soldat de cavalerie din corpul de gardă al sultanilor egipteni; soldat din escadronul gărzii imperiale franceze”, p. 299 (< fr. *mamelouk*, DEX, NODEX);
- manaf*, *-i*, s.m., „(înv.) cârjaliu; ostaș otoman”, p. 239 (< de la numele unui rebel turc *Manah [Ibraim]*; < cf. bg. *manaf*, DLR; nu figurează în DEX, NODEX, DLRLV);
- mandel*, s.n. „grupă, formațiune”, p. 197; (< germ. *Mandel* „măsură de numărăat 15-16 BUCĂȚI);
- marș*, interj. „pleacă!”, p. 224, 259 (< germ. *march!*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- marș*, s.n. „mers, marș”, p. 224, 225, 245 (< germ. *March*, Frâncu, *E.G.-A.*);
 compuse: *aus-marș*, s.n. „pornire de marș”, p. 225 (< germ. *Ausmarch*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- marșal*, s.m. „(: arhistratig)”, „mareșal”, p. 68, 126; compus: *feldmarșal*, p. 154; vezi și *feldțraig-maister*, p. 271 (< germ. *Marschall*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- marșelui*, *a ~*, vb. „a mărșălui”, p. 177; var. *mărșui*, *a ~*, p. 298, *marșui*, *~*, p. 298, *marșirui*, *a ~*, p. 237, *marjelui*, *a ~*; vezi și *mergălui*, p. 177 (< germ. *Marschieren* cu suf. *-ui*, *-lui*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- masacri*, *a ~*, „a masacra”, p. 105, 115, 245 (< germ. *massakrieren*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- matrozi*, s.m. „persoană care face parte din echipajul unei nave maritime; marinar; matelot”, p. 300 (< germ. *Matrose*, rus. *matros*, NODEX);
- meidan*, s.n. „câmp de luptă (DEX nu cuprinde sensul acesta); teren deschis, teren viran situat în interiorul sau la marginea unei localități”, glosar (< tc. *meydan*, *maydan*, NODEX, DEX);
- meldui*, *a se ~*, vb. „a ieși la raport, a raporta”, p. 223, Todoran; var. *meltui*, p. 223 (< germ. *melden*, MDA);
- mergălui*, *a ~*, vb. „a merge; mărșălui”, p. 177; vezi și *a marșelui* (< *merge* (< lat. *mergere*) + suf. *-ălui*, prin contaminare de la *marșelui*);

- merzere*, s.n. „mortiere; tun de calibru mare, cu țeavă scurtă, cu traiectoria foarte curbata, folosit pentru a atinge ținta din spatele unui obstacol”, glosar (< germ. *Mörser* „idem”, DRG);
- militări*, a ~, vb. „a militariza”, p. 60, „veni de-a *militări*”, p. 60; „Apoi de-a *militări* Panciova, Clisura, Halmăju și Timișu, umblai cu el”, p. 60; „Caransebeșu să *militări*”, p. 219 (< derivare regresivă de la *militărie*);
- militari*, s.m. „(: haiduci)”, p. 206 (< germ. *Militär*, DEX, NODEX; etimologie multiplă: fr. *militaire*, lat. *militaris*);
- montirui*, a ~ vb. „a echipa, a face uniforme militare”, p. 254, *mondirui*, p. 200; vezi și *uniformirui*, a se ~ vb. „a îmbrăca uniforma”, p. 250 (< germ. *montieren*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- montur*, s.n. „echipament, uniformă militară”, p. 197; var. *mondur*, p. 197, *mondure*, p. 231 (< germ. *Montur*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- muniție*, s.f. „muniție”, p. 158, 162; var. *munițion*, s.n., p. 174 (< germ. *Munition*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- mușcătări*, s.m. „infanterist, mușchetari”, p. 175; variantele: *mușchetir*, p. 245, *mușcătir*, p. 275 (< germ. *Musketier*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- mușchetă*, s.f. „flintă, muschetă”, p. 162, 243 (< germ. *Muskete*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- muștrung*, s.n. „trecere în revistă a unei unități militare”; var. *muștră*, s.f., glosar; „Acum Papila cu comisarii revizia-mustrungu făcură și toată trupa...”, p. 233 (< germ. *Musterung*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- nefiri*, s.m. „ostași creștini în oastea turcească”, p. 268 (varianta lui *nefer* < tc. *nefer*);
- oaste*, s.f. „armată”, p. 176; „Pașii nu-i da a sta la magazine, ci cu *oastea* sa la Mehadia venind”, p. 176; vezi și *cor*, *ordie* (< lat. *hostis*, ~em, NODEX);
- ober*, adj. „superior, de sus”; apare în compuse ce denumesc grade militare sau funcții din administrație; precede chiar și cuvinte de origine turcă (*oberarambașă*, p. 269); sau slavă (*obercneaz*, p. 170, 205, 297) (< germ. *ober*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- obercapetan*, s.m. „căpitan de grad superior”, p. 191; var. *obercapitan*, 199, 315 (< germ. *ober* + lat. med. *capitan(e)us*);
- obercomandă*, s.f. „comanda supremă”, p. 80, 181 (< germ. *ober*, Frâncu, *E.G.-A.* + *comandă* < fr. *commande*, DEX);
- obercomandant*, s.m. „comandant suprem”, p. 80 (< germ. *ober* + *Kommandant*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- oberlaintnant*, s.m. „locotenent major”, p. 219; var. *obârlaintnant*, p. 235;
- oberofițir*, s.m. „ofițer major”, p. 61, 197; vzi *ofițir*;
- oberster*, *oberst*, s.m. „(: polcovnic)”, p. 303, „colonel”, p. 60, 175, 241; var. *obârșteru*, p. 206; vezi și *polcovnic*, s.m. „(: oberșter)”, „ofițer cu

- grad corespunzător colonelului; militar care comandă un *polc*”, p. 303 (< germ. *Oberst*, DGR);
- ocupiruit*, part. cu valoare de adj., „ocupat”, p. 272 (< germ. *okkupiert*, part. vb. *okkupieren*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- ofenziv*, adj. „care participă la ofensivă”, p. 141; antonimul *defenziv*, p. 141 (< germ. *offensiv*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- ofițir*, s.m. „ofițer, denumire generică pentru gradele militare superioare”, p. 157, 184, 203; compuse: *oberofițir* „ofițer major”, p. 61, 197, *ștab-ofițiri* „ofițeri de stat major”, p. 178, *unterofițir* „subofițer”, p. 197, *bauofițir*, p. 203 / **CDL**, „La ofițirii stabului”, p. 237 (1695) (< germ. *Offizier*, lat. med. *officiarius*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *ofițer*;
- operațion*, s.n. „operațiune militară”, p. 153; var. *operație*, s.f., p. 153 (< germ. *Operation*, Frâncu, *E.G.-A.*; NODEX), LM înregistrează forma *operație*;
- orden*, s.n. „decorație”, p. 304; var.: *ordre*, p. 254, *ordr*, p. 253 (< germ. *Orden*, fr. *ordre*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *ordin*;
- ordie*, s.f. oaste turcească, hoardă”, glosar (< sb., bg. *ordija*, DEX, NODEX);
- ostaș*, s.m. „persoană care servește în armată, care face serviciul militar” / **CDL**, „Cu aplecăciune plină de venerație mă rog de Excelența Sa, să se îndure a scôte pe numitul meu fiu dintre numărul *ostașilor*”, p. 55 (*oaste* + suf. *-aș*, MDA)
- palancă*, s.f. „întăritură militară din trunchiuri de copac sau pari groși bătuți în pământ; astăzi, adăpost pentru oi”, p. 219, Todoran; pl. *palanche*, p. 230 (< mg. *palánk*, NODEX, DEX, etimologie multiplă: pol. *palanka*);
- pălăsași*, s.m. „pari bătuți în pământ la fortificații, palisadă”, p. 230;
- pandur*, s.m. „(în sec. XVIII-XIX în Țara Românească) ostaș făcând parte dintr-un corp de oaste neregulată; (pop.) țăran răzvrătit care se retrăgea în păduri și lupta împotriva asupritorilor, făcând dreptate celor săraci; haiduc”, p. 285 (< sb. *pandur*, mg. *pandúr*, NODEX);
- panțir*, s.n. „în text are doar sensul de *platoșă*, necuprins în DEX”; „(înv.) soldat călare dintr-o unitate militară, însărcinat cu paza frontierei și cu transmiterea știrilor oficiale”, p. 181, 297; pl. *panțire*, p. 181 (< sb. *pancir*, NODEX, DEX, pol. *pancerz*);
- patroli*, a ~, vb. „a patrula, a merge în patrulă”, p. 202, 253 (< germ. *patrouillieren*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- patron*, *patroană*, s.f. „cartuș, glonț, tub metalic sau de carton care conține o capsă, material exploziv, proiectil sau alică, folosit la armele de foc portative; bucată cilindrică de exploziv folosită în mine la dislocarea straturilor”, p. 177; pl. *patroane*, p. 177, 162; vezi și *cartace*, p. 176

- (< germ. *Patrone*, Frâncu, *E.G.-A.*, NODEX; DILR nu prezintă acest sens și această etimologie a cuvântului; DLRLV, LM nu înregistrează acest cuvânt);
- patrulă*, s.f. „strajă, rond; grup de militari care circulă pe un traseu având misiunea de supraveghere sau de recunoaștere”, p. 176, 180, 202; „... că *patrule* de pe dealuri bombe, cartace îi împoșca și-i omora, ... mulți periră”, p. 176 (< germ. *Patrulle*, Frâncu, *E.G.-A.*, NODEX, LM);
- pichet*, s.n. „subunitate militară care asigură securitatea trupelor în marș; subdiviziune de grăniceri însărcinată cu paza unui sector de frontieră” (< germ. *Pikett*, Frâncu, *E.G.-A.*, NODEX; pe lângă etimonul german, NODEX mai dă < fr. *piquet*, rus. *Piket*);
- pistol*, s.n. „armă de foc mică, din care se împușcă la distanțe mici, cu o singură mână”, p. 254, var. *piștol*, p. 257 (1715) (< germ. *Pistole*, Frâncu, *E.G.-A.*, NODEX; < ngr. *pistóli*, germ. *Pistol*, NODEX);
- pivă*, s.f. „(înv. și reg.) mortar mic, primitiv, săcăluș”, p. 226 (< lat. **pilla*, DEX);
- plăiași*, s.m. „(ist.) persoană care locuia la granițele de munte ale țării, însărcinată cu paza acestora în schimbul unor privilegii”, p. 196 (< *plai* + suf. *-aș*, NODEX);
- plochirui*, a ~, vb. „(: încungiură)”, p. 277; „Cladova *plochiruiră*”, p. 277; vezi *blocadă*;
- plumbi*, s.m. „proiectile mici de metal la armele manuale de foc; gloanțe”, p. 278; „3 *plumbi* îl pătrunsă”, p. 278 (< lat. *plumbum*, NODEX);
- pocălui*, a ~, vb. „a pocni cu pușca”, glosar, Todoran (< interj. *poc* + suf. *-ălui*);
- polc*, s.n. „regiment; (NODEX îl localizează în Moldova medievală) subdiviziune militară, corespunzătoare regimentului, în care se grupau oștenii țării în timp de război”; pl. *polcoane*, p. 174 (< rus. *polk*, NODEX);
- polcovnic*, s.m. „(: *oberșter*)”, „ofițer cu grad corespunzător colonelului; militar care comandă un *polc*”, p. 303; grad în armata rusă explicat prin termen din germană (< rus., ucr. *polkovnik*, NODEX);
- pondoner*, s.m. „pontonier; militar dintr-o unitate specializată în construirea pontoanelor; persoană care lucrează la un ponton”, p. 183 (< germ. *Pontonier*, Frâncu, *E.G.-A.*; NODEX dă numai etimonul francez: < fr. *pontonier*), LM înregistrează forma *pontonier*;
- porten-știfle*, s.f. pl. „cizme cu carâmb înalt și șireturi”, p. 250 (< germ. *Portenstiefel*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- port-epee*, s.n. „curea de sabie”, p. 278; vezi și *cuplă* (< germ. *Portepee*, Frâncu, *E.G.-A.*);

- porucic*, s.m. „locotent”, glosar; vezi și *laintnant*; compus: *căzăci porucic*, s.m. „locotenent de cazaci”, p. 303 (< rus. *porucik*, DEX);
- poteri*, s.f. „(în epoca medievală) grup de oameni înarmați (în special arnăuți), având ca sarcină paza stăpânirii și a orânduielilor ei”, p. 227 (< sb., bg. *potera*, NODEX);
- poziție*, s.f. „(mil.) loc pe care sunt situate trupele pe front”, p. 243; „fiind *poziția* noastră bună...”, p. 243; „bune *poziții*, bine *postiruiți*”, p. 284 (< fr. *position*, lat. *positio*, ~*onis*, NODEX);
- prau*, s.n. „praf de pușcă”, p. 176; vezi și *pulfer*; *prau-pulver*, p. 136 (< sl. *prahŭ*, NODEX);
- prăuărie*, s.f. „pulberărie, depozit de praf de pușcă”, p. 287; vezi și *pulfermagazina* (< *prau*, suf. -*ărie*);
- profont, comis* ~, s.n. „pâine de calitate inferioară care se prepara în trecut pentru militarii din fostul Imperiu Austro-Ungar; pâine militară”, p. 215; pl. *profonturi* p. 233 (< mg. *prófont*, DLR; nu figurează în DEX, NODEX);
- profuntari*, s.m. „brutar (în armată)”, glosar (< *profont* + suf. -*ari*; nu figurează în dicționare);
- proviant*, s.n., defectiv de pl. „provizii, merinde”, p. 157, 158, 162, 181, 240; var. *profiant*, p. 180 (< germ. *Proviant*, Frâncu, *E.G.-A.*, TDRG nu menționează decât etimologie poloneză, rusească și ucraineană);
- provizion*, s.n. „provizie”, p. 166 (< germ. *Provision*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- pulfer*, s.n. „praf, pulbere (de pușcă)”, p. 110, 136; vezi și *prau*; *prau-pulver*, p. 136 (< germ. *Pulver*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *pulbere*;
- pulfermagazina*, s.f. „pulberărie; depozit de muniție”, p. 178; vezi și *prăuărie*; *magazina de prau*, p. 137;
- pușcălui, a* ~, vb. „a trage cu pușcă”, p. 56, Todoran; *pușcăia, a* ~, p. 309; *pușcări, a* ~, Todoran; vezi și *pocălui, a* ~ (< *pușc* + suf. -*ălui*);
- rait*, s.m. „călăreț”, p. 154; pl. *raiți*, p. 154; termen nementionat în dicționare (< germ. *Reit[er]*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- răitar*, s.m. „călăreț, cavalerist”, p. 175, 181, 202; var.: *răitariu*, p. 240; vezi și *husar*, p. 168 (< germ. *Reiter*, Frâncu, *E.G.-A.*; MDA);
- răzmiriță*, s.f. „aici, război”, glosar (< bg., scr. *razmirica*, DEX, NODEX);
- rebelie*, s.f. „răscoală”, p. 219 (*rebeliune* < fr. *rébellion*, germ. *Rebellion*, DEX, NODEX);
- redut*, s.n. „redută; fortificație mică, de formă poligonală, înconjurată de șanțuri și folosită pentru apărarea circulară”, p. 281; schimbare de gen, față de prezent (< germ. *Redoute*, fr. *redoute*, rus. *redut*, DEX, NODEX);
- regiment*, s.n. „regiment; subdiviziune militară din cadrul unei divizii constând din mai multe batalioane sau escadriile; unitate militară”, p.

- 59, 61, 227; în compusul: *regiment-arțt*, s.m. „medicul regimentului”, p. 263 / **CDL**, „pedestraș la Măritul *Regiment*”, p. 54 (1699) (< germ. *Regiment*, Frâncu, *E.G.-A.*; NODEX dă în plus și fr. *régiment*);
- retiradă*, s.f. „retragere”, p. 245, 269 (< germ. *Retirade*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- retirt!*, adv. „(comandă militară) retragerea!”, p. 238 (< germ. *retiert* (comandă militară), Frâncu, *E.G.-A.*);
- retirui*, a se ~, vb. „a se retrage”, p. 249, 239, 316; p.s. *se retiruiră*, p. 174 (< germ. *Retieren*, cu suf. *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- rezerve-cor*, s.n. „corp de rezervă” p. 163 (< germ. *Reservekorps*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- ritmaister*, s.m. „căpitan de cavalerie”, p. 200, 208, 276 (< germ. *Rittmeister*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- ruf*, s.n. „strigăt, chemare, declarație”, „îi spusă cum să-l tâlmăcească, în scurt și tamburului cum va bate *rufu...*”, p. 232, „Și la comanda *ruf* tamburii începură”, p. 232 (< germ. *Ruf* „idem”, DGR; sens nemenționat în MDA);
- sabie*, s.f. „armă albă constând dintr-o lamă lungă de oțel, ascuțită la vârf și pe una dintre laturi, și dintr-o gardă și un mâner”, p. 239, 247 (< bg. *sablja*, DEX, NODEX);
- șanț*, s.n. „fortificație de pământ”, p. 171, pl. *șanțe*, p. 271, pl. *șanțuri*, p. 171 (< germ. *Schanze*, Frâncu, *E.G.-A.*, NODEX; NODEX mai dă și etimologia mg. *sánc*);
- șanț-corpral*, s.m. „caporal la lucrările de fortificații”, p. 257 (< germ. *Schanz + Korpral* „caporal, căprar”);
- șanțe-vercuri*, s.n. „tranșee”, p. 126 (< germ. *Schanzwerk*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- șănțui*, a ~, vb. „a intra în tranșee”, p. 159 (< germ. *schanzen*, cu suf. *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- sărdar*, s.m. „comandant militar otoman; dregător domnesc care avea funcția de comandant de oaste, mai ales de călărime”, glosar (< tc. *serdar*, MDA);
- șarfșiți*, s.m. „tiraliori, trăgător de elită”, p. 228, 230; var. *sarșiții*, p. 232 (< germ. *Scharfschütze*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- șargeă*, s.f. „grad în armată”, glosar; pl. *șargele*, p. 206; (variantă a lui *șarjă*, s.f. „funcție, grad militar”, < fr. *charge*, DLR);
- seiman*, s.m. „creștin în oastea turcească”; „(în țările românești sec. XVII-XVIII) ostaș mercenar pedestru care își făcea serviciul în garda de pază de la curtea domnitorului”, p. 176; pl. *săimeni* „(: volonteri)”; „*seimani*, volonteări cu simbrie”, p. 176; „*săimani*, cătane cu simbrie”, p. 181 var. *sărimeni*, p. 176 (< tc. *seğmen*, DLRLV, *seymen*, NODEX);

- serascher*, s.m. „(în Imperiul Otoman) comandant al armatei și ministru de război; (aici) mare comandant de oaste”, glosar; var. *seraschir*, p. 236; în NODEX forma este *seraschier* (< tc. *serasker*, NODEX);
- șif*, s.n. „corabie, navă militară” (< germ. *Schiff*, Frâncu, *E.G.-A.*), apare doar în compuse: *crigșșifs* „navă de război”, p. 300 (< germ. *Kriegsschiff*, Frâncu, *E.G.-A.*), *bombenșșifs* „navă cu bombe”, p. 300 (< germ. *Bombenschiff*, Frâncu, *E.G.-A.*), *linienșșifs* „navă de linie”, p. 300 (< germ. *Linienschiff*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *navă militară*;
- șild*, s.n. „scut, pavăză”, p. 196 (< germ. *Schild*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *scut*;
- șışană*, s.f. „pușcă ghintuită”, p. 221, 244 (deriv. de la *șış* + suf. *-ană*; nu figurează în DEX, NODEX; *șış* „pumnal, hanger” < tc. *șış*, NODEX);
- șitar*, s.m. „infanterist, vânător”, p. 43, 233, 256, 258 (< germ. *Schütze*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- șlahtordnung*, s.n. „ordin de bătaie”, p. 163 (< germ. *Schlachtordnung*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- șlos*, s.n. „(: cetățal)”, „cetățuie”, p. 287; vezi și *castel* (< germ. *Schloß*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- sold*, s.n. „(: simbrie)”, „soldă”, p. 178 (< germ. *Sold*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- soldat*, s.m. „persoană care face stagiul militar sau face parte din cadrul armatei; ostaș; militar; combatant”, p. 168, 178 (< germ. *Soldat*, NODEX, se mai consemnează și etimologiile: fr. *soldat*, it. *soldato*);
- spahii*, s.m. „soldat dintr-un corp de cavalerie otomană recrutat din rândurile aristocrației militare”, p. 176 (< tc. *sipahi*, DEX);
- spaniș*, adj. „spaniol”; în compusele: *spanișe-raiter*, *spanișer-vand* (< germ. *spanish*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- spanișeraiter*, s.n. „obiecte de obstacol în calea dușmanului”, p. 242 (< germ. *spanicher Reiter*);
- spanișer-vand*, s.n. „paravan”, p. 58, 287 (< germ. *spanicher Wand* „idem”);
- spion*, s.f. „persoană care face spionaj”; „Rumânii *spioni* aduseră *scrisori* de la Știucă”, p. 271 (< germ. *Spion*, Frâncu, *E.G.-A.*, NODEX; NODEX mai dă < it. *spione*, fr. *espion*);
- stab*, s.m. „organ de conducere a forțelor armate; stat-major” / **CDL**, „La ofițirii *stabului*”, p. 237 (< germ. *Stab*, NODEX);
- ștab*, s.m. „stat major”, p. 200, 203, 204206, 226, 283; var. *ștaabu*, p. 203; compuse: *ștab-ofițiri* s.m. „ofițeri de stat major”, p. 178, 231, 270, *general-staab*, p. 230 (< germ. *Stab*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *stat major*;
- stăgari*, s.m. „(: fenricu)”, p. 179 (< băn. *stag* „steag” + suf. *-ar[i]*);

- standart*, s.n. „(: steaguri)”, „stindard, steag”, p.163, pl. *standarte*, p. 179 (< germ. *Standarte*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- steag*, s.n. „stindard; (în Moldova medievală) mică unitate militară, având drapel propriu”, p. 162 (< sl. *stěgŭ*, NODEX);
- știfl-cneht*, s.m. „trăgător de cizme; ordonanță” / **SH**, p. 238; *știfl* apare și în *porten-știfle*, s.f. pl. „cizme cu carâmb înalt și șireturi” / **SH**, p. 250 (< germ. *Stieflknecht*, Frâncu, *E.G.-A.*)
- știl-ștand*, s.n. „suspendare a ostilităților”, p. 276; var. *știlștande*, p. 299; vezi și compusul: *vafen-știlștant*, s.n. „armistițiu”, p. 150, 300 (< germ. *Waffenstillstand*, Frâncu, *E.G.-A.*); LM înregistrează forma *armistițiu*; *încetarea ostilităților*;
- ștraf*, s.n. „(aici) pedeapsă; (înv.) amendă”, glosar (< germ. *Strafe*, DEX);
- strajmeșter*, s.m. „plutonier; (în armata austro-ungară) sergent-major de cavalerie sau de artilerie”, p. 60, 61, 219, 250 (< mg. *strászemester*, MDA);
- șturm*, s.n. „(: năvală)”, p. 117; „asalt, atac”, p. 175, 176, 246; var. *sturm*, p. 165, 176 (< germ. *Sturm*, Frâncu, *E.G.-A.*), LM înregistrează forma *atac*;
- subașă*, -e, s.m. „primar rural turc, polițai; agent de poliție numit de turci în țările române”, p.176, 180, Todoran (< tc. *subași*, DLRLV; nu figurează în DEX, NODEX);
- sucțesioncrig*, s.n. „războiul de succesiune”, p. 161 (< germ. *Sukzessionskrieg*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- șvadron*, s.n. „escadron”, p. 232, 249; *svadroanele*, p. 249 (at. 1715) (< germ. *Schwadron*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- țaiğ-haus*, s.n. „arsenal”, glosar (< germ. *Zeighaus*);
- tain*, s.n. „(: pită profont)”; rație alimentară dată cuiva pentru un anumit timp în schimbul unor servicii prestate; parte care revine cuiva la împărțirea sau distribuirea unui bun comun”, p. 236; vezi *profont* (< tc. *tayin*, NODEX);
- țârcui*, a ~, vb. „a încercui”, p. 297; „iară cu mare trupă și artilerie Diiu de două părți îl țârcuiră”, p. 297; vezi și *înțârcui* (< *țarc* + suf. -ui), LM înregistrează forma *încercui*;
- topgiu*, *topgii*, s.m. „tunar, artilerist”, p. 180; în DEX e trecut *topciu* (< tc. *topçu*, DEX);
- trangeie*, s.f. „tranșeu”, p. 297, „cu șanțale *trangeii* bine să apropiasă”, p. 297, pl. *trangee*, p. 297; vezi și *șanț-verc* (< fr. *tranchée*, NODEX), LM – forma *tranșee*;
- trupă*, s.f. „grup regulat și organizat de soldați dintr-o unitate militară; totalitate de soldați care formează o subdiviziune militară”, p. 174; „infanterie, *trupă*, artilerie”, p. 174 (< fr. *troupe*, NODEX);

- țug*, s.n. „(înv. Banat) pluton, coloană, convoi; marș, expediție”, p. 132, 239, 243, 273 (< germ. *Zug*, Frâncu, *E.G.-A.*, MDA);
- tun*, s.n. „armă de artilerie care aruncă proiectile grele la mare distanță”, p. 58, 137, 296 (< lat. *tonus*, DEX);
- tunui*, *a ~*, vb. „a trage cu tunul”, p. 277 (< deriv. din *tun* + suf. *-ui*, nu figurează în DEX, NODEX);
- țvibah*, s.n. „pesmeți”, p. 164, 260, 269, 271 (< germ. *Zwieback*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- ucaz*, s.n. „(: poruncă)”, „(înv.) hotărâre adoptată de organul suprem al puterii de stat; decret; ordin; (fig.) hotărâre care nu admite nicio contradicere”, p. 308 (< rus. *ukaz*, fr. *oukase*, *ukase*, NODEX);
- uniformă*, *-e*, s.f. „îmbrăcăminte reglementară care prezintă aceeași formă după croială, model, pânză și culoare, obligatorie pentru anumite categorii de profesioniști, ~ militară”, p. 250; „De unde viind iar aicea la Băi, cu alte *uniforme*, alte *ordine*, zisă că-i *maior*; și poate fi fost *gheneral*”; vezi și *mondur* (< germ. *Uniform*, < fr. *uniforme*, NODEX);
- uniformirui*, *a se ~* vb. „a îmbrăca uniformă”, p. 250 (< germ. *uniformieren* „idem”, cu suf. *-ui*, DGR);
- unter*, prep., adv. „sub”, apare doar în compuse: *unterlaintnant*, *unterofițir*, p. 197, 165, 309, *unter-minit* „minat pe dedesupt”, p. 176 (< germ. *unter*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- unterlaintnant*, s.m. „sublocotenent”, glosar (< germ. *unter* + *Leutnant*);
- unterminit*, vb. part. „minat pe dedesupt”, p. 176; *unter-minită*, p. 176 (part. de la *untermini* < germ. *unterminieren* „a submina, (mil.) „a mina”);
- unterofițir*, s.m. „subofițer”, p. 197 (< germ. *Unterofizier*);
- vafen-știlștand*, s.n. „armistițiu”, p. 150, 300; *vafen* „armă” < germ. *Waffe* nu e folosit singur în text, numai în acest compus; *ștand* apare singur „stare” (< germ. *Waffenstillstand*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- vagenburg*, s.n. „întăritură, baricadă din care”, p. 163 (< germ. *Wagenburg*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- vahtmaistor*, s.m. „sergent-major în cavalerie sau infanterie”, p. 239, 243, 244; *vahtmaister*, p. 244 (< germ. *Wachtmeister*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- verbălui*, *a ~*, vb. „a înrola, a recruta”, p. 176 (< germ. *verben*, cu suf. *-ălui*, de la împrumuturile de origine maghiară, Frâncu, *E.G.-A.*);
- verbui*, *a ~*, vb. „a înrola, a recruta”, p. 180; imperf. *verbăluia*, p. 176 (< germ. *verben*, cu suf. *-ui*, Frâncu, *E.G.-A.*);
- verbung*, s.n. „înrolare, recrutare”, p. 176, 194; (< germ. *Werbung*, Frâncu, *E.G.-A.*); nu s-a impus nici în grai, fiind concurat și înlocuit de un alt germanism, *azentare* (< germ. *Assentierung*, DSB, II);

*vezir*¹¹, s.m. „(înv.) demnitar în Imperiul Otoman și în alte țări musulmane”, p. 180; var. *vizir*, p. 163 (< tc. *vezir*, NODEX);
vinter-cvartir, s.n. „cantonament de iarnă”, p. 281; vezi și: *cvartir* (germ. Winter-qvartier);
viștei, s.n. „eghileți”, glosar (nu figurează în dicționare);
volonteri, s.m. „voluntar, militar plătit”, p. 159; „[...] unde ca militari *volonteri* a sluji împăratului începură”, p. 159; vezi și *săimeni* (< lat. *voluntarius*, fr. *volontaire*, it. *volontarie*).

SIGLE ȘI ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- CDL = Constantin Diaconovici Loga, *Epistolariul românesc*, Buda, 1841.
 DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, București, Univers Enciclopedic, 1996.
 DGR = Mihai Isbășescu, *Dicționar german-român. 60000 cuvinte*, București, Editura Teora, 1993.
 DÎLRLRV = Gheorghe Chivu, Emanuela Buză, Alexandra Roman Moraru, *Dicționarul împrumuturilor latino-romanice în limba română veche (1421-1760)*, București, Editura Științifică, 1992.
 DLRLV = Mariana Costinescu, Magdalena Georgescu, Florentina Zgraon, *Dicționarul limbii române literare vechi (1640-1780). Termini regionali*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1987.
 DRCG = Ștefan Pătruș, *Dicționar regional de cuvinte în grai*, (Colecția *Grai bănățean*), Lugoj, Editura Dacia Europa Nova, 2002.
 DSB = *Dicționarul subdialectului bănățean*, vol. I-IV, Literele A-Buzunar, Timișoara, Tipografia Universității, 1985-1988.
 Frâncu, E.G.-A. = Constantin Frâncu, *Elemente germane (austriece) în Cronica Banatului de Nicolae Stoica de Hațeg (I)*, în *Volumul Omagial Vasile Arvinte*, publicat de „Analele Științifice ale Universității «Al. I. Cuza» din Iași”, secț. III, *Lingvistica*, t. XLIII (1997), p. 113-124, *ibidem (II)*, în „Analele Științifice ale Universității «Al. I. Cuza» din Iași”, secț. III, *Lingvistica*, t. XLIV-XLV (1998-1999), p. 5-27.
 Frâncu, *Neologisme juridico-administrative* = Constantin Frâncu, *Neologisme juridico-administrative în documentele din Oltenia din timpul administrației austriece (1718-1739), I*, în SCL XXXVI (1985), nr. 4, p. 307-319; *ibidem, II*, în SCL, XXXVI (1985), nr. 6, p. 495-506.
 Gl. Munt. = Maria Marin, Iulia Mărgărit, *Glosar dialectal Muntenia*, București, Editura Academiei, 1999.
 LM = Academia Militară, *Lexicon militar*, București, Editura Militară, 1980.

¹¹ Forma *vezir*, și nu *vizir*, cum s-a impus în limba literară, arată că împrumutul e făcut direct din tc.

- MDA = *Micul Dicționar Academic*, vol. I, Literele A–C, 2001; vol. II, Literele D–H, 2002; vol. III, Literele I–Pr, 2003; vol. IV, Literele Pr–Z, 2003, București, Editura Univers Enciclopedic.
- NODEX = *Noul dicționar explicativ al limbii române* [document electronic pe CD], București, Editura Litera, 2002.
- Șandru, FR = D. Șandru, *Folclor românesc*, ediție îngrijită de Tudora Șandru Olteanu, București, Minerva, 1987, cap. *Glosar regional*, p. 461-488.
- TDRG = Dr. H. Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch* [Band I: A-C; Band II: D-O; Band III: P-Z], 2. überarbeitete und ergänzte Auflage von Paul Miron, Wiesbaden, Harrassowitz, I: 1985; II: 1988; III: 1989.
- Todoran = Romulus Todoran, *Particularități dialectale bănățene într-un manuscris de la începutul secolului al XIX-lea* (II). *Lexicul*, în „Cercetări de lingvistică”, XV (1970), nr. 1, p. 51-62.

**L'INVENTAIRE DES TERMES MILITAIRES DE CRONICA
BANATULUI ÉCRITE PAR NICOLAE STOICA DE HATEG
(Résumé)**

Dans cet étude, nous proposons un inventaire exhaustif des termes du domaine militaire présents dans *Cronica Banatului*, écrite par Nicolae Stoica de Hațeg. Une pareille concentration de termes spécialisés à l'armée que dans cet œuvre, n'est plus rencontrée dans aucun texte de l'époque ancienne et moderne de la langue roumaine littéraire.

Chaque mot que nous analysons est accompagné par l'explication du sens, le contexte où il apparaît dans la *Chronique* et son étymon pour le Roumain.

NOTE SULLA PRIMA TRADUZIONE ROMENA DEL *DIES IRAE*

di

Daniele PANTALEONI

Tommaso da Celano (1190 ca. – 1260 ca.) è ricordato nella storia della letteratura medievale per essere il primo grande agiografo di San Francesco d'Assisi, cui dedicherà la cosiddetta *Leggenda prima* (1228-9), che poi ampliò e rielaborò su richiesta dell'ordine francescano nella *Leggenda seconda* (1246-7) utilizzando una vasta documentazione inviata dai frati che avevano conosciuto il santo¹.

La sua fama è anche legata alla nota sequenza *Dies irae* cantata nella *Missa pro defunctis* della Chiesa Cattolica di cui si ritiene esserne l'autore². A tal proposito, però, è bene precisare che il testo dell'inno più probabilmente si era cristallizzato già nel corso dei secoli precedenti e Tommaso da Celano fu solo l'artefice capace di codificarlo nella forma poi rimasta definitiva³.

Il giudizio universale, la fine dei tempi, la pochezza e la fragilità della vita umana contrapposta alla potenza divina sono i motivi principali che si intrecciano in questo componimento medievale, in cui i toni usati sono apocalittici e spesso richiamano precisi passaggi veterotestamentari⁴.

Il *Dies irae*, grazie al suo inserimento nella messa da Requiem, ha avuto una straordinaria importanza per la storia della musica, tanto da diventare materia culturale autonoma che sarà ripresa, citata e rielaborata nell'arte, nella letteratura e finanche nel cinema. La diffusione ed il fascino di tale materiale culturale trova dei riscontri anche nella letteratura romena

¹ Per una recente edizione degli scritti di Tommaso da Celano dedicati alla vita di San Francesco rimandiamo al volume, curato da Claudio Leonardi, con commento di Daniele Solvi, *La letteratura francescana* (volume II). *Le vite antiche di San Francesco*, Milano, Mondadori, 2005.

² Un breve ma efficace quadro storico sul *Dies Irae* si trova nell'articolo pubblicato in *The Catholic Encyclopedia*, volume IV, New York, 1908, s.v.

³ Su questa questione si veda anche quanto affermato in Benedetto Croce, *Poesia antica e moderna*, Bari, Laterza 1941, pp. 123 -124.

⁴ Lo stesso incipit dell'inno sembra ispirato a Sofonia 1-15 dove si legge: *Dies irae dies illa dies tribulationis et angustiae dies calamitatis et miseriae dies tenebrarum et caliginis dies nebulae et turbinis*.

contemporanea: George Bacovia, prima, e Anna Blandiana, poi, elaboreranno delle variazioni poetiche giocate proprio su questo tema⁵.

Sostanzialmente sconosciuta invece rimane la prima traduzione in romeno del *Dies Irae* contenuta nel manoscritto redatto da János Viski tra Sântămăria Orlea e Geoagiul de Jos nel 1696.

Il testo della prima variante romena del *Dies Irae* (di cui Viski, probabilmente, è solo il copista e non il traduttore) è contenuto alle pagine 350-351 del manoscritto che è attualmente conservato presso la Biblioteca dell'Accademia Romena di Cluj. Catalogato con il codice R 183, il volume misura 10 X 16,5 cm., è rilegato in pelle e ha 413 pagine. Il titolo integrale del manoscritto, *A luj SVENT DAVID Kraj SI PROROKul o szutyé si csincs dzecs de SOLTARI Kari au Szkrisz ku menile luj VISKI JANOS en BOLDOGFALVO 1697*, è stato inserito da Viski sulla terza pagina del volume. Al termine del Salterio, alla pagina 319, si può leggere la seguente nota: *Szversitul Soltarelor, kezedettem irni Boldogfalván elvégeztem All Gyogyon 1697: Die VI Augusti reggel Viski János mp* (ossia: *Fine dei salmi, cominciai a scriverli a Sântămăria Orlea e terminai a Geoagiu la mattina del 6 agosto*).

Il libro di Viski, di fatto, contiene una copia del celebre Psalterium Ungaricum di Albert Molnár da Szencz tradotto dall'ungherese in romeno, 35 canti religiosi (tra cui appunto la traduzione del *Dies Irae*) e altri testi di ispirazione calvinista trascritti in romeno utilizzando l'ortografia ungherese (in un solo caso è usato l'alfabeto cirillico). Il codice è stato scoperto da G. Silași nel 1872⁶. Nella presentazione che ne fece, Silași evidenziò che il manoscritto

⁵ Si tratta della poesia di George Bacovia – *Dies Irae*, contenuta in *Comedii în fond*, București, Ed. Universală Alcalay, 1936 e del componimento di Ana Blandiana *Dies ille, Dies irae* pubblicato nella raccolta *Arhitectura valorilor*, București, Cartea Românească, 1990.

⁶ Cf. G. Silași, *Psaltirea calviniano-română versificată (un document literariu-istoricu din secl. XVII)*, in “Transilvania”, VIII, 1875, nr. 12-14, pp. 141-145; 151-153; 160-162. Un altro studio lessicale, che però riguarda solo gli elementi di origine ungherese del manoscritto di Viski, fu pubblicato da Gr. Moldován in “Ungaria”, I, 1892, pp. 98-100, 141-142, assieme alla riproduzione dei salmi 72 ed 82. Una descrizione del manoscritto si trova anche in H. Sztripszky-Gh. Alexici, *Szegedi Gergely énekeskönyve XVI századbeli román fordításban. Protestáns hatások a hazai románságra*, Budapest, 1911, pp. 187-197 e 198-210. Osservazioni sulle relazioni esistenti tra il manoscritto di Viski e le altre opere di ispirazione calvinista tradotte in romeno sono state svolte da Nicolae Drăganu, *Mihail Halici (Contribuții la istoria culturală românească din sec. XVII)*, in “Dacoromania”, IV, 1924-1926, pp. 124-126; L. Tamás, *Fogarasi István Káteja*, Cluj, 1942; C. Tagliavini, *Influences du Psautier Huguenot de Clément Marot et Théodore de Bèze dans la littérature roumaine ancienne*, in “Cahiers Sextil Pușcariu”, publié par A. Juilland, Roma-Valle Hermoso, 1952; Seattle, 1953, pp. 37-48; M. A. Gherman, *O psaltire calvino-română necunoscută*, nel vol. *Sesiuni științifice din 20-21 decembrie 1972*, vol. I, Cluj, 1973, p. 184; M. Gherman, *Versificația în psaltirile calvino-române*, in “Revista de istorie și teorie literară”, t. 31, 2, 1982, p. 182; Daniele Pantaleoni, *Testi romeni in*

conteneva la traduzione dell'intero Salterio di Molnár e che Viski ne era solo il copista e non il traduttore, tanto più che, secondo il filologo romeno, le sue conoscenze di lingua romena non dovevano essere molto approfondite. Dal punto di vista linguistico, il testo di Viski presenta molti elementi tipici della zona dialettale del Banat-Hunedoara. Il lessico abbonda di prestiti e calchi dall'ungherese, spesso attestati solo negli altri testi calvinisti di Romania⁷.

Prima di analizzare la traduzione romena del *Dies Irae* si può tentare di delineare un profilo di János Viski sulla scorta delle riflessioni fornite dalle ricerche precedenti e da altre notizie da noi raccolte e ancora pressoché inedite. In primo luogo sembrerebbe che il nostro autore non avesse per madre lingua il romeno, ma l'ungherese⁸. Sappiamo con certezza che János Viski, nello stesso anno in cui copiò i *Salmi* di Davide, era precettore di Maté Balogh, figlio del nobile ungherese di Pestișu Mare (jud. Hunedoara), László Balogh. Proprio per conto di László Balogh, Viski avrebbe copiato, sempre a Geoagiul de Jos, un manoscritto in lingua ungherese contenente un'antologia di versi di vario genere, tra cui una confutazione dello stesso Balogh in risposta ad una satira scritta da Mihály Görgely contro Coccejus⁹. Dalle note inserite da Viski nel manoscritto risulta che egli terminò la copiatura il 3 agosto 1697, quindi solo 3 giorni prima di completare la trascrizione dei salmi in lingua romena.

I dati raccolti ci offrono la possibilità di formulare diverse ipotesi sulla persona di János Viski. Tra il 1712 ed il 1719 sappiamo che a Satu Mare celebrava un pastore calvinista chiamato János Viski, che, nel 1719, diventerà arciprete a Sighet¹⁰. Da un'altra fonte risulta che egli studiò presso il Ginnasio riformato di Cluj Napoca e che morì nel 1734; infatti, negli elenchi degli allievi della scuola claudiopolense, troviamo la seguente annotazione affiancata la nome di Joannes Viski: *Academias salutavit*,

alfabeto latino (1570-1703), in "Annuario dell'Istituto Romeno di cultura e ricerca umanistica", 2007, (in corso di stampa).

⁷ Alcuni fenomeni dialettali presenti nel manoscritto di Viski e in altre opere romeno-calviniste sono analizzati nei testi citati alla nota 6.

⁸ L'opinione è sostenuta anche da G. Silași, *op. cit.*, p. 142; Sztripszky-Alexics, *op. cit.*, p. 190; vedi anche Șt. Meșș, *Istoria Bisericii românești din Transilvania*, vol. I (până la 1698), Sibiu, 1935, p. 395.

⁹ Frammenti del manoscritto e informazioni relative agli autori menzionati (Balogh, Görgely e Viski) appaiono in *Régi magyar költők tára XVII század. Enekek és versek (1686-1700)*, vol. XIV, Budapest, Akadémiai Kiadó, 1991, pp. 90-91, 828-831; in questo volume (a p. 984) si pubblica anche un facsimile della pagina titolo del manoscritto "ungherese" di Viski. Una descrizione del manoscritto in questione si trova in B. Stoll, *A magyar kézírás énekeskönyvek és versgyűjtemények bibliográfiája (1565-1840)*, Budapest, 1963, p. 96.

¹⁰ Cf. M. Sarakadi Nagy, *Szatmár-németi szabad király város egyházi és polgári történetei*, Szatmár, 1860, p. 170.

*primum pastore Szigethiensis, deinde Claudiacus factus ubi supremum diem obivit, Anno 1734*¹¹.

Nello stesso registro del Ginnasio di Cluj troviamo un altro Joannes Viski, che potrebbe corrispondere al copista del manoscritto in lingua romena, anche perchè accanto al suo nome viene apposta un breve nota: *Academias salutavit et redux past. Hunyad*¹². E' probabile, dunque, che János Viski abbia studiato al Ginnasio riformato di Cluj, per diventare pastore calvinista in Hunedoara, dove svolse la mansione di precettore presso la nobile famiglia Balogh.

Passiamo ora all'analisi della traduzione del *Dies Irae* contenuta nel manoscritto di Viski che riproduciamo nell'ortografia originale, affiancata da una trascrizione interpretativa e dalla versione latina del canto.

1. Dzi va veni ku mænie, kare ku fok // tot va arde, David dzicse ku Sybilla.	Dzi va veni cu mânie care cu foc tot va arde, David dzice cu Sibilla	Dies irae, dies illa: solvat saeculum in favilla, teste David cum Sibylla.
2. Kete frike atuncs va fi, kend dsu//deczul eva veni, tote lume sze dsudecse.	Câtă frică atunci va fi, când giudețul va veni, toată lumea să giudece.	Quantus tremor est futurus quando iudex est venturus, cuncta stricte discussurus!
3. Szunet groznic de trembite, sze va aud//zi en mormente tocz la dsudecure vor szili.	Sunet groznic de trâmbite se va auzi în mormente toți la giudecare vor sili.	Tuba mirum spargens sonum per sepulchra regionum, coquet omnes ante thronum
4. Morte, neravul sze va mira, kend roditu//ra sze va szkula, si faptele szale szusz va lua	Moartea, năravul se va mira, când roditura se va scula și faptele sale sus va lua	Mors stupebit et natura, cum resurget creatura, iudicanti responsura
5. Karte mare sze va areta, en kare tote vor afla, cs-au fekut jej en viacza sza.	Cartea mare se va arăta, în care toate vor afla, ce-au făcut ei în viața sa.	Liber scriptus proferetur, in quo totum continetur, unde mundus iudicetur
6. Kend dsudeczul eva sede, tot cse j aszkunsz sze va vede, si plata sza evor ave.	Când giudețul va șede, tot ce-i ascuns se va vedea, si plata sa vor avea	Iudex ergo cum sedebit, quidquid latet apparebit, nil inultum remanebit.
7. Tse voj atunca jeu dzicse, si pre csine evoj csere, prentu mine sze sze rogse.	Ce voi atuncea eu dzice si pre cine voi cere, prentu mine să se roage	Quid sum miser tunc dicturus, quem patronum rogaturus, cum vix iustus sit securus?
8. O kraj plin de meserere, kare jertz tozt den bunetze, iszpeszeste si prae mine.	O crai plin de meserere, care ierți toți den bunețe, ispășește și pre mine.	Rex tremendae maiestatis, qui salvandos salvas gratis, salva me, fons pietatis!
9. Szvent Jesus pomeneste-te, ke aj luat trup prentu mine, nu me pjerdæ prentu vinæ.	Szvânt Iesus pomeneste-te, că ai luat trup, prentu mine, nu mă pierde prentu vine.	Recordare, Iesu pie quod sum causa tuae viae, ne me perdas illa dei.
10. Keutatu-m-aj tu ku trude, Si m-aj ple//tit en csa krucse, jan nu esz pjare ateta munke.	Căutatu-m-ai tu cu trude si m-ai plătit în cea cruce, ian nu-s piară atăta muncă.	Quaerens me sedisti lassus, redimisti crucem passus: tantus labor non sit caseus.
11. O dsudecz de dereptate, nu me batæ præ pækate, cse den miloszte ta mje m jarte.	O giudeț de dereptate, nu mă bate pre păcate, ce den milostea ta mie-mi iartă.	Iuste iudex ultionis, donum fac remissionis ante diem rationis Ingemisco tamquam reus,

¹¹ Cf. G. Alexici, *Date pentru biografia unor scriitori români calvini*, in "Revista Teologică", 1916, 4-6, p. 77.

¹² *Ibidem*, dove sono menzionati anche studenti con il cognome Viski (Martinus, Stephanus, ecc.).

12 Szuszpin tare ke sz vinovat, rusine mie k-am pekat, jarte-m Domne ke m-am plekat.	Suspin tare că s vinovat, ruşine [mi-e] c[ă] am păcat, iartă-m Doamne că m-am plecat.	culpa rubet vultus meus: supplicanti parce, Deus Qui Mariam absolvisti, et latronem exaudisti, mihi quoque spem dedisti
13 Præ Magdalena [a]j aszkultat si tel//harul el aj jertat, mie enke nedesde aj dat.	Pre Magdalena ai ascultat şi tâlharul îl ai iertat, mie încă nădejde ai dat.	Preces meae non sunt dignae, sed tu bonus fac benigne, ne perenni cremer igne.
14 Stiu ke jeu sz nedesztojnîk, cse tu Dom//ne jest milosztivnik, nu mæ pjerde ku fok // groznîk	Ştiu că eu îs nedestoinic ce tu Doamne ieşti milostivnic nu mă pierde cu foc groaznic într-oî mă nemesteşte, şi de iedzi mă fereşte, la derapta ta mă primeşti	Inter oves locum praesta et ab haedis me sequestra statuens in parte dextra Confutatis maledictis, flammis acribus addictis, voca me cum benedictis.
15 Entr oj mæ nemesz[t]este, si de jedzi mæ feræste, la derapta ta me primesti	Când vei răii tu blăstema, şi pre foc îi vei arunca, cheamă mine în slava ta.	Oro supplex et acclinis, cor contritum quasi cinis: gere cura mei finis
16 Kend vej rei tu blesztæma, si præ fok ej vej arunka, kjame mine en szla//va ta.	Rog pre tine cu o inimă, ca o cenuşă smirită, ispăseniei poartă grijă	Lacrymosa dies illa qua resurget ex favilla iudicandus homo reus Huic ergo parce, Deus.
17 Rog præ tine ku o inýmæ, ka o csenuse szmirite, iszpeszeniej porte grisæ	O cât va fi lacrimoasă acea zi de giudecare, când toţi răi îi vei pierde.	Pie Iesu Domine, dona eis requiem.
18 O ket va fi lachrimosze, acsã dzi de dsudekare, kend tocz rei ej vej pjerdæ.	Oh bun Iesus iartă mie iartă încă şi acestuia dă-i odihna de vecie.	
19 Oh bun Jesus jerte mie, jarte enke s-acsesztuja, de-j odihna de vecsie.		

La prima traduzione romena del *Dies Irae* presenta le tipiche asperità interpretative riscontrabili negli scritti romeni redatti tra il XVI ed il XVII secolo con l'ortografia ungherese: singoli grafemi utilizzati per indicare valori fonetici diversi, fonemi identici trascritti in vario modo, scarso rigore morfosintattico.

Per quanto riguarda le particolarità ortografiche, notiamo che il grafema /æ/ è utilizzato per indicare ben tre diversi fonemi: [e] *pjerdæ* (9.3), *præ* (11.2), *bataæ* (11.2) ecc.; [ă] *pækate* (11.2), *mæ* (14.3) ecc., [î] *mænie* (1.1).

Anche /e/ assume molteplici valori: [e] *veni* (1.1), *mænie* (2.1), *kare* (1.2) ecc.; [î] *kend* (16.1), *mendru* (5.4); *ateta* (10.3) ecc.; [ă] *rej* (18.3), *kete* (2.1) *nerevul* (4.1) ecc.; [ea] ovvero [e]: *lume* (2.3), *morte* (4.1), *sede* (6.1) ecc.

Il grafema /e/ in alcune occasioni apparentemente non sembra possedere alcun valore fonetico: *dsudeczul eva veni*, (2.3), *dsudeczul eva sede* (6.1) *si pre csine evoj csere* (7.2). In realtà, esempi simili si possono osservare anche nei testi di Agyagfalvi, Istvánházi, Fogarasi e nel Salterio anonimo redatto attorno al 1660. In origine la prostesi di /e/ potrebbe avere avuto una motivazione metrica, ad esempio senza /e/ i versi della traduzione che stiamo esaminando non sarebbero più ottonari ma settenari, successivamente la vocale agglutinata fu utilizzata anche in opere non

poetiche (ad esempio nel Catechismo di Fogarasi) per marcare alcune forme “deboli” (vale a dire pronomi atoni e monosillabi).

Nelle voci *Domne* (14.1), *morte* (4.1), ecc. il dittongo [ɔa] è trascritto semplicemente con /o/. Non si può escludere però che questo grafema indichi un fenomeno fonetico reale, ossia la riduzione del dittongo [ɔa] > [ɔ].

La semivocale [j] è rappresentata con /j/: *kraj* (8.1), *jertat* (13.3) ecc.

In due occasioni [i] è trascritto /y/: *Sybilla* (1.2) e *inȳmæ* (17.1). Per quanto riguarda il nome proprio, si tratta di una reminescenza ortografica, per altro imprecisa, della forma latina *Sibylla*. Nel secondo caso, invece, si potrebbe supporre che il digramma /ny/ indichi la palatalizzazione di [n], esattamente come avviene anche in altri testi romeni trascritti con l'ortografia ungherese nella stessa epoca¹³.

Più problematica appare l'interpretazione di grafie del tipo *tocz* (3.3, 18.3) *totz* (8.1), *mje m jarte* (11.3) ecc. che potrebbero indicare la pronuncia “forte” di [tz] e [m] oppure semplicemente l'impossibilità di riprodurre il fonema breve finale [-i].

Per la trascrizione dei fonemi consonantici osserviamo che /k/ indica la consonante oclusiva velare sorda: *kare* (1.2), *ku* (1.2) ecc. Nella forma latineggiante *lachrimosze* (18. 3) l'occlusiva velare sorda è resa con il digramma /ch/.

La fricativa alveolare sorda, come avviene nell'ortografia ungherese contemporanea, è trascritta /sz/, *szkula* (4.2), *szusz* (4.3) *szuszpin* (12.1) ecc. Fanno eccezione i nomi propri *Sybilla* (1.2), *Jesus* (9.1, 19.1) la cui trascrizione rimanda, probabilmente tramite la mediazione dell'ungherese antico, alle rispettive forme latine¹⁴.

Il grafema /s/, riproduce la fricativa sorda [š]: *si* (10.2), *stiu* (14. 1) *csenuse* (17.2) ecc. o il suo corrispettivo sonoro [ž]: *nedesde* (13. 3), *grisæ*. L'impiego di un singolo grafema, /s/, per indicare due diversi suoni, [š] e [ž], fu pratica comune per l'ortografia magiara almeno fino alla seconda metà del XVII secolo. Successivamente la fricativa sonora iniziò ad essere trascritta mediante il digramma /zs/¹⁵.

¹³ Ad esempio nell'Anon. Car. troviamo *Funy. Funis, Lenye. Pigritia, Menye. Cras*, ecc., nel *Lex.Mars. Furvus - Nyegru, Uxor Nyevasta, Familia - Nyam*; in Agyagfalvi, 7, *paenye* ecc.

¹⁴ La conservazione di alcune “tracce” ortografiche latine è riscontrabile anche in altri testi “romeno-calvinisti” come ad esempio nel *Fragmentul Todorescu* o nel Salterio anonimo del 1660, cf. *Texte românești din secolul al XVI-lea*, (coordonator I. Gheție), București, EA, 1982, p. 329 e Pantaleoni, *Particularități fonetice și ortografice într-un vechi manuscris din Banat*, AUT, XLII-XLIII, 2004-2005, p. 252-254.

¹⁵ István Kniezsa, *A magyar helyesírás története*, Tankönyvkiadó, Budapest, 1959, p. 34.

Come affermato da Francisc Király la coesistenza di più formule ortografiche per trascrivere i fonemi [č] e [ǧ] è tipica dei testi romeni antichi scritti seguendo l'ortografia ungherese¹⁶. Il manoscritto di Viski non rappresenta un'eccezione e l'affricata prepalatale sorda [č] è riprodotta solitamente attraverso il digramma /cs/, *csine* (7.2), *atuncs* (2.1), *csere* (7.2) ecc., ma anche con la coppia di lettere /ts/: *tse* (7.1). Una situazione simile si riscontra anche per la trascrizione di [ǧ], che è reso per mezzo di due diversi digrammi: /ds/, *dsudecse* (2. 3), *dsudekare* (18. 2), ecc. e /gs/: *rogse* (18.2).

Anche il fonema [tz] è reso con due diverse coppie di grafemi /cz/: *viacza* (5.3); *dsudeczul* (2.2), *tocz* (18.3) e /tz/, *jertz* (8.2), *totz* (8.2), *bunetze* (8.2).

Il gruppo /dz/ indica l'affricata dentale sonora [dz]: *dzice* (1.3, 7.2), *dzi* (1.1, 18.2), *iedzi* (15.2) ecc.

Come già accennato, la trascrizione della lingua romena attraverso l'ortografia ungherese, a volte, crea delle ambiguità interpretative inestricabili. È il caso, ad esempio, del valore da attribuire alle forme: *lume* (2.3), *morte* (4.1), *sede* (6.1) ecc., in cui il grafema /e/ potrebbe essere letto [ɛa] oppure [ɛ] o semplicemente rappresentare la trascrizione di una pronuncia "straniera". A sostegno dell'ipotesi che nel nostro testo /e/ indichi una *e* aperta, va ricordato che la riduzione del dittongo [ɛa] > [ɛ], ancor oggi segnalata nella parte settentrionale dell'Oltenia, in Banato, Transilvania e in alcune aree della Moldavia, appare spesso in alcuni testi del XVI redatti in Moldavia, Transilvania del Nord e Banato¹⁷.

La forma *mormente* (3.2) potrebbe essere letta sia *mormînte* sia *mormente*, entrambi i fonetismi, infatti, sono attestati nella letteratura antica¹⁸.

Per quanto attiene al sistema consonantico nel testo si rileva la conservazione di [dz] proveniente da **d+ě, ĩ, i** flessivi ed **e, i** in iato *dzice* (1.3, 7.2), *dzi* (1.1, 18.2), *iedzi* (15.2) *audzi* (3.2) ecc. Oggi [dz] è conservato nel nord-est della Moldavia, in Maramureș e in zone isolate dei Monti Apuseni, in Banato e nell'Oltenia nord-occidentale. Nella letteratura antica, il fenomeno ebbe una diffusione molto più vasta, il fonema [dz], infatti, s'incontra in opere provenienti da tutto il territorio della Romania, con l'eccezione della Munetenia e della Transilvania meridionale¹⁹.

¹⁶ Cf. Mihail Halici-Tatăl, *Dictionarium valachico-latinum [Anonymus Caransebesiensis]*, studiu filologic și indice de cuvinte de Francisc Király, ediție îngrijită de Alexandru Metea și Maria Király, Timișoara, Editura First, 2003, p. 49-51.

¹⁷ Cf. Al. Rosetti, ILR, p. 461- 462; I. Gheție, Al. Mareș, *Graiurile dacoromâne în secolul al XVI-lea*, București, EA, 1974, p. 114-116.

¹⁸ Cf. Densusianu, HLR II, p. 163.

¹⁹ Cf. I. Gheție, *Baza dialectală a românei literare*, București, EA, 1975, p. 146-148.

[v] etimologico è conservato nell'aggettivo *Szvent*, 9.1 (= *sfint*). Nei testi romeni trascritti con l'ortografia ungherese sono predominanti le forme etimologiche: *szvente FIK 37 passim*, *szvatul FIK 15*, *Agyagfalvi, szventzi*, 111; *szvat* 14 etc.

Un altro interessante fenomeno fonetico rilevabile è la conservazione di [ǧ] (< proveniente da **j + ó, ú** latini): *dsudecse* (2. 3), *dsudekare* (18. 2) *dsudeczul* (6.1, 11.1) ecc. Questa pronuncia attualmente è conservata in Maramureș, Bucovina, e in parte, in Moldova, Apuseni, Banato meridionale, Hunedoara, Sibiu e Bihor²⁰. Nei secoli XVI e XVII il territorio romeno era suddiviso in due aree dialettali: a nord [ǧ] era conservato, mentre in Muntenia e nella Transilvania meridionale **ǧ > ž**. Nella gran parte dei testi romeni trascritti con l'ortografia ungherese nel XVII, unanimemente localizzati tra il Banato e la Hunedoara, l'affricata sonora solitamente è conservata, qualche eccezione è consegnata nel *Lexicon Marsilianum*, nel *Salterio* di Istvánházi (1703), e nel *Catechismo* di Buitul (1636, 1703)²¹.

In fine ricordiamo che nel testo di Viski s'incontrano alcuni fonetismi generalmente diffusi in quasi tutti i testi romeni trascritti con ortografia ungherese: la mancata sincope di [e] in *dereptate*, *O dsudedz de dereptate*, 11.1; *ce* ancora non passato a *ci*, *Cse tu Domne jest milosztivnik*, 14.2; *pre* al posto di *pe*, *Præ Magdalena [a]j aszkultat* 13.1, 17.1, 11.2 ecc.; *den* per *din*, *kare jertz totz den bunetze*, 8.2, 11.2 ecc.; *prentu* in luogo di *pentru*, *prentu mine sze sze rogse* 7.3, 9.1, ecc²².

Per la morfologia e la sintassi possiamo segnalare che in alcuni versi si rileva la mancata ripresa dei pronomi atoni dopo le forme accentate all'accusativo e al dativo: *Rog præ tine ku o inýmæ* 17.1, *Præ Magdalena [a]j aszkultat* 13.1, *mie enke nedesde aj dat* 13.2 ecc. Il fenomeno è abbastanza frequente nei testi del XVI e del XVII secolo, ed è dovuto, in primo luogo, al tentativo dei traduttori di seguire fedelmente l'originale straniero. Come però spiegato da Densusianu (HLR II, p. 390), l'assenza della ripresa del complemento in testi in cui non esiste alcuna influenza

²⁰ *Ibidem*, p. 149.

²¹ Per la diffusione del fenomeno nella letteratura antica cf. I. Gheție, *Evoluția africatelor č și ǧ la fricative în Transilvania după 1700*, in "Fonetică și Dialectologie", VI, 1969, p. 43-48; Giuseppe Piccillo, *Influssi ungheresi e particolarità dialettali del Banato nel «Catechismus» di Gsurgs Buitul (1636, 1703)*, in "Revue de linguistique romane", t. 50, 1986, p. 351-382; Idem, *Le affricate č e ǧ nei testi banateani in alfabeto latino e ortografia ungherese (secoli XVI-XVII)*, in "Revue de linguistique romane", 2, 1994 (estratto).

²² Sull'argomento cf. Daniele Pantaleoni, *Particularități*, cit., p. 256 e 265.

straniera, suggerisce che nella lingua parlata nei secoli menzionati l'uso delle forme atone non avesse la regolarità attuale²³.

La preposizione *pre* (*pe*) a volte viene omessa davanti al complemento oggetto: *kare jertz totz den bunetze* = [pe] care [îi] ierți toți, 8.2; *kend vej rei tu blesztæma* = când [îi] vei [pe] răi tu blăstema, 18.3; *kjame mine en szlava ta* = cheamă-[mă] [pe] mine în slava ta 16.3 ecc. Anche in questo caso ci troviamo di fronte ad un fenomeno usuale per i testi antichi tradotti dovuto esclusivamente all'influenza esercitata sulla lingua romena scritta dallo slavo ecclesiastico o dall'ungherese (Densusianu, HLR II, 376 -377).

La prima persona del verbo *essere* all'indicativo presente non è *sînt* ma [î]s: *stiu ke jeu sz nedestojnik*, 14-1; *Szuszpin tare ke sz nevinovat* 14-1; si tratta di una forma tutt'oggi attestata in Banato, Transilvania e Moldavia (Gheție, *Baza dialectală*, cit., p. 169).

Il verbo *a ierta* viene usato anche in forma intransitiva es. *Oh bun Jesus jerte mie/ jarte enke s-acsesztuja*, 19. 1-2; *cse den miloszte ta mje m jarte*, 11.3 ecc. forse sotto influenza del verbo ungherese *megkegyelmez* (avere pietà) che può reggere il dativo.

L'ordine delle parole a volte appare diverso rispetto alla topica comune della lingua romena, vediamo qualche esempio:

tse voj atunca jeu dzicse = eu atunci ce voi zice 7.1; *kend vej rei tu blesztæma* = când tu [îi] vei blăstema [pe] răi 16.1i; *Keutatu-m-aj tu ku trude* = tu m-ai căutat cu trude 10.1 ecc.; in questi casi sulla scelta dell'ordine delle parole più che l'originale ungherese può aver contato l'esigenza di creare una rima o un'assonanza con il verso seguente.

Nella prima traduzione romena del *Dies Irae* si possono osservare alcuni elementi lessicali arcaici o tipici, anche se non esclusivi, del dialetto parlato all'epoca tra il Banato e la Hunedoara. Presentiamo di seguito le voci che ci sono sembrate di rilievo elencandole in ordine alfabetico:

Bunețe sost. fem. "bontà" (< *bun* + *-ețe*): *O kraj plin de meszerere, kare jertz totz den bunetze*, 8.2. La prima attestazione della parola è in PO, 6v/21-22. Nel secolo successivo il termine s'incontra in particolare in testi redatti in Transilvania e Banato: Anon. Car. *Bunece. Bonitas, Sicriul de aur*, 71 ecc.

Județ sost. masch. "judecător" (< lat. *judicium*): *Kend dsudeczul eva sede*, 2.2. Nell'antico romeno questa voce aveva diversi significati, corrispondenti agli attuali: *judecată, hotărâre, judecătorie și judecător* (ca și lat. *judicium* – DA s.v. *județ*). Con questo ultimo senso, il termine appare

²³ Come vedremo alcune di queste costruzioni potrebbero avere una giustificazione metrica.

spesso nei testi antichi, per il XVII secolo possiamo citare Anon. Car. *Gsudecz. Judex*.

Meserere s.f. “pietà”: *O kraj plin de meszerere*, 8.1, Densusianu indica l’origine di questa voce nel latino *miserere* (HLR II, p. 498). Rosetti, in ILR, p. 531, elenca numerose attestazioni nella lingua romena antica, cui possiamo aggiungere, PO 169/23, 62/7 ecc., Salterio anonimo (1660 circa), XXX-29 e Anon. Car. *Meserere. Misericordia*.

Milostivnic agg. “pietoso” (< sl. *milostivnikŭ*), *Cse tu Dom//ne jest milosztivnik*, 14.2. Il termine ha circolato appare spesso anche nei testi scritti tra Banato e Hunedoara: Salterio anonimo VIII-1 și 33; PO 294/2, Anon. Car. *Milostivnik. Misericors*, FIK, 47, Agyagfalvi, 47 ecc.

Nămesti vb. IV “collocare, porre” (< scr. *namestiti*): *Entr oj mae nemesz[t]jeste*. 14.1, il verbo secondo il DLR è arcaico e raro, nella letteratura antica lo s’incontra nella PO 140/17, in Agyagfalvi, 87, nel Catechismo di Buitul 8, in FIK, 19 e 21 ecc. .

Nedestoinic agg. “indegno” (< *ne-* + *destoinic*), *Stiu ke jeu sz nedesztojnîk*, il termine appare anche nella PO e nella seconda Cazanie di Coresi (cf. Densusianu, HLR II, p. 460). La voce non è attestata nel DLR.

Roditură sost. fem. “creatura, creato” (< *a rodi* + *-(i)tură*): *kend roditura sze va szkula*, 4.2. Con questo senso la voce appare la prima volta in Coresi *Molítvelnic*, 24 (*apud* Densusianu, HLR II, p. 346) con lo stesso significato appare anche nel Salterio anonimo del 1660, VIII-25, CXIX (12) 9, e nel Catechismo Fogarasi, 46.

Gli elementi linguistici elencati inseriscono il testo di Viski nella corrente religiosa e culturale romeno-calvinista, che ha lasciato numerose tracce nella letteratura antica prodotta tra il XVI e il XVII secolo soprattutto in Banato e Transilvania. Ed è proprio negli ambienti calvinisti ungheresi che dobbiamo cercare il modello originario di questa traduzione. Il testo del canto funebre, infatti, è stato tradotto a partire dalla versione magiara dell’inno medievale come dimostrato dal titolo-incipit riportato da Viski proprio in ungherese: *Más 18 - Az nap el jő nagy haraggal*²⁴. Questa osservazione tuttavia non esclude l’ipotesi che Viski e/o l’autore della traduzione originale conoscessero la versione latina del *Dies Irae*.

La fonte ungherese da cui può essere stato tradotto il testo non è certa, poiché nell’antica letteratura magiara, a partire dal XVII secolo, la traduzione del *Dies Irae* fu pubblicata in numerose raccolte di canti religiosi, per lo più protestanti, con il titolo *Az nap eljő nagy haraggal*. Per limitarci alle edizioni a stampa troviamo questa versione dell’inno religioso nell’antologia *Keresztyéni énekek...*, stampata a Debrecen da Lipsai Pál nel 1602, (RMNy 886/2) e nelle ristampe del 1616, (RMNy

²⁴ Cioè: “18 Altro [canto] – Quel giorno verrà con grande ira”.

1107/2) p. 20r; 1620, (RMNy 1205/2) p. 18v; 1632, (RMNy 1523/2) p. 18v. Il canto attribuito a Tommaso da Celano appare anche nella raccolta di Göncki György, *Keresztyéni isteni dicséretetek...*, Lócse (Levoča), 1635, (RMNy 1628/4) p. 64; 1654, (RMK I 890/2) p. 337; 1675, (RMK I 1183/2) p. 498 e nel 1682, (RMK I 1288/A) p. 85. La sequenza funebre, in fine, è contenuta anche in Keserüi Dajka János e Geleji Katona István, *Az keresztyéni üdvözítő...*, volume pubblicato ad Alba Iulia nel 1636, (RMK I 658/1) p. 239, ed in Ujfalvi Imre, *In exequiis defunctorum...*, Oradea, 1654, (RMK I 897) p. 30.

La traduzione di Viski anche se mediata attraverso la versione magiara riproduce abbastanza fedelmente l'originale latino. Il testo originale di Tommaso da Celano è diviso in 19 strofe composte da tre ottonari, che hanno tutte, ad eccezione dell'ultima, le medesime caratteristiche: in ogni strofa i versi presentano la stessa rima (raramente sostituita dall'assonanza); gli accenti cadono sempre sulle sillabe dispari. Nella versione di Viski si mantiene la struttura in ottonari, le strofe di solito corrispondono, come nell'originale latino, ad un unico periodo, il ritmo trocaico e la struttura delle rime invece non sono riprodotti in modo regolare.

Nella traduzione romena del *Dies Irae* incontriamo soprattutto delle rime tronche, ad esempio: *fi* : *veni* (2, 2-3); *mira* : *scula* : *lua* (4, 1-3); *arăta* : *afla* : *sa* (5, 1-3); *blăstema* : *adunca* : *ta*; *vinovat* : *păcat* : *plecat* (12, 1-3) ecc.

Le rime piane sono più rare: *fereste-nemestește* (15, 1-2); *vine* – *mine* (10, 2-3) *dereptate* : *păcate* (11, 1-2) ecc.

Nel testo analizzato sono numerose le rime facili costruite sulla desinenza dell'infinito o del participio: *ședea* : *vedea* : *avea* (6, 1-3)²⁵; *ascultat* : *jertat* : *dat*; (12, 1-3) ecc.

La sequenza *nedesto* (*nic*: *milostivnic*: *groaznic* (14, 1-3) invece sembrerebbe suggerire uno spostamento artificiale dell'accento sull'ultima sillaba per giustificare la rima pseudosuffissale.

Nel testo, tal volta, le rime sono sostituite da assonanze: *bunețe* : *miserere* (8 1-2); *trude* : *cruce* (10. 1-2); *inimă* : *smirită* (17. 1-2) ecc.

Il tentativo di costruire degli ottonari regolari e rimati ha spesso spinto il traduttore a forzare le possibilità offerte dalla lingua romena. Ad esempio, il verso di apertura del componimento, *Dzi va veni ku mænie*, normalmente in romeno dovrebbe essere *Ziua aceea va veni cu mânîe*; similmente, nei versetti *kjame mine en szlava ta*, 16.3, *Rog præ tine ku o inÿmæ*, 17.1, *iszpesheste si præ mine*, 8-3 ecc. la mancata ripresa dei pronomi atoni, ancorché comune nei testi antichi, può essere dettata, come

²⁵ La sequenza come già detto potrebbe essere letta anche: *ședę* : *vedę* : *aveę*.

già accennato, anche da motivazioni metriche. La ricerca della rima sembra essere anche la causa di un errore di traduzione, al verso 5.3, infatti, dove ci si aspetterebbe di trovare la forma “*viața lor*”, leggiamo invece *cse au fekut jej en viacza sza*, in cui l’aggettivo possessivo non concorda con il soggetto ma rima con le parole che chiudono i due ottonari precedenti: *arăta* e *afla*.

Per concludere riteniamo che questa traduzione non debba essere giudicata in chiave strettamente estetica, poiché da questo punto di vista ha ben poco da offrire, piuttosto possiamo considerarla come la testimonianza di una corrente letteraria e religiosa, quella dei romeni passati al calvinismo, che, quantunque isolata e minoritaria, diede vita ad un’intensa e interessante opera di versificazione mettendo in contatto, sostanzialmente per la prima volta, la lingua romena con la lirica occidentale.

ABBREVIAZIONI E FONTI BIBLIOGRAFICHE

- Agyagfalvi = *Cartea de cântece*, copiata da Gergely Sándor Agyagfalvi, Hațeg, 1642, (manoscritto) esemplare fotografato conservato presso la Cattedra di lingua e letteratura romena di Budapest.
- Anon. Car. = *Anonimus Caransebesiensis*, (ms.), cf. Gr. Crețu, *Anonimus Caransebesiensis. Cel mai vechi dicționar al limbii române, după manuscriptul din biblioteca Universității din Pesta*, in “*Tinerimea română*”, 1898, nr. 1, p. 320-380.
- AUT = “*Analele Universității din Timișoara*”. Seria Științe filologice, Timișoara, I, 1963-.
- Buitul = *Catechismus sau Summá krédinczéli katholicsést R.P. Petri Canisii Doctor Szkrip: svent den Rendul Szociéz lui Issus entorsz pre limba Ru[m]jeneaszke dé R.P. Buitul Gsurgs (...)*, Cluj, 1703.
- Densusianu, *HLR II* = Ovide Densusianu, *Histoire de la langue roumaine*. Tome II. *Le seizième siècle*, Paris, 1938.
- DLR = *Dicționarul limbii române (DLR)*, M-, București, Editura Academiei, 1965-.
- FIK = L. Tamás, *Fogarasi István Káteja*, Kolozsvár, 1942.
- Fragmentul Todorescu = *Texte românești din secolul al XVI-lea*. I. *Catehismul lui Coresi*; II. *Pravila lui Coresi*; III. *Fragmentul Todorescu*; IV. *Glosele lui Bogdan*; V. *Prefețe și epiloguri*. Ediții critice de Emanuela Buză, Gheorghe Chivu, Magdalena Georgescu, Ion Gheție, Alexandra Roman Morariu, Florentina Zgraon (coordonator I. Gheție), București, EA, 1982.
- Istvánházi = *SOLTARILYE A LUJ SFUNT DAVID SI PROROK Szkrisze ku asutoria luj Dumnyetzou*, in *Riu de Mori. Anno nosztri Iesus Christi 1703. In kurtya Sinsztyityi Supunzeszi Kendeffi Janosje gyelá* Styéfán

- Istvánházi, manoscritto conservato presso la Biblioteca dell'Accademia Romena di Cluj Napoca, cod. 579/a-b.
- Lex. Mars. = *Lexicon Marsilianum*, in C. Tagliavini, *Il «Lexicon Marsilianum»: Dizionario latino-rumeno-ungherese del sec. XVII. Studio filologico e testo*, București, 1930.
- PO = *Palia de la Orăștie 1581-1582*. Text - Facsimile - Indice de Viorica Pamfil, București, EA, 1968.
- RMK I–II = Szabó Károly, *Régi magyar könyvtár*, vol I-II, Budapest, 1879–1885.
- RMNy = *Régi magyarországi nyomtatványok. 1473–1600–1635*, vol. I-II, Budapest, Akadémiai Kiadó, 1971–1983.
- Rosetti, ILR = Al. Rosetti, *Istoria limbii române*, ediție definitivă, București, EȘE, 1986.
- Salterio anonimo = traduzione romena del *Psalterium Ungaricum* di Szenci Molnár Albert, 1660 ca., manoscritto conservato presso la Biblioteca dell'Accademia Romena di Cluj Napoca, cod. R-1813.
- Sicriul de aur = Ioan Zoba din Vinț, *Sicriul de aur. Carte de propovedanie la morți*. Sas Sebeș, 1683, Ed. Anton Goția, București, Minerva, 1984.
- Viski = *A luj SZVENT DAVID Kraj, SI PROROKul a szutye csincs dzecs de SOLTARI, Kari au szkrisz ku menile luj VISKI JÁNOS. en Bóldógfalavo 1697*, manoscritto conservato presso la Biblioteca dell'Accademia Romena di Cluj Napoca, cod. 1831.

**NOTE DESPRE PRIMA TRADUCERE ÎN ROMÂNĂ A
IMNULUI *DIES IRAE*
(Rezumat)**

Prima traducere în limba română a imnului religios *Dies Irae*, atribuit monahului franciscan Tommaso din Celano, este păstrată într-un manuscris redactat în 1696 de Janos Viski, folosind ortografia maghiară. Textul român a fost tradus din varianta maghiară a imnului latinesc. Din punct de vedere lingvistic, traducerea consemnează diferite fenomene destul de comune în limba veche și mai ales în graiul din zona Banat-Hunedoara. Textul copiat de Viski, dincolo de unele stângăcii, reproduce structura metrică cu versuri octosilabice în rima originalului latin și reprezintă unul dintre primele contacte ale literaturii române cu poezia medievală din Occident.

ELEMENTE DE ORIGINE GERMANĂ ÎN DIALECTUL ISTROROMÂN

de

Ana-Maria POP

Dezvoltarea istroromânei într-un mediu aloglot, precum și factori de ordin politic, economic, cultural și sociolingvistic au dus la exercitarea unei puternice influențe slave, dar și romanice asupra acestui idiom. Cum era firesc, lexicul istroromân poartă cel mai puternic amprenta acestor influențe, configurația sa fiind deosebit de eterogenă: pe lângă elementele de origine latină moștenite și cele slave vechi, există un număr impresionant de cuvinte croate, slovene și italiene (împrumuturi din dialectul venețian, în special, dar și din italiana literară). Acestea li se adaugă și un număr mai mic de elemente de origine germană, care au pătruns direct, dar mai ales indirect, prin intermediul croatei și/sau al slovene. Numărul relativ redus al acestor termeni și faptul că au intrat în istroromână, în cea mai mare parte, prin intermediar croat sau sloven, constituie, probabil, și motivul pentru care în literatura de specialitate există, cu puține excepții¹, doar referiri sumare în legătură cu aceste împrumuturi, însoțite de câteva exemple.

Cu toate că elementele de origine germană nu au aceeași pondere ca celelalte împrumuturi făcute de istroromână, considerăm că identificarea și inventarierea lor prezintă interes pentru stabilirea structurii lexicale a acestui idiom românesc.

Astfel, în lucrarea de față am încercat să prezentăm o parte din acești termeni, clasificându-i totodată pe sfere semantice. Sursele de informare au fost: Ion Maiorescu, *Itinerar în Istria și vocabular istriano-român*, ediția a II-a, publicată de Titu Maiorescu, București, Editura Librăriei Socec, 1900 (în continuare: Maiorescu); Arthur Byhan, *Istrorumänisches Glossar*, în „Sechster Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache (Rumänisches Seminar) zu Leipzig”, herausgegeben von dem Leiter des Instituts Prof. Dr. Gustav Weigand, Leipzig, 1899, p.

¹ Vezi, în acest sens, Vasile Arvinte, *Deutsche Lehnwörter im Istrorumänischen*, în idem, *Die Deutschen Entlehnungen in den rumänischen Mundarten (nach den Angaben des rumänischen Sprachatlases)*, Berlin, 1971, p. 177-180.

175–396 (în continuare: Byhan); Iosif Popovici, *Dialectele române din Istria*, Partea a II-a (*Texte și glosar*), Halle a.d. S. 1914 (în continuare: Popovici II), Sextil Pușcariu, *Studii istroromâne*, în colaborare cu Matteo Bartoli, A. Belulovici și A. Byhan, II. *Introducere – Gramatică – Caracterizarea dialectului istroromân*, București, 1926; III. *Bibliografie critică – Listele lui Bartoli – Texte inedite – Note – Glosare*, București, 1929 (în continuare: Pușcariu, SI II, SI III); Traian Cantemir, *Texte istroromâne*, București, Editura Academiei, 1959 (în continuare: Cantemir); August Kovačec, *Istrorumunjsko-hrvatski rječnik (s gramatikom i tekstovima)*, Pula, 1998 (în continuare: Kovačec); *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. *Partea I*, de Sever Pop, vol. II, Sibiu-Leipzig, 1942 (în continuare ALR I/II); *Atlasul lingvistic român*, publicat de Muzeul Limbii Române din Cluj sub conducerea lui Sextil Pușcariu. *Partea a II-a*, vol. I: A. *Corpul omenesc, boale (și termeni înrudiți)*. B. *Familia, nașterea, copilăria, nunta, moartea, viața religioasă, sărbători*. C. *Casa, acareturile, curtea, focul, mobilierul, vase, scule*, de Emil Petrovici, Sibiu-Leipzig, Otto Harrassowitz, 1940 (în continuare: ALR II); *Atlasul lingvistic român* [II], serie nouă, vol. I-VII, [București], EA, 1956-1972 (în continuare: ALR s.n.); *Micul atlas lingvistic român* [II], serie nouă, vol. I-III, București, 1956-1967 (în continuare: ALRM s.n.); Wolfgang Dahmen, Johannes Krammer, *Le inchieste istro-rumene di Ugo Pellis, Parte prima: questioni 1-1512*, „Balkan Archiv”, Neue Folge, 13, 1988, p. 209-281; *Parte seconda: questioni 1513-3338*, „Balkan Archiv”, Neue Folge, 16, 1991, p. 107-137 (în continuare: Pellis); Radu Flora, *Micul atlas lingvistic al graiurilor istroromâne (MALGI)*, București, Editura Academiei, 2003 (în continuare: Flora, MALGI); Goran Filipi, *Istrorumunjski lingvistički atlas. Atlasul lingvistic istroromân. Atlante linguistico istrorumeno*, Pula, 2002 (în continuare: Filipi, ALI); Richard Sârbu, Vasile Frățilă, *Dialectul istroromân. Texte și glosar*, Timișoara, Editura Amarcord, 1998 (în continuare: Sârbu-Frățilă).

Pentru stabilirea etimologiilor am consultat, pe lângă lucrările amintite, și următoarele opere lexicografice: Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, vol. I-IV, Zagreb, Jugoslavenska Akademija Znanosti i Umjetnosti, 1971-1974 (abreviat: Skok); Marko Snoj, *Slovenski etimološki slovar*, Ljubljana, 2003 (abreviat: Snoj); Hildegard Striedter-Temps, *Deutsche Lehnwörter im Serbokroatischen*, Berlin, 1958 (abreviat: Striedeter-Temps, DLSkr.); Hildegard Striedter-Temps, *Deutsche Lehnwörter im Slovenischen*, Berlin, 1963 (abreviat: Striedeter-Temps, DLSlov.).

În ceea ce privește modul de pătrundere a acestor împrumuturi, deși este posibil ca unii termeni să fi intrat direct², datorită faptului că

² Vezi, în acest sens, Vasile Arvinte, *op. cit.*, p. 177.

majoritatea istroromânilor cunosc și vorbesc curent croata, respectiv slovena (în Jaiän) am indicat în dreptul etimonului forma din germană doar în cazul în care împrumutul german nu era atestat în unul dintre aceste două idiomuri slave.

În cadrul materialului înregistrat, am operat următoarea clasificare: substantive (*termeni referitori la meserii și ocupații; termeni denumind unelte și obiecte de uz casnic; termeni referitori la casă, curte, construcții gospodărești; alte edificii; termeni referitori la alimente, mâncăruri și băuturi; termeni referitori la îmbrăcăminte și încălțăminte; relații sociale, naționalitate; armată; termeni care denumesc unități de măsură și monede; timpul și diviziunile lui; cuvinte referitoare la regnul vegetal; cuvinte referitoare la regnul animal; diverse*), adjective, verbe, interjecții, numerale și calcuri lingvistice.

1. Termeni referitori la meserii și ocupații:

BÍSCUP s.m. „episcop” Byhan 194; Maioreșcu 95: *biscop*; Popovici 93: *bišcup*; Pușcariu SI III 304; Kovačec 38: *bišcup*, -u (J); Pellis 2157 **vescovo**: *bišc^opu* (J), *bišcupu* (S), *biscupu* (B); (vezi și *infra scof*).

Et.: *biscop* corespunde cr. *biskup* „idem”, iar *biskop* – slov. *biskop* „idem” (Byhan 194; vezi și Popovici 93; W. Dahmen, J. Krammer, *Le inchieste istro-rumene di Ugo Pellis*, p. 123). Cr. *b iškup*, *b iškup* „idem” (< germ. de sus vechi *biscof*, germ. de sus med. *bischof* – Striedeter-Temps, DLSkr. 104; vezi însă Skok I 157).

COH, COH s.m. „bucătar” Cantemir 162.

Et.: cf. germ. *Koch* „idem”.

CÚČAR, -R s.m. „vizitiu” Popovici II 103: *cučer*; Pușcariu SI III 307; Cantemir 163; ALR s.n. II, h. 281 **vizitiu**.

Et.: cr. *kučer* „idem” (< germ. de sus mod. *Kutscher* – Striedeter-Temps, DLSkr. 150).

CÚHAR, -R s.m. „bucătar” Pușcariu SI III 307; Cantemir 163.

Et.: cr. *kūhar*, slov. *kūhar* „idem”, pe care Skok II 224, s.v. *kūhati*, respectiv Snoj 332, s.v. *kūhati* le consideră derivate din cr., slov. *kūhati* (vezi *cuhéj*) + suf. -ar; vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 151, s.v. *kūhinja*; idem, DLSlov. 162, s.v. *kūhinja*.

CÚHARİȚE, -E s.f. „bucătăreasă” Cantemir 163.

Et.: cr. *kuharica*, slov. *kūharica* „idem”, considerate de Skok II 224, s.v. *kūhati*, respectiv Snoj 332, s.v. *kūhati*, ca fiind formate de la cr., slov. *kūhati* (vezi *cuhéj*) + suf. -ica; vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 151, s.v. *kūhinja*; idem, DLSlov. 162, s.v. *kūhinja*. Poate fi vorba și de un derivat pe teren istroromân din *cúhar* + suf. -ițe.

FÉȘNAR, -U (J) s.m. „pădurar” Kovačec 78.

Et.: cr. *fěšnar* „idem” (< germ. *Förstner, Förster* „idem” – Skok I 524, s.v. *fōra*¹).

JNĪDAR, -U, -I s.m. „croitor” Byhan 393; Popovici II 118; Pușcariu SI III 332: *žnīdar*; Cantemir 182: *šnāīder, -r*; Flora, MALGI, h. 117 **croitor:** (*ăn*) *šnāīdār, šnāīdāru; doī šnāīdār, šnāīdāriī* (J); *ur jnīdaru*, (mai mulți) *jnīdar, jnīdariī* (L, S); *un jnīdar, jnīdaru*; (mai mulți – pl.) *jnīdariī* (Sc).

Et.: forma *jnīdar* < cr. *žnīdar*, slov. *žnīdar, -ja* „croitor” (Byhan 393, Popovici II 118), iar *šnāīder* < cr. *šnājder* „idem”. Cr. *žnīdar* < germ. de sus med. *snīdære* (Striedeter-Temps, DLSkr. 199, s.v. *šnājder*), slov. *žnīdar* < germ. de sus med. *snīdære, snīder* „croitor”, germ. de sus mod. *Schneider* (Striedeter-Temps, DLSlov. 254; vezi și Snoj 873), iar cr. *šnājder* < germ. de sus mod. *Schneider* „idem” (Skok III 406, s.v. *šnājder*; Striedeter-Temps, DLSkr. 199).

MÁHER, -I s.m. „mahăr” Sârbu-Frătilă 225.

Et.: cr. *maher* „idem”; cf. germ. *Macher* „mai mare, șef” (Sârbu-Frătilă 225).

MÁISTRU, MAIȘTRI s.m. „maistru”: *Mesarii-s maiștri*. („Măcelarii-s maiștri”) Sârbu-Frătilă 226.

Et.: germ. *Meister* „meșter” (Sârbu-Frătilă 226).

PÉCL'AR s.m. „cerșetor” Maiorescu 111: *peclar*; Byhan 304; Popovici II 134: *pecl'âr, -u, -i*; Pușcariu SI III 319; Cantemir 178: *pécler, -r*; Kovačec 144: *pécl'ar, -u* (J, B), *pétl'ar, -u* (J); ALR s.n. V, h. 1252 **lingău:** *p'étl'ar*.

Et.: cr. *pétljar, pekljār*, slov. *petlar, patlar* (Byhan 304; Popovici II 134); formele din croată și slovenă provin din bav.-austr. *Pettler* „cerșetor” (Striedeter-Temps, DLSkr. 172; idem, DLSlov. 193, s.v. *pétlati, -am*; vezi și Skok II 652, s.v. *petljar*).

PĪEC, PÉCURE s.m. „brutar” ALR s.n. II, h. 504 **brutar**; Cantemir 175: *pec, pek'*.

Et.: cr. *pek* „idem” (< bav.-austr. *Peck* – Striedeter-Temps, DLSkr. 171; vezi și Skok II 628, s.v. *pèci*), slov. *pek* „idem”, pentru care vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 192; Snoj 503.

SCOF, -U, -I s.m. este înregistrat de Maiorescu 121 cu sensul „demnitar ecleziastic, mai mic decât episcop, abate, arhimandrit” și preluat de Byhan 339: *școf*, cu același sens; Popovici II 147, 154 înregistrează formele *scof, școf* însă cu sensul „căciula (comănacul) episcopului catolic”, precizând că glosarea făcută de Byhan e inexactă; vezi și *șcôfa de cumărac* ALR s.n. IV, h. 1161 **calota pălăriei**.

Et.: slov. *škof* (Byhan 339). Popovici II 154 trimite la același etimon sloven, cu mențiunea că sensul din ir., „pălăria din capul episcopului”, este figurat.

Slov. *šköf*, *škófa* < **pšköf* < germ. de sus vechi *biscof* (Snoj 728-729; vezi și Striedeter-Temps, DLSlov. 219; Skok I 157, s.v. *biskup*).

ȘLÓSAR, ȘLŪÓSARI s.m. „lăcătuș” ALR s.n. II, h. 501 **lăcătuș**.

Et.: slov. *šlósar* (< germ. de sus med. *slo₃zer*, germ. de sus mod. *Schlosser* – Striedeter-Temps, DLSlov. 220); cf. și cr. *šlòser* „idem” (< germ. de sus mod. *Schlosser*, germ. de sus med. *slo₃xere*, *slo₃zer* – idem, DLSkr. 198).

ȘUMĂISTĂR, ȘUMĂIȘTRI s.m. „învățător, dascăl” Byhan 356: *șu(l)májstăr* (J); Popovici II 156: *șulmájstăr*, -u (J); Sârbu-Frățilă 286; Flora, MALGI h. 143 **învățător**: (*ăn*) *șuma.éštăr*; *doi șuma.éštěr*, *șuma.éštăriĭ* (J).

Et.: cf. slov. *šo(l)master* „idem” < germ. *Schulmeister* „idem” (Sârbu-Frățilă 286; vezi și Byhan 356, Popovici II 156); cf. și slov. *šôlmašter*, -štra, *šôlmošter*, *šôlmešter*, cu același etimon (Striedeter-Temps, DLSlov. 222; vezi și Snój 734).

ȘÚȘTAR s.m. „pantofar” ALR s.n. II, h. 518 **pantofar**; Flora, MALGI, h. 111 **pantofar**: (*ăn*) *șúștar(u)*, (*doi*) *șúștar*, *șúștariĭ* (J).

Et.: slov. *šuštar*, -ja; cf. și cr. *šüster* „idem”. Termenul sloven este un împrumut din germ. de sus med. *schuoster* < *schuoch-sutære* „idem” (Striedeter-Temps, DLSlov. 222, s.v. *šôštar*; vezi și Snój 745), iar cel croat din germ. de sus mod. *Schuster* – Striedeter-Temps, DLSkr. 214; vezi și Skok III 407, s.v. *šoljin*).

ȚÍȘLER, -U, -I s.m. (J) „tâmplar” Byhan 360; Popovici II 158; ALR II, h. 222 **tâmplar**: *tișleru*, *tișlaru*; ALR s.n. II, h. 551 **tâmplar**; Flora, MALGI, h. 113 **tâmplar**: (*ăn*) *tișlar*, *tișlaru*; *doi tișlariĭ* (J); *ur tișlár*, *tișlár*; (mai mulți) *tișlár*, *tișláriĭ* (N).

Et.: cr. *tišler*, *tišljar*, *têšljar*, slov. *tišler*, *tišljar* (Byhan 360, Popovici II 158). Formele din croată și slovenă provin din germ. de sus med. tz. *tischler*, germ. de sus mod. *Tischler* (Striedeter-Temps, DLSkr. 217; idem, DLSlov. 237).

ȚÍMERMÂN s.m. „dulgher” ALR II, h. 221 **dulgher**.

Et.: cr. *cimerman* „idem” (< germ. de sus mod. *Zimmermann*, germ. de sus med. *zimberman* – Striedeter-Temps, DLSkr. 110), slov. *cimerman* (vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 102, s.v. *cimperman*).

ȚINȚLESAR s.m. „tinichigiu” ALR s.n. II, h. 535 **tinichigiu**.

Et.: germ. *Zinngläser* (Arvinte, *Die Deutschen Entlehnungen* 180).

ȚĂȚȚAR s.m. „cantonier” ALR s.n. III, h. 872 **cantonier**; ALR s.n. III, h. 902 **straja comunei**.

Et.: cr. *vahtar* „paznic” (derivat din cr. *vahta* (*infra*) sau împrumut din germ. *wachter*, germ. de sus med. *wahtære* – Striedeter-Temps, DLSkr. 221, s.v. *vahta*), slov. *vahtar* „idem” (< germ. de sus med. *wahtære* – idem, DLSlov. 243).

ZŃIDARITŃE s.f. „croitoreasă” Pușcariu SI III 332; Kovačec 190: *șnăiderița* (J).

Et.: *znidar* + suf. *-ița*. În ceea ce privește forma *șnăiderița*, aceasta poate fi derivată pe teren istroromân din *șnăider* + suf. *-ița*, însă nu poate fi exclusă nici ipoteza împrumutului, termenul *șnajdarica*, *-erica* fiind înregistrat de Skok III 406, s.v. *șnăjder*.

2. Termeni denumind unelte și obiecte de uz casnic

ĂCHS, -U, -URLE s.m./s.n./s.f. „osie” Byhan 296; Popovici II 89; ALR s.n. I, h. 160 **cep (la grindeiul morii)**: *ácsa*; Filipi, ALI, 955 **inima carului (sala, asse del carro)**: *o ácsa (do ácese)* (J); *un ács (doj ács)* (S, Sc, L, B, Z); *un ács (do ácsure)* (Șc, T, C); *un ács (doj ács, do ácsure)* (N); Filipi, ALI, 965 **cui (la roata de lemn)**: *o ácsa (do ácese)* (J); *o ács (doj ács, do ácsure)* (S); *un ács (doj ács)* (N).

Et.: germ. *Achs(e)* „axă, osie” s.f., în pronunție austriacă (Popovici II 89).

CRĂMP, -URE s.m/s.n. „târăncop” Popovici II 102: *crâmpu*; Cantemir 163; ALR s.n. I, h. 27 **târăncop**: *crâmpu, -ure*; Filipi, ALI, 998, **târăncop**: *ăn crâmp (doj crâmpure)* (J); *un crâmp (doj crâmp, do crâmpure)* (S, B, C); *un crâmp (doj crâmp)* (N, Sc, L, T, Z, M); *un crâmp (do crâmpure)* (Șc).

Et.: cr. *krämp*, čak. *krämp* „târăncop, sapă” (< carint. *Krampe* „Spitzhaue, Kralle”, respectiv o formă cu apocopă *Kramp^e*, germ. de sus mod. *Krampe* – Striedeter-Temps, DLSkr. 148; vezi și Skok II 178, s.v. *krämp*), slov. *krämp, krampa* „eine Haue mit zwei entgegengesetzten Picken oder einer Picke mit einer schmalen Bahn; der Karst” (< germ. de sus med. *krampe* „târăncop cu vârf ascuțit; picon” – Striedeter-Temps, DLSlov. 157; Snoj 318).

FÍNGER s.m. (J) Filipi, ALI, 685 **degetar**: (*ăn*) ~; *doj fínger*.

Et.: cf. germ. *Finger(hut)* „degetar”.

FLĂȘE, FLĂS s.f. „plocă” ALR s.n. IV, h. 1038 **plocă**.

Et.: cr. *flăša* „sticlă, carafă” (< germ. de sus mod. *Flasche*, germ. de sus med. *vasche* – Striedeter-Temps, DLSkr. 122; Skok II 688, s.v. *plöška*), slov. *flăša* (vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 120; Snoj 155).

GLĂJ, -U (J) s.m./s.n. „pahar” Byhan 223 (preluat de la Maiorescu); Maiorescu 106 (pl. *-i, -e*); Popovici II 112; Kovačec 84: *yláj, -u, -ure* (J); ALR II, MN, 3910 **sticlă de lampă**: *yláju (de zeéda)*; Pellis 797 **bicchiere**: *yláju* (J); Filipi, ALI, 604 **pahar**: *ăn yláj (do ylájure)* (J); Filipi, ALI, 1302 **pahar [diferite tipuri]**: *ăn yláj (doj ylájure)* (J).

Et.: slov. *gláž* „pahar, vas de sticlă” (Byhan 223; Popovici II 112); vezi și cr. *gláž* „idem”. Slov. *gláž, gláza*, cr. *gláž* < germ. de sus med. *glas*,

(germ. de sus vechi *glas*), germ. de sus mod. *Glas* (Striedeter-Temps, DLSlov. 128; idem, DLSkr. 130; vezi și Snoj 174; Skok III 325, s.v. *stàklo*).

LÂMPE s.f. „lampă” Byhan 267; Filipi, ALI, 622 **lampă cu gaz**: *o lâmpę (do lâmpę)* (S, N); *o lâmpa (do lâmpę)* (Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C).

Et.: cr. *lâmpa*, slov., it. *lampa* (Byhan 267). Pentru etimonul slov., cr. *lâmpa*, Skok II 265 trimite la germ. *Lampe* sau it. *lampa* < fr. *lampe*; Snoj 344, Striedeter-Temps, DLSlov. 165 indică drept etimon al slov. *lâmpa*, -e – germ. de sus mod. *Lampe*, germ. de sus med. *lampe* (< fr. *lampe*), iar pentru cr. *lâmpa*, Striedeter-Temps, DLSkr. 154 trimite la germ. de sus mod. *Lampe*, fr. *lampe*.

LÓITRE (J) s.f. „scară” Byhan 266.

Et.: cr., slov. *lojtra* „idem” (Byhan 226). Cr. *lójtra*, *lójtre* < germ. de sus med. *leiter(e)*, germ. de sus mod. *Leiter* (Striedeter-Temps, DLSkr. 156; vezi și Skok II 314), iar slov. *lójtra*, *lójtre* f. pl. < germ. de sus med. bav. *l̄iter*, germ. de sus med. *leiter(e)*, germ. de sus mod. *Leiter* (Striedeter-Temps, DLSlov. 170; vezi și Snoj 362).

PÉGL'E s.f. „fier de călcat” Byhan 304 (preluat de la Maioreșcu); Maioreșcu 116: *peglă*, -e; Popovici II 135; Kovačec 145: *péyla* (J); ALR s.n. IV, h. 1232 **fier de călcat (rufe)**: *piéyla*.

Et.: cr. *pégla* (Byhan 304; Popovici II 135); vezi și cr. *pégla*. Pentru etimonul cr. *peglja* (Istria), *pégla* „idem”, Skok II 631, s.v. *pégla* trimite la germ. *Bügel(eisen)* „idem”, iar Striedeter-Temps, DLSkr. 170-171, s.v. *péglati*, la bav.-austr. *Pögel(eisen)*.

PLÁTA, -E s.f. „plită” Sârbu-Frățilă 250: *purem pre plata costrola* („punem cratița pe plită”); ALR II, h. 286 **mașină de gătit**: *pláta*.

Et.: germ. (*Herd*)*platte* „plita mașinii de gătit” (Sârbu-Frățilă 250).

PRIEȘA, PRÉȘE s.f. „teasc (de stors strugurii)” ALR s.n. I, h. 235 **teasc (de stors strugurii)**.

Et.: cr. *prěša* „Druck, Presse” (< germ. de sus mod. *Presse*, germ. de sus med. *prěsse* – Striedeter-Temps, DLSkr. 177; vezi și Skok III 34, s.v. *prěmiti*), slov. *prěša*, pentru care vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 201; Snoj 570.

PÚMPA s.f. în *pumpa de oșprițeji rújele* ALR s.n. I, h. 228 **aparat de stropit via**; vezi și ALR s.n. III, h. 909 **pompă de incendiu**.

Et.: cr. *pùmpa*, slov. *pùmpa* „pompă” (< germ. de sus mod. *Pumpe* – Striedeter-Temps, DLSkr. 179; idem, DLSlov. 203; vezi și Snoj 593). Skok III 75 consideră însă că forma croată este un împrumut din it. *pompa*.

RĂȘPE, -E s.f. „pilă mare, rindea” Byhan 330; Popovici II 143; Cantemir 178; ALR s.n. II, h. 540 **rașpă**: *râșpa*, -e.

Et.: cr. *rășpa* „pilă, rașpel” (Byhan 330; Popovici II 143). Vezi și slov. *rășpa* „idem”. Pentru etimonul cr. *rășpa*, slov. *râjšpa*, *rășpa*, Skok III

111, s.v. *rășpa*, trimite la it. *raspa*, *raspare* < germ. *raspon*; Striedeter-Temps, DLSkr. 182; idem, DLSlov. 208 consideră cr. *rašpa*, slov. *rășpa* ca fiind împrumuturi din bav.-austr. *Raspe/Raspe* „rașpel, pilă” (pentru forma slovenă, vezi și Snoj 603).

ȘĂLITA, -E s.f. „cană, ceașcă” Sârbu-Frățilă 283: *Iuva-i șălița?* („Unde-i cana?”).

Et.: cf. cr. *šolja* „ceașcă” + suf. *-ița*; cf. germ. *Schalle* „idem” + suf. *-ița* (Sârbu-Frățilă 283); cf. și cr. *šóljica*, *šălica* „ceșcuță” (< bav.-austr. *Schalle*, cu *a:* o dialectal, respectiv germ. *Schale* + suf. *-ica* (Striedeter-Temps, DLSkr. 201, s.v. *šolja*; vezi și Skok III 380, s.v. *šălica*).

ȘCĂRE, -LE s.f. pl. „foarfeci” Byhan 341; Popovici II 154; Cantemir 182; Sârbu-Frățilă 283; Kovačec 188 (J); ALR s.n. II, h. 429 **foarfeci (de tuns oile)**; Filipi, ALI, 1007 **foarfecă de altoit**: *șcărele (o șcăre, do șcăre) [...]* (J); *o scăre (do scăr)* (S), *șcărele (úre șcăre, do șcăre) [...]* (N); *șcărele (úre șcăre, do șcăre) [...]* (Sc, L, B); *o șcăre (do șcăre)* (Șc, C); *úre șcăre (do șcăr)* (T, Z); Filipi, ALI, 1407 **foarfeci de tuns oile**: *șcărele [...]* (J, S, N, L, B, Șc, T, Z, M, C); *úre scăre (dvóje scăre)* (Sc).

Et.: cr. *škare*, *škàri*, slov. *škárje* f. pl. (Byhan 341; Popovici II 154; Sârbu-Frățilă 283). Cr. *škàre* f. pl. „foarfeci” < germ. de sus vechi *skâr*, pl. *skâri*, germ. de sus med. *schære*, germ. de sus mod. *Schere* (Striedeter-Temps, DLSkr. 195; Skok III 399, s.v. *škàre*); slov. *škárje*, *-rij* „idem” < germ. de sus vechi *skâri*, pl. lui *skâr*, germ. de sus med. *schære*, *schær*, germ. de sus mod. *Schere* (Striedeter-Temps, DLSlov. 218; vezi și Snoj 728).

ȘCĂRIČ s.m. „baza oiștei carului” Filipi, ALI, 958 **baza oiștei carului**: (*ăn*) ~; (*doj șcăriče, doj șcărič*) (J).

Et.: cr. *škàrič*, *škàriči* (pl.) „partea posterioară a oiștei, care e bifurcată”. Termenul croat este un derivat din *škàre* (*supra*) + suf. *-ič* (Skok III 399, s.v. *škàre*).

ȘLÉSA s.f. „cuiul care prinde cârcea de tânjală” ALRM s.n. I, h. 19 **cuiul care prinde cârcea de tânjală**.

Et.: cf. germ. *schließen*, *Schlüssel* (Arvinte, *Die Deutschen Entlehnungen* 180).

ȘPÉGEL’, -U, -I s.m./s.f. „oglinďă” Byhan 347; Popovici II 155; Cantemir 182: *șpégâl’, -l’*; Kovačec 191: *șpégâl’, șpégl’u, șpégl’i* (B), *șpéyla, șpéyl’i, -ile* (J); ALR II, MN, 3905 **mă uit în oglinďă**: *șpíeyla (io ca^{tu}-n ~)*.

Et.: cr. *špégál*, slov. *špegel* „oglinďă” (Byhan 347; Popovici II 155); vezi și cr. *špègalij* „idem”. Pentru etimonul cr. *špègalij*, Striedeter-Temps, DLSkr. 203, s.v. *špígl* trimite la bav.-austr. *Spiegl*, șvăb. *špiəgl*, germ. de sus mod. *Spiegel*, germ. de sus med. *spiegel*, menționând

că nu este clară prezența lui *é*, care s-ar putea datora it. *spoglio*, lat. medieval *spēglum*; vezi însă Skok III 409, s.v. *špègalj*. Slov. *špègel*, *-gla* < germ. de sus med. *spiegel*, germ. de sus vechi *spiagal* (Striedeter-Temps, DLSlov. 223; vezi și Snoj 736 s.v. *špègli*, *-ov*).

ȘPÎȚA (J) s.f. „vârf; vârf ascuțit” (*vršak*, *oštar vršak*) Kovačec 191; Filipi, ALI, 1122 **vârful țărușului**: *o špița (do špițe) [...]* (J, Sc).

Et.: cr., slov. *špîca* „vârf” (< germ. de sus mod. *Spitze*, germ. de sus vechi *spizzî* – Skok III 409-410; Striedeter-Temps, DLSlov. 224; Snoj 737).

ȘPURGÉT (špurjét) s.m./s.n. „cuptor, mașină de gătit” Cantemir 180: *spârket*, *-e*; Kovačec 179, 191: *spârhet*, *-u*, *spârhete*, *-ele* (S); *špârhet*, *-u*, *špârhete*, *-ele* (C); *špurjét*, *-u* (J; și *špurhét*, *-u*); Sârbu-Frătilă 285: *Čela-i špurjét na lemne* („Acela-i cuptor pentru lemne”); ALR II, MN, 3883 **rulă** (întrebare indirectă: Cum spuneți la cuptorașul de la mașina de gătit, în care se frige carne și se coc aluaturi?): *cuptóru de špurjét*.

Et.: cf. cr. *sparhet* < germ. *Sparherd* „idem” (Sârbu-Frătilă 285); cf. și cr. *špârhet*. Striedeter-Temps, DLSkr. 204, s.v. *špöret* trimite, pentru diversele forme fonetice ale cr. *špöret*, la bav.-austr. [*Spar*]herd, dial. *šporhert* (vezi și Skok III 409, s.v. *špäret*). Cf. și ven. *spârcher*, *spàcher* „idem”, pentru care vezi Enrico Rosamani, *Vocabolario giuliano*, Trieste, Edizioni Lint, 1990, p. 1060, 1063.

ȘRĂFĂNȚIȚER s.m. „șurubelniță” ALR s.n. II, h. 563 **șurubelniță**.

Et.: bav.-austr. *Schraufenzieher*, dial. *šrafntsi*, germ. de sus mod. *Schraubenzieher* (Arvinte, *Die Deutschen Entlehnungen* 180); cf. și cr. *šřáfciger*, slov. *šřávfencigar*, *šřávfencigar*, pentru care vezi Striedeter-Temps, DLSkr. 205; idem, Striedeter-Temps, DLSlov. 226.

ȘRĂIDGE s.f. „streang” Byhan 350; ALR s.n. II, h. 287 **ștreanguri (la ham)**, h. 288 **ochiu (la ștreangul hamului)**: *šřáijya* (*colácu la šřáijya*).

Et.: slov. *šřanga* „Zaun, Schranke” (Byhan 350). Cf. și cr. *šřájnga*, *šřánjga*, *šřánga* „ștreang, funie” (< germ. *Strang* – poate mai vechiul *Strange*, germ. de sus med. *stranc*, *strange* – Striedeter-Temps, DLSkr. 210; vezi și Skok III 416).

ȘTÁIDGE s.f. înregistrat de Byhan 350 cu sensul germ. *Stange* (= „bară, tijă, prăjină”), *Hebebaum* (= „pârghie (de lemn)”); Popovici II 155: *štange*, *-e* „bârnă”; Kovačec 191: *štánja* (J) „oiște”; Filipi, ALI, 957 **oiște**: *o štánja (do štánje)* (J); Filipi, ALI, 974 **stinghii la brișcă**: *štánjele (o štánja, do štánje)* (J); *stángele (o stánja, do stánge)* (S); *štángele (o stánja, do stánge)* (N, Sc, L, B, T, M, C); *štángele (o štánja, do štánge)* (Z).

Et.: cr. *štánjga*, slov. *štanjga* (Byhan 350; vezi și Popovici II 155); vezi și slov. *štânga*. Cr. *štanga*, *štâjnga* „prăjină, bară” < germ. de sus mod. *Stange* (Skok III 411-412, s.v. *štanga*; Striedeter-Temps, DLSkr. 206); slov. *štânga* < germ. de sus med. *stange*, germ. de sus mod. *Stange* (Striedeter-Temps, DLSlov. 227; vezi și Snoj 739).

TÉPIH, -I s.m. „covor” Sârbu-Frătilă 288: *O vota toț tepihi prin căle i-a pobârțeit* („Odată, toate covoarele le-a aruncat în drum”).

Et.: cr. *tepih* „idem” < germ. *Tepich* (Sârbu-Frătilă 288); vezi și slov. *têpih*, *-a* „idem” (< germ. *Teppich* – Snoj 758); pentru etimonul termenului croat, vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 217.

ȚÚGĂL’, ȚÚGL’U, ȚÚGL’I, ȚÚGL’ILE s.m. „partea metalică a bărbiei (sic!) care se pune calului între dinți” Filipi, ALI, p. 636, nota 568; ALR s.n. II, h. 286 **dârlog (la căpăstru):** *țúhăl’u*.

Et.: cr. *cugalj*, gen. *cuglja* „hăț, frâu” (< germ. de sus med. *zugel*, *zügel*, germ. de sus mod. *Zügel* – Striedeter-Temps, DLSkr. 112; Skok I 280), slov. *cugelj* „idem” (< germ. de sus vechi *zugil*, germ. de sus med. *zügel*, germ. de sus mod. *Zügel* – Striedeter-Temps, DLSlov. 104).

VĂGE, -A (J) s.f. „cântar” Byhan 387; Popovici II 163.

Et.: cr., slov. *vaga* „balanță, cântar” (Byhan 387; Popovici II 163). Cr., slov. *vaga* < germ. de sus vechi *wāga*, germ. de sus med. *wāge*, germ. de sus mod. *Wage* (Striedeter-Temps, DLSkr. 220; vezi și Skok III 559, s.v. *vāga*; Striedeter-Temps, DLSlov. 243; Snoj 804).

3. Termeni referitori la casă, curte, construcții gospodărești; alte edificii

CLÓȘTRU „claustru” Maiorescu 100: *clostru*, *-e* „mănăstire, claustru”; Byhan 242; Popovici II 98; ALR II, h. 187 **mănăstire**.

Et.: cr. *kloštar*, slov. *kloštěr* (Byhan 242); germ. *Kloster*, slov. *klostěr*, srb. *kloštar* (Popovici II 98). Cr. *klōštar*, gen. *klōštra*, cr. kajk. *klošter* „mănăstire” < germ. de sus med. *kloster*, germ. de sus mod. *Kloster* (Striedeter-Temps, DLSkr. 144; vezi și Skok II 93, s.v. *klāvstro*), iar slov. *kḷšter*, *-tra* „mănăstire” < germ. de sus med. *klōster*, germ. de sus vechi *klōštar*, germ. de sus mod. *Kloster* (Striedeter-Temps, DLSlov. 151; Snoj 284).

CÚHIŃE s.f. „bucătărie” Byhan 256; Popovici II 103: *cuhñe*, *-e*; Pușcariu SI III 307; Cantemir 163: *cúhñe*, *-ń*; Kovačec 57: *cúhiñe*, *-a* (J); *cuhñe*, *-a* (S); Sârbu-Frătilă 201; Pellis 735 **cucina:** *cùhiña* (J, S); *cùhina* (B); ALR s.n. IV, h. 1091 **bucătărie:** *cúhñna*, *đoo cúhñ*.

Et.: cr., slov. *kùhinja* (Byhan 256; Popovici II 103; Sârbu-Frătilă 201); vezi și cr. *kùhina* „bucătărie”. Pentru formele din croată și slovenă, Striedeter-Temps, DLSkr. 151, idem, DLSlov. 162, trimite la germ. de sus

vechi târziu (*spätalthochdeutsch*) *kuchīna* „bucătărie”, germ. de sus med. *kuchīn*, *küchen*, *küche*; pentru etimonul cuvântului croat vezi și Skok II 224, s.v. *kūhati*, iar pentru cel sloven – Snoj 332-333.

CVARTÍR, -U s. m (?) [sic!] (S) „locuință temporară” Kovačec 60: *iel' mérgu na cvartír*; Cantemir 163: *cvartír*, -e s.n.

Et.: cr. *kvàrtír* „cartier, locuință, apoi tabără specială pentru soldați”, slov. *kvartír*, -ja „Quartier” (< germ. de sus mod. *Quartier*, germ. de sus med. *quartier* < fr. v. *quartier* – Striedeter-Temps, DLSkr. 152; idem, DLSlov. 163; Snoj 339); pentru forma croată vezi și Skok II 251, s.v. *kvàrat*.

FĂRUȘ s.n. „casă parohială” Byhan 218; Popovici II 108: *faruș*, -u (se aude și *faroš*).

Et.: slov. *fárovž*, *faroš* „casă parohială” (Byhan 218; Popovici II 108). Slov. *fárovž* < germ. de sus med. bav. **pharre-hūs* (Striedeter-Temps, DLSlov. 115; Snoj 148). Vezi și cr. *faroš* „idem” (Striedeter-Temps, DLSkr. 118).

FLĂȘTRU s.n. glosat de Popovici II 110 „flastru”; Byhan 216.

Et.: slov. *flaštër* (Byhan 216; Popovici II 110); vezi și cr. *flaštar*, kajk. *flašter*. Slov. *flášter*, -tra „caldarâm, pavaj; plasture” < germ. de sus med. *pflaster*, germ. de sus mod. *Pflaster* (Striedeter-Temps, DLSlov. 120). Cr. *flaštar*, kajk. *flašter* „idem” < germ. de sus mod. *Pflaster* (germ. de sus med. *pflaster*, germ. de sus vechi *pflaster*) (Striedeter-Temps, DLSkr. 122, s.v. *flaštar*; Skok I 521, s.v. *flăštar*).

ȚRÚNĂTU, ȚRÚNTI „acareturi” Byhan 227: *grúnet*, -u „Grundstück”; Popovici II 113: *grunăt*, -u „pământ”; ALR II, MN, 3832 **acareturi**; Filipi, ALI, 1100 **gospodărie pe lângă casa săteanului**: *ən grúnət* (*doj grúnti*) (J).

Et.: slov. *grunt* „Grund und Boden” (Byhan 227; Popovici II 113). Vezi și cr. *grùnt* „avere imobilă, moșie, proprietate” (< germ. de sus mod. *Grund*, germ. de sus med., germ. de sus vechi *grunt* – Striedeter-Temps, DLSkr. 132; Skok I 628); slov. *grùnt*, *grúnta* „pământ, proprietate” (< germ. de sus med. *grunt*, -des, germ. de sus vechi *grunt*, germ. de sus mod. *Grund* – Striedeter-Temps, DLSlov. 132; vezi și Snoj 194).

SPITĂL (*șpitâl*), -e s.n. „spital” Byhan 348: *șpitâl*; Popovici II 155: *șpitâl*, -u, -e, -le; Cantemir 180; Kovačec 191: *șpitâl*, -u, -e, -ele (J); Sârbu-Frățilă 278 (*Măia-n spital acmo, ke-i bolna*); ALR II, h. 113 **spital**: *șpitâlu*, -e.

Et.: slov., cr. *șpitâl* „spital” (Byhan 348; vezi și Popovici II 155); germ. *Spital* (Sârbu-Frățilă 278). Slov. *șpitâl*, -la < germ. de sus med. *spital*, *spittel*, germ. de sus mod. *Spital* (Striedeter-Temps, DLSlov. 225; Snoj 738); cr. *șpital* < germ. *Spital* (vezi Skok II 574-575, s.v. *oșpitan*; Striedeter-Temps, DLSkr. 204).

ȘŪLA, ȘUL' (J) s.f. „școală” Byhan 356: *șule* (J); Popovici II 156; Cantemir 182; Kovačec 192: *șula*, -e (J); Sârbu-Frățilă 286: *Mul'âra lucra-n șula. Iâ-i čistačita.* („Soția lucrează la școală. Ea e femeie de serviciu.”); Pellis 1290 **scuola**: *șula* (J); Flora, MALGI, h. 142 **școală**: *o șula; doŭ șule, șulele* (J).

Et.: slov. *šola* „idem” < germ. *Schule* (Sârbu-Frățilă 286; vezi și Byhan 356; Popovici II 156). Pentru etimonul slov. *šola*, -e, Snoj 734 trimite la germ. de sus med. *schoule*, iar Striedeter-Temps, DLSlov. 221, la germ. de sus med. *schuole*.

4. Termeni referitori la alimente, mâncăruri și băuturi

CUMPÎR s.m./s.n. „cartof” Maiorescu 102 (pl. -i); Byhan 257: *cumpir*, -u, -i, -urle; Popovici II 103: *cumpir*, -u, -i; Cantemir 163; Kovačec 58: *cumpîr*, -u s.n. (S), s.m. (J); Sârbu-Frățilă 202; Pellis 2009 **patata**: *o cumpîra* (J), *cumpîr* (S); *cumpîru* (B); ALR s.n. I, h. 196 **vrej de cartofi**: *noâta de cumpîr*; Filipi, ALI, 1689 **cartof**: *ân cumpîr (doî cumpîre)* (J); *un cumpîr (doî cumpîr)* (S, N, Sc, L, Șc, T, Z, M); *un cumpîr (do cumpîre, doî cumpîr)* (B); *un cumpîr (do cumpîre)* (C); Filipi, ALI, 1690 **tubercul**: *un cumpîr (doî cumpîr)* (S, N, Sc, L, T, Z, M); *un cumpîr (do cumpîre, doî cumpîr)* (Șc); *un cumpîr (do cumpîre)* (C); vezi și Filipi, ALI, 1018 **hai să scoatem cartofi**.

Et.: cr. *kumpîr*, *krumpîr*, slov. *kropîr*, *krumpîr* < germ. *Grumbir(n)e* (Byhan 257; vezi și Popovici II 103); cr. *krumpîr*, prin disimilarea totală a primului *r* (Sârbu-Frățilă 202). Pentru cr. *krumpîr*, Striedeter-Temps, DLSkr. 149-150, trimite la bav.-austr. [*Grund*]pirn; Skok II 215, s.v. *krumpîr*, indică drept etimon al cr. (Istria) *kumpîr* – germ. de sus mod. *Gruntbir* = *Grundbirne*. Formele din slovenă – *kropîr*, *kropîr* etc. provin din bav.-austr. *Grundbirne* (Striedeter-Temps, DLSlov. 160).

CUMPIRÎȚA (o ~; *do cumpirîțe*) s.f. „tubercul” (J) (Filipi, ALI, 1690 **tubercul**); Sârbu-Frățilă 202: *cumpirîț* s.m. „cartofiori”.

Et.: dimin. de la *cumpîr* (Sârbu-Frățilă 202).

FRUȘTIC, -U, -URLE s.m./s.n. „micul dejun” Byhan 220; Popovici II 111; Cantemir 166: *fruștik*, -ure; Kovačec 81 (J); Sârbu-Frățilă 213: *fruștic*, -ure; Pellis 104 **il pasto del mattino**: *fruștic* (J); Filipi, ALI, 728 **mâncăruri în cursul zilei**: *ân fruștic (doî fruștice, doî fruștic)* (J); *un fruștic (doî fruștic)* (S); *un fruștic (doî fruștic)* (N, Sc, L, Șc, T, Z, M); *un fruștic (do fruștice)* (B).

Et.: cr. *fruștik*, slov. *fruštuk* (Byhan 220); cr. *frustik* (Popovici II 111); germ. *Früstüek* (Sârbu-Frățilă 213). Cr. *fruștik* < bav.-austr. *Frustuck* (Striedeter-Temps, DLSkr. 126; vezi și Skok I 534, s.v. *fruștik*); cf. și slov.

fruštuk, pentru care vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 124. Vezi și Maria Purdela Sitaru, Livia Vasiliuță, *Cercetări etimologice*, București, Ed. Univers Enciclopedic, 2002, p. 122.

JÚPEŤ s.f. „supă” Byhan 395.

Et.: slov. *župa*, ven. *sopa*, it. *zuppa* „idem” (Byhan 395); vezi și cr. *žüpa*. Slov., cr. *žüpa* „idem” < germ. *Suppe* (Skok I 785, s.v. *júha*); pentru etimonul slov. *župa*, Snoj 875 trimite la germ. de sus med. *suppe*, iar Striedeter-Temps, DLSlov. 255 la germ. de sus med. tz., germ. de sus premod. *suppe*, germ. de sus mod. *Suppe*.

ŠNITĽE s.n. „șnițel” Sârbu-Frătilă 284.

Et.: cr. *šnicla* „escalop” (Sârbu-Frătilă 284). Cuvântul croat este un împrumut din germ. *Schnitzel* „șnițel, escalop” (Striedeter-Temps, DLSkr. 200).

ŠPEC s.m. „slănină afumată” Filipi, ALI, 706 **slănină afumată:** *un ~; (doi špec)* (L).

Et.: cr. *špëk* „slănină” (< germ. de sus mod. *Speck*, germ. de sus med. *spëc* – Striedeter-Temps, DLSkr. 202; vezi și Skok III 303, s.v. *sól*).

ŠPRITĚ, -U, -URE, -URLE (J) s.m./s.n. „șpriț” Kovačec 191 (*[dâț âm] dôi šprițure și dôi vírure!*); Filipi, ALI, 1209 **sulfat de cupru, piatră vânătă:** *un špriț (do šprițure)* (B, Șc), *špriț* (m.) (T, M, C), *un špriț (doi špriț)* (Z)³.

Et.: cr. *špric* „Spritze, Feuerspritze” (< germ. de sus mod. *Spritze*, respectiv bav.-austr. *Spritz*^e – Striedeter-Temps, DLSkr. 205; vezi și Skok I 271, s.v. *cm ĭkati*).

ŠTRÚCĽ’, ŠTRÚCL’I s.m. „ștrudel cu mere” ALR s.n. IV, h. 1079 **ștrudel cu mere;** Byhan 355: *strucl’i* (fără indicarea sensului); Pușcariu SI III 326: *strucl’i* (pl.) „un fel de găluști”.

Et.: cr. *struk* „Stock, Gestalt, Leben” sau ven. *struco* „Ausdruck, Saft” (Byhan 355). Pușcariu SI III 76 consideră eronată etimologia propusă de Byhan, precizând că termenul istoromân trebuie raportat la cr. *štruklji*. Cr. *štrüklji* „plăcintă, ștrudel cu brânză de vaci” < stir. *Struckel* „prăjitură cu umplutură de diferite feluri, cunoscută mai ales ca *Strudel*”, carint. *strugg-l*, *Struckel* – Striedeter-Temps, DLSkr. 212; vezi și Skok III 418, s.v. *štrükalj*; cf. și slov. *štrúkelj*, *-klja*, pentru care vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 232; Snoj 743.

ŠTRÚDEL s.n./s.m. „ștrudel” Sârbu-Frătilă 285; Filipi, ALI, 727 **alte prăjituri:** *un štrúdäl (doi štrúdli)* (Sc, T, Z).

³ Pentru Zancovți avem explicația: *šprițu se face de vidriiol și de jâpna*, astfel că ir. *špriț* este un termen generic pentru soluția folosită la stropit, și nu pentru elementele componente ale acesteia.

Et.: cr. *štrúdl* „plăcintă cu brânză coaptă în tipsie” < germ. *Strudel* „idem” (Sârbu-Frățiță 285). Pentru etimonul cuvântului croat, vezi și Skok III 418, s.v. *štrùkalj*; Striedeter-Temps, DLSkr. 212.

ȚUCĂR s.m. „zahăr” Byhan 372; Popovici II 161; Cantemir 184; Sârbu-Frățiță 291: *Cum ziceți voi țucăr ali sečer?* („Cum ziceți voi, zahăr sau secer?”); ALR II, MN, 6911 **răspuns la întrebarea: ce este dulce?**; ALR s.n. IV, h. 1136 **zahăr**; Filipi, ALI, 619 **zahăr**: *țúker* (J, L, Șc, T, Z, M, C), *țúcor* (S, N, Sc, B).

Et.: slov. *cúker*, ven. *zùcaro* (Byhan 372; Popovici II 161); slov. *cúker* (< germ. *zucker*) sau direct din germană (Sârbu-Frățiță 291); cf. și cr. *cùkar*, *cùkor*. Slov. *cúker*, *-kra*, cr. *cùkar*, *cùkor* < germ. de sus mod. *Zucker* < it. *zucchero* (Striedeter-Temps, DLSlov. 105; Snoj 77; Striedeter-Temps, DLSkr. 112; vezi și Skok III 384, s.v. *šècer*).

5. Termeni referitori la îmbrăcăminte și încălțăminte

ÒĂNZUȚ (J) Pellis 679 **panno** „șesătură (de haine); stofă, postav; pânză”.

Et.: cr. *àncug* „costum de haine” (< germ. de sus mod. *Anzug* „idem” – Striedeter-Temps, DLSkr. 100).

FÍRTUH, -URE s.n./s.m. „șorț” Byhan 216: *firtuh’* (J); Cantemir 166; Sârbu-Frățiță 212: *firtúh* s.m.; ALR s.n. II, h. 541 **șorțul fierarului**: *firtuħu* [a]; Pellis 632 **grebiule**: *firtuħu* (J); Filipi, ALI, 672 **șorț**: *ăn firtuh* (*doi firtuh*) (J).

Et.: cr. *fértoh*, germ. *Fürtuch* (Byhan 216); cr. *fertuh*, *firtoh* „șorț” < germ. dial. *Fürtuch* = *Vortuch* (Sârbu-Frățiță 212). Pentru etimonul cuvântului cr., vezi și Skok I 513, s.v. *fertuh*; Striedeter-Temps, DLSkr. 120.

LÁIBĂȚ, LAIBȚ s.m. „laibăr, vestă” Sârbu-Frățiță 222; ALR s.n. IV, h. 1181 **vestă**; Pellis 625 **panciotto**: *lájbez* (J).

Et.: cr. *lájbac*, slov. *lajblec* (germ. *Leibel*) (Sârbu-Frățiță 222) „vestă, jiletă”. Cr. *lájbec*, *lájbac* < bav.-austr. *Leib* „vestă” + suf. *-ec*, *-ac* (Striedeter-Temps, DLSkr. 153, s.v. *lájbec*; vezi și Skok II 262, s.v. *lájbac*).

ȘTOF, -U s.m. (J) „aba, postav; șesătură” Kovačec 192.

Et.: cr. *štöf* „stofă; șesătură, material” (< germ. de sus mod. *Stoff* – Striedeter-Temps, DLSkr. 209; Skok III 337, s.v. *štöfa*).

ȘUFÉȚE s.f. pl. „obială” Pușcariu SI II 224; Sârbu-Frățiță 32.

Et.: cf. germ. *Schuhfetzen*.

6. Relații sociale. Naționalitate

FRĂIER s.m. „logodnic” Popovici II 110 „mire”; Pușcariu SI II 224, SI III 310: *frăiar*; Cantemir 166; Kovačec 81: *frăier*, -u (S), *frăiar*, -u (J); Sârbu-Frătilă 32, 213: *Ke-ț va veri frăieru* („Că-ți va veni logodnicul”); ALR I/II, h. 247 **iubit**: *ca fleța uâre fruăiăru* (B), *ca fêtina uâre um frăiâr* (J); ALR I/II, h. 258 **miri**: *écu viínu fruăiări* (B); *acmuó viru frăiari* (J); Flipi, ALI, 451 **a** **logodnic**: *ân frăier (doi frăiere)* (J); *un frăier (doi frăier)* (S, N, Sc, B, T, Z, M, C); *un frăiar (doi frăiar)* (L, Șc, C); Flipi, ALI, 459 **b** **mire**: *frăier (doi frăier, doi frăiere, trei frăieri)* (J).

Et.: cf. cr. *fràjar* (Popovici II 110); cr. *frajar*; cf. slov. *frajer* < germ. *Freier* „mire” (Sârbu-Frătilă 213). Slov. *frájer*, -ja < probabil din germ. colocvial *Freier* „dandi” (Snoj 158); cr. *frajar* (Istria) < postverbalul *fraj* (vezi *fraiei*) + suf. -ar (Skok I 528, s.v. *fràjati*). Vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 124, s.v. *fraj*.

FRĂIERIȚE s.f. „logodnică” Byhan 219; Cantemir 166; Kovačec 81: *frăierițe*, -a, -e „iubită, logodnică” (S); Sârbu-Frătilă 213; Flipi, ALI, 451 **b** **logodnică**: *o frăierița (do frăierițe)* (J, Sc, B, T, Z, M); *o frăierițe (do frăierițe)* (S, N); *o frăiarita (do frăiarite)* (L, Șc); *o frăiarita (do fraiarite)* (C).

Et.: cr. *fràjar*, germ. *Freier* + suf. cr., slov. -ica (Byhan 219); *frăier* + suf. -ița (Sârbu-Frătilă 213).

FRĂILA, -E// *frâila* s.f. „domnișoară” Popovici II 110.

Et.: cr. *frajla*, -ica (Popovici II 110). Vezi și slov. *frâjla*. Cr. *frâjla* < germ. de sud *Fräule*, bav. *Fräyle*, șvăb. *Fraele*, *Fraille*, germ. de sus mod. *Fräulein* (Striedeter-Temps, DLSkr. 124; Skok I 528). Slov. *frâjla* < germ. *Fräulein* „domnișoară”, în pronunție bav.-austr. (Snoj 158).

ȚROF, -U, -URE (J) s.m. „grof” Cantemir 167: *grof*, -f; Kovačec 87; ALR s.n. III, h. 886 **boier**: *Țrof*, -i.

Et.: cr. kajk. *gröf*, slov. *grôf*, *grófa*. Cr. *gröf* < *gróf* (titlu feudal maghiar) < germ. *Graf* (Skok I 623); slov. *grôf*, *grófa* < germ. de sus med. bav. *graf*, *grave*, germ. de sus mod. *Graf* (Striedeter-Temps, DLSlov. 132; vezi și Snój 193). Vezi și Maria Purdela Sitaru, Livia Vasiluță, *Cercetări etimologice*, p. 53-54.

ȚROFIȚA (art.), -FÍȚE s.f. ALR s.n. III, h. 887 **soția boierului**.

Et.: derivat din *Țrof* (*supra*) + suf. -ița sau împrumut din cr. *gröfica* (*gröf* (*supra*) + suf. -ica – Skok I 623).

LÂNSMÂN s.m. „compatriot” Byhan 267.

Et.: deoarece vocala *a* este pronunțată rotunjit (*â*), cuvântul istroromân ar trebui raportat la o formă germană dialectală în care vocala *a* să fie pronunțată *o*; cf., astfel, bav.-austr. *Londsmon* [*lontmøn*] „idem” (vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 165, s.v. *lančman*).

7. Armată

ĂRLĂB s.n. „concediu” ALR s.n. IV, h. 960 **1. permisie; 2. concediu.**

Et.: cr. *urlab* „idem” (< germ. *Urlaub* în pronunție bavarez-austriacă – Striedeter-Temps, DLSkr. 220).

CASĂRNA s.f. „cazarmă” ALR s.n. IV, h. 952 **cazarmă.**

Et.: cr. *käsârna* „idem” (< cf. bav.-austr. dial. *kasarn* – Striedeter-Temps, DLSkr. 141; vezi și Skok II 250, s.v. *kvaderna*), slov. *kasárna* (vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 146; Snoj 262).

DÉCŪȚE, DÉCŪȚ s.n. „tranșee” ALR s.n. IV, h. 966 **tranșee.**

Et.: cf. germ. *Deckung* „(mil.) adăpost”.

FIGLIMÂN s.m. Byhan 215.

Et.: germ. *Flügelmann* „(mil.) primul sau ultimul soldat din flanc; soldatul din extrema flancului” (Byhan 215), cu trecerea dialectală *a: â*.

ÍBUDȚE s.f. „manevră” ALR s.n. IV, h. 957 **manevră.**

Et.: cf. germ. *Übung* „(mil.) aplicație”.

LĂȚĂR s.n. „tabără” ALR s.n. IV, h. 958 **tabără.**

Et.: cf. germ. *Lager* „idem”.

OFIȚÎR, -U, -Ø, -I s.m. (J) „ofițer” Cantemir 173; Kovačec 136; Flora, MALGI, h. 128 **ofițer:** *ôfițîr, ôfițîru; (doi) ôfițîr, ôfițîri!* (J, S, N, Sc, B); (*ur*) *ôfițîru;* (mai mulți) *ôfițîr, ôfițîri!* (L).

Et.: cr. *oficîr, oficîra*, slov. *oficîr, -ja* „idem”. Cr. *oficîr* este un împrumut din limbajul militar austriac; cf. germ. de sus mod. *Offizier* < fr. *officier* (Striedeter-Temps, DLSkr. 165; vezi și Skok II 545, s.v. *oficij*). Slov. *oficîr* < germ. de sus mod. *Offizier* (Striedeter-Temps, DLSlov. 185; Snoj 465).

RECRŪT, -Ț s.m. „recrut” ALR s.n. IV, h. 942 **recrut.**

Et.: cr. *rèkrût* „idem” (< cf. austr. dial. *rekrut*; germ. de sus mod. *Rekrut* – Striedeter-Temps, DLSkr. 183, s.v. *règrût*), slov. *rekrût* (< germ. de sus mod. *Rekrut* – idem, DLSlov. 209; vezi și Snoj 613).

VĂHȚE, -E s.f. „pază, gardă” Cantemir 185; ALR s.n. IV, h. 961 **santinelă:** *woáhta*.

Et.: cr. *vahta* „gardă, pază, santinelă”, slov. *vahta* „gardă, pază”. Cr. *vahta* < mai vechiul germ. de sus mod. *wacht* f., apoi *Wache*, germ. de sus med. *wahte* f.; azi: bav. *die Wacht*, șváb. *Wacht* f., alături de *Wache* (Striedeter-Temps, DLSkr. 221). Slov. *vahta* < germ. de sus med. *wahte, waht* f.; germ. de sus mod. *Wacht, Wache* (Striedeter-Temps, DLSlov. 243).

VĂHTMAISTR s.m. „sergent”, înregistrat de Weigand și preluat de Byhan 387 și de Popovici II 163.

Et.: germ. *Wachtmeister* (Byhan 387; Popovici II 163). Vezi și cr. *vãhtmãjstor* „idem” < germ. de sus mod. *Wachtmeister* (Striedeter-Temps, DLSkr. 221).

8. Termeni care denumesc unități de măsură și monede

CLĂFTER, -U, -I s.m. „stângen” Maiorescu 100; Byhan 242; Popovici II 98; Pușcariu SI III 306: *clãftar*.

Et.: slov. *klafter*, cr. *klãftar* (Byhan 242; Popovici II 98). Cr. *klãftar, -tra* (Istria), *klãfter* „idem” < germ. de sus med. *klãfter*, germ. de sus mod. *Klafter*; cf. și cr. *klofter*, care provine dintr-o formă bavareză (Striedeter-Temps, DLSkr. 143; vezi și Skok II 88). Slov. *klãftra, klãfter, -tra* < germ. de sus med. *klãfter*, germ. de sus mod. *Klafter*; vezi și *klõftr* – Striedeter-Temps, DLSlov. 149; vezi și Snoj 274.

CRĂIȚER, -U, -I s.m. „creițar” Byhan 254: *craițar*; Popovici II 101: *craițer, -u, -i*; Pușcariu SI III 307; Cantemir 163.

Et.: slov., cr. *krajcar*, ven. *craicer* (Byhan 254; vezi și Popovici II 101). Slov. *krãjcar, -rja* „creițar” < germ. de sus med. *kriuzer* (Striedeter-Temps, DLSlov. 156; Snoj 317); cr. *krãjcar* „creițar, bănuț de aramă” < germ. de sus mod. *Kreuzer*, germ. de sus med. *kriuzære, kriuzer* (Striedeter-Temps, DLSkr. 147; vezi și Skok II 177, s.v. *krãjcar*).

9. Timpul și diviziunile lui

APRÍL s.m. (J) „aprilie” Byhan 187; Cantemir 157; Kovačec 23; Pellis 78 **aprile:** *aprilu, april* (J); Filipi, ALI, 358 **b) lunile anului:** *aprilu* (J).

Et.: cr., slov. *april*, veql. *apráil* „idem” (Byhan 187). Slov. *april* < germ. *April* (Snoj 18).

DEȚÉMBĂR, -U (J) s.m. „decembrie” Kovačec 68; Pellis 86 **dicembre:** *dez-émber* (J); Flora, MALGI, h. 230 **decembrie:** *dețémbîr(u) / dețéMBER(u)* (J); Filipi, ALI, 358 **b) lunile anului:** *dețémbăru* (J).

Et.: slov. *decémber, -bra* „idem” (< germ. *Dezember* – Snoj 98).

IANĂR s.m. „ianuarie” Byhan 232.

Et.: germ. *Jänner* prin intermediul sloveneii (Byhan 232). Slov. *jãnuar, -ja* „idem” < germ. *Januar* (Snoj 234).

IÚLI (J) s.m. „iulie” Byhan 235: *iul’*; Popovici II 117: *iulij*; Kovačec 97; Sârbu-Frățilă 219; Pellis 81 **luglio**; Flora, MALGI, h. 225 **iulie**; Filipi, ALI, 358 **b) lunile anului.**

Et.: slov. *julij* „idem” (Byhan 235; Popovici II 117; Sârbu-Frățilă 219). Slov. *júlij, -a* „idem” < germ. *Juli* (Snoj 244).

IUNI (J) s.m. „iunie” Byhan 235: *iun̄*; Popovici II 117: *iun̄*; Kovačec 97; Sârbu-Frătilă 219; Pellis 80 **giugno**; Flora, MALGI, h. 224 **iunie**; Filipi, ALI, 358 **b) lunile anului**.

Et.: slov. *junij* „idem” (Byhan 235; Popovici II 117; Sârbu-Frătilă 219). Slov. *júnij* „idem” < germ. *Juni* (Snoj 244).

NOVÉMBĂR, -U (J) s.m. „noiembrie” Kovačec 129; Pellis 85 **novembre**: *nov-èmbèr* (J); Flora, MALGI, h. 229 **noiembrie**: *novémbîr(u) / november(u)* (J); Filipi, ALI, 358 **b) lunile anului**: *novémbăru* (J).

Et.: slov. *novémbèr, -bra* „idem” (< germ. *November* – Snoj 452).

OHTÓBĀR (J) s.m. „octombrie” Byhan 292; Popovici II 131; Kovačec 135: *octóbâr* (J); Pellis 84 **ottobre**: *oct^uòber* (J); Flora, MALGI, h. 228 **octombrie**: *octóbîr(u) / octóber(u)* (J); Filipi, ALI, 358 **b) lunile anului**: *octóbăru* (J).

Et.: slov. *oktobĕr* (Byhan 292). Slov. *oktòber, -bra* „idem” < germ. *Oktober* (Snoj 469).

ȚĂIT s.m. „timp” Cantemir 184; Kovačec 202 (J); Sârbu-Frătilă 32, 290.

Et.: germ. *Zeit* „idem” (Sârbu-Frătilă 290). Vezi și cr. *cajt* „idem” (< germ. de sus mod. *Zeit* – Striedeter-Temps, DLSkr.108; vezi și Skok I 250, s.v. *căjt*), slov. *cájt* „idem” (< limbajul uzual bav.-austr. *Zeit* – Striedeter-Temps, DLSlov. 97).

ÚRE, -E (J) s.f. „oră; ceas (obiect)” Maiorescu 127: *urá, -e*; Byhan 376; Popovici II 162; Cantemir 184; Kovačec 207: *úra, -e* „oră; ceas; vreme, (perioadă scurtă de) timp” (J); Sârbu-Frătilă 293; Pellis 664 **orologio**: *ùra* (J, S, B); Filipi, ALI, 654 **ceas de buzunar**: *úra de/za jep* (J, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C); *úre za zep/jep* (S, N).

Et.: cr., slov. *úra, ùra*, istr. *úra* (Byhan 376; vezi și Popovici II 162, Sârbu-Frătilă 293). Slov. *úra* „ceas; oră; vreme” < germ. de sus mod. *Uhr*, germ. de sus med. *ûre, ûr* „ceas, oră” (Striedeter-Temps, DLSlov. 242; vezi și Snoj 800); cr. *ùra* „ceas; moment, oră potrivită” < germ. de sus mod. *Uhr* (Striedeter-Temps, DLSkr. 220; vezi și W. Dahmen și J. Kramer, *Le inchieste istro-rumene di Ugo Pellis*, p. 251); Skok II 662, s.v. *'ra* consideră că forma croată *ùra* este de proveniență italiană (*ora*), cu o evoluție fonetică atipică (*ó > u*).

10. Cuvinte referitoare la regnul vegetal

HĂIBUT, -U s.m. „spânz” Maiorescu 107; Byhan 228; Popovici II 114.

Et.: germ. *Hagebutte* „măceș”, probabil prin intermediar sloven (Byhan 228).

KIMÁL' s.m./s.n. „chimion” Filipi, ALI, 1679 **chimion**: *ăn ~*; (*doi kímel'*) (J); *un kímel (do kímele)* (Șc).

Et.: slov. *kímelj, -mlja* „idem” (< germ. *Kümmel*) (Snoj 271).

MAJORÁN „magheran” Maiorescu 111; Byhan 271 (preluat de la Maiorescu); Popovici II 122.

Et.: slov. *majorán, majarón* „idem” (Byhan 271; Popovici II 122). Vezi și cr. *majòrān*, gen. *-ána* (Skok II 346, s.v. *mačùrana*); slov. *majorán* „idem” (< germ. de sus med. *maiorān*, germ. *Majoran* – Snoj 373, s.v. *majarôn*).

MÉRLIN s.m./s.n. „morcov” Maiorescu 112 (pl. *-i*); Byhan 274 (preluat de la Maiorescu); Popovici II 124; Kovačec 116: *mérĭlin, -u* (S, J); Sârbu-Frățilă 228; Pellis 2004 **carota**: *mérĭlinu* (B); Filipi, ALI, 1693 **morcov**: *ăn mièrlin (doi mièrline)* (J); *un mérĭlin (doi mérĭlin)* (S, N, Sc, L, T, Z, M); *un mérĭlin (do mérĭline)* (B, Șc, C); Filipi, ALI, 1819 **rușinea fetei** (*Daucus carota carota*) [morcov sălbatic]: *dívl'u mièrlin* (J).

Et.: cr. *mérĭlin* (Byhan 274; Popovici II 24; Sârbu-Frățilă 228). Cr. *mérĭlin* < dimin. *Mearl, Mörle* al germ. *Möhre* „morcov” (Sârbu-Frățilă 228; vezi și Skok II 409, s.v. *mèrlin*¹).

MERLINIȚA, -E s.f. „morcov mic” (Sârbu-Frățilă 228).

Et.: diminutiv de la *merlin* (Sârbu-Frățilă 228).

ROJMARÍN s.m./s.n. „rozmarin” Sârbu-Frățilă 268; Filipi, ALI, 1712 **rozmarin**: *ən ruzmarín (doi ruzmarín, doi ruzmaríne)* (J), *un rozmarín (doi rozmarín)* (S), *un rojmarín (doi rojmarín)* (N), *un rujmarín (doi rujmarín)* (Sc, L, B, T, M, C), *un rujmarín (doi rujmarín, do rujmaríne)* (Șc); *un lujmarín (doi lujmarín)* (Z).

Et.: slov. *rožmarin, -a*; cf. și cr. *ružmarin* „idem” (Sârbu-Frățilă 268). Cf. și cr. *rožmarin, rozmarin, lužmàrín* „idem”. Striedeter-Temps, DLSlov. 213; Snoj 632; Striedeter-Temps, DLSkr. 188, s.v. *rùžmarin* dau drept etimon pentru formele din croată și slovenă – germ. de sus mod. *Rosmarin*, în timp ce Skok III 175, s.v. *rùšmarin* trimite pentru formele croate la it. *rosmarino*.

ȚICLÂMĂ s.f./s.m. „ciclamă” Filipi, ALI, 1818 **ciclamă**: *o ~*; (*do țiclâmă*) (J, L, B, Șc, T); *un țiklâm (doi țiklâm)* (N).

Et.: slov. *ciklâma, -e* „idem” (< germ. austr. *Zyklame* – Snoj 72).

11. Cuvinte referitoare la regnul animal

CARF, -I s.m. „soi de pește” Cantemir 160.

Et.: slov. *kàrf, kàrfa* „crap, cyprinus carpio” (< germ. de sus vechi *karpfo*, germ. de sus med. *karpfe* – Striedeter-Temps, DLSlov. 146).

FAZÂN s.m. „fazan” Filipi, ALI, 791 **fazan**: *ăn ~*; (*doi fazâne*) (J); *un fazân (doi fazân)* (S); *un fajân (doi fajân)* (N, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C).

Et.: slov. *fazān*, cr. *fāzān*, gen. *fazāna* „idem”. Slov. *fazan* < germ. de sus med. *fasant*, *fasān* „fazan”, germ. de sus mod. *Fasan* (Striedeter-Temps, DLSlov. 89, s.v. *bazān*; vezi și Snoj 149). Cr. *fāzān* < germ. de sus mod. *Fasan*, germ. de sus med. *fasant* (Striedeter-Temps, DLSkr. 118; Skok I, 126, s.v. *bazijan*).

12. Diverse

ÁUSVAIS s.n. „permis, document” Sârbu-Frățiilă 188.

Et.: germ. *Ausweis* „idem” (Sârbu-Frățiilă 188).

ΒΟΧΣ s.n. (J) „ceară pentru pantofi” Pellis 849 **cera per le scarpe**.

Et.: germ. *Wachs* (pronunție austriacă *bāks*) (W. Dahmen și J. Kramer, *Le inchieste istro-rumene di Ugo Pellis*, p. 265).

FĂRBE s.f. „vopsea” Maiorescu 104; Byhan 218 (preluat de la Maiorescu); Flora, MALGI, h. 110 **culoare:** *o fārba; fārbele* (J); Filipi, ALI, 305 **culoare:** *o fārba (do fārbe)* (J); vezi și ALR II, h. 245 **albăstreală (în var):** *f^uārba*.

Et.: cr, slov. *farba*, *-e* „culoare, vopsea” (Byhan 218). Slov. *farba* < germ. de sus mod. *Farbe* (Striedeter-Temps, DLSlov. 89, s.v. *bārva*; vezi și Snoj 147); cr. *fārba* < germ. de sus mod. *Farbe*, germ. de sus med. *varwe* (Striedeter-Temps, DLSkr. 117; vezi și Skok I 507, s.v. *fārba*).

FLĂȘTER s.n. „compresă” ALR II, MN, 4200 **compresă (pe locul bolnav)**.

Et.: cr. *flăștar*, kajk. *flășter* „pavaj; pasture” (< germ. de sus mod. *Pflaster* – Striedeter-Temps, DLSkr. 122; vezi și Skok I 521, s.v. *flăștar*); slov. *flășter* „idem” (< germ. de sus med. *pflaster*, germ. de sus mod. *Pflaster* – idem, DLSlov. 120).

γRUNTÓVNIȚA s.f. „carte funduară” ALR s.n. I, h. 148 **cartea funduară**.

Et.: cr. *grūntovnica* „carte funciară” (derivat de la *grūnt* (*supra*) – Striedeter-Temps, DLSkr. 132, s.v. *grūnti*; vezi și Skok I 628, s.v. *grūnat*).

LÂNSCARTE s.f. „hartă” Byhan 267.

Et.: Byhan 267 apreciază că termenul istroromân este o analogie după *lānsmān* (*supra*).

M·ÂRCA, M·ÂRKE s.f. „timbru (poștal)” ALR s.n. III, h. 875 **timbru (poștal)**.

Et.: cr. *mārka* „idem” (< germ. de sus mod. (*Brief*)*marke* – Striedeter-Temps, DLSkr. 159; vezi și Skok II 378).

MAȘINA, MAȘIN s.f. 1. „mașină”; 2. „tren” Sârbu-Frățiilă 226; ALR s.n. III, h. 867 **tren:** *mașina* [a], *mașine*; Flora, MALGI, h. 218 **tren:** (*o*) *mașina, do^o mașine, mașinele* (J).

Et.: cr. *mašina* „idem” (Sârbu-Frățiță 226). Cr. kajk. pop. *mašina* „tren” < germ. de sus mod. *Maschine* < fr. *machine*, lat. *măchina* (Striedeter-Temps, DLSkr. 160); cf. și slov. *mašina* „Maschine”, pentru care vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 178; Snoj 384.

NÍCHEL s.m. „nichel” Cantemir 173; ALR s.n. II, h. 574 **nichel:** *nícîl’*.

Et.: slov. *nikelj*, *-klja* „idem” (< germ. *Nickel* – Snoj 446).

POP s.n. „cleiul pantofarului” ALR s.n. II, h. 520 **cleiul pantofarului.**

Et.: slov. *pòp*, *pópa* „clei, lipici” (< bav.-austr. *Pappe*, dial. *pop* – Striedeter-Temps, DLSlov. 198).

REȚIPÍS s.n. „recipisă” ALR s.n. III, h. 876 **recipisă.**

Et.: cf. germ. *Rezepisse* „idem”.

RÚSAC, -U (S) s.n. „desagă, rucsac” Kovačec 169.

Et.: cf. cr. *rùksak* „idem” (< germ. de sus mod. *Rucksack* – Striedeter-Temps, DLSkr. 188; vezi și Skok III 107, s.v. *ranac*).

ȘCÓDE, -A s.f. „pierdere, pagubă” Maiorescu 121: *scodă, -e: Mi-a scodă făcut* („Mi-a făcut pagubă”); Byhan 339; Popovici II 155; Pușcariu SI III 324: *scode*; Sârbu-Frățiță 283: *Porcu divl’iu na milion a facut școda oănč* („Porcul sălbatic (mistrețul) a făcut aici pagubă de un milion”); Kovačec 189 (J): *făce* ~ (J) „face pagubă”; Filipi, ALI, 102 **pagubă:** *o școda (do șcôde)* (J, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C); *o șcôde (do șcôde)* (S); *o școde (do șcôde)* (N).

Et.: cr., slov. *škôda* (Byhan 339; Popovici II 155). Cr. *škôda*, slov. *škôda* „pierdere, pagubă” < germ. de sus vechi *scado*, germ. de sus med. *schade*, germ. de sus mod. *Schade(n)* (Striedeter-Temps, DLSkr. 195; Skok III 401, s.v. *škôda*, respectiv Striedeter-Temps, DLSlov. 219; vezi și Snoj 728).

ȘCODOVÍNA, -E s.f. „pagubă” ALR s.n. IV, h. 992 **pagubă.**

Et.: *școdova* pare a fi un caz oblic de la *școda* (*supra*) + suf. *-ina*.

ȘPAS s.n. „glumă” Sârbu-Frățiță 32.

Et.: slov. *špás, -a* „glumă, petrecere” (< germ. de sus mod. *Spaß* „idem” < it. *spasso* – Striedeter-Temps, DLSlov. 223; Snoj 736); vezi și cr. *špâjs*, în expresia *za špâjs* „în glumă” (< germ. *Spass*, bav. *(g)spæssig* – Skok III 408).

ȘPÓTU s.n. „strâmbătură” ALR II, MN, 6945 **strâmbături.**

Et.: cf. cr. *špot*, slov. *špôt* „batjocură” (< germ. de sus med. *spot*, germ. de sus vechi *spot*, germ. de sus mod. *Spott* – Striedeter-Temps, DLSkr. 204, s.v. *špôtati*; Skok III 410, s.v. *špotati*, respectiv Striedeter-Temps, DLSlov. 225).

TÍNTE, -A (J) s.f. „cerneală, negreală” Maiorescu 126; Byhan 360; Popovici II 158; Cantemir 183; ALR s.n. II, h. 532 **vopsea**: *tinta*; ALR s.n. IV, h. 920 **cerneală**; Pellis 1302 **inchiostro**: *tinta* (J, S, B).

Et.: cr., slov. *tinta* „idem” (Byhan 360; Popovici II 158). Slov. *tînta*, -e „cerneală” < germ. *Tinte* „idem” (Snoj 765), cr. *tînta* < it. *tinta*, germ. *Tinte* (Skok III 471, s.v. *tînta*). Nu este exclus nici ca termenul istororomân să fie un împrumut din it. *tinta* (vezi în acest sens, Arvinte, *Die Deutschen Entlehnungen* 180).

TURÍST, -U, -I s.m. (J) „turist” Kovačec 201.

Et.: cf. slov. *turíst*, -a „idem” (< germ. *Tourist* – Snoj 792).

ȚĂHAR, -E s.n. „arătător (la ceasornic)” ALR II, MN, 3906 **arătător (la ceasornic)**.

Et.: cf. cr. *cágar*, gen. -ara, slov. *cágar* „idem”. Cuvântul croat este un împrumut din bav.-austr. *tsagə* (Striedeter-Temps, DLSkr. 107, s.v. *cájger*; vezi și Skok I 250, s.v. *cájger*), iar cel sloven din carint. *tsāgə* (Striedeter-Temps, DLSlov. 96).

ȚĂȚIDYA, -E s.f. „ziar” ALR s.n. IV, h. 926 **ziar**.

Et.: slov. *cájtinge* f. pl. „idem” (< bav.-austr. *Zeitung* – Striedeter-Temps, DLSlov. 97).

ȚI^oARE s.f. „țigară de foi” ALR s.n. IV, h. 1150 **țigară de foi**.

Et.: cr. *cigára*, slov. *cigára* „trabuc, țigară de foi” (< germ. de sus mod. *Zigarre* – Striedeter-Temps, DLSkr. 109; idem, DLSlov. 101; vezi și Skok I 261, respectiv Snoj 72).

ȚIŢ s.m. „zinc” ALR s.n. II, h. 576 **zinc**; ALR s.n. IV, h. 1035 **smalț**.

Et.: cr. *cinj*, *c ın* „cositor” (< germ. *Zinn* – Skok I 266, s.v. *c ın*; vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 110); cf. și slov. *cìn*, *cína* (< germ. de sus mod. *zin*, germ. de sus mod. *Zinn* – Striedeter-Temps, DLSlov. 103; Snoj 73).

ȚÍRCUS s.n. „circ” ALR s.n. V, h. 1505 **circ**.

Et.: cr. *cirkus* „circ, hipodrom, velodrom, școală de călărie acrobatică” (< germ. de sus mod. *Zirkus* – Striedeter-Temps, DLSkr. 111), slov. *cirkus* (< germ. *Zirkus* – Snoj 75).

VÉĤSEL’U (art.), **VE,SL’I** s.m. „macaz” ALR s.n. III, h. 873 **macaz**.

Et.: cf. germ. *Wechsel* „schimb, schimbare”, *Kreuzwechsel* „macaz de încrucișare”.

ZĂIFA, -E s.f. „săpun” Maiorescu 120: *saif*; Popovici II 117, 168: *jăife*, -a; Byhan 333, 387, 394: *șáife*, *jáife*, *jăife*, *jâl’fe*; Pușcariu SI II 224: *zăife*; Cantemir 186; Kovačec 228: *jăife*, -a (B), *jăifa* (J); Sârbu-Frătilă 32, 301; ALR s.n. II, h. 513 **clăbuci (de săpun)**: *spúme de jáifa*; Pellis 1084 **sapone**: *jaifa* (J), *j^ooifa* (S); *jòifa* (B); Flora, MALGI, h. 105 **săpun**: o

j^wâifa; do^o j^wâife; j^wâifele (J, S, N, Sc); *jâifa; (mai multe) jâife, jâifele* (B); Filipi, ALI, 689 **săpun**: *o jâifa (do jâife)* (J, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C); *o zâife (do zâife)* (S, N).

Et.: pentru formele cu *j*, vezi slov. *žâjfa, -e* „săpun” (Byhan 394; Popovici II 117) (< germ. de sus med. timpuriu-bav. *zaiſe* – Striedeter-Temps, DLSlov. 248; vezi și Snoj 863), cr. *žâjfa* „idem” (**saipo* > germ. de sus vechi. *seipha*, germ. de sus mod. *Seife* – Skok III 669, s.v. *žâjfa*), iar pentru cele cu *z*, vezi germ. *Seife* „idem” (Sârbu-Frățilă 301).

Adjective:

BISEN, -NE „care mușcă” Cantemir 159.

Et.: cf. germ. (*ge*)*bießen* „mușcat, mușcător”.

FĂIN, -E „frumos” Cantemir 165.

Et.: cr., slov. *fajn* „fin, delicat, subțire” (< germ. de sus mod. *fein* – Striedeter-Temps, DLSkr. 116; idem, DLSlov. 113; vezi și Skok I 517, s.v. *fin*).

FĂITNO „umed” Pușcariu SI II 224; Sârbu-Frățilă 32.

Et.: cr. *făitan* „umed” (< *fajta* (< germ. *feucht* „idem”) + suf. *-an* – Skok I 503, s.v. *fajta*); vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 116.

FÉRTIG, -GHE „gata” Cantemir 165.

Et.: cf. germ. *fertig* „idem”.

FRĂI „liber” ALR s.n. VII, h. 2141 **slobozit**.

Et.: cr. *fraj*, slov. *fraj* (adv.) „liber; gratuit” (< germ. de sus mod. *frei* – Striedeter-Temps, DLSkr. 124; idem, DLSlov. 123; vezi și Skok I 528, s.v. *frăjati*).

HUNȚUT s.m. și adj. „mișel, ticălos”; Popovici II 115; Pușcariu SI III 312; Cantemir 168: ~, -e.

Et.: cr. *huncut* (Istria) „ticălos, nemernic” (< mai vechiul germ. de sus mod. *Hundsfutt*, alături de *Hundsfott*, bav. *Hundsfud* – Striedeter-Temps, DLSkr. 137; Skok I 694, s.v. (*h*)*uncut*).

LAKIRUITA „lăcuită” în *lakiruita pânza* ALR II, MN, 3925 **mușama**.

Et.: adjectiv provenit din participiul vb. **lakirui* (< cr., slov. *lakirati* „a lăcui” < germ. de sus mod. *lackieren* – Striedeter-Temps, DLSkr. 154, s.v. *lāk*; idem, DLSlov. 165, s.v. *lāk*).

ȘPĂȘAN, -NE „glumeț” Cantemir 182.

Et.: cf. slov., cr. kajk. *špâjsan* adj. „vesel, amuzant, comic” (< *špâjs* (*supra*) + suf. *-an* – Skok III 408, s.v. *špâjs*).

ȘVĂHĂN, ȘVĂHNA, -NO „slab, debil” Kovačec 193: *švohân, švohna* (J); Sârbu-Frățilă 286; ALR II, h. 82 **plăpând**: *fečór švohân*.

Et.: germ. *schwach* „slab” + formații adjectivali de origine croată /a/n, -na, -no (Sârbu-Frățiță 286).

ȘPRITEȚIT „bălțat, tărcat” Filipi 1535 **cal bălțat, tărcat:** ~ *câ* (Șc).

Et.: adjectiv provenit din participiul vb. *șprițeti* (*infra*).

Acțiuni. Verbe

BERMÊI „a confirma, (la catolici) a întări taina botezului administrând tinerilor de 13-16 ani taina sfântului mir” Popovici II 92; Sârbu-Frățiță 191: *belmêi: Așă se belmes, ca și când te reși merită* („Așa se confirmă, ca și când te-ai mărita”).

Et.: cr. *bermati* (Popovici II 92); pentru etimon, la Sârbu-Frățiță 191 apare trimiterea: cf. cr. *birmati* variantă a lui *bermati* < germ. *werben*. Germ. *werben* a dat însă cr. *birmati* (*bermati*) „a recruta” (vezi Skok I 156, s.v. *bîrmanac*), astfel că termenul istororomân trebuie raportat la cr. *bêrmati*, -am „a confirma” < germ. de sus med. *fîrmen* „idem” (Skok I 512, s.v. *fermăt*; vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 103); cf. și slov. *bîrmati*, pentru care vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 91-92; Snoj 42.

COMANDIRŪI „a comanda, a stăpâni” Sârbu-Frățiță 199: *Pârla Tâliie-a comandiruit au čuda besede slavuit cu-a noste limbe italiânske* („Până (= cât timp) a stăpânit Italia, multe cuvinte italienești s-au asemănat cu (cele) ale limbii noastre”).

Et.: cf. germ. *kommandiren* „a comanda” (Sârbu-Frățiță 199). Vezi și cr. *komandirati* „a comanda” (< germ. de sus mod. *kommandieren* – Striedeter-Temps, DLSkr. 145).

CUHEȚI „a fierbe; a găti” Maiorescu 102: *cuhesc, a cuhi, cuhit*; Byhan 256; Popovici II 103; Pușcariu SI III 307; Kovačec 57 (J); Sârbu-Frățiță 201: *Vreș un cafe cuheți?* („Vreși să vă fac o cafea?”); Filipi, ALI, 1241 **mustul fierbe:** *môștu cuhe* (J, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C); *vîru cuhe* (N).

Et.: cr., slov. *kuhati* „idem” (Byhan 256; Popovici II 103; Sârbu-Frățiță 201). Slov., cr. *kúhati* „idem” < germ. de sus vechi *kohhôn/kochôn* „idem” (> germ. *kochen*) (Snoj 332; Skok II 224, s.v. *kúhati*; vezi și Striedeter-Temps, DLSlov. 162; idem, Striedeter-Temps, DLSkr. 151).

FARBÊI „a vărui” (*îo farbés*) (J) Filipi, ALI, 559 **a vărui**.

Et.: cr. *fârbati*, -am „a vopsi, a colora” (< *fârba* (*supra*) – Skok I 507, s.v. *fârba*; vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 117), slov. *farbati*, pentru care vezi Striedeter-Temps, DLSlov. 89. Ar putea fi vorba și de un derivat pe teren istororomân de la *fârba* (*supra*).

FRAIÊI „a purta dragoste” Popovici II 110: *fraii, -it, -esc(u), se fraiescu* „a se drăgosti”; Cantemir 166; Kovačec 81: *fraii se* (G) „a face

curte, a curta”; ALR II, h. 157 **se logodesc**: *se scúpa fraiēs*; Filipi, ALI, 450 **a avea relații de dragoste cu cineva**: *fraiēi se (i)o me fraiēs* (J, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C); *mére na fráje* (N).

Et.: cf. cr. *fràjati*, *-ām* „a peți; a avea legături de dragoste” (< germ. *freien* „a peți, a cere în căsătorie” – Skok I 528, s.v. *fràjati*; vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 124).

FRUȘTIKĚĪ „a lua micul dejun; a dejuna” Byhan 220; Popovici II 111; Cantemir 166; Kovačec 81 (J); Sârbu-Frățilă 32.

Et.: slov. *fruštukati*, *bruštekat* (Byhan 220); slov. *fruštukati*, cf. germ. *frühstücken* (Popovici II 111). Vezi și cr. *frūštikati* „a prânzi” (< *frūštik* (*supra*) + *-ati* – Skok I 534, s.v. *frūštik*; vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 126, s.v. *frūštuk*). Poate fi vorba și de un derivat pe teren istoromân de la *frústic* (*supra*).

FURȘPANĪ (J) (doar în vorbirea persoanelor în vârstă) „a înhăma patru boi” Kovačec 82.

Et.: cf. germ. *Vierspänner* „trăsură cu patru cai”, *vierspännig* „cu patru cai”.

LUMPĚĪ „a chefuli” Pușcariu SI II 224; SI III 314.

Et.: slov. *lumpati* „a duce o viață dezordonată; a petrece” (< bav.-austr. *lumpen* – Striedeter-Temps, DLSlov. 173); cf. și cr. *lūmpovati* „a benchetui, a vagabonda prin tot felul de taverne, a umbla haimana, a hoinări” (idem, DLSkr. 157).

PECL’ĚĪ „a cerși” Maioreșcu 116: *peclesc*; Byhan 304; Popovici II 134; Pușcariu SI III 319: *peclivēi*; Kovačec 144: *petl’ēi* (J).

Et.: cr. **pekljati*, *-am*, slov. *patlāti*, care sunt împrumutate din germană (Byhan 304); Popovici II 134 consideră verbul istoromân ca fiind derivat de la *pecl’âr*. În ceea ce privește cr. *pekljati*, Skok II 652, s.v. *petljar* apreciază că acesta este un derivat de la *peklja* (*supra*) + suf. *-ati*. Striedeter-Temps, DLSkr. 172, s.v. *petljar*; idem, DLSlov. 193 consideră cr. *pètljati*, *pèkljati*, respectiv slov. *pétlati*, *-am* ca fiind împrumuturi din bav.-austr. *petteln*.

PEȚLĚĪ „a călca (cu fierul de călcat)” Popovici II 135; Kovačec 145; Sârbu-Frățilă 249: *piglēi*: *Io neca meg zvadi (noșna), ma nu m-e tot piglēito* („Mă duc să scot (costumul popular), dar nu mi-e tot călcat”); ALR s.n. IV, h. 1231 **calcă (rufele)**: *pehlés* (pers. I).

Et.: derivat de la *pegl’a* (Popovici II 135); cr. *peglati* „a călca (haine, rufe)” (Sârbu-Frățilă 249). Vezi și slov. *péglati* „idem”. Skok II 631, s.v. *pégla* consideră termenul croat ca fiind un derivat de la *pegl(j)a* (*supra*) + *-ati*, iar Striedeter-Temps, DLSkr. 170-171 – împrumut din bav.-austr. *pögel*, la fel ca slov. *peglati* (idem, DLSlov. 191).

ȘCODĪ (J) „a dăuna, a strica, a produce pagube” Sârbu-Frățilă 283; Kovačec 189.

Et.: cr. *škoditi* „a vătăma, a dăuna; a aduce prejudicii, a strica, a face rău” (Sârbu-Frătilă 283). Vezi și slov. *škōditi*. Cr. *škōditi*, slov. *škōditi* < *škōda* (*supra*) + *-iti* (Skok III 401, s.v. *škōda*; Snoj 728; vezi și Striedeter-Temps, DLSkr. 195, s.v. *škōda*; idem, DLSlov. 219, s.v. *škōda*). Poate fi vorba și de un derivat pe teren istroromân de la *šcōda* (*supra*).

***ȘEDŪKĚĬ** în *šeŋkés de beé vir* ALR s.n. V, h. 1269 **fac cinste**.

Et.: slov. *šenkati* „a dăru” (< germ. de sus med. *schenken*, germ. de sus mod. *schenken* – Striedeter-Temps, DLSlov. 217; Snoj 723).

***ȘIMFĚĬ** „a vătăma” ALR s.n. VII, h. 1887 **vatăm, vatămi: șimfės** (1).

Et.: cf. slov. *šimfati*, *-am* „a învinovăți; a ocări; a certa” (< germ. *schimpfen* – Snoj 726).

ȘPARĚĬ este notat de Byhan 347 cu sensul germ. „sparen, schonen” (= a economisi; a menaja”), iar de Popovici II 155 cu sensul „a păstra”; termenul este înregistrat și de ALR s.n. V, h. 1259 **(eu) cruț banii: iō sparés**.

Et.: slov. **sparati*, *-am*, cf. slov. *šparljiv* „econom” (Byhan 347); germ. *sparen* (Popovici II 155). Slov. *špárati*, *-am* „a economisi” < germ. de sus med. *sparen* (Striedeter-Temps, DLSlov. 223; vezi și Snoj 735). Există însă și o formă croată *špárati* „a economisi” (< germ. de sus mod. *sparen* – Striedeter-Temps, DLSkr. 202; vezi și Skok III 308, s.v. *sparènjat*).

ȘPOTĚĬ „a-și bate joc” Pușcariu SI II 95, 224, SI III 325: *spotěi* (+ *cu*); Kovačec 191 *špotěi se* (vb. refl.) (C); Sârbu-Frătilă 32; ALR s.n. VI, h. 1643 **el își bate joc de noi: ie se špotěä cătră noi**; Filipi, ALI, 206 **a face grimase: špotěi se (iō me špotés)** (J, Șc, T), *špotěi se (iō me špotésc)* (Sc).

Et.: cr. *špõtati* „a ocări, a certa”, slov. *špotāti*, *-am (koga)* „a înjura”, ~ *se* „a zeflemi, a batjocori” (< germ. de sus med. *spot(t)en*, germ. de sus vechi *spottôn*, germ. de sus mod. *spotten* – Striedeter-Temps, DLSkr. 204; Skok III 410, respectiv Striedeter-Temps, DLSlov. 225).

ȘPRITĚĬ „a stropi” Sârbu-Frătilă 285; ALR s.n. I, h. 226 **stropește (via): oșprițés ruja**; Filipi, ALI, 1208 **a stropi: šprițěi (iō šprițés)** (J, N, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C); *šprițěi (iō šprițésc)* (S).

Et.: germ. *spritzen* (Sârbu-Frătilă 285). Cuvântul german a intrat și în croată și slovenă: cr. *špr ĭcati* „a împrășca; a pulveriza; a stropi” (< germ. de sus mod. *spritzen* – Striedeter-Temps, DLSkr. 205; vezi și Skok III 343, s.v. *st ĭcati (se)*), slov. *šprícati*, *-am* „a stropi” (Striedeter-Temps, DLSlov. 225; Snoj 738), astfel încât e posibil ca termenul istroromân să fi fost împrumutat prin intermediul uneia dintre aceste două limbi. Nu este exclus nici ca termenul istroromân să fie un derivat de la *șpriț* (*supra*).

***ŞTRAFĒĪ** „a condamna” ALR s.n. IV, h. 997 **l-a condamnat**: *l-au ştrafĒit*; vezi și ALR s.n. IV, h. 978 **l-a bătut pe înfundate**: *ştrafĒit* (part.).

Et.: cf. slov. *štráfati*, -am „a pedepsi” (< germ. de sus med. *stráfen*, germ. de sus mod. *strafen* – Striedeter-Temps, DLSlov. 231, s.v. *štráfa*); cf. și cr. *štrof* „amendă, pedeapsă” (Striedeter-Temps, DLSkr. 212; Skok III 418).

TREFÍ, -ÉSC „a (se) întâlni” Byhan 362; Popovici II 159: *s-a trefit cu ie*; Cantemir 183: *trefi se* „a se întâlni; a se întâmpla”; Kovačec 199: *trefi (pre)* „a întâlni” (J); *trefi se* (S) refl. „a da de cineva”: *trefi se úr pre át*.

Et.: cr. *trefiti* „a (se) întâlni” (Byhan 362; Popovici II 159). Cr. *trĕfiti, trĕfiti se* < germ. de sus mod. *treffen, sich treffen* (Striedeter-Temps, DLSkr. 218; Skok IV 496, s.v. *trĕfiti*).

Interjecții:

MARŞ „marș” Cantemir 170; Sârbu-Frătilă 226; ALR s.n. III, h. 666 **răspuns la întrebarea: cum alungi câinele?**

Et.: cr. *marš*, slov. *mârš* „idem” < germ. *Marsch* (Sârbu-Frătilă 226).

ŢÚRIC (J); *ţuríc* (Sc, L, B, Şc, T, C); *ţurícaĭ* (N) – Filipi, ALI, 1549 **strigăt cu care se trag caii înapoi**.

Et.: cr. *curik* „înapoi” (< germ. de sus mod. *zurück* – Striedeter-Temps, DLSkr. 112); cf. și slov. *c(u)rúk*, pentru care vezi idem, DLSlov. 105.

Numerale:

TAUJÂNT „o mie” Popovici II 157: *táujen* (J); Puşcariu SI II 224: *tauzânt*; Kovačec 195: *távjânt* (rar: *tájânt*) (J); Sârbu-Frătilă 32, 287; ALR s.n. VI, h. 1777 **o mie una de oi**: *n táojend^t ſi ur*; h. 1778 **o mie două oi**; h. 1779 **două mii**; Pellis 47 **mille**: *'n-tájent* (J); Flora, MALGI, h. 274 *mie: tájînd* (J).

Et.: slov. *taužent* < germ. *Tausend* „idem” (Sârbu-Frătilă 287); vezi și forma slov. *távžent* (Snoj 753; Striedeter-Temps, DLSlov. 237), pe care Striedeter-Temps o explică dintr-o formă germană mai veche (germ. de sus med.-bav.) **taužent*, indicând și o formă fonetică medievală în insulele lingvistice de limbă germană din Slovenia (Zarz): *taužent*, care explică mai bine forma cu *j* din slovenă, respectiv din istroromână.

Calcuri:

VRT DE VIR (J) „viță de vie” Puşcariu SI II 225.

– corespunde germanului *Weingarten* „idem” (Pușcariu SI II 225).

POLOJÍ „a da (examen)” Sârbu-Frătilă 254.

Et.: cr. *položiti (se)* „idem”, calc după germanul *Prüfung ablegen* „a depune examen” (Sârbu-Frătilă 254).

În loc de concluzii:

1. Din materialul înregistrat în atlasele lingvistice se observă că răspândirea elementelor de origine germană în satele în care se vorbește istroromâna nu este uniformă. Astfel, se întâlnesc următoarele situații:

a) împrumutul german este folosit doar în varianta de nord a istroromânei, în timp ce în satele de la sud de Monte Maggiore, pentru aceeași noțiune, există elemente de proveniență italiană sau croată (ex.: *șúștar(u)* în Jeiăn, respectiv *càligér(u)* (L, B, Sc, N, S) – Flora, MALGI, h. 111 **pantofar**; *firtuh* (J), *tarvérs* (S, Sc, L, B, T, C), *tarvés* (N, Șc, M) și *traverson* (Z) – Filipi, ALI, 672 **șort**; *fínger* (J), *napərsnăc* (S, N, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C) – Filipi, ALI, 685 **degetar** etc.);

b) cazuri în care termenul german este prezent în Jeiăn și doar într-o parte din satele din sud, în timp ce în celelalte se folosesc, pentru aceeași noțiune, împrumuturi de alte origini (ex.: *șpíța* (J – alături de *vərh*; Sc), *ərt* (S), *vərhū* (N, L, B, Șc, T), *púnta* (Z, M, C) – Filipi, ALI, 1122 **vârful țarușului** etc.);

c) cazuri în care împrumutul german este folosit în toate localitățile cu vorbitori de istroromână (ex.: *krămp* (J, S, N, Sc, L, B, Șc, T, Z, M, C) – Filipi, ALI, 998 **tărnăcop** etc.);

d) cazuri în care cuvântul german apare doar în una sau mai multe localități de la sud de Monte Maggiore, lipsind în Jeiăn (ex.: *șpek* (L), *pancéta* (J, N, Sc), *zăbile* (S), *slanina* (B), *coja de pork* (M, C) – Filipi, ALI, 706 **slănină afumată** etc.);

Așadar, și repartitia teritorială a cuvintelor de origine germană din istroromână confirmă faptul că există diferențe lexicale notabile nu numai între varianta de nord și cea de sud a acestui idiom, ci și în cadrul aceleiași variante⁴.

2. O parte din termenii istroromâni de origine germană se regăsesc și în Banat și în Transilvania și au, probabil, o circulație mult mai mare, aspect care constituie o consecință a influenței exercitate de limba și de cultura germană asupra tuturor provinciilor care au făcut parte din Imperiul Habsburgic.

⁴ Vezi, în acest sens, August Kovačec, *Descrierea istroromânei actuale*, București, EA, 1971, p. 195: „În lexicul istroromân există deosebiri importante atât de la sat la sat, cât și în interiorul satelor, de la vorbitor la vorbitor. Deosebiri există chiar și în cadrul aceleiași familii, după sexul și vârsta subiectului”.

Abrevieri

a, art. = articulat	kajk. = (dialectul) kajkavian
adj. = adjectiv	L = Letai
adv. = adverb	lat. = latin
austr. = austriac	m. = masculin
B = Bârdo	M = Miheli
bav. = bavarez	MN = material
bav.-austr. = bavarez-austriac	necartografiat
C = Costârcean	N = Noselo
carint. = carintian	part. = participiu
cf. = confer	pers. = persoană
cr. = croat	pl. = plural
čak. = (dialectul) čakavian	pop. = popular
dial. = dialect(al)	refl. = (verb) reflexiv
dimin. = diminutiv(al)	S = Sușnievița
f. = feminin	s. = substantiv
fr. v. = francez(ă) vechi(veche)	Sc = Sucodru
G = Gradigne	srb. = sârbesc
gen. = genitiv	Șc = Șcabici
germ. de sus med. = german(ă) de sus mediu/medie	șvăb. = șvăbesc
germ. de sus mod. = german(ă) de sus modern(ă)	sg. = singular
germ. de sus premod. = german(ă) de sus premodern(ă)	slov. = sloven
germ. de sus vechi/veche = german(ă) de sus vechi/veche	stir. = stirian (dialect din Stiria)
h. = hartă	suf. = sufix
ir. = istroromân	s.v. = sub voce
istr. = istriot	T = Târkovți
it. = italian	vb. = verb
J = Jiăn	vegl. = vegliot
	ven. = dialectul venețian
	Z = Zancovți

ÉLÉMENTS D'ORIGINE ALLEMANDE DANS L'ISTROROMAIN

(Résumé)

À côté des mots hérités du latin, des emprunts d'origine slave (vieux slave, croate et slovène) et italienne (l'italien littéraire, le dialecte vénitien), dans

le lexique de l'istroroumain il y a aussi quelques termes d'origine allemande. La plupart de ces éléments ont pénétré dans le dialecte istroroumain par l'intermédiaire du croate et/ou du slovène. Dans cette étude nous avons présenté quelques uns de ces termes que nous avons classifiés du point de vue sémantique.

DIN LEXICUL DIALECTAL AL SATULUI TORACU-MIC, BANATUL SÂRBESC

de

Annemarie SORESCU MARINKOVIĆ

În 2004, Institutul de Folclor „Constantin Brăiloiu” al Academiei Române, împreună cu (Fundația) Societatea Română de Etnografie și Folclor din Voivodina (Serbia), a demarat un proiect de mare anvergură, și anume cercetarea monografică a culturii tradiționale materiale și spirituale a românilor din Banatul sârbesc, așa cum se prezintă ea la începutul mileniului al treilea. Proiectul a angrenat mai mulți cercetători din România¹ și din Serbia², care au pornit de la ideea că acum este momentul unor descinderi laborioase în teren, în comunitățile sătești ale românilor din afara granițelor țării, care se confruntă, în prezent, ca mai toate comunitățile de factură țărănească din lume și mai ales din Europa, cu impactul puternic al globalizării, iar „consemnarea și arhivizarea celor mai variate date referitoare la aceste comunități, la patrimoniul lor material și imaterial, trebuie făcute, prin urmare, în regim de urgență” (Hedeșan 2006: 25).

¹ Mioara Bîtcă (Institutul de Folclor „Constantin Brăiloiu” al Academiei Române), specialist în vestimentație tradițională; Vlad Bîtcă, regizor de film; Ion Cherciu (Muzeul Țării Vrancei Focșani), specialist în meșteșuguri populare; Ligia Fulga (Muzeul din Brașov), specialist în artă populară și relații interetnice și interculturale; Ion Godea (Muzeul Țării Crișurilor din Oradea), specialist în arhitectură populară; Aristida Gogolan (Muzeul Banatului Timișoara), specialist în vestimentație tradițională; Otilia Hedeșan (Universitatea de Vest din Timișoara), specialist în patrimoniu imaterial, cu experiență în cercetarea comunităților românești din Serbia; Iulia Mărgărit (Institutul de Lingvistică al Academiei Române), dialectolog; Viorel Popescu (Muzeul Satului Bănățean Timișoara), specialist în arhitectură tradițională; Georgeta Stoica (Muzeul Național al Satului din București), specialist în artă populară.

² Biljana Sikimić (Institutul de Balcanologie al Academiei Sârbe), specialist în problematica comunităților românești și românofone din Serbia, tineri cercetători de la același institut – Svetlana Ćirković (lingvistă) și Annemarie Sorescu Marinković (antropolog) – și de la Universitatea din Novi Sad – lingvistele Laura Spăriosu și Rodica Ursulescu-Miličić.

Unul din rezultatele inițiale ale acestor incursiuni în teren este primul volum al seriei *Caiete de teren*, intitulat *Torac – Metodologia cercetării de teren*, apărut în 2006 în Serbia, care își propune să funcționeze ca un jurnal de parcurs al cercetărilor ce s-au axat pe reconstrucția culturii spirituale și în care se regăsesc laolaltă atât însemnările etnologului, lingvistului sau antropologului, cât și fragmente de mari dimensiuni din discursul interlocutorilor. Acest volum este o colecție de studii antro-po-lingvistice semnate de cinci dintre membrii echipei de cercetare. Toate lucrările au în comun faptul că focalizează asupra localității Torac, din diferite perspective, autoarele aflându-se la o anumită distanță în raport cu comunitatea investigată, ceea ce dă naștere unor analize dintre cele mai diverse ale temelor dezbătute, unui joc al diversității și distanțării în raport cu identitatea și apropierea de terenul studiat.

Cele cinci studii care alcătuiesc volumul amintit oferă, prin îmbinarea vocilor cercetătorilor și persoanelor intervievate, o perspectivă internă sau externă asupra localității în discuție. Astfel, *Exerciții de etnologie. După teren*, semnat de Otilia Hedeșan, are la bază două anchete efectuate în Toracu-Mare, prima dată cu o singură interlocutoare, a doua oară cu aceasta și cu sora ei – așadar două persoane din interiorul comunității. La polul opus se găsește Svetlana Ćirković, al cărei studiu, *Despre încrederea în cercetător: un bosniac în Toracu-Mic*, vorbește despre modul în care un colonist din Bosnia, stabilit în Toracu-Mic (*outsider*), percepe localitatea și celelalte etnii în mijlocul cărora trăiește. Lucrarea Biljanei Sikimić, *De la Torac la Clec: informația minimală de teren*, și a Annemariei Sorescu Marinković, *Torac via Clec: când biografia bate etnografia*, se completează reciproc: prima analizează modul în care se structurează universul unei interlocutoare din Clec, născută la Toracu-Mic, a doua luând în discuție situația inversă, și anume cazul unei persoane din Clec, stabilită în Toracu-Mic. În studiul intitulat *Referiri asupra modului de viață și a unor obiceiuri la Torac. Paralelă între trecut și prezent*, Laura Spăriosu focalizează, la rândul ei, asupra unui cuplu din Toracu-Mic, încercând să stabilească modul în care funcționează *privirea din interior*.

Lucrările monografice despre Torac nu lipsesc (vezi, de exemplu, Popi 2001, Roșu/Filip 1976, Roșu 1997), așa că în cele ce urmează vom marca doar succint cele mai importante repere din istoria acestei localități. Toracul (Mic și Mare), respectiv Begheiții de astăzi, face parte din șirul străvechilor localități românești ale Banatului sârbesc, fiind așezat pe malul stâng al canalului Bega, la răspântia drumurilor care duc de la Zrenjanin la Timișoara și de la Kikinda la Vârșeț. Prima atestare documentară a acestei localități datează din 1331, Toracul fiind amintit în listele de dijme și

zeciuieli papale. În urma războiului austro-turc dintre anii 1713–1718 și mai apoi a Păcii de la Passarowitz (1718), Toracul, împreună cu celelalte așezări bănățene, devine proprietate a Casei Imperiale Austriece. La patru decenii după aceea începe colonizarea Banatului cu „elemente germano-catolice”, iar conform Ordinului Curții de la Viena, din 14 iulie 1765, semnat de Maria Tereza, „toate satele românești aflate în calea coloniștilor germani trebuiau mutate în alte părți” (Roșu 1997: 26). Este vorba de Patentul de colonizare al împărătesei Maria Tereza din 25 februarie 1763, prin care ordona mutarea populației românești în partea de sud a Torontalului, pentru a face loc coloniștilor șvabi. Astfel, românii din Săcălaz (de lângă Timișoara) și din Serdin (de peste Mureș, din Crișana), căruia coloniștii germani i-au schimbat numele în Schöndorf, adică „Sat Frumos” (astăzi Frumușeni), și-au părăsit vetrele străbune și au luat-o spre apus, pe malul Timișelului, Bega de astăzi, ajungând undeva pe teritoriul Banatului sârbesc de nord al zilelor noastre.

Nici astăzi nu se știe cu siguranță unde s-au stabilit nou-veniții. Istoricii cred însă că nu pe vatra vechiului Torac, ci pe drumul care ducea de la Zrenjanin la Timișoara. Coloniștii au dat noilor așezări numele satelor din care au venit – Serdin și Săcălaz – cu aceste denumiri aflându-se înregistrate pe o hartă maghiară a Banatului din 1769. După câțiva ani însă, ei coboară pe malul Begăi, o regiune mlăștinoasă, înconjurată de sălcii și trestii, un teren ușor inundabil și greu de lucrat, dar care oferea o mai mare siguranță în fața prădătorilor.

În anul 1779, odată cu înființarea Comitatului Torontal și anexarea de către Ungaria a Banatului, ambele sate, Săcălazul și Serdinul, își schimbă numele, primul în Nagy Torak (Toracu-Mare), iar cel de-al doilea în Kiss Torak (Toracu-Mic). Din 1782, torăcenii devin iobagi pe moșia grofului Kiss Iszak, care ia în arendă de la Curtea Imperială ambele sate. Până în 1848, Toracele se află în posesia a diferiți membri din familia grofului Kiss. Situația grea a torăcenilor nu se schimbă prea mult nici după această dată. În timpul Primului Război Mondial, mai mult de o sută de torăceni și-au pierdut viața pe frontul din Galiția. Între anii 1929 și 1937, torăcenii, din cauza condițiilor precare de viață, emigrează în Dobrogea, în Franța, Suedia și peste ocean, în SUA, Argentina, Canada. După Al Doilea Război Mondial, în 1947, Toracu-Mic și Toracu-Mare se unesc într-un singur sat, Begheiți, care, din 1960, după organizarea teritorial-administrativă, aparține comunei Žitiște.

În anul înființării sale, Toracul a avut cel mai mic număr de locuitori: în jur de 2000 de persoane. Între cele două războaie mondiale, Toracu-Mare are 3150 de locuitori, iar Toracu-Mic 2993, dintre care 90% români, iar restul sârbi, maghiari, nemți și romi. În anul 1920, în Toracu-Mare și Toracu-Mic au ajuns 22 de familii de nemți, maghiari și

ruși. Conform statisticilor oficiale, numărul locuitorilor din Begheiți a atins cota maximă în 1916, și anume 6012. Satul Begheiți, așa cum reiese din unele statistici, are astăzi 3698 de locuitori, dintre care 67% români. Pe de altă parte, rezultatele recensământului oficial al populației Serbiei din 2002, realizat de Institutul Republican pentru Statistică, ne arată că Toracul are în total 2850 de locuitori, dintre care 1780 se declară români, 569 – sârbi și 203 – romi (pentru detalii v. Sorescu Marinković 2006a).

În ceea ce privește cercetarea dialectologică, trebuie spus că studiile de specialitate sunt extrem de rare și că nu există un dicționar al graiurilor românești vorbite în această zonă. De altfel, situația nu este cu mult diferită nici în România, unde din *Dicționarul subdialectului bănățean* au apărut, între 1985 și 1988, doar patru volume: *a-buzunar* (v. DSB I-IV). Pe lângă munca de pionierat a lui Picot, Miklosich și Weigand, puținele studii publicate despre graiurile românești din Banatul sârbesc sunt legate de numele lingvistului și dialectologului Radu Flora, care semnează două lucrări de amploare: *Dijalektološki profil rumunskih banatskih govora sa vršačkog područja (Profilul dialectologic al graiurilor românești bănățene din zona Vârșeșului)*, publicată în 1962, și *Rumunski banatski govori u svetlu lingvističke geografije (Graiurile românești bănățene în lumina geografiei lingvistice)*, apărută în 1971. Cercetările dialectologice ale lui Flora s-au desfășurat între 1951 și 1957, cu scopul de a culege material pentru ALBI (*Atlasul Lingvistic al graiurilor românești din Banatul iugoslav*), rămas până astăzi în manuscris.

Românii din Toracu-Mic vorbesc un grai de tip ardelenesc, iar cei din Toracu-Mare – o variantă a subdialectului bănățean. Trebuie menționat că în Banatul sârbesc se întâlnesc trei tipuri de graiuri românești: bănățene, ardelenesti și oltenesti. Graiuri de tip oltenesc se întâlnesc în localitățile Satu-Nou, Locve și Straja (pentru detalii v. Iovanovici 2006), „zona ardelenescă” determinată de Flora este formată din Iancaid, Toracu-Mic, Clec, Glogoni, Iabuca, Ecica, Sărcia și Ovcea (Flora 1971: 510-513), în celelalte localități predominând graiurile bănățene. Trebuie însă remarcată puternica tendință de *bănățenizare* a tuturor graiurilor românești din Banatul sârbesc (Flora 1971: 510).

Glosarul dialectal oferit la sfârșitul acestei introduceri a fost realizat pe baza transcrierii interviului cu Vioara Baloș (n. 1929, la Clec), care a avut loc la Toracu-Mic pe data de 13 septembrie 2005 și care este publicat parțial la sfârșitul studiului *Torac via Clec: când biografia bate etnografia*, din primul volum al *Caietelor de teren* (Sorescu Marinković 2006: 129-169). Interviul a durat circa 180 de minute și, ca toate discuțiile cu românii din Torac și din Banatul sârbesc în general, purtate în cadrul acestui proiect de cercetare, a urmat liniile unei noi etnografii în care cercetătorul se implică cât mai puțin în direcționarea interviului, pentru ca interlocutorul

să poată povesti ce consideră el că este mai important despre sine și comunitatea din care face parte. Chiar dacă istoriile personale înregistrate sunt de multe ori irelevante din punct de vedere etnologic, ele sunt „relevante ca istorii ale unui destin, alteori ca proiecții retrospective ale unui proiect de viață, dezvăluind ideologii personale, un spațiu mental, o lume de discursuri, în care realul se întretese cu imaginarul și se construiește împreună cu el, în care judecata de valoare stă alături de nostalgiile personale” (Vultur 2000: 6). Cu toate că interviul directiv, semi-directiv și chestionarul au fost câteva dintre condițiile esențiale ale demersului etnologic întreprins în cadrul comunității românești din Banatul sârbesc, în încercarea de reconstrucție a culturii spirituale, echipa de cercetare a decis să le completeze dând cuvântul interlocutorilor. Oamenii vor să povestească, iar metoda biografică este, în majoritatea cazurilor, un instrument prețios pentru culegerea de noi informații și favorizarea pătrunderii modului de gândire a informatorului (Géraud et al 2001: 39). Din această cauză, ea rămâne una dintre cele mai eficiente metode de a înțelege felul în care indivizii interiorizează și pun în practică diferitele seturi de norme, în care se articulează concepția lor despre lume și viață.

Prin urmare, glosarul pe care îl prezentăm mai jos este elaborat pe baza idiolectului unei singure interlocutoare din localitatea Toracu-Mic, cu ajutorul metodelor de cercetare calitativă. Trebuie menționat că, deoarece Vioara Baloș este născută la Clec, de la bun început ar fi fost exclusă din rândul posibililor informatori pentru anchetele dialectologice tradiționale sau alte anchete de tip cantitativ. În ceea ce privește Toracu-Mic, Flora afirmă că locuitorii acestui sat sunt *crișăni* și că localitatea „sub raport lingvistic este un punct oltenesc-ardelenesc cu influență bănățeană accentuată”, care se exercită în special din satul vecin, Toracu-Mare (Flora 1971: 511). La Clec, în schimb, numărul de familii de origine română este extrem de redus. Satul aparține zonei ardelenesti nordice și, împreună cu Toracu-Mic, face parte din regiunea ce a suferit o puternică influență germană, până la Al Doilea Război Mondial.

În glosar am inclus după cum urmează: lexeme înregistrate în dicționarele explicative ale limbii române drept termeni regionali, populari sau dialectali; termeni care în dicționarele explicative apar cu un alt sens decât cel din textul de față; cuvinte împrumutate din graiul sârbesc de contact și adaptate, parțial sau total, sistemului fonetic al limbii române³ (vezi Sorescu/Sikimić 2003 pentru un glosar asemănător, elaborat însă pe baza materialului lexical obținut în satul Gradskovo, din estul Serbiei, de pe Valea Timocului). În general, sârbismele sunt termeni neologici și au

³ Doar o analiză lingvistică atentă poate stabili momentul în care aceste sârbisme au pătruns în limbă sau dacă sunt împrumutate mai vechi din slavă. În acest sens, comparația cu graiurile din Banatul românesc va fi de mare ajutor.

fost înregistrate numai în măsura în care prezintă indicii clare privind încadrarea morfologică în sistemul limbii române și numai în cazul în care au suferit modificări fonetice relevante pentru modul în care se produc adaptările fonetice la sistemul sau subsistemele graiurilor din Banat.

Pentru fiecare cuvânt am recurs la un context ilustrativ din cadrul discuției, redat cu ajutorul alfabetului fonetic internațional, ușor simplificat. La cuvintele-titlu accentul este marcat cu consecvență, excepție făcând situațiile în care acest lucru nu a fost posibil din motive tehnice⁴. După cuvântul-titlu sunt indicate clasele gramaticale, la substantiv fiind evidențiat genul, iar la verbe conjugarea și tranzitivitatea, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu se poate preciza. În cazul substantivelor și adjectivelor, dacă în context apare doar singularul, este oferită doar forma de singular a respectivului lexem; dacă apare doar pluralul, este oferită doar forma de plural; dacă apare atât singularul, cât și pluralul, cuvântul-titlu este la singular, dar textele ilustrative conțin ambele forme. La verbe s-a reconstruit infinitivul. Au fost marcate și situațiile în care un cuvânt are mai multe variante fonetice (v. *zoita* și *zuita*, *lopočíță* și *lopăciță*).

Dacă lexemul este polisemantic, este oferit doar sensul pe care îl are în context⁵. În situațiile în care nu am putut stabili semnificația cuvântului doar cu ajutorul contextului, am consultat vorbitori ai dialectului respectiv. De remarcat faptul că persoanele până la 40 de ani nu cunosc sensurile multora dintre cuvinte, ceea ce indică sau o reducere a fondului lexical la generațiile tinere, sau activarea, de către interlocutoare, a unui fond lexical învechit, specific unei anumite perioade istorice la care se face referire foarte frecvent, și anume mijlocul secolului al XIX-lea (vezi, de exemplu, *ablegat* – termen juridic arhaic care se pare că a fost păstrat în idiolectul interlocutorilor din Clec doar ca atribut al unei persoane concrete (Sikimić 2006: 184-185), *bocsuiće*, *spăiie* etc.).

Au existat situații în care stabilirea semnificației exacte a unui cuvânt a fost extrem de dificilă, chiar și în urma consultării cu alți vorbitori ai graiului respectiv. Acesta este, de exemplu, cazul cuvântului *comună*. În graiul din localitate, ca, de altfel, în toate graiurile din Banatul sârbesc, *comună* înseamnă, ca în limba română, „unitate administrativ-economică alcătuită din mai multe sate și condusă de un primar”. Însă *comună* a ajuns să însemne, prin calchierea sensului echivalentului sârbesc *opština*, și „primărie”. Mai mult, în textul analizat *comună* are și o altă semnificație: pe aceea a lexemului sârbesc învechit *komuna*, și anume „uniune,

⁴ Când accentul este pe *â* sau pe *i*, acesta nu a putut fi marcat din cauza lipsei semnelor diacritice.

⁵ V. de ex. *denunche* „generație” și *sărac* „orfan”, cuvinte cu înțelesul de bază identic cu cel din română, dar cu sensul secundar calchiat după model sârbesc.

asociație” sau, cum apare în *Dicționarul graiurilor sârbești din Voivodina*, „denumire generală care corespunde conceptului de *zadruga*” (RSGV 4: 131).

Am aplicat următorul sistem de transcriere fonetică:

ć – africată alveo-palatală surdă, apărută ca urmare a palatalizării dentalei *t*

đ – africată alveo-palatală sonoră, apărută ca urmare a palatalizării dentalei *d*

l' – pronunțarea palatalizată a consoanei *l*

m' – pronunțarea palatalizată a consoanei *m*

n' – pronunțarea palatalizată a consoanei *n*

p' – pronunțarea palatalizată a consoanei *p*

ś – consoană fricativă, cu locul de articulare între *s* și *ș*

ź – consoană fricativă sonoră, cu locul de articulare între *z* și *j*

Din motive tehnice, africata arhaică *dz* a fost notată cu două grafeme. Pentru redarea lui *x* am recurs, de asemenea, la două grafeme, pentru a evidenția legătura cu etimonul sârbesc⁶.

A

ablegát s.m. deputat:

Șî o avut strămoșu m'eu un uică ș-o fost... candidat ca, ș-or avut votări mari, aișa în toce sacili, că nu șciu cât, căce sacé-n ocol, șî o azuns *ablegat*, s-o dzâs atunșa.

acăr'e s.n. pl. unitate de măsură pentru volum:

Estă la noi, atâta o fost, șapce *acăr'e*, tri suce șinzăs dă litre vasu dă răchie. Atâta o fost dă mare, atâta.

advocát s.m. avocat:

Ș-o luat dreptu șî când o gătat dreptu totuși o fost nămulțămit ș-o vint acasă ș-o dzâs: Dacă puceț să mai m-azutaț șî să mai mă țâneț, că tot vă-ntore napoi, numa n-aș vrea să trag chimeașa după frați m'ei. Nu pot să fiu *advocat*. Ma vreau mai dăparce.

ambulántă s.f. dispensar:

Ăla l-o candidat, o spus că el să... Gruiescu să fie candidat, că i-o plăcut dă el șî tot, ș-atunșa o ajuns candidat șî el o învins la, aișa-n parcu ăsta, la Șândura, lângă *ambulantă*.

arcie s.f. hârtie:

Șî când o făcut crenguțâl'i, al'ea toce dărâb'elăl'e-al'ea še o tăiat dă la crenguță l'e-o pus într-o *arcie*.

armíg s.m. armăsar:

⁶ De exemplu *checsuri* (< sr. *keks*).

Și l'e fură *armigu*, atâta un armig dă pučernic or avut, și când or ieșat dân...
Armăsar, înțălez še-i armig.

arșóu s.n. târnăcop:

Și nu șciu dacă să mai țâne la mihe, că tot a fost scris, și *arșou*, și furca, și šiine-o cumpărat, și tot.

artézie s.f. izvor din care apa țâșnește cu presiune:

Și la veșin am dus, și în sobă, și dă fert am pus, am golit bocalele tot dă la noi dân *artezie* și aida și la veșin și la noi ca să fie patrudzăs și patru dă bocale.

B

báncă s.f. bancnotă:

Da moșu o dzâs: Bagă dă samă, fată, ca ăsta, ăsta-i un derbedău care prinde *banca* pă frunce și-ț mână averea. Și taman așa o fost.

bețâc adj. bețiv:

Și vai dă el, c-atâta o fost dă *bețac*...

bocsuíce adj. pl. lustruite:

Ș-atunsa, vedz, lu uica ăla îi plăcea să stea pă scamn și tot așa cu bātu, cu opin *bocsuíce*, cu cremă pă el'e și strălușice și, că-n opinș or umblat.

bolumós adj. pl. netoți, nepricepuți:

Și când, še să vedz, un námț o fost tare bun, o avut el mașână dă triet, tare bun cu moșu m'eu ș-o viñit la moșu m'eu năcâjât: Uită că pierdem și ne dușem, ne dăspărtâm, Todore, și nu șciu še și spuñe, șică, m-am suit sus pă paie ș-am, am pușcat și am putut și n-am putut. Numai, șică, atâta dă *bolumos* oamiñ! Îl pușc pa ăsta și pică. Și ălalalt să scoală sănătos și bun și viñe să ieie șasu dă pă mână, altu papuși traže și-l pușc și pă el, l-am pușcat și pă el lângă ăla. Șică tot câtă doi odată, șică, ai pușcat.

bord s.m. bulgăre de pământ:

Nu șciu cum or putut să săpe tot roată și să scoată pământ atâta dă mare, *bord* mare.

brant s.m. tetanos:

Și i-o mai murit o fată lu baba m'ea, dă douădzăs doi dă añ, dă *brant*, aia o fost măritată aiș la Torac...

bubuiéne s.f. pl. colaci, plăcinte:

Și toț că-i Zina noastă și, vedz, totdauna viña și ea dăloc, spărza ouă și fășea *bubuiéne* d-al'ea și l'-o fript și l'-o dat și la ăi dă la Torac...

butoáră s.f. gaură:

Ma asta șciu că o fost un copil slab și o plâns ș-o fost mic și nu șciu še ș-atunsa l-Ancăit or șciut, or spart zădu ș-or făcut *butoară*.

C

cafánă s.f. birt:

Da el o fost al mai bun prieden cu nemfi. Că s-o dus, așcalalț nu s-or dus cu nemfi, cum s-or dzâs, la birt naince, la *cafană*.

căie s.f. pl. găleți, buți:

Și baba m'ea, ea cât am fost noi cu mine șins în casă, io am fost micuță, ei tot așa s-or pregăcit, dacă n-are două *căie* dă untură, al'ea-or fost o sută dă litri, nu are dă azuns.

chécsuri s.n. pl. biscuiți:

E, d-acuma să cumpără dăn ducheian. Napolitanche și f'el dă f'el dă *checsuri*.

chičí vb. IV tranz. a împodobi:

Și mă duc io și *chičesc* și grijăsc crușili la moșu m'eu și la baba m'ea, că tare m-o părut rău de ei, că ei m-or crescut...

chiénez s.m. primar:

Toț or plecat. Care n-or putut să plese, o fost unu, o fost *chiinezu* mic, când o ieșât pă poartă l-o pușcat.

clătări vb. IV tranz. și refl. a clăti:

Ș-atunsa ș-or adus amince că un frace a lu moșu o viñit și s-o ras și ș-o *clătărit* gura.

clisă s.f. slănină:

Ș-atunsa s-or pus și la totă familia pit-or adus și toată slasta or tăiat-o. Slasta s-o dzâs la *clisă* și la ș-or avut pă coș.

comșie s.f. vecină:

Și nemfi or avut și ei al'ea, vedz, și atunsa când n-am dus cu coșia, caii l-a noșt, caii la văru lu mama mea, caii lu uica Laza, a lu uica că o avut doi fișori, o *comșie*... or dzâs: Așca (...) Gruieșci când să duc la coasă ca când vin țagañi cu, cu corturli.

comúnă s.f. 1. uniune, asociație (învechit) 2. administrație teritorială, primărie:

Da el o fost al mai bun prieden cu nemfi. Că s-o dus, așcalalț nu s-or dus cu nemfi, cum s-or dzâs, la birt naince, la *cafană*. Ș-atunsa el cu ei să, ș-or trăbuit să fie, să primească un rumân în, în *comună*, ș-atunsa l-or ales totuș pă el...

Și când la mort, când i-or murit toț, când o murit mamă-sa, o viñit, așa s-o dzâs, masa sărășască. O viñit dă la oraș, dă la *comună*, și tot or scris, tot ș-or avut.

copârșău s. sicriu:

Da ăla, șiciu că uica Paia l-o îngropat pă chiinezu după cotarcă-n grădină, și n-o avut *copârșău*, nu nimica, numa o troacă o pus păstă el ș-atunsa o țapat pământ.

coșie s.f. căruță:

Și, vedz, el n-o vrut, el o spus că el îi copil dă țaran, el vrea cu *coșia*.

cotarcă s.f. hambar:

Da ăla, șćiu că uica Paia l-o îngropat pă chiinezu după *cotarcă*-n grădină, și n-o avut copârșău, nu nímica, numa o troacă o pus păstă el și-atunș o țapat pământ.

cotăriță s.f. coș de nuiele:

Ș-atăta mere dă faițe și-atunș-a-n totă đimnáța, io când am fost copil cu moșu-m'eu m-am dus și-am umplut o *cotăriță* dă paie, d-al'ea mari, și-atunș-a totă lum'ea care-o trecut pă lângă noi l'e-o dat mer'e.

crișcă s.f. bucată, felie:

Și pita s-o tăiat la sínă și-o pus lumina-n alseva și-o tăiat-o și-atunș-a síne o găsât *crișca* cu ban, numa un ban s-o pus, da aișa la Torac s-o pus, și la Anu Nou iară un ban în plășintă s-o pus la Cl'ec, da aișa văd c-or pus mai mult.

crófnie s.f. pl. gogoși:

Ș-așa că, la sărbători, și toce sărbătorili-așca s-or țanut când îi sâmbăta morțâlor, două săptămân naince dă post s-o dat săptămâna dintâi *crofnie*, a doua săptămână s-o dat plășintă dulse, s-o făcut d-aia se să-nćinze cât îi masa, că o murit Lazăr, o dzâs că-i sâmbăta lu Lazăr, o murit dă doru plășinți.

crúmpi s.m. pl. cartofi:

Străbaba mea o făcut *crumpi* și i-o fript cu, o fript șapă și uloi or avut, abia l-or, și dâs sâmânță dă ludaie și nu și-or găsât niș uloi să aibe cum or vrut.

cúină s.f. bucătărie:

Da, vorbesc, ei dzâc: Cé, un cé duć? Și au și cuvinće și mai ogârsâće-așa. Noi dzâsem cindă. O fost *cuina*.

Ć

ćinéri s.n. farfurie:

Da, la Joi Mari s-o făcut iară colac și iară s-o dus pomană și seva dâs șolă, *ćinéri* seva ai cumpărat, da numa la ăi tar'e-aproape.

ćipsii s.f. pl. tavă de gătit în cuptor:

Ș-atunș-a-i arsă și o măturat tot, o scos tot jăgu-afară și cuptoriu înfierbântat și-o măturat și-o băgat pă vatra aia colași, nu pă *ćipsii*...

D

dă loc adv. imediat:

Când s-o tăiat porcu *dăloc* s-o vorbit lopăćița lu nănașu, să nu vă zoitaț.

dăbălăće adj. pl. destrăbălate

Și nemțoańil'i-or fost feće mai *dăbălăće*, mai nu șćiu se...

dărăb s.n. bucată

Acolo în *dărăbu* ăla se să-nsepe și pițu ăla acolo o fost bisearica la ăi bătrân și-or avut doi preoț și-așa că s-or mutat așia și-atunș-a Maria Terezia i-o scos și d-așia.

E, da el când o vădzut la Cl'ec atâta dă, cu mâncări și cu nu știu șe, că baș spun, baba m'ea, șe-o fost obișeu la ei la Gruiești, când or vint un gost, p-or tăiat, nu știu, două-tri capece dă hoară ș-atâta or făcut dă plin blidu ș-atunș la goșc numa-or scos câtă tri *darăburi*, dă n-or fost în stare să mânșe.

dărăb'el'e s.f. pl. bucățele:

Și când o făcut crenguțâl'i, al'ea toce *dărăb'elăl'e*-al'ea șe o tăiat dă la crenguță l'e-o pus într-o arcie.

déver s.m. cumnat, fratele soțului, care are un rol important în cadrul nunții tradiționale sârbești:

Mireasa tot cu *deveru*-o stat, nu cu, cu mirile. Și la ei tare-or prețuit pă deveru, pă cumnatu, al, na, care-o fost rânduit, că or fost mai mult.

dom s.n. casă de cultură:

C-o fost biserică catolică. Nu or folosât-o, n-or vrut s-o folosască. Or făcut *domu* și niș n-or vrut să șcie dă Dumnedzău și dă, dă Boćedz și dă nu știu șe, dă nimica alta.

doctorá vb. IV intrans. a termina doctoratul:

Ș-așa că n-o mai știu strămoșu meu să spună, da sigur c-o și *doctorat*. Că uica Laza o făcut școala până la capăt, tot asta o spus.

ducheán s.n. magazin:

E, d-acuma să cumpără dân *duchean*. Napolitanche și f'el dă f'el dă checsuri.

dúbă s.f. cuptor:

Erau șpoiore dă zăd făcuće, dă cărmidă-nainće, nu știu dacă șcii. Așa, ș-atunșá *duba* o fost mai nalt-aiša. Și ei n-or știut niș să aprindă șpoiieriu ăla, ma-n dub-or băgat focu, n-o avut unde să ducă, că n-o fost coșu, coșu-o fost făcut p-ășia pă unde-o mers focu și tobla.

dúnă s.f. plapumă umplută cu pene:

Ș-atunșá sora lui că cu mâncări, cu nu știu șe, sora lui o fost măritată la Torac și s-o dus cu coșia ș-o pus *dună* și zos, că noi dun-am dzâs cu aia șe é-acoperi cu p'eňe, mar'e.

dunț s.n. compot:

Da mama mea o făcut mălaiuri, turtă d-asta multă, că nemțonili-or fost tare-naintáce. Și cu *dunțu*, cu compotu, cum să dzâșe la, nu știu.

Aia am avut stelajă pline c-or fost și pomi mult și... și la noi duminica nu s-o mâncat sos și salată, numa tot *dunțuri*.

D

đenúnche s.f. generație:

Ș-atunșá, vedz, o fost Gruia, Iancu, Lazăr, Todor, Nicolaie, Todor, Nicolaie, Todor, mama m'ea și io a dzâșa *đenunche* mi-s.

diván s.n. discuție, vorbă:

E, și io baș am spus că, dzâc, da, dzâc, șciu și țân mince mult că când eram io copil n-o fost televizor, n-o fost nimica, nu radio, nu nimica, și numa *divan* și mie m-o plăcut s-ascult la ai bătrân se-or povestut tot dân trecut. Ș-așa că io șciu mult dân trecut.

F

fárbă s.f. vopsea:

Totu s-o, noi am dzâs molărit, totu o fost vopsât cu culori, cu, ca capele făcuțe, cu mulce muștere d-al'a o făcut mama m'ea și pă miine mă suia sus și mi-era frică să-i țân blidu cu... că blidu s-o dzâs, cu *farbă* ca să moaie și să deie pă muștră...

fărbuî vb. IV tranz. a vopsi:

Și viinerea le *fărbuim* mai mult, că alta nu să lucră, vinerea nu faș niș un lucru, nimica.

firéz s.n. ferăstrău de mână:

Și ei or lucrat tot cu l'emn ș-or avut acolo, dă moș Iancu, pă-îngă Bega, ș-o fost mai, noi dzâsem rât, pământ mai vălos, ș-acolo-or cr'escut plopî. Ș-atunsa ei or șciut să-și facă *firezu* d-or făcut scândură, uite, ca asta, or șciut să taie.

firíz s.n. v. *firez*:

Ș-atunsa el ș-o amincît bine, uite, un ban îl taie atâta cu *firizu*, cu seva, până abia să mai țâne, șcii?

furt adv. mereu:

Și *furt* spuňa, săracu: Păstă uica Laza topu la o sută dă an să treacă și n-are să să rupă.

G

gălbănoáne adj. galbenă:

Așa ujăia, așa, și așa n-o fost atâta dă albă, măi *gălbănoáne*-așa...

gătă vb. I tranz. a termina:

Ș-o luat dreptu și când o *gătat* dreptu totuși o fost nămulțămît ș-o vint acasă ș-o dzâs: Dacă puțeț să mai m-azutaț și să mai mă țâneț, că tot vă-ntorc napoi, numa n-aș vrea să trag chimeăsa după frați m'ei.

goastă s.f. musafiră:

Ș-o viñit o muiere la moșu m'eu *goastă*...

gode particulă ce formează compuse cu pronumele și adverbele spre a le da un înțeles nedefinit (< scr. *god(e)*): *cumgode* = „cumva”, „neapărat, negreșit”.

Și el o... o viñit învățătoriu acasă, c-o fost namț, ș-o spus că voi vi-s ai mai înstăriți ș-așa un copil se-aveț să-l dați *cum gode* de șciț la școală, că dân ăsta poáce s-azungă un om mar'e.

gost s.m. musafir:

E, da el când o vădzut la Cl'ec atâta dă, cu mâncări și cu nu știu se, că baș spun, baba m'ea, se-o fost obișeu la ei la Gruiești, când or vint un *gost*, p-or tăiat, nu știu, două-tri capece dă hoară și-atâta or făcut dă plin blidu și-atuns la *goșc* numa-or scos câtă tri darăburi, dă n-or fost în stare să mânse.

gostî vb. IV intrans. și refl. a se ospăta, a se cinsti:

Atâta, Doamne, or viñit, or făcut zadrugă, or fost cu caii, atunsa când or fost făcut nunțâl'i, or cemat și ei la nuntă, da n-or cemat, *s-or gostât*, s-or umblat cu, cu coșia.

H

hoără s.f. pasăre de curte:

Când or vint un gost, p-or tăiat, nu știu, două-tri capece dă *hoară*...

I

ieși vb. IV intrans. a expira (despre acte) :

Fata-n America, n-o putut să-m vină, că o fost embargo și n-o căpătat și i-o *fost ieșât* pasosu și o trăbuit la Canada după viză și unde, tu nu poț să țin mortu până viñe ea.

igrancă s.f. joc, horă, petrecere:

O fost *igrancă* la sârbi, or făcut igrancă și n-am dus și noi d-am vădzut. C-or fost, or vint mult, vo patrudzăs dă căși cât or viñit.

imălă s. f. noroi:

O fost o ploaie, o toamnă ploioasă, *imală*, nu s-o mai știut se.

iorgován s.m. liliac:

Ș-atunsa ei or dorât să-i pună și flori pă călare ca să, să fie mulțumit. Și *iorgovan* i-or pus așa, nu știu cum, într-un cerc așa cumva și i-or răcezat și i-or făcut ca o capelă, ca o, d-o stat acolo la umbră și-o-nvățat.

J

jäg s.n. jar:

Ș-atunsa-i arsă și o măturat tot, o scos tot *jägu*-afară și cuptoriu înfierbântat și-o măturat și-o băgat pă vatra aia colași...

Î

îmburdá vb. I tranz. a răsturna:

Că toce fotogrăfilu la, și toce crușili, că estă și rupce căce, l'-or *îmburdat* a Gruieștilor. Tot a Gruieștilor. Nu a lu alți.

L

lále s.m. nume dat populației autohtone de origine sârbă din Voivodina:

Ș-ăia toț or fost *lale*, cum să spuñe, cum le dzâse la așca, la bănățân...

lanț s.n. unitate de măsură pentru suprafață:

Și le-o plăcut să rămână-n Cl'ec, ș-or cumpărat casă, oamiñi săraș ș-or naintat mai bine decât în alce sacă că și dacă ș-o cumpărat o limbă dă pământ, cât dă mică, zumăta dă *lanț*, o rodit ca unu și zumătațe la Ancăit. Și ș-o grijât tridzăș dă *lanț* dă pământ, el al mai mult o grijât cu copilu lui.

lopăciță s.f. omoplat, scapulă:

Când s-o tăiat porcu dăloc s-o vorbit *lopăcița* lu nănașu, să nu vă zoitaț.

lopočiță s.f. v. *lopăciță*:

Și o fost masa plină, ée-o așeptat fina cu boutură, da tot vin era, că nu era sucuri și nu șciu še. Și ț-o dat dă mâncare, o trăbuit să mîns și la Crăsun i-am dus *lopočița*.

lóză s.f. neam, viță:

O vint dă la Torac și totă familia o fost cu tuberculodză, că naince s-o țanut, așa să dzâsa, *loza*, îi dă tuberculodză.

ludáie s.f. dovleac:

Străbaba mea o făcut crumpi și i-o fript cu, o fript șapă și uloi or avut, abia l-or, și dîn sãmânță dă *ludáie* și nu ș-or găsât niș uloi să aibe cum or vrut.

M

ma conj. ci, dar:

Nu pot să fiu avocat. *Ma* vreau mai dăparce.

márvă s.f. vite:

Și cât îmi plașe să mă duc, da n-am putut să mă duc atâta, că eram sângură și am avut multă *marvă* am avut, și pă vremea aia, hai c-ar fi rămas bărbatu m'eu, Vasa, acasă, numa n-o șciut să mulgă vaca, pă vremea aia n-o muls oamiñi vaca, numa muieril'i.

măláiuri s.n. pl. turte de porumb:

Da mama mea o făcut *măláiuri*, turtă d-asta multă, că nēmțonili-or fost tare-naintațe.

mănușă s.f. parte a unui obiect sau vas care servește pentru a apuca, a prinde:

Nu, când să cară apa mare să leagă la *mănușă* la bocal trandafir.

măsái s.n. față de masă:

Ș-atunsa o băgat lumina-n ea d-o ars și s-o stâns lampu, n-o ars lampu, numa lumina aia-n pituță, ș-atunsa pă masă era pus, ș-atunsa-o pus un *măsai*, viña moșu-m'eu și puña fân supt, supt măsai.

molări vb. IV tranz. și refl. 1. a zugrăvi; 2. a fotografia:

Totu s-o, noi am dzâs *molărit*, totu o fost vopsât cu culori...

Atâta o fost dă frumos *molărit* ș-atâta s-o purtat în tot f'alu, spuña baba m'ea, că pov'esta străbaba că viña când cu barba rasă, când cu barbă mică, când cu barbă mai mare.

molărái s.n. fotografie:

Apăi molărită, am găsat un *molărai* și l-am, l-o făcut Laviñel, că pot să ți-l arăt... Și când o murit dân casă, i-o murit copilul al dân casă și s-o măritat nepoata dân casă, c-am și *molăraie*, aia, atunsa n-o mai avut bań, săracu...

mústră s.f. desen aplicat la zugrăvire:

Totu s-o, noi am dzâs molărit, totu o fost vopsât cu culori, cu, ca capele făcuće, cu mulće *muștere* d-al'a o făcut mama m'ea și pă miñe mă suia sus și mi-era frică să-i țan blidu cu... că blidu s-o dzâs, cu farbă ca să moaie și să deie pă *mustră* și o lucrat ca...

N

napolitánche s.f. pl. napolitane:

E, d-acuma să cumpără dân ducheana. *Napolitanche* și f'el dă f'el dă checsuri.

ñemțoaíne s.f. nemțoaică:

Pă nu m-o părut rău, fiindcă tata m'eu dă mică nu i-o plăcut să fiu *ñemțoaíne*.

O

odáie s.f. sălaș:

Și una, când or viñit, o rămas și mobilă mai dă ñemț și după eliberare dăloc s-or mutat d-ai săras dân sat še-or fost pă la *odăi* p-aișa sârbi, la... care-or fost săras ș-or stat la, că odăi s-o dzâs la, nu știu cum să dzâse la voi la Rumânia? (La camere, la sobă?) Nu. (În chirie?) În chirie... În... Pământ mult o avut ș-atunsa o lucrat acolo ș-o țanut marvă și aia o fost *odaie*.

ogársâće adj. pl. ciudate:

Da, vorbesc, ei dzâc: Cé, un cé duc? Și au și cuvinće și mai *ogársâće*-așa. Noi dzâsem cîndă. O fost cuina. Bucătăria. Și da ele dzâsa chindă.

oltońi vb. IV tranz. a altoi:

Și când n-am dus noi avea pom moșî-m'eu, ei o știut și să *oltońască* pomi care nimeñ n-or... la vremea aia, să oltońască.

ormán s.n. dulap:

Și o fost dă la Torac ș-aia pă lângă el și el arată galbănu, că o fost un *orman* așa, tot a lu ablegatu s-o țanut, ș-atunș o fost cu furnir, cum să dzâse.

P

páori s.m. pl. țărani:

Și vai dă el, c-atăta o fost dă bețac, și când o viñit p'ețători, că ei or pretins p'ețători, c-așa s-or dus și domńi, nu numa *paorii*...

pásoș s.n. pașaport:

Fata-n America, n-o putut să-m vină, că o fost embargo și n-o căpătat și i-o fost ieșât *pasogu* și o trăbuit la Canada după viză și unde, tu nu poți să țân mortu până vițe ea.

păiván s.n. funie:

Când i-or scăpat în curce un cal cu *păivan*, patru inș, doi d-o latur-o țanut cu două *păivațe* și ma puñau la piept, c-atâta or fost dă graș și dă pućerniș.

păsúlă s.f. fasole:

S-o făcut *păsulă*, o făcut baba, și o făcut o pituță, așa, taman ca pita, numa mică.

pătícă s.f. farmacie:

Că la oraș aiș la Zrenjanin, lângă *pătica* mare, că tot or spus pătica lângă biserica rumâñască...

p'ésac s.n. nisip:

Și la Cl'ec acolo, unde-am fost, c-o fost un, ei vad or dzâs, ca o plajă, nu șćiu cum să-ț spun, c-așa o fost la un centimetru apa și numa *p'esac*, șćii?

pițără vb. I a umbla cu colindul în Ajunul Crăciunului:

Ș-atunșa dă Azun m-am dus și io d-*am pițărat*, c-așa s-o dzâs, și am fost pă la námuri, și viñau și la noi námurli și copiii care...

plaț s.n. teren de casă:

Ș-o vindut tot. Ș-atunșa o avut tri *plațuri* în sat. Și vinde *plațu* lu baba mea, lu moșu m'eu, și vițe ea și vinde.

podrúm s.n. criptă:

Ș-atunșa el o vrut să arăce la népoți lui și la copiii lui capu, sclăfia. Și s-o pus ș-o dășchis *podrumu* și s-o băgat.

pótcă s.f. ceartă, scandal:

Numa el o al'es-o dâñtră toace tri fiece p-a mijloșițe. Pă mama mea. Ea o fost măi vie, măi aspră, măi dă *potcă*, măi...

pravoslávi s.m. pl. ortodocși:

Că la oraș aiș la Zrenjanin, lângă pătica mare, că tot or spus pătica lângă biserica rumâñască, bătrâni când or făcut bisăriș or făcut într-un sat ș-or făcut rumâni cu sârbii la un loc, c-or fost *pravoslavi*.

R

răzní vb. IV intranz. și refl. a se despărți, a se separa:

Da la Rusal'e s-o dus, iară s-o dat dă pomană la námuri și la mițe și uica m'eu, și mătușa m'ea, și mama m'ea și námuri m-or adus cíneri, șolă, ce miri še, și io le-am dat napoi, așa că s-o făcut, s-o dat dă pomană șoluri și bocal'e și, or cíneri še, ce miri še s-o luat. Că mie, abia-am apucat după še *m-am răznit* nu m-or, Doamíțe, nu n-or lăsat cu nímică.

rât s.n. teren mlăștinos:

Și ei or lucrat tot cu l'emn ș-or avut acolo, dă moș Iancu, pă-îngă Bega, ș-o fost mai, noi dzășem *rât*, pământ mai vâlos, ș-acolo-or cr'escut plopi.

S

sărăc adj. orfan:

Că și aia o fost fată *săracă* dată la, fără tată, mamă o avut, ma mama s-o măritat și uichi-or dat-o la școală...

scălăfie s.f. craniu:

Ș-atunsa el o vrut să arăce la nepoți lui și la copiii lui capu, *scălăfia*.

slăstă s.f. mâncare de dulce, carne:

Ș-atunsa s-or pus și la totă familia pit-or adus și toată *slasta* or tăiat-o. Slasta s-o dzâs la clisă și la s-or avut pă coș.

sóbă s.f. cameră:

Și la veșin am dus, și în *sobă*, și dă fert am pus, am golit bocalele tot dă la noi dân artezie și aida și la veșin și la noi ca să fie patrudzăs și patru dă bocale.

spăiie s.m. bogătaș, boier:

Și așa că mult o povestât și strămoșu m'eu el o fost și când s-o votat asia și cum or viinit *spăiili* ăia s-or fost dân, c-așa s-o dzâs că *spăiia*. Ai bogați, ăia.

staj s.n. stagiou:

Și n-o... o trăbuit să-și facă *staju* aisa la Jaša Tomić, unđ-o fost apa aia.

stelájă s. pl. rafturi:

Aia am avut *stelajă* pline c-or fost și pomi mult și... și la noi duminica nu s-o mâncat sos și salată, numa tot dunțuri.

sud s.n. tribunal:

Și cum o fost ea, că n-o călătorit, o fost în oraș o stat, și cum i-o plăcît locuința și tot, tot o trăbuit să scrie, că dă numai șeva ar fi luat dă la ea, dăloc *sud*, masa sărășască, rău é-o pedepsât că furi p-al sărac, nu?

Și viñe el și vinde lu altu nám. Ș-or azuns în *suduri*. Și năcaz după ea, ș-o rămas atâta dă săracă și el moare, când o gătat bañi, o murit popa.

Ș

șet s. liniște:

Până acuma îi *șet* în morminț la noi. Noi atâta, fiecare s-o cântat, și io m-am cântat după bărbatu m'eu, or fost șinș an în douădzăs și nouă mai. Vun an-doi și totă lum'ea...

șipcă s.f. fundă, cordea, ceapsă „mică bonetă sau scufiță de pânză albă, bogat împodobită cu ornamente colorate, țesute sau cusute”:

Păru lu mătușa Cătălina s-o fost fată mare și *șipca* pă cap, așa o strălúsit la soare...

Ș

șcérgură s.f. prosop, ștergar:

Și *șćergurl'i-așca* șe să pun la mort, iar așa, tot la fel ca la Torac, fiecare care-o dus o căpătat *șćergură* și la prapură și... tot obișeu ăla o fost.

șlăis s.n. ecluză:

Și i-o țapat acolo la Cl'ec în val'e, dacă n-ai fost acolo până la *șlaisu* ăla, nu é-or dus.

șolă s.f. cană:

Da, la Joi Mari s-o făcut iară colac și iară s-o dus pomană și șeva dân *șolă*, cíneri șeva ai cumpărat, da numa la ăi tar'e-aproape.

șpiț s.n. limbă ascuțită de pământ:

Ș-așia până când ieși dân sat și ée dus cătă șlais, cătă Ancăit, cătă-ncolo, îi un... la noi așa să dzâșe, plisc. Pământu cu un *șpiț*, așa, cum să spuñe. O merde linie p-aiș și p-aiș ș-aiș o rămas ascuțât, așa.

șpoiéri s.n. cuptor:

Erau *șpoiere* dă zâd făcuće, dă cărămidă-nainće, nu șćiu dacă șćii. Așa, ș-atunșa duba o fost mai nalt-aișa. Și ei n-or șćiut niș să aprindă *șpoiériu* ăla...

șprițuı vb. IV tranz. a stropi, a pulveriza:

Ș-încă dzâșam cătă Laviñel: Nu ée sui sus, să viñim *să șprițuım*, să fașem șeva...

ștălóg s.n. grajd:

Și când ieșea pă ușă la *ștălog* atâta o rânćedzat dă tar'e dă tot satu-o sunat, dă dzâșa nemțî: Iar o scos valahu pă armigu.

ștricuıt adj. tricatat:

Și el'e or fost cu fustă dă lână *ștricuıtă* și tot atâta, o partă pă față și pă dos, așa or stat ca păturl'i.

T

tézgă s.f. masă de tâmplărie:

Și toț atâta or fost dă uniț, și moșu m'eu, la uică-so o fost *tezga*, pă Doamñe, mie și mobilă când am fost mică m-o făcut, și divan, și masă și paturi și nu șćiu șe...

tóblă s.f. placă de fontă pusă deasupra cuptorului:

Și ei n-or șćiut niș să aprindă șpoiériu ăla, ma-n dub-or băgat focu, n-o avut unde să ducă, că n-o fost coșu, coșu-o fost făcut p-așia pă und-o mers focu și *tobla*.

top s.n. tun:

Și furt spuñă, sāracu: Păstă uica Laza *topu* la o sută dă an să treacă și n-are să rupă.

Sâmbătă bat *topurli* dă o Doamñe, da nemțî ei toț s-or pregăcit c-atâta-or țanut la fireru lor, la Hitler, Doamñe păzășće.

továr s.n. sarcină, încărcătură:

Și vai dă ea, ea n-o țapat tul'eii ăia dăn spaće, c-o putut să găsască lângă sat alți, s-o dus cu ei până-n Lazarevo ș-o vint și-napoi cu *tovaru* ăla.

T

țápá vb. I tranz. 1. a alunga 2. a arunca:

Ș-atunsa, vedz, el dzâse, șică, ș-atunș or fost în veșin și odată or viñit dăn Rumânia. Odată cu torășeni. Și i-o *țapat* acolo la Cl'ec în val'e, dacă n-ai fost acolo până la șlaisu ăla, nu ce-or dus.

Și vai dă ea, ea n-o *țapat* tul'eii ăia dăn spaće, c-o putut să găsască lângă sat alți, s-o dus cu ei până-n Lazarevo ș-o vint și-napoi cu *tovaru* ăla.

țără loc. adv. o *țără* puțin, nițel:

Ș-atunsa ei atâta or fost dă nălucrători, ei numa or dăscuperit casa o *țără* și s-or suit sus și cântau...

U

uiágă s.f. sticlă:

Ma nu s-or supărat că le-o golit *uiaga*, toată le-o băut-o, da.

uică s.m. unchi:

Și mie așa-mi pare dă rău dă familia Gruiescu că să stânze, că *uica* nost, ablegatu, el cât o m'ers la școală Maria Terezia i-o schimbat numili dăn Gruia i-o schimbat Grujić.

Că și aia o fost fată săracă dată la, fără tată, mamă o avut, ma mama s-o măritat și *uichi*-or dat-o la școală...

uina s.f. mătușă:

Și verișoara m'ea a lu mătușa m'ea dă la Torac ș-o murit, mama ei, viña și stăca căce două săptămân la moș Todor și la baba Zina și o fost un an și zumătaće mai bătrână ca miñe și când am vindut casa ș-o murit *uina*, a lu mama mea, și ea cătă miñe dzâse: Ico, șcii še fašem?

ujái vb. IV intrans. a fâșâi:

Așa *ujăia*, așa, și așa n-o fost atâta dă albă, măi gălbănoane-așa ca și când... Și atăca cărț și niș una nu-i mai nímica.

ulói s.n. ulei:

Străbaba mea o făcut crumpi și i-o fript cu, o fript șapă și *uloi* or avut, abia l-or, și dăn sãmânță dă ludaie și nu ș-or găsât niș uloi să aibe cum or vrut.

V

vaiarént adj. independent:

Și ea o ascultat la ușă. Și s-o băgat înuntru ș-atâta s-o supărat moșu, dă n-o știut încotro. Ș-odată s-o băgat pă ușă și s-o bătut pă piept: Io mi-s *vaiarent* și io mă mărit și n-are níme še să-m porunșască.

vălós adj. vălurit, cu neregularități:

Și ei or lucrat tot cu l'emn ș-or avut acolo, dă moș Iancu, pă-îngă Bega, ș-o fost mai, noi dzâsem rât, pământ mai *vălos*, ș-acolo-or cr'escut plopi.

vešernă s.f. numele unui colac ritual de Crăciun:

Ș-atunșa baba m'ea o avut șapce colaș și n-am mai știut să-i spun lu Laviñel, știu c-o fost luna, o fost colacu lu Crășunu, o fost asta... cum i-o dzâs, *vešerna*, toț or avut num'e colași și i-am zoitat, săracu dă miñe.

v'eț s.n. vas:

Și mulț îs la pomană și bătrâni spuñau: Na, acuma sufl'etu viñe șas săptămân la asta, c-or pus un *v'eț*, într-un *v'eț* așa apă, răchie, or l'egat undeva sus, așa, că dacă viñe mortu să beie.

većim adv. deja:

(Ș-ăia erau numai copii mici?) Numa copii, da. Până la doispreșe, patruspreșe ani, așa, cât, car'e *većim* că s-o sâmfât prea mare n-o mai viñit.

Z

zadrúgă s.f. cooperativă agricolă:

Atâta, Doamñe, or viñit, or făcut *zadrugă*, or fost cu caii...

zoitá vb. I tranz. a uita:

Ș-atunșa baba m'ea o avut șapce colaș și n-am mai știut să-i spun lu Laviñel, știu c-o fost luna, o fost colacu lu Crășunu, o fost asta... cum i-o dzâs, *vešerna*, toț or avut num'e colași și *i-am zoitat*, săracu dă miñe.

zuitá vb. I tranz. v. a *zoitá*:

Ei or vorbit dă ei și io nu *i-am zuitat*, da.

zvoání s.n. pl. clopote:

Că în războiu mondial, când o fost moșu, o viñit telegram, cum, ș-or fi vint, că-i mort. Ș-or tras și *zvoanili* și, plâns, o, Doamñe-Doamñe.

BIBLIOGRAFIE

DSB I-IV: *Dicționarul subdialectului bănățean*, Universitatea din Timișoara, 1985-1988.

Flora 1971: R. Flora, *Rumunski banatski govori u svetlu lingvističke geografije*, Beograd.

Géraud et all 2001: M.-O. Géraud, O. Leservoisier, R. Pottier, *Noțiuni-cheie ale etnologiei – Analize și texte*, Iași, Polirom.

Hedeșan 2006: O. Hedeșan, *Cuvânt înainte, Caiete de teren, Torac I – Metodologia cercetării de teren*, Novi Sad, Editura Fundației, Panciova, Editura Libertatea, p. 23-26.

Iovanovici 2006: R. Iovanovici, *Grăiurile oltenești din Banatul de sud*, Panciova, Editura Libertatea.

Popi 2001: G. Popi, *Parohia și biserica din Toracu-Mic*, Novi Sad, Editura Fundației.

- Roșu/Filip 1976: C. Roșu, P.P. Filip, *Begheiți (Torac) – pagini din trecut și de azi*, Ed. Com. Locală Begheiți.
- Roșu 1997: C. Roșu, *Academicianul Emil Petrovici, Evocări – Akademik Emil Petrović, Kazivanja*, Novi Sad, Ed. Societatea de Prietenie Sârbo-Română.
- RSGV 1-5: *Речних српских говора Војводине*, Матица Српска, Нови Сад, 2000-2005.
- Sikimić 2006: B. Sikimić, *Clec: informația minimală de teren*, în *Caiete de teren, Torac I – Metodologia cercetării de teren*, Novi Sad, Editura Fundației, Panciova, Editura Libertatea, p. 173-201.
- Sorescu Marinković 2006: A. Sorescu Marinković, *Introducere: de la teren la text*, în *Caiete de teren, Torac I – Metodologia cercetării de teren*, Novi Sad, Editura Fundației, Panciova, Editura Libertatea, p. 27-36.
- Sorescu/Sikimić 2003: A. Sorescu, B. Sikimić, *Din lexicul dialectal al satului Gradskovo*, în „Lumina”, Anul LVI, 4-5-6 (47-48-49), Novi Sad, p. 54-62.
- Vultur 2000: S. Vultur (coordonator), *Lumi în destine – Memoria generațiilor de început de secol din Banat*, București, Nemira.

**FROM THE DIALECTAL LEXICON OF THE VILLAGE TORACU-MIC,
THE SERBIAN BANAT**
(Abstract)

The present contribution is based on an interview with a participant from the Romanian village Toracu-Mic (the Serbian Banat). The interview was conducted in 2005 and its phonetic transcription has been already published in the volume of studies *Field notes. Torac I – Fieldwork methodology*. This transcription is used by the author to compile a short glossary of the Romanian idiom spoken in the village. Due to the fact that the author did not use classical dialectological methods and questionnaires, but an open-end interview (thus the qualitative research methods prevailed), the glossary is not exhaustive, registering only the lexemes which were spontaneously used by the participant. This glossary, elaborated on the basis of the idiolect of a single research participant, might not be of great significance for dialectologists, but will surely represent an interesting research material for ethnolinguists and anthropologists.

DESPRE PERIFRAZA VERBALĂ A PERFECTULUI ÎN LATINA TÂRZIE

de

George Bogdan ȚĂRA

Formarea perfectului compus pornind de la construcția *habeo* + participiu perfect pasiv este una din cele mai sigure și mai verificate reguli de evoluție de la latină la limbile romanice. Cu toate acestea, momentul de formare a construcției pe tărâmul limbii latine rămâne un subiect de discuție și de dispută atât pentru latiniști, cât și pentru romaniști. Argumentele folosite sunt în special de ordin diacronic, ele justificând apariția acestuia în perioada clasică sau, dimpotrivă, în epoca târzie, și de ordin diastratic, construcția fiind considerată caracteristică unui anumit nivel de limbă, mai cu seamă latinei vulgare. În realitate, această structură apare odată cu primele atestări scrise ale latinei, deci în epoca arhaică și continuă de-a lungul întregii perioade în care latina a fost o limbă vorbită (până prin secolele VI-VII). Este atestată atât la scriitori considerați ca modele în respectarea normelor limbii (Cezar, Cicero), cât și la autorii creștini importanți (Augustin, Ieronim etc.) sau în textele târzii, mai puțin reprezentative.

În lingvistica românească, Gheorghe Ivănescu (2000, p. 160) este de părere că „perfectul compus exista deja pe vremea lui Cezar, dar ca ceva excepțional: *Caesar Urbem occupatam habet*”, deși recunoaște existența părerilor divergente (precum cea a lui W. von Wartburg). Pe de altă parte, Al. Rosetti (1986, p. 144) susține că formele compuse cu *habere* „au exprimat, mai întâi, ideea de posesiune și, după secolul al IV-lea, ideea de perfect. O opinie mai nuanțată o găsim la Ovid Densusianu (1961, p. 124), care semnalează existența unor construcții al căror sens se apropie de cel al perfectului la autorii clasici, pentru a observa un real progres abia în secolul VI, la un scriitor ca Grégoire de Tours. Să mai spunem că ipoteza folosirii perifrazei verbale în limba vorbită, mai mult decât în cea scrisă, este o deducție logică și necesară, dar verificabilă doar în măsura în care putem găsi texte care conțin mărci clare ale oralității.

În continuare, ne propunem să analizăm trei exemple devenite clasice în literatura de specialitate, deoarece sunt considerate ca fiind probante pentru constituirea perifrizei verbale a perfectului. Am pornit de la ideea că existența acestei forme trebuie verificată la sfârșitul perioadei latine pentru a observa dacă ea reprezintă cu adevărat rodul unei evoluții istorice în urma unui proces de gramaticalizare de dată latină. Cele trei exemple aparțin aceluiași autor: Grégoire de Tours (sec. VI).

Primul exemplu este considerat de Carlo Tagliavini o perifrază a perfectului care există deja alături de formele sintetice de perfect (care au dat perfectul simplu în limbile romanice), de la care a împrumutat unele nuanțe. Dovada clară pentru lingvistul italian este sintagma *episcopum inuitatum habes*, unde perifraza ar fi folosită în locul formei sintetice *inuita(ui)sti*¹.

Greg.-T., *Vit. patr.* III, I, 1021

*Igitur cum festiuitas supradictae basilicae aduenisset, praepositum uocat, ut uasa uino plena ad reficiendum populum qui solemnitati aderat, in atrio ex more componeret. Causatur monachus dicens: Ecce **episcopum** cum duce et ciuibus **inuitatum habes**, et uix nobis supersunt quatuor uini amphorae; unde omnia ista complebis?*

Argumente pentru apropierea construcției de perifrază

Pasajul redă povestea unui anumit Abraham, născut pe malurile Eufratului, care, după ce a suportat rigorile unei detenții în mâinile păgânilor timp de cinci ani, a vrut să viziteze, după cum spune autorul, regiunile occidentale (*occidentalem quoque plagam uisitare cupiens*). Ajuns în Auvergne, a pus bazele unei mănăstiri unde a făcut mai multe minuni: *Erat enim mirae uirtutis, fugator daemonum, illuminatorque caecorum, aliorum quoque morborum potentissimum medicator*. Deși contextul nu e explicit asupra acestei chestiuni, putem presupune că personajul deținea un loc important, dacă nu chiar cel mai important în ierarhia acestei mănăstiri și deci putem deduce că el este autorul invitației făcute episcopului și notabilităților la hramul bisericii. În aceste condiții, criteriul principal al stabilirii unei apropieri de perifrază, și anume co-referința dintre subiectul lui *habeo* și agentul lui *inuitatum*, ar fi respectat.

Apariția, pentru prima oară, a participiului verbului *inuitare* în construcția cu *habere* este, desigur, remarcabilă. Această întrebuintare poate fi interpretată ca dovada unei dezvoltări fără precedent a turnurii

¹ Carlo Tagliavini 1977, p. 206, nota 88: Grégoire de Tours, *Vit. patr.* 3, 1, scrie *episcopum inuitatum habes* în loc de *inuita(ui)sti*.

habeo + p.p.p. în secolul al VI-lea, care dovedește completa sa gramaticalizare.

Participiul *inuitatum* este la baza entuziasmului care îi animă pe lingviști, deopotrivă istorici ai limbii și gramaticieni, în fața acestui exemplu. Într-adevăr, participiul *inuitatum* este diferit de majoritatea participiilor folosite alături de *habere* nu numai datorită tipului de acțiune exprimată de verbul *inuitare*, cât mai ales prin rezultatul acestei acțiuni, redat de forma participială. *Inuito*, *are* aparține clasei verbelor de comunicare, dar, spre deosebire de arhilexemul *dicere*, are valoarea unui act de limbaj. Din punctul de vedere al analizei semantice, verbul poate fi clasat în categoria verbelor dinamice și terminative. În termenii lui Z. Vendler, redefiniți de R. Martin (1988, p. 6-7), *inuitare* este un verb de *încheiere* (*achèvement*), care exprimă o acțiune *dinamică* (*dynamique*), *limitată* (*bornée*) și *momentană* (*momentanée*), deoarece a invita pe cineva pe cuprinsul unei perioade de timp înseamnă de fapt a reitera, sub diverse forme, aceeași invitație. Prin semantismul său, *inuitare* aparține așadar unei clase de verbe foarte puțin reprezentate în construcția *habeo* + p.p.p. Grație trăsăturilor semantice ale verbului, participiul *inuitatum* nu poate fi determinantul COD-ului (*episcopum*) al verbului *habere* cu sensul de „a poseda”. O construcție de genul „ai (de)ții un episcop invitat” nu are, desigur, niciun sens. În acest caz, participiul *inuitatum* trebuie apropiat de verbul desemantizat *habere*, împreună cu care ar forma construcția gramaticalizată cu sens de perfect *habeo* + p.p.p., a cărei traducere nu poate fi decât „tu ai invitat episcopul”.

Argumente împotriva unei apropieri de perifraza verbală

Construcția *habeo* + *inuitatum* este un hapax. O cercetare cu *CLCLT-5* nu mai atestă nicio ocurență a structurii noastre cu verbul *inuitare*, ceea ce ne conduce la concluzia că folosirea ei de către Grégoire de Tours este un fapt cu totul special, care nu poate fi pus în legătură nici cu norma, nici cu uzul din epoca scriitorului. De altfel, un verb precum *clamare*, care, în anumite contexte, poate fi sinonimul lui *inuitare*, nu apare niciodată în construcția cu *habere*. De asemenea, un verb ca *a zări* (*adspicere*, *conspicere*), care are aceleași trăsături semantice ca *inuitare*, și anume: verb de încheiere, dinamic, limitat și momentan, nu este niciodată folosit în construcția *habeo* + p.p.p.². În concluzie, chiar dacă unicitatea acestui exemplu ar putea fi interpretată ca un *terminus a quo* structura în discuție se eliberează de orice constrângere privitoare la clasa semantică a verbelor care participă la formarea ei, construcția poate fi considerată în

² Când *adspicere* (Ps.-Greg.-M, *In Reg. I*, 6, 90, 1931) și *conspicere* (Cass., *Psal.* 139, 219) apar alături de *habere*, e vorba de substantive omografe.

egală măsură un exemplu accidental care, în lipsa unei minime frecvențe, s-ar putea explica simplu prin presiunea sistemului. Caracterul fix al structurii sintactice *habeo* + COD + p.p.p. se impune în fața caracteristicilor semantice ale verbelor care intră în compunerea ei.

Pentru a stabili cu certitudine dacă suntem în fața unui exemplu incontestabil de perifrază verbală care a dat perfectul compus în limbile romanice, trebuie să reanalizăm sintagma *episcopum... inuitatum habes* în contextul ei, ținând seama de situația de comunicare. Nu există niciun indiciu temporal (de ex. adverb de timp: *ieri, în urmă cu trei zile* etc.) care să ne determine să plasăm în mod indiscutabil acțiunea lui (*habes*) *inuitatum* în trecut, pentru a putea astfel evita interpretarea care vede în construcția *habeo* + p.p.p. expresia posesiei unui rezultat prezent al unei acțiuni trecute. În schimb, subliniem prezența unui element lexical a cărui importanță ni se pare decisivă pentru înțelegerea corectă a sensului frazei: *ecce*. Prin folosirea acestui adverb la începutul frazei, acțiunea desemnată de verbul *habere* este plasată în prezentul locutorului. Într-adevăr, reproșul făcut de călugăr nu se referă la lipsa vinului în condițiile în care Abraham invitase episcopul și notabilitățile, ci la lipsa vinului în momentul în care episcopul e pe punctul să sosească la festivități **în calitate de invitat!** Pentru o traducere care pune accentul pe iminența sosirii invitaților a optat și H. L. Bordier (1862, III, p. 169): „Donc, la fête de cette église étant venue, il dit à celui qui en avait l’administration de préparer des vases pleins de vin suivant la coutume, dans le parvis, pour en donner au peuple qui devait assister à la solennité. Le moine lui dit pour s’excuser: «**Voici que nous avons à recevoir l’évêque avec le duc et les citoyens, et c’est à peine s’il nous reste quatre amphores de vin; comment pourras-tu suffire à tout cela?**»”. Situația de comunicare privește momentul prezent în care episcopul, însoțit de guvernator și de cetățeni, urmează să sosească sau tocmai sosește **ca invitat**. Dacă interpretarea noastră este corectă, înseamnă că verbul *habere* își păstrează în această construcție sintactică o valoare posesivă (*iată, îl ai (aici) pe episcop, de vreme ce tocmai sosește*), în timp ce *inuitatum* face trimitere la calitatea prezentă a episcopului. Opoziția temporală între prezentul locutorului și trecutul (anterioritatea) acțiunii de „a invita” este **implicită**, datorită naturii înseși a participiului și nu **explicită**, prin valoarea de preterit a ansamblului construcției *habeo* + participiu + COD. În aceste condiții, considerăm că turnura analizată nu reprezintă în contextul dat o construcție gramaticalizată cu valoare de perfect compus, nici din punct de vedere morfo-sintactic, nici din punct de vedere semantic, nici din perspectiva topicii. Într-adevăr, acest ultim criteriu nu este decât parțial respectat. Contiguitatea dintre participiu și verbul conjugat este un fapt remarcabil, însă trebuie să semnalăm că această alăturare nu se face în opoziție cu contiguitatea firească dintre

determinat și determinant, pentru că *inuitatum* se referă la ansamblul participanților (episcop + guvernator + locuitori), acordul făcându-se cu entitatea considerată cea mai importantă de către locutor³. De altfel, termenul *episcopum* este dublu focalizat, atât prin poziția sa la începutul frazei, cât și la începutul unei enumerații, imediat după adverbul cu valoare exclamativă *ecce*. Pe de altă parte, participiul *inuitatus* îl precedă pe *habere*, contrar perfectului compus din limbile romanice, unde ordinea auxiliar + participiu este fixă. Chiar dacă este vorba de un text târziu, cu caracter oral, *habes* ocupă ultimul loc al propoziției, care, în general, este rezervat în limba latină verbelor cu sens puternic (de bază).

Cel de-al doilea exemplu care apare la Grégoire de Tours nu se bucură de aceeași notorietate în lucrările de specialitate ale lingviștilor. Totuși, de această dată, situația de comunicare ne oferă mai multe elemente pentru a putea apropia construcția *habeo destinatum* de perifraza verbală:

Greg.-T., *Vit. patr.* VI, III, 1031

Tunc etiam et Aprunculus Treuerorum episcopus transiit; congregatique clerici ciuitatis illius ad Theodoricum regem, sanctum Gallum petebant episcopum. Quibus ille ait: Abscedite, et alium requirite, Gallum enim diaconem alibi habeo destinatum. Tunc eligentes sanctum Nicetium episcopum acceperunt...

Dinaintea clericilor orașului reuniți pentru a-l propune în funcția de episcop pe Gallus, regele Theodoricus anunță că decizia lui a fost deja luată în legătură cu viitorul respectivului diacon. În acest context, accentul este pus pe opoziția temporală dintre prezentul locutorului și anterioritatea deciziei sale față de momentul în care o comunică celor de față. Spre deosebire de exemplul precedent, de această dată opoziția este în același timp implicită și explicită, cu atât mai mult cu cât locutorul și agentul acțiunii trecute reprezintă una și aceeași persoană: regele Theodoricus, care își anunță cu o anumită emfază decizia.

Verbul *destinare*, cu cele două sensuri de „destiner à, affecter à, réserver pour un usage” și de „fixer, désigner”⁴ este un verb momentan. În primul caz, impresia de durată este dată de efectul extralingvistic al acțiunii desemnate. Traducerea lui H. L. Bordier (1862, III, p. 199) subliniază această valoare: „Alors aussi mourut Aprunculus, évêque de Trèves. Les clercs de cette ville s'étant assemblés allèrent trouver le roi Théodoric pour demander saint Gall comme évêque. **Le roi leur dit: «Retirez-vous et cherchez-en un autre, car j'ai destiné le diacre Gall pour un autre**

³ Vezi Ernout și Thomas 1997, p. 129-130.

⁴ Vezi Gaffiot 2000, s.v. *destino*.

endroit»”. În ce ne privește, vrem să atragem atenția asupra valorii semantice a lui *destinare*, cu sensul de „a desemna” și chiar de „a lua o decizie”, în contextul nostru. Cu acest sens, verbul este dinamic, momentan și limitat, apropiindu-se prin aceste trăsături semantice de verbul *inuitare*, din exemplul precedent. Însă, contrar acestuia, o interpretare de genul „îl am pe diaconul Gallus ca destinat” (vs. „îl ai pe episcop ca invitat”) este mult mai puțin probabilă. Totuși, o interpretare care merge în sensul construcției sintactice clasice este încă posibilă: „îl am (îl țin) pe diaconul Gallus destinat pentru altceva”. În acest caz, *habeo* nu ar mai fi un auxiliar, ci ar denota o acțiune durativă, care nu se mai referă la momentul luării deciziei, ci la consecințele extralingvistice ale acesteia, care durează și în momentul în care locutorul vorbește.

Prin această dublă posibilitate de interpretare diferită a sensului unei singure structuri sintactice, cercul vicios al stabilirii adevăratei valori se închide, iar lingvistul (latinist, romanist sau traducător) este nevoit să facă o alegere care își va găsi suficiente argumente și într-un sens, și în celălalt. Din acest motiv, cercetarea sa se limitează la a furniza un set cât mai complet de argumente pentru a apropia (nicidecum a identifica!) structura sintactică din latină cu perfectul compus al limbilor romanice.

Din punct de vedere al topicii, turnura *habeo destinatum* corespunde nu numai ordinii fixe auxiliar + p.p.p., ci și criteriului contiguității elementelor care formează perfectul compus. Poziția COD este liberă, ea fiind dictată doar de intenția locutorului de a focaliza un anume membru al frazei. Prin urmare, ea nu are nicio relevanță pentru procesul de gramaticalizare. Doar absența COD dintr-o propoziție unde participiul perfect pasiv este un verb tranzitiv poate constitui un indiciu important pentru trecerea unei structuri sintactice la o formă morfologică.

În sfârșit, **exemplul al treilea** ni se pare, la o primă analiză, cu totul excepțional:

Greg.-T., *Hist.* 9, 16, 431, 10

*Qui dixerunt: «Promissio nostra ex hoc habile dabitur, sed sine patrum nostri Gunthchramni regis consilio haec facere non audemus. **Promissum** enim **habemus** de maioribus causis nihil sine eius consilio agere».*

A. Blaise (1993, s.v. *habere*) citează turnura *habere pomissum* (*Conc. Turon.* III, can. 25) ca exemplu pentru „*habeo* av. part. passé, annonçant le passé composé français...”. Într-adevăr, în textul lui Grégoire de Tours, avem co-ocurență între subiectul la plural al lui *habere* și agenții acțiunii denotate de participiul *promissum*. Traducerea „am promis...” ni se pare evidentă cu atât mai mult cu cât acțiunea momentană se prezintă ca încheiată într-o epocă anterioară prezentului locutorului. În acest caz, rolul

COD la acuzativ este luat de subordonata infinitivală. În paralel cu această interpretare care favorizează ideea unei perifraze verbale aproape gramaticalizate, nu excludem și o analiză în care *habere* și-ar păstra sensul puternic de „a avea, a ține, a păstra” (cf. Gaffiot 2000 s.v. *habere*), în timp ce *promissum* ar fi forma de acuzativ a substantivului neutru, nume de proces, *promissum*, *i*. Sensul propoziției ar fi în acest caz „avem (= păstrăm) promisiunea de...”, insistându-se pe ideea de „a nu-și încălca promisiunea”, deci „a-și ține promisiunea dată”. Ca argument pentru existența unei construcții de tip *habeo* + COD (*promissum*) cităm aceeași lucrare (Greg.-T., *Hist.* 8, 41, 407, 19), chiar dacă în acest exemplu, persoana care face promisiunea este diferită de subiectul gramatical:

Greg.-T., *Hist.* 8, 41, 407, 19

*Qui cum eum in supplicio posuisset, omnem rem euidenter aperuit dixitque: «A regina enim Fredegunde centum solidus accepi, ut hoc facerem, a Melantio uero episcopo quinquaginta et ab archidiacono ciuitates alios quinquaginta; insuper et **promissum habui**, ut ingenuus fierem, sicut et uxor mea».*

„... «j'ai eu la promesse que je deviendrais un homme libre ainsi que ma femme»” (Latouche 1996, VIII, p. 175).

Criteriile lingvistice nu ni se par așadar suficiente pentru a trage o concluzie sigură și obiectivă asupra momentului precis al apariției perifrizei verbale în limba scrisă și cu atât mai puțin în limba vorbită. Chiar dacă exemplele pe care le-am analizat aparțin comunicării orale redată în scris, istoricul limbii trebuie să se întrebe dacă acest fapt poate reprezenta un nou criteriu de delimitare sau este o simplă coincidență. De altfel, construcția este folosită într-o propoziție principală în primul exemplu, și într-o subordonată cauzală în cel de-al doilea. Lipsa unui număr important de exemple în același text, la același autor și chiar la autori diferiți aparținând aceleiași epoci constituie obstacolul cel mai dificil în încercarea de a anunța gramaticalizarea construcției *habeo* + p.p.p..

BIBLIOGRAFIE

- BLAISE, Albert 1993, *Dictionnaire latin-français des auteurs chrétiens*, Brepols, [édition originale 1954].
- DENSUSIANU, Ovid 1961, *Istoria limbii române*, vol. I, *Originile*, Ediție îngrijită de J. Byck, București, Editura Științifică.
- ERNOUT, Alfred, THOMAS, François 1997, *Syntaxe latine*, 2e édition, Paris, Editions Klincksieck.

- GAFFIOT, Félix 2000, *Le Grand Gaffiot. Dictionnaire latin-français*, Nouvelle édition revue et augmentée sous la direction de Pierre Flobert, Paris, Hachette.
- GREGOIRE de Tours 1862, *Les livres des miracles* et autres opuscules de Georges Florent Grégoire, évêque de Tours, revus et collationnés sur de nouveaux manuscrits par H. L. Bordier, tome IIIe, Paris, Jules Renouard et Cie, MDCCCLXII.
- GREGOIRE de Tours 1996, *Histoire des Francs* en un volume, traduite du latin par Robert Latouche, Paris, Les Belles lettres.
- IVĂNESCU, Gheorghe 2000, *Istoria limbii române*, Ediția a II-a, Îngrijirea ediției, indice de autori și indice de cuvinte Mihaela Paraschiv, Iași, Editura Junimea.
- MARTIN, Robert 1988, *Temporalité et classes de verbes*, in „L’information grammaticale”, n° 39, octobre 1988, p. 3-8.
- ROSETTI, Al. 1986, *Istoria limbii române*, I, *De la origini până la începutul secolului al XVII-lea*, Ediție definitivă, [București], Editura Științifică și Enciclopedică.
- TAGLIAVINI, Carlo 1977, *Originile limbilor neolatine. Introducere în filologia romanică*, Versiune românească îngrijită și coordonată de Alexandru Niculescu, Traducere de Anca Giurescu, Mihaela Cârstea-Romașcanu, București, Editura Științifică și Enciclopedică.

SUR LA PERIPHRASE VERBALE DU PARFAIT EN LATIN TARDIF

(Résumé)

La construction *habeo* plus participe passé passif qui, en latin, relève de la syntaxe est à la base de la constitution du passé composé dans certaines langues romanes, où elle devient une forme grammaticalisée, qui relève de la morphologie. Les romanistes et les latinistes s'accordent sur l'idée d'une évolution à l'époque latine, mais ils placent les premières attestations de la périphrase verbale entre César (1er siècle av. J.-C) et Grégoire de Tours (6e siècle apr. J.-C). Nous nous proposons d'analyser trois exemples qui appartiennent au latin chrétien de l'évêque de Tours, afin de montrer qu'en latin tardif la valeur contextuelle de ces constructions reste ambiguë et ne nous autorisent pas encore à les considérer comme de vraies périphrases verbales.

H. BONCIU – DINCOLO DE EXPRESIONISM

de

Gabriela GLĂVAN

Istoriile literare notează prezența lui H. Bonciu în viața culturală interbelică sub semnul unei evoluții atipice. Două aspecte i-au transformat scrierile în subiect de dezbateri, din perspective antagonice, însă. Primul vizează natura incertă a esteticii operei sale – un expresionism marcat de accente avangardiste, cu frecvente alunecări spre onirism și suprarealism. Poet și prozator, H. Bonciu mizează pe o formulă expresivă hibridă, mai ales în cazul celor două romane, *Bagaj...* și *Pensiunea doamnei Pipersberg*, romane de graniță, stranii și aproape de neînțeles pentru gusturile literare ale epocii în care au apărut. Poetica fragmentarului, dublată de incertitudinea încadrării într-un gen literar, sunt elemente suficiente pentru ca Bonciu să fie clasat drept un autor neobișnuit.

Cel de-al doilea plan al discuției vizează implicarea operei sale în disputa privind „literatura pornografică”, manifestată virulent în presă, totul culminând cu momentul 1937, când i se intentează proces. Alături de alți câțiva scriitori, între care Geo Bogza și Mihail Celarianu, H. Bonciu este acuzat de promovarea unei literaturi pornografice, fiind pion central într-o nouă chestionare a problemei moralității în artă. Semnificația acestui episod vizează mai degrabă recurența unei dileme mai vechi, manifestată într-o primă instanță în polemica Maiorescu – Gherea, decât o sinteză a opiniilor critice prezente în cultura română în deceniul al patrulea al secolului XX.

Este important de subliniat, totuși, dimensiunea politică a acestei dezbateri agresive, expusă de Z. Ornea¹ în volumul *Anii treizeci. Extrema dreaptă românească*. Caracterul antisemit al campaniei de presă, cât se poate de clar conturat în discursul vehement al revistelor de dreapta,

¹ Z. Ornea punctează clar implicarea lui Nicolae Iorga în declanșarea acestui adevărat scandal: „Din păcate, scandalul a fost declanșat de N. Iorga.” – în vol. *Anii treizeci. Extrema dreaptă românească*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1996, p. 440; tot aici sunt inventariate repetațele sale atitudini ostile față de literatura „nouă” – condamnarea liricii lui Arghezi și a prozei lui Mircea Eliade fiind momente de vârf ale acestei atitudini.

persistă și în acuzele lansate de la tribuna Academiei, transferând datele unei probleme culturale într-o zonă socio-politică extrem de sensibilă.

Așa cum îl descoperă o parte a criticii literare, cea deschisă receptării discursului literar modern, prezența lui Bonciu în literatura română interbelică dispune de accentuate proeminente. Pentru a observa detaliile acestui proces, câteva repere ale traiectoriei acestui scriitor sunt însă necesare.

Deși nu există un consens referitor la un interval exact, este totuși o certitudine faptul că Bonciu și-a petrecut câțiva ani din tinerețe în mediul boemei artistice din Berlin și Viena, perioadă ce a avut un impact semnificativ asupra creației sale. În 1918 se află din nou în țară și publică în revista „Scena” câteva traduceri din Peter Altenberg, alături de o serie de poeme proprii. Din 1920 începe colaborarea cu revista „Rampa”, ceea ce îi favorizează o nouă ședere la Viena, în calitate de redactor. Din 1921, începe o colaborare cu „Adevărul literar și artistic”, menținând-o și pe cea cu „Rampa”.

O relatare a lui Eman. Cerbu despre H. Bonciu în acei ani este mai mult decât grăitoare:

„Un tânăr poet a irupt într-o zi în redacția *Rampeii*. Trimisese cu câteva zile înainte o poezie. Un sonet remarcabil prin forța brutală a imaginilor sale. I s-a spus că nu poate fi publicat, din cauza unui cuvânt crud care rănea întregul sonet. Poetul a revenit atunci în persoană, cu alte poezii. Toate de o structură interioară inedită în lirica românească”².

În această perioadă scrie mare parte din textele poetice incluse ulterior în volumele *Lada cu năluci* (1932), *Eu și Orientul* (1933), și traduce din poezia lui Anton Wildgans – în 1933 apare volumul *Poeme către Ead*. Un mariaj burghez îl ține departe de lumea culturală pentru un timp, din 1923 și până în 1934, când apare romanul *Bagaj...*

O perspectivă interesantă asupra posibilelor conexiuni ce pot fi stabilite între viziunea conturată în opera lui Bonciu și cea dominantă în deceniul al doilea al secolului XX este oferită de Mioara Apolzan³. Poemele create în 1918-1920 sunt clar impregnate de spiritul avangardei, însă publicarea lor tardivă împiedică includerea autorului lor între precursorii de prim rang ai mișcării, precum Tzara sau Vinea. Tonul rezervat al criticii este motivat de lipsa de unitate a expresiei poetice, dar și de inconsecvența față de „severitățile artistice”⁴ ale unor specii cu formă fixă, precum sonetul.

² „Rampa”, IV, nr. 884, 4 oct. 1920, p. 1, *apud* Mioara Apolzan, *Prefață* la H. Bonciu, *Pensiunea doamnei Pipersberg*, ediție îngrijită, prefață și note de Mioara Apolzan, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1984, p. 8.

³ *Ibidem*, p. 9.

⁴ Pompiliu Constantinescu, *H. Bonciu: Eu și Orientul*, „Vremea”, V, nr. 266, 4 dec. 1932, p. 7, *apud* Mioara Apolzan, *op. cit.*, p. 10.

În 1934 apare *Bagaj...*, iar receptarea critică pozitivă a romanului îi modifică așezarea în spațiul literaturii interbelice. La fel ca și în cazul lui Urmuz, implicarea lui Tudor Arghezi are un rol important, el semnând prezentarea de pe banderola romanului:

„Dintr-o mocirlă de culori crude, frecată toată cu funigei de aur, bidineaua lui plină și grasă, ridicată pe schela cea mai înaltă, zugrăvește în fresca universală a balamucului sufletesc, la care fiecare adăugăm smângăleala fierbinte a sângelui nostru, o figură sau un interval”⁵.

Romanul nu a reprezentat o premieră sub aspectul inovației formale – experimentele⁶ în proză ale avangardei fiind deja parte a unei istorii literare stabile, ceea ce a generat impresia originalității a fost inserarea unor teme specific expresioniste într-un discurs narativ sincopat, cu evidente propensiuni spre toposurile predilecte ale aceleiași avangarde căreia Bonciu nu i s-a raliat niciodată direct.

Unul dintre primele comentarii pe marginea romanului subliniază singularitatea formulei: „nu respectă niciuna din formulele consacrate ale romanului, ci își îngăduie o factură cu totul nouă”⁷. Pornind de la calitățile romanului, pe care l-a „savurat cu delicii”, Anton Holban⁸ îl include pe Bonciu într-o familie a modernității europene, alături de Céline sau Axel Munthe; Pompiliu Constantinescu punctează eficient mutația benefică din interiorul operei, de la poezie la proză și remarcă aspecte relevante pentru orice caracterizare ulterioară a romanului – în ciuda reticențelor („o anume înclinație spre grotesc, [...] o anume poză suprarealistă a filmului unei existențe”⁹), *Bagaj...* este o apariție notabilă. Deși negative, observațiile privind fragmentarismul, natura centrifugală a narațiunii și persistența unui ton confesiv ce așează discursul în orizontul „autenticismului” aproape contagios al momentului, fiecare dintre ele subliniază caracterul atipic al romanului. Acest aspect devine relevant într-o argumentație succintă privind particularitățile romanului *Bagaj...*, desfășurată în mod necesar în proximitatea imediată a textului.

Același mod reținut de a problematiza datele romanului îi este specific și lui Mihail Sebastian, însă tot lui îi aparțin primele reflecții pozitive despre paginile încărcate de sexualitatea maladivă a lumii halucinante prin care călătoresc protagonistul Ramses Ferdinand Sinidis și

⁵ *Ibidem*, p. 11.

⁶ *Ibidem*, p. 10.

⁷ ***/rubrica/*Curier*, „Vreamea”, VII, nr. 368, 25 dec. 1935, p. 23, *apud* Mioara Apolzan, *op. cit.*, p. 11.

⁸ Anton Holban, *Bagaj de H. Bonciu*, „Adevărul”, XXXXIX, nr. 15724, 17 aprilie 1935, p. 2, *apud* Mioara Apolzan, *op. cit.*, p. 11.

⁹ Pompiliu Constantinescu, *Bagaj*, „Vreamea”, VIII, nr. 376, 17 febr. 1935, p. 7, *apud* Mioara Apolzan, *op. cit.*, p. 12.

naratorul (Bonciu însuși, după cum se va deconspira în cel de-al doilea roman).

Numele lui H. Bonciu a fost dintru început asociat spiritului artistic dominant în Viena sfârșitului de secol XIX și în mediul cultural german și vienez al primelor decenii din secolul XX. O delimitare clară a influențelor se face abia în 1967, și i se datorează lui Ovid S. Crohmălniceanu:

„Filiația mai neobișnuită a literaturii lui H. Bonciu [...] autorul o indică singur în romanele sale *Bagaj* (1934) și *Pensiunea doamnei Pipersberg* (1936): ramura austriacă a neoromanticilor și expresioniștilor germani, Peter Altenberg și Peter Hille, Alfons Petzold și Anton Wildgans, la care se adaugă pregătitorii și reprezentanții a ceea ce s-a numit „Die neue Sachlichkeit”, școala realismului atroce, sarcastic, grotesc și brutal, Klabund, Kästner etc.”¹⁰.

Același critic analizează dinamica interferențelor literaturii române cu stilul Jugend, concluzionând că „dintre scriitorii români, cu *Jugendstil*-ul propriu-zis a avut însă de-a face numai H. Bonciu”¹¹. Cele două romane sunt mediul revelator al conexiunilor, reale și imaginare, dintre H. Bonciu și boema vieneză. Prezența, ca personaje în scrierile sale, a lui Peter Hille, Peter Altenberg, Alfons Petzold, Egon Schiele nu certifică însă asumarea expresionismului ca linie majoră a viziunii sale. Nuanțarea vine tot din partea lui Crohmălniceanu¹², care observă că scriitorii evocați în paginile romanelor lui Bonciu aparțin unui moment de tranziție, unei orientări estetice noi, pe care se va baza ulterior expresionismul. Elementele fondatoare provin însă din curente precum naturalismul, în ultima sa etapă, impresionismul, neoromantismul, simbolismul sau „Jugendstil”-ul :

„Gustul pentru instinctual al naturalismului, expresionismul l-a intensificat până la scoaterea vieții aproape cu totul de sub cauzalitatea socială și psihologică, astfel încât să lase vederii, cum își propune H. Bonciu, numai «omul în patru labe». Impresionismul – se știe – a adus o subiectivizare puternică a reprezentărilor artistice. Inițiativa lui de a autonomiza însușirile lucrurilor și a le supune facultăților transformatoare ale eului creator, expresionismul a preluat-o și a intensificat-o. Din panerotismul „Jugendstil”-ului și obsesiilor lui naturalist-vegetale și-a scos frenezia dionisiacă; totodată, a împins dispoziția acestuia la stilizare către un act violent de reducere chemat să dea formelor o funcție rezumativă și abstractivă care să facă perceptibile arhetipurile. Neoromantismul i-a transmis interesul acut pentru tot ce sufletul presimte că există dincolo de

¹⁰ Ovid S. Crohmălniceanu, *Literatura română între cele două războaie mondiale*, vol. I, București, Editura Pentru Literatură, 1967, p. 537.

¹¹ Ovid S. Crohmălniceanu, *Literatura română și stilul Jugend*, în „Secolul 20”, nr. 1-3/1997, p. 142.

¹² Ovid S. Crohmălniceanu, *Literatura română și expresionismul*, București, Editura Minerva, 1978, p. 214.

realitatea imediată: cosmicul, stihialul, demonicul, sacrul – precum și preferințele arătate fantasticului și grotescului.

Expresionismul lui H. Bonciu se prezintă ca o potențare a acestor tendințe”¹³.

Această izolare a principalelor „focare” de influență ce contribuie la conturarea unei formule inedite a expresionismului în literatura română este un prim pas în identificarea prezenței lor în texte, sub forma unor elemente specifice imaginarului eterogen al acestui autor singular.

Bagaj... și *Pensiunea doamnei Pipersberg* sunt două romane ce funcționează complementar, din al căror fragmentarism și polifonie stilistică se desprinde o manieră narativă și poetică simptomatică pentru momentul de confuzie pozitivă în care scriitorul dă curs majorității opțiunilor discursive moderne. O observație importantă îi aparține Adrianei Babeți, în *Studiul introductiv* la cea mai recentă reeditare a celor două romane, unde, într-un context ce recompune cu acuratețe „momentul Bonciu” și impactul prezenței sale în literatura română interbelică, notează:

„Din tocmai acest amalgam deconcertant, dar nu mai puțin coerent cu propriile principii, vine în epocă forța de șoc a romanelor sale. O forță de fond și de formă. De viziune și stil. De repertoriu tematic și de limbaj.”¹⁴

Pornind de la aceste premise, putem afirma că cele două texte au o identitate unitară, stabilită printr-o serie de repere precise: *Bagaj...* este romanul unei singure istorii – povestea lui Ramses Ferdinand Sinidis, așa cum a fost scrisă de acesta în *caietul negru*. Textul a ajuns în posesia naratorului într-o împrejurare bizară: ucigașul lui Ramses, Omul cu ciocul de aramă, o apariție de coșmar desprinsă parcă, așa cum s-a mai spus, din imaginarul caricaturilor paralogice ale lui Urmuz, îi face naratorului o vizită nocturnă și îi relatează detaliile crimei.

Neobișnuitul și oroarea faptei constau, așa cum se poate bănui, în detalii: Omul cu ciocul de aramă, deși l-a ucis pe Ramses pentru un fleac oarecum absurd – „pentru că acesta a refuzat să-i împrumute abonamentul pe calea ferată, sub pretext că fotografia lui nu seamănă deloc cu capul de păstârnac care ar fi putut să provoace confiscarea carnetului”¹⁵, e îngrozit de natura duală a victimei sale, care, asemeni unui erou de nuvelă romantică și fantastică, poartă în coșul pieptului un pitic hidos ce intervine brutal, criticându-i aspru faptele și făcând neconținut comentarii caustice la adresa lui.

¹³ *Ibidem*, p. 214-215.

¹⁴ Adriana Babeți, *Studiul introductiv* la H. Bonciu, *Bagaj..., Pensiunea doamnei Pipersberg*, Iași, Editura Polirom, 2005, p. 31.

¹⁵ H. Bonciu, *Bagaj..., Pensiunea doamnei Pipersberg*, Iași, Editura Polirom, 2005, p. 43.

„Frigerea” folosită la „scoaterea caielelor desprinse din potcoavele cailor și înfipite în asfalt” (B..., p. 42) străpungând pieptul lui Ramses, a ucis piticul. Spusele Omului cu ciocul de aramă au funcția de a marca incipitul unei povești cel puțin bizare:

„...e neîndoielnic, după cum, de altfel, am bănuit întotdeauna, că Ramses purta înghemuit în coșul pieptului un copil pe care l-am străpuns mortal la demonstrația mea sportivă. Poate că mă socioți destul de copt pentru balamuc. Dar dacă vei citi caietul postum, vei ajunge la aceeași părere. Piticul din lăuntru al său a mai avut puterea să strige pițigăiat și peltic: «Adio, Ramses» La care Ramses i-a răspuns: «Crapă, canalie», înainte de a se prăbuși neînsuflețit pe mormanul de gunoi” (B..., p. 44).

Direcția romanului este însă alta. Nu mai puțin ambiguă, dominată de o stranie copleșitoare și de accentele unei viziuni acut decadente, în care protagonistul e un rătăcitor prin lumi periferice, erodate de o forță autodestructivă ce abrutizează ființa printr-o exacerbare senzorială susținută de o percepție maladivă a sexualității:

„Totul vorbește în Bonciu despre o existență precară, imprevizibilă, despre extravaganta și spirit de contestare, despre fascinația perifericului, chiar a sordidului, cel puțin în anii vienezi, așa cum transpar ei din texte”¹⁶.

Călătoria la capătul nopții, dacă urmărim dimensiunea celiniană a romanului, este o traiectorie a destrămării eului într-un topos vast al pierzaniei și-al uitării de sine. Aceeași linie autobiografică, urmărită din copilărie și până într-un prezent incert, poate așeza *Bagaj...* alături de *Întâmplări în irealitatea imediată*, romanul lui M. Blecher¹⁷. Substanța halucinației și a reveriei metafizice din romanul lui Blecher are însă în *Bagaj...* o consistență materială grea și o certă propensiune spre voluptatea autoanulării.

Obsesia morții, ca topos predominant în ambele romane, apare în romanul lui Bonciu ca reprezentare factică a cruzimii și a violenței, aducând cu sine un infern organic coagulat din esențele tari ale unor personaje insolite, apropiat de bolgiile estetizate ale *Crailor de Curtea Veche*. Memoria copilăriei și a adolescenței este strâns legată de prezența unor personaje teribile, ale căror gesturi șocante îi imprimă lui Ramses o viziune atroce asupra vieții. Această viziune rămâne permanent activă în nivelul de profunzime al narațiunii, fiind cu atât mai vizibilă cu cât

¹⁶ Adriana Babeți, *op. cit.*, p. 9.

¹⁷ „Cel mai apropiat ca structură exterioară de *Întâmplări...* este romanul lui H. Bonciu, *Bagaj...*” – Mihai Zamfir, *Maestrul din umbră. Cealaltă față a prozei*, București, Editura Eminescu, 1988, p. 150.

povestea este generată printr-un fel de mărturie directă, asemănătoare însemnărilor de jurnal sau memoriilor.

Specificul textului provine din exploatarea unui truc binecunoscut – naratorul nu își asumă paternitatea „poveștii”, romanul are la bază un text „de împrumut”, primit sau găsit, adesea un manuscris aparținând chiar protagonistului, precum în acest caz. *Caietul negru*, cu toată transparența metaforei sale, se va dovedi suportul unei lumi ficționale, aparținând unei serii negative de o pregnanță remarcabilă.

Discontinuitatea narativă, omniprezența grotescului, „metafizica tragicului cotidian”¹⁸, imaginarul violenței, transpus și la nivelul limbajului, obsesia întunecată a sexualității, suprapuse unei pulsioni thanatice de fond, redau liniile de forță ale unei proze ce poate ilustra o altă dimensiune a modernității în literatura română interbelică. H. Bonciu nu a făcut parte din nicio grupare literară, programul său estetic a funcționat subiectiv, în mod evident influența perioadei germane și a celei vieneze fiind una durabilă. Transformările inerente schimbării regimului poetic cu cel prozastic nu au alterat fondul expresiv al unui autor destul de rar explorat în datele particulare ale operei sale.

Bagaj... este un roman cu o desfășurare narativă liniară, implicând o teleologie devenită treptat iluzie: moartea protagonistului nu e punctul ultim al căutărilor și-al rătăcirii – într-un episod neverosimil, Ramses își povestește înmormântarea din postura unei prezențe/absențe: percepe tot, dar nu mai poate reacționa. Același mecanism care a făcut posibilă prezența piticului în rol de voce („peltică” și „pițigăiată”) a conștiinței, deturneză finalul romanului spre ultima zonă infernală a identității lui Ramses, viziunea incinerării sale. Acesta este un posibil punct de plecare în explorarea personajului și a lumii narative coagulate în jurul său:

„Mă vor împinge în cuptorul unde urmează să intru pe burtă, pentru că atunci când tendoanele se vor scurta din pricina căldurii, va trebui să mă ridic.

Vreau ca trupul să mi se așeze încă o dată în patru labe, și capul meu, fără sprijin, răsucit brusc în jurul gâtului la o sută optzeci de grade, să mi se oprească, cu ochii plesniți, pironiți spre bolta cuptorului.

Atunci mă voi opri iar o dată, până când întreaga clădire a trupului se va prăbuși pentru totdeauna pe pulberea fină a măruntaielor mele prefăcute în cenușă.

Omul cu drugul de fier va deschide apoi capacul iadului de foc, să sfărâme ciolanele înnegrite, insuficient carbonizate.

El va găsi mădulele piticului, înfipt ca un uriaș păduche lat în colivia oaselor mele. Îl va recunoaște după forma de dovleac micuț a craniului și după piciorușele lui de Mickey Mouse.

¹⁸ G. Călinescu, H. Bonciu: *Bagaj. Pensiunea doamnei Pipersberg*, „Adevărul literar și artistic”, XV, nr. 792, 9 febr. 1936, p. 9-10, *apud* Mioara Apolzan, *op. cit.*, p. 10.

Cu drugul de fier să-i piseze oscioarele.

Praf să se aleagă de el!” (B..., p. 132).

Călătoriile lui Ramses prin lumi periferice, precum sfera boemei sau bordelurile, asigură fluiditate narațiunii și consolidează limitele unui univers uman fascinant prin diversitate, însă purtător al acelorași însemne ale aneantizării. Personajele sunt prezentate în episoade scurte, fiecare fiind purtătorul unei semnificații irepetabile, rămasă ca esență a unui timp ireversibil.

Romanul cuprinde trei perioade majore ale existenței lui Ramses – adolescența, războiul și maturitatea, exploatând momentul ultim, al morții, așa cum am menționat deja, într-un episod adiacent. Intenția unei autobiografii se susține astfel pe axa unui cronotop inteligibil. Ceea ce modifică aparențele unei desfășurări liniare este o dinamitare din interior a condiționărilor sociale și morale, refuzate sistematic de către Ramses și supuse unor continue demontări.

Fiecare dintre cele trei episoade majore este alcătuit dintr-o constelație de evenimente și personaje ce expun, până la epuizare, imaginile unei realități maculate de o dizarmonie profundă și neliniștitoare. Privite prin spectrele deformatoare ale acestui personaj incongruent cu propria identitate, oamenii și acțiunile lor încep să existe într-un spațiu de suprafață al prezentului, străbătut de o temporalitate ireversibilă și de nefârșite eșecuri.

Primul indiciu al unei stări interioare precare este (falsa) dedicație de pe prima pagină, adresată tatălui:

„Aștern gândurile mele pe țărâna
și ciolanele tale, tată, pentru că
astăzi ești orb și mut și surd și
neînțelegător.

Fiul tău”

Citit în codul unui oedipianism aproape implicit, mecanismul defulărilor excesive din roman devine consecința unei fracturi existențiale la nivelul raporturilor cu autoritatea și cu normele sociale. Inadaptarea lui Ramses este, astfel, condiționată de o alienare definitivă, care, fără a fi singulară, îi accentuează protagonistului insolitarea și tendințele autodestructive.

Ricoșând spre mamă, ura de sine se conturează ca linie definitorie a unei identități vulnerabile. Ca o consecință firească a acestei duble rupturi, scrisul devine funcție compensatorie, singura ce poate asigura păstrarea identității într-o formă stabilă – cea a narațiunii – toate celelalte forme ale experienței girând căderea în trup prin prezența, ca ego alternativ, a „omului în patru labe”:

„Cu mama, lucrurile stau azi ceva mai puțin limpede. Cred însă că a presimțit că în pântecul ei coace nebunia unui strămoș șugubăț și

alcoolic, căci altfel nu s-ar fi străduit la începutul fecundării să-mi desprindă embrionul din rădăcina ei.

Poate că din pricina asta apăs, cu dușmănie câteodată, vârful peniței pe hârtie, până ce se deschide o gură de cerneală cu două buze negre, pe care mi-e teamă să le pipăi, cum altădată, în copilărie, mi-a fost groază să mă ating de portalul acoperit cu postav negru, drapat în fața caselor celor adormiți pe veci” (B..., p. 47).

Imaginea tatălui și afectivitatea paternă sunt asociate, într-o ultimă instanță, unei alte traume de proporții, experiența războiului:

„O singură dată i-am primit sărutul rece la poarta casei părintești, când, cu coburii îndesați cu rufărie de harnicele mâini ale mamei, m-am despărțit de el, ca să intru în vâltoarea războiului” (B..., p. 47).

Între amintirile copilăriei încep să se infiltreze elemente ale grotescului și ale violenței, Ramses izolând, ca figuri memorabile, pe dascălul devorator de bomboane semi-digerate, confiscate direct din gura copilului, și pe Moș Avram, care, de disperare că are degetele strâmbe, afectate de podagră, încercă să și le îndrepte cu securea, retezându-și pe loc patru degete de la mâna stângă. Anti-eroi ai copilăriei, aceste prezențe, alături de multe altele, favorizează, prin dimensiunea lor întunecată, structurarea unei identități antagonice și a unei conștiințe dezarticulate.

Melancolia bolnavă a celor mai multe dintre experiențele mărturisite de Ramses în caietul negru, ca într-o carte despre moarte (în *Pensiunea doamnei Pipersberg vor domina Cartea despre carne, Cartea despre vin și Cartea despre suflet*), își are sursa primă în sensibilitatea excesivă a copilăriei.

Dimensiunea eros – thanatos se conturează din întâmplări ce formează în sine episoade semnificative pentru dezvoltarea instantaneelor sugestive ale copilăriei și adolescenței. Marcate textual prin pauze, delimitate ca fulgurații ale unei memorii convulsive, aceste întâmplări par a veni din aceeași irealitate imediată ca și *Întâmplările...* lui Blecher. Una pare a anunța viziunea din final, a trupului incinerat în crematoriu – Ramses vede un om aproape carbonizat, pe Ilie Cârpațiu, muncitor la sondă, adus acasă într-un sicriu „din care răzbea un miros pătrunzător de carne friptă” (B..., p. 52).

Schema erotică a romanului pare a fi una completă, deoarece rolul iubirii pierdute din prima tinerețe este atribuit Laurei, sora lui Marcu Fișic, bărbierul. Aici se conturează un nod de semnificații importante în determinarea evoluției lui Ramses, prin prezența unor conexiuni multiple între erosul inocent și obsesia fatală, cuplul Ramses - Laura fiind o sublimare artificială a purității definitiv pierdute.

Contrastul major dintre ritualul aproape sacru al apropierii de trupul Laurei și desfrâul căutat ca uitare de sine se profilează odată cu instituirea

unei relații secunde, în care dorința refulată este consumată violent alături de o femeie pasivă, pe deplin supusă asaltului intempestiv al adolescentului.

O proiecție exterioară a relaționării lui Ramses la cele două femei este iubirea dramatică a lui Marcu Fișic pentru țigancă de la „local”, figură tragică și grotescă, purtătoare a unei sexualități misterioase. Marcu, răvășit de iubirea imposibilă pentru țigancă, o ascultă cântând, după care „o înșfăcă de păr și o trânti de pe rampă jos pe podea, călcând-o în picioare” (B..., p. 59). Acestui episod îi urmează întotdeauna o retragere amoroasă în salonul de frizerie, până când, după un astfel de episod, Marcu este răpus de o fatalitate inexplicabilă. Căderea în deznădejde și moarte are loc ca proiecție nefericită în destinul Laurei: fata se mărită cu un bogătaș și naște un copil mort.

Dimensiunea celiniană răzbate la nivelul expresiei directe: „Războiul cel mare m-a încolonat alături de Moarte” (B..., p. 63); tonul dramatic se nuanțează într-o ironie ascuțită, denunțând inutilitatea conflictului: „Am făcut războiul așa cum August Prostul ajută la strânsul covorului din manej.” (*ibid.*) Însingurarea în teritoriile concrete ale morții este marcată de îndepărtarea de propria existență, într-o nebunie amânată doar de amintirea mamei:

„Așa cum mă întindeam atunci pe burtă în mocirla de la marginea drumului, cu coatele proptite în noroi, cu obrajii sprijiniți în podurile palmelor murdărite de balega cojită de soare, chipul mamei, blând și adorat, mă ferea de nebunie. Fiindcă îmi venea să urlu, să răcnesc, să-mi arunc căciula grea de oaie de pe capul tuns chilug și să-mi sfâșii mantaua prea grea și prea mare, pătată peste tot de zeama răsturnată din gamelă, în clipele de panică” (B..., p. 65).

Resorturile salvării implică și o rezervă de cărți – eroii modernității traversează în timp real spațiile morții și ororii, așa cum ei înșiși le-au proiectat în operele lor. Călătoria la capătul nopții nu poate fi făcută decât împreună cu ei:

„Căram, pretutindeni, printre galeții sfârâmați, pe Wilde, gigantul reîntors din Reading la Paris să-și negocieze dantura pentru o coajă de pâine, pe care desigur nu a mai putut-o mesteca între gingiile stâlcite; pe Baudelaire, care a distins Franța, trecând mai rece și mai elegant decât însuși versurile sale; pe epilepticul acela, numit Feodor Dostoievski. Îi luam pe toți cu mine între încărcătoarele cu gloanțe, din care nu am trimis niciunul, căci nu am ucis pe nimeni...” (B..., p. 67).

Trauma are un impact vizibil și la nivelul discursului ideologic, inserat într-un pasaj impregnat de patos:

„Mai târziu, când voi dispărea din grădina oamenilor, ca să nu mă mai reîntorc, vai, niciodată, omul care se va naște după mine sau care astăzi trăiește pe undeva și luptă cu nevoile, va vorbi de pe coama înaltă a munților de oseminte. Va pomeni victimele

nevinovate sau inconștiente ale groaznicului măcel. Va striga: «Jos armele!» și zângănitul de oțel va fi semnalul înfrățirii omenești.”(B..., p. 69).

Fără ecou în afara acestui fragment, entuziasmul conviețuirii cu Celălalt rămâne una dintre utopiile prezente în conștiința personajului, articulate pe un fond de revoltă, de unde și tonalitatea excesivă a previziunii unui timp „al înfrățirii”, materializat, așa cum istoria reală a arătat, într-o catastrofă. Dimensiunea eschatologică se contopește cu o viziune a umanității renașcute dintr-un imens cimitir al civilizațiilor, rezultând o idealizare a omului, într-o lume pe care o poate reconstrui urmând principiile minimale ale ordinii firescului:

„Unul va fi graiul oamenilor pe întinderea globului mult prea mare pentru ei, când coaja pământului și fața apelor vor fi ale lor cu împrumut până la moarte. Ei nu se vor numi bolșevici, ci, odată cu prăbușirea sectarismelor, se vor numi simplu «oameni» și educația unitară a celor care nu s-au născut încă va stârpi din suflute buruiiana răului, crescută în fiecare dintre noi din sămânța nedreptății” (B..., p. 70).

Acesta este contextul în care își face simțită prezența piticul – caricatură a unei conștiințe turmentate de o neliniște sumbră și de vecinătatea amenințătoare a anihilării. O ironie plictisită aprobă justetea discursului patetic despre înfrățire: „–Bravo! Întrerupse încântat piticul dinlăuntrul meu și recăzu să adoarmă iar, cu căpățâna rezemată pe zăbrelele coastelor mele” (B..., p. 70).

Metaforic, imaginile desprinse din coșmarul acestei experiențe amintesc de viziunile alegorice din tablourile lui Otto Dix, integrându-se unei sensibilități maladive, specifică tuturor modernilor care au trăit experiența războiului nemediat, pe front:

„În orașe cu hecatombe de cadavre, moartea obosită, dominând din înălțimea stârvurilor împutite, va rânji, trecând prin coasă caravanele de șobolani înspăimântați de uraganul bombelor aruncate din înalt, ca să rămână mărturiile de asasinat ale omului în patru labe” (*ibid.*).

În acest capitol se regăsesc, în formă incipientă, principalele surse ale nevrozelor ce îl vor consuma ulterior pe Ramses. Războiul a avut funcția unei profunde dizlocări a omului în lume, fapt ce va fi ilustrat până la demență de rătăcirile protagonistului prin zone marginale, locuite de indivizi ce-și trăiesc în fiecare zi sfârșitul.

Dezarticularea narațiunii, ca formulă compensatorie tăcerii, imprimă discursului o puternică notă anticalofilă. Istoria lui Ramses Ferdinand Sinidis, spusă de el însuși, se coagulează ca un flux al confesiunii, urmând linia unor evenimente selectate pe principiul importanței subiective. Bildungsromanul, cu toată inconsecvența dovedită de către

protagonistul-narator în selectarea datelor esențiale ale personalității sale, se dizolvă odată cu eșecul social: Ramses ratează prosperitatea în afaceri prin asocierea cu un Herr Șvaițer (din nou, o ironie caricaturală). Martor direct la falimentul unui client datornic și indirect participant la sinuciderea lui, Ramses îi sigilează sinucigașului prăvălia și se îndreaptă impasibil spre bordel.

Voluptatea maculării atinge o nouă intensitate în „bordelul cu aparența unui institut de domnișoare” (B..., p. 76), unde o prostituată costumată ca o elevă, mimând decența și inocența, îl atrage într-un joc pervers, curmat brusc de apariția unui client înamorat, cerșind atenție prin ușa închisă. Episodul se încheie într-un mod devenit deja al romanului, ca polaritate între exces și violență, aici manifestată verbal.

Plecarea la Viena, de fapt trecerea spre boema artistică și spre un univers marcat de aceleași tare, însă estetizat, eliberat de conștiința timpului istoric, se face în regimul secundarului, prin perspectiva piticului:

„Piticul meu, înăbușit aproape, s-a trezit abia la Viena, să se plângă puiului de caracatiță, schilod și pitic ca și dânsul, cu domiciliul permanent în cutia craniană a vechiului meu prieten, Peter Altenberg” (B..., p. 80).

În absența certitudinii unei relații reale dintre scriitorul român și poetul austriac, unica sursă creditabilă rămâne prezența sa ficțională în romanul *Bagaj...* Boema ipostaziată de Altenberg este un amalgam de poezie și autism. „Blândul copilaș în etate de patruzeci și ceva de ani” (B., p. 82) este o prezență izolată în propria reverie – „el a scris numai câte un singur cuvânt din fiecare poezie delicată, pe care însă a trăit-o în toată frumusețea ei” (B..., p. 82). Alături îi sunt în mod constant Ștefan Zweig, Hugo von Hofmannsthal, Arthur Schnitzler. Viața lui Altenberg este, pentru Bonciu, un „fenomen” (B..., p. 83), despre care niciunul dintre aceștia nu a scris. O face, după cum se vede, el însuși.

Importanța unui asemenea demers trebuie înțeleasă în termenii specifici ai culturii române din deceniul al patrulea al secolului XX. Sincronizarea la ritmul modernității europene occidentale, precum și necesitatea originalității operei sunt proiecte parțial finalizate de către Bonciu. Nuanțele nu pot fi expuse decât în termenii operei, singura măsură autentică a eșecului sau a persistenței.

Sexualitatea este de departe adevărata latură obscură a romanului. În afara oricărei intenții salvatoare, cunoașterea sexuală are, în romanul lui Bonciu, o dimensiune narcotică, de sucombare în periferia conștiinței, unde nici una dintre doxele moralei comune nu mai sunt valide. Observația lui Ovid S. Crohmălniceanu surprinde tocmai această încercare a protagonistului de a se elibera de o nenumită „deznădejde existențială”:

„Personajele din *Bagaj...* și *Pensiunea doamnei Pipersberg* caută în acuplări nesfârșite să stingă un soi de deznădejde existențială; eroii pun în actul sexual o foame de bestialitate furibundă”¹⁹.

Personajul erotic central, alegoria senzualității întunecate a idealului feminin decadent este Hilda, iubita lui Peter Schiele. Această femeie este o apariție nu doar inubliabilă, ci și subiectul uneia dintre cele mai reușite estetizări ale femininului din opera lui Bonciu :

„Părea o dansatoare spaniolă, cu „cinciul” negru al părului presat și bine lipit de frunte, între sprâncenele subțiri, prelungite cu creionul spre tâmple.

Duminică însă pictorul confecționa Hildei un chip de zeiță greacă, cu părul retezat în jurul cefei și atât de lins, încât bătaia soarelui părea că poartă o cască sferică de oțel, cu reflexe albastrii jucând după mlădierile ei grațioase” (B..., p. 86).

Hilda este prezență pură, ea se definește simultan prin cele două stataturi esențiale pe care le deține. Creație a pictorului Schiele, legitimată ca personaj și obiect de artă prin autoritatea artistului, Hilda însăși este receptacolul unor viziuni expuse pe pânză. Ceea ce pictează Hilda o reprezintă în egală măsură, tablourile ei fiind cu atât mai tulburătoare cu cât au ca unic referent o non-semnificație – moartea. Această femeie, drapată în negru, cu un trup „prea puțin pământesc” (B..., p. 87), reprezintă o sublimare a umanului angelic/demonic în artă. Dubla reflectare – a artefactului proiectat într-un artefact – este de fapt o proiecție în neant.

Ramses asistă la momente de imersiune totală a artistului în natura obiectului contemplat-reprezentat, nudul Hildei devenind trup devorat de Schiele în accese de adevărat delir erotic.

Unul dintre episoadele cele mai intense sub aspectul percepției artei ca fenomen vital, ca transfigurare a emoției în imagine și reprezentare, este momentul „desfacerii” cuplului Egon-Hilda pentru a-l include pe Ramses într-un joc perfid, orchestrat de Hilda și acceptat cu supunere masochistă de Schiele. Sensul acestei supuneri îi va fi revelat lui Ramses doar după ce actul erotic se va fi consumat, Ramses abandonând trupul femeii, conștient de nemernicia faptei sale. Hilda are însă o argumentație solidă pentru alegerea făcută: Schiele lucra la un tablou, *Eros*, rămas fără chip, deoarece artistul nu-i găsea o expresie potrivită. Trăvialul artistic la finisarea acestui tablou a fost motivat de unul erotic. Pentru a finisa chipul lui *Eros*, Schiele avea nevoie de o suferință autentică, imanentă precum clipa în care patosul real este transpus în expresie desfigurată.

Ramses intră în cel de-al doilea triunghi dramatic, odată ce opera de artă și-a extras, din seva realului, doza letală de paroxism:

¹⁹ Ovid S. Crohmălniceanu, *Literatura română și expresionismul*, p. 218.

„Când intrai în atelier, doi oameni, vii amândoi, scăpărau din ochi mânie și durere: pictorul și chipul proaspăt zugrăvit al trupului cu pielea arămie.

– Eros cheamă, îmi zise Egon, măsurându-mă disprețuitor, cu mâna întinsă, arătându-mi astfel pe pânza șevaletului frumusețea, tinerețea și iubirea, încremenite pentru mulți ani înaintea uitării” (B..., p. 90).

O altă prezență recompusă din memoria fragmentară a perioadei austriece este cea a lui Alfons Petzold, „scriitorul epocal” (B..., p. 91), posesor al unei biografii suficient de interesante pentru a putea fi confundată cu o ficțiune despre un scriitor real. Episodul este, în *Bagaj...*, mai mult un flash, reconstituirea grăbită a unei alte figuri atipice din galeria eroilor lui Ramses. Peter Hille este evocat ca amintire evanescentă, după un intermezzo feminin imperios necesar în reechilibrarea atmosferei romanului.

Toate experiențele remarcabile sunt confirmate de câte o întâmplare erotică, ca și cum reversul identitar al lui Ramses, „omul în patru labe”, trebuie să-și lase amprenta asupra fiecărui moment pentru ca acesta să traverseze intervalul ce desparte realitatea de memorie.

Apariția Zittei, cu care Ramses mai târziu se căsătorește (ea devine personaj central în *Pensiunea doamnei Pipersberg*), este marcată de un ridicol grotesc. Cei doi amanți au un schimb de replici în care intervine piticul, ca voce a unei false conștiințe, îndemnându-l pe Ramses cu o la fel de falsă grijă să evite o ceartă. Ramses dezvăluie, într-un exces de sinceritate, natura acestei relații, mult mai profundă decât toate celelalte:

„Zitta, urmai nemilos, după o lungă și chinuitoare pauză, cu ochii ațintiți în farfurie. Sunt ani de zile de când mă chinuiești. Zăbala dârlogului tău mă doare. Totuși, dacă l-ai scăpa din mânușita ta o singură clipă, te-aș târi după mine, fără șovăire, în prăpastia morții. M-ai pătruns ca o râie și n-am puterea să mă spal de tine cu leacul tămăduitor la care cuget cu spaimă, atunci când te urăsc mai mult” (B..., p. 102-103).

Relevanța majoră a existenței acestui cuplu, construit pe modelul relației dintre stăpân și sclav, apare ca unul dintre numeroasele „momente” ale romanului, singura măsură a profunzimii fiind cearta (aproape casnică) dintre cei doi. Prezența piticului schimbă traiectoria melodramei spre hilar și grotesc, astfel încât finalul – cu Ramses dispărut în noapte, Zitta nemaiurmărindu-l – marchează începutul ultimei etape a rătăcirii: întâlnirea cu Omul cu ciocul de aramă, moartea și epilogul „post-mortem”.

Desfășurată în întuneric, întâlnirea cu personajul fatal este anunțată de apariția simbolică a unei bătrâne prostituate, purtătoare a însemnelor lumii morților. Inserția acestui personaj confirmă nevoia de alegorizare ca formulă de trecere de la polivalența clasică a simbolului la semnificația literală a metaforei din estetica modernă :

„Din josul străzii venea șontâc, izbindu-și proteza de lemn a piciorului amputat de asfaltul lustruit al trotuarului, curva bătrână cu

perucă roșie, ciocănind cu cheia raiului în butucul care-i sprijinea șoldul retezat și rânjindu-și mizeria din rana gingiilor fără dinți.

Și iată că de după cotitura drumului îngust și palid luminat de strâmbul felinar, ne apără Omul cu ciocul de aramă” (B..., p. 105).

Crima are mai mult caracterul unei drame amoroase, Omul fiind un amant de-al Zittei, care „a fost în călduri” și „a cugetat cu matricea” (B..., p. 106). Clipa morții este redată ca halucinație trăită, ca revelație ultimă a absurdului și inutilității existenței:

„Omul cu capul de păstârnac îmi implantă în creier ciocul de aramă, clătînându-și zarzavatul țestei și gesticulând cu hulubele mâinilor întinse în spațiul negru-cenușiu fixat ca un hotar în jurul tristeții mele, peste care nimeni nu va trece niciodată.

Deși înotam în întuneric, un lampagiu trecu pe lângă mine în trap, să stingă singurul și cel din urmă bec îngălbenit de beznă. După el trecu Moartea, duhnindu-mi în obraji absurditatea existenței și inevitabila catastrofă a grabnicului meu deces în cloaca asta în mijlocul căreia mă învârtesc în patru labe, adulmecând esența mamiferelor” (*ibid.*).

Într-un periplu suprafiresc, Omul cu ciocul de aramă îl însoțește pe Ramses chiar și după moarte, când cei doi fac împreună o vizită la bordel. Alunecarea în neființă se face tot pe un traseu simbolic, acum de clară sorginte infernală, „primul etaj” fiind o aluzie inversă la structura cercurilor concentrice ale unei subterane demonice prezentă ca suprafață:

„Alunecarăm în ulicioara neagră ca un gât de iad și scârțâitul scărilor de lemn, pe care le urcam prin beznă cu pas sigur, făcu să se deschidă ușa de la primul etaj, de unde se întinse până la noi un covor îngust de lumină murdară” (B..., p. 107).

Stabilimentul falimentar al doamnei Patanetschek are rolul de a servi, în sensul unei metaforizări proprii romanului, ca graniță dintre lumi, fiind și o primă formă a unui spațiu devenit topos central în romanul *Pensiunea doamnei Pipersberg*.

Întâlnirea cu Peppa, femeia emblematică a existenței lui Ramses – dovada fiind incertitudinea acestuia în ceea ce privește identitatea ei – are un rol concludiv. Ramses se raportează la feminin în termenii brutali ai sexualității, ca unică justificare a unei existențe fără sens, făcând apologia „femeii cu carnea dulce”:

„Era femeia cu carnea dulce, pe care am întâlnit-o foarte rar, dar de care nu mă voi putea sătura niciodată.

Era femeia-bestie, pe care o ling și o scuipe și în al cărei sex aş vrea să-mi putrezească inima, după ultima bătaie” (B..., p. 109).

Majoritatea reprezentărilor sexuale dobândesc în roman o nuanță întunecată, deoarece exploatarea trupului aparține unei conștiințe primitive, ce evaluează realitatea ca pe o însumare de stimuli, întotdeauna prezenți ca

semne ale morții în periferia instinctelor. Alături de Peppa, personaj de bestiar, căderea în trup este definitivă:

„— Lătră! am răcnit către femeia cu carnea dulce tolănită pe covor, în timp ce-mi prindeam bretelele de pantaloni.

Înspăimântată de punctele de plumb scăpărător din ochii mei deschiși peste măsură, dânsa făcu: «Ham! Ham!», ocolind în patru labe încăperea” (B..., p. 110).

Fragmentarea textuală asigură romanului un peisaj structural variat, alcătuit din mostre discursive diverse. O specie aparte o constituie meditațiile lui Ramses, expuse în tonalități diferite, însă afirmând sistematic apetitul autodevorator al personajului. Una dintre ultimele reprezentări are gravitatea unei profeții apocaliptice, răsturnând palimpsestul sacru pentru a exprima abandonul sinelui într-un destin ordonat de imperativele trupului:

„...Chiar dacă oamenii se vor iubi după moartea mea și războiul va dispărea pentru totdeauna, acela care-și va ucide sufletul se va naște iar ca să trăiască și după mine și să moară într-un bordel, ajuns acolo din porunca sângelui” (B..., p. 111).

Obscurizarea semnificației proprii biografiei, continuu ancorată în teritoriile alterității, este în mod constant susținută de ascunderea în sine a protagonistului. Lunga confesiune nu are ca finalitate dezvăluirea vreunui adevăr al existenței sale, chiar a unuia minor, ci perpetua rătăcire într-o memorie labirintică, din care amintirile ies fragmentare și deformate, iar identitatea confuză a povestitorului își pierde și mai mult conturul.

În aceeași manieră, finalul romanului îi arată pe cei doi – pe Bonciu, naratorul aproape tăcut, prezent doar ca funcție textuală ordonatoare și pe Ramses Ferdinand Sinidis, antieroul unei autobiografii liminare, ilustrativă pentru un cod existențial exprimând dezolarea și inadaptația – îndreptându-se spre gară, „fiecare cu bagajul său”, adică fiecare cu povestea sa, pierzându-se în noapte.

Deși subversiv și necreditabil, protagonistul celor două romane ale lui H. Bonciu este un personaj modern emblematic pentru modalitatea în care afirmă și susține tensiunea ontologică expresionistă, căreia îi suprapune confesiv o interioritate funcționând paroxistic.

H. BONCIU – BEYOND EXPRESSIONISM

(Abstract)

The study explores the connection between Romanian literature and European expressionism. The main target is a clear and compact interpretation of the complex character of Romanian modernity as hypostatized by a series of anti-heroes.

LOS AGONISTAS OBLIGADOS A MENTIR EN EL TEATRO DE LOPE

por

José Roso DÍAZ

Universidad de Extremadura

Lope dota de funciones dramáticas precisas a sus personajes con el fin de desarrollar el enredo a partir del recurso del engaño. Así, más allá de la tipología de personajes que encontramos en sus obras dramáticas, y como ya señalamos en otro de nuestros trabajos¹, se puede establecer una clasificación de los agonistas ante el engaño², que estaría formada por las siguientes figuras:

Los engañadores;

Los engañados;

Los engañadores engañados y los engañados engañadores;

Los consejeros;

Los obligados a mentir.

Nos proponemos ahora analizar la figura del agonista obligado a mentir y sus variantes, estableciendo para ello, en primer lugar, una definición del mismo y analizando, después, los recursos a partir de los cuales se desarrolla con el fin de señalar su evolución en la obra dramática de Lope de Vega y su presencia en otros dramaturgos de la Comedia Nueva. Para lograr este objetivo hemos trabajado con corpus amplios de comedias, pues entendemos que sólo así se pueden establecer conclusiones sólidas sobre la figura que estudiamos.

I. La figura del agonista obligado a mentir.

¹ Cf. José Roso Díaz, *Las Circes del Arte. Sobre los agonistas embusteros del teatro de Lope*, en „Analele Universității de Vest din Timișoara”. Seria Științe filologice, XLII-XLIII (2004-2005), pp. 339-356.

² Cf., sobre esta clasificación, y una introducción al estudio del engaño en el teatro del Fénix, José Roso Díaz, *Propuesta metodológica para el estudio del engaño en la obra dramática de Lope de Vega*, en „Revista de Filología y Lingüística de la Universidad de Costa Rica”, XXV (2), San José, Facultad de Letras, pp. 67-86.

En las obras con frecuencia los engaños no tienen crédito si no son respaldados por varios personajes o si no son realizados por agonistas distintos a aquellos que pretenden beneficiarse de las situaciones que crean. Así estos últimos solicitan a otros una ayuda que se ve asegurada por los lazos existentes de obligación (obediencia o parentesco) y amistad³. En estos casos los agonistas se ven forzados a aceptar la imposición de otras voluntades y concretan el apoyo solicitado en la realización de engaños. Tal apoyo puede haber sido fijado previamente por el demandante de la ayuda o dejarse precisar por el buen proceder del que auxilia. Puede, por tanto, llevar a la práctica mentiras ya preparadas o crear otras con bastante libertad.

Los obligados a mentir son, antes que nada, cómplices y confidentes de las personas a las que socorren. Son criados o criadas, amigos y compañeros de éstos que no suelen engañar con agrado y manifiestan más frecuentemente sus quejas y hasta miedos por tener que hacerlo. Pueden mentir buscando el beneficio del agonista al que apoyan al margen de sus indicaciones, temen el castigo que le pueda venir si el engaño es conocido y evitan descubrir la verdad. En realidad son personajes que sostienen con sus embustes los proyectos de otros. De hecho se toman muy en serio la empresa muy encomendada, a veces más allá incluso de su compromiso⁴ y no precisamente por las recompensas⁵ que en ocasiones se les prometen al cumplir con sus objetivos.

Un ejemplo de personaje que se ve obligado a mentir lo encontramos en *La ocasión perdida*⁶. La princesa Rosaura obliga a su dama Doriclea a fingir que está enamorada de don Juan para que por la noche Rosarda se haga pasar por Doriclea para poder hablar a don Juan, hombre que ama:

³ Ya lo advierte B. Gracián en el aforismo doscientos veintiséis del *Oráculo manual*: „Atención a obligar. Los más no hablan ni obran como quienes son, sino como les obligan (...). Cuesta a veces muy poco el obligar y vale mucho”. Cf. Baltasar Gracián, *Oráculo manual y arte de prudencia*, Madrid, Ed. Emilio Blanco, Cátedra (Letras Hispánicas), 1995, p. 226.

⁴ Ocurre, por ejemplo, en *Los esclavos libres* donde Arbolán pide a Leonardo (Medoro) que finga tener amor y afición a Lucinda. Entonces Leonardo quiere, incluso, ser tercero de Arbolán. Cf. Lope de Vega, *Los esclavos libres*, en *Obras de Lope de Vega*, publicadas por la Real Academia Española (Nueva Edición). *Obras dramáticas*, V. Ed. Emilio Cotarelo y Mori, Madrid, Tipografía de la Revista de Arch., Bibl. y Museos, 1918, p. 412b.

⁵ El entregar alguna cadena, joyas o dinero al criado por su buen hacer en un servicio de importancia para el amo era habitual ya en textos medievales y muy tópica en nuestra literatura áurea.

⁶ Cf. Lope de Vega, *La ocasión perdida*, en *Obras de Lope de Vega*, publicadas por la Real Academia Española (Nueva Edición). *Obras dramáticas*, VIII. Emilio Cotarelo y Mori, Madrid, Sucesores de Rivadeneira Artes Gráficas, 1930, pp. 214a-215a.

Rosarda: Pues oye mi intento agora,
 verás una invención rara.
 Tú has de fingirte perdida
 por don Juan, que este es su nombre.

Doriclea: ¿Cómo, si soy de otro hombre
 para mujer pretendida?

Rosarda. ¿Y no sabe una mujer
 engañar a un tiempo a dos?
 No te enfades, que, por Dios,
 que lo has de hacer y ha de ser.

Doriclea: Mujer habrá que a dos quiera,
 supuesto que al uno engañe;
 mas no quieras tú que extrañe
 lo que siendo baja hiciera.

Rosarda: No, que lo haces por mí
 y es a cuenta de mi honor.

Doriclea: No diré a quien tengo amor
 que me lo has mandado así.

Rosarda: Quitárete yo la vida
 cuando sepa que lo has hecho.

Doriclea. Señora, rompe este pecho
 de quien has de ser servida.
 Verás el alma obligada
 no sólo a tenerte amor,
 pero a guardar a tu honor
 la justa lealtad jurada.
 Piérdase mi loco gusto
 y aventure su remedio,
 porque estando de por medio
 el tuyo, sólo ese es justo.
 Digo que me fingiré
 enamorado de este hombre.

(Jornada I, p. 214a).

I.1. El poner la vida en otras manos. Las solicitudes de ayuda.

Se suele considerar, siguiendo a creencias muy aferradas en la tradición⁷, que las penas se alivian comunicándolas a los amigos. Pero la mejora en ellas todavía es mayor si el afectado mueve a actuar a estos en su beneficio. Le piden por tanto favores. Estas peticiones abundan en la

⁷ La sabiduría popular se hace constancia de esta creencia en refranes como „los males comunicados si no alcanzan sanidad, alcanzan alivio” o „el que cuenta sus males menos malos los hace”.

acción, aunque casi siempre aparecen de forma muy breve y expresiva. En realidad constituyen por diversos motivos un mecanismo dramático de primer orden⁸. En uno de sus tipos el personaje que realiza la petición de ayuda encarece la importancia que tiene el éxito de la intervención y de los engaños del agonista que les apoya. Pondera al máximo el valor que adquiere la actuación de éstos con el propósito de obligarlos todavía más. Explicitan entonces, casi siempre en las empresas de amor, que ponen la vida en las manos de quienes les ayudan. Se utilizan en este sentido expresiones concisas. La confianza hacia ellos es total y les dejan hacer ampliamente⁹.

Un ejemplo de este tipo de solicitudes lo encontramos en *Laura perseguida*¹⁰ donde Octavio pide a Leonarda que se haga pasar por Laura para acabar así con la disputa entre el rey y el príncipe:

Octavio: Es del príncipe el remedio,
Leonarda, aquesta invención.

Leonarda: Sí, pero mala razón
ponerme a mí de por medio.

Octavio: ¿Por qué? ¿Tan falta naciste
de ingenio, de industria y arte,
que no sabrás transformarte
en quien hablaste y viste?
¿Ser Laura no fingirás
por un momento?

Leonarda: Sí haré;
pero no sé si sabré
imitarla.

Octavio: Sí sabrás;
que yo te daré el vestido
que aquí Laura ayer dejó
que mayor ejemplo ha sido.
Porque si en medio ha sido,
vuelta en hombre una mujer,
pudo a un rey tan sabio hacer
tal engaño y tropelía,
mejor de noche podrás

⁸ Las interferencias entre distintas solicitudes de ayuda constituyen en algunas obras el elemento esencial para el enredo porque provocan efectos contradictorios.

⁹ Expresiones del tipo „Traza, ordena y imagina lo que quisieres de mí”, „remedio me das”, „mira bien”, „traza tú”, „pongo la vida en tus manos” son frecuentes en las obras.

¹⁰ Cf. Lope de Vega, *Laura perseguida*, en *Obras de Lope de Vega*, publicadas por la Real Academia Española (Nueva Edición). *Obras dramáticas*, VII. Ed. Emilio Cotarelo y Mori, Madrid, Tipografía de Archivos, 1930, p. 124ab.

fingirte Laura, por bien
del Príncipe, que también
a Laura remedio das.

(Acto II, p. 124ab).

Los agonistas a los que se les solicita la ayuda suelen señalar con mejor o peor ánimo su disponibilidad a luchar por los intereses del amo o amigo, a representar un papel, incluso, si fuera preciso.

I.2. Las representaciones de un papel.

Para los personajes de la comedia la representación constituye su única realidad. Lo que el público percibe como actuación ellos lo viven como realidad. Se trata de dos niveles diferentes de la misma, de dos perspectivas frente a ella: la realidad-real y la realidad-ficción. Lope opera sobre esta última para crear engaños que son considerados por los agonistas como auténtica representación. Aprovecha así las posibilidades dramáticas de una ficción construida sobre la realidad-ficción. En efecto, cuando el personaje (en especial criados) es obligado a mentir y mostrar lo falso de manera creíble entiende muchas veces que está actuando, que representa un papel¹¹. Ante tal hecho puede sentir miedo, dudar o, incluso, felicitarse por su habilidad para hacer mentiras.

El auditorio siempre identifica tales actuaciones en el mismo momento en que se producen. La mayoría de las veces provoca, además, humor. En realidad es una forma de considerar y hacer el engaño que no complica en exceso la acción, favorece la reflexión jocosa sobre algunos recursos dramáticos¹², utiliza los apartes, suele ser breve, no necesita tratamientos amplios e, incluso, cumple con sus objetivos al lograr equivocar a los personajes ante los que se realiza. A veces, en cambio, es descubierta y puesta al servicio del enredo en favor de otros intereses.

Los engaños realizados de tal forma requieren previamente de una preparación en la que se detallan cómo han de elaborarse. Suelen ensayarse como si fueran lección o cartilla que debe ser aprendida a la perfección. Es entonces cuando aquellos que los llevarán a cabo opinan sobre ellos. En su

¹¹ En realidad el representar un papel dentro de la comedia nos acerca, por un lado, a la cuestión del teatro dentro del teatro y, por otro, a la apariencia („fingamos lo que no somos”), característica esencial de la sociedad áurea omnipresente en todas las artes. El propio concepto de „papel teatral” nos acerca a la concepción del mundo como teatro, a la obligación estoica de hacer en la vida bien el papel que, impuesto por el autor Dios, estamos llamados a cumplir.

¹² A. Valbuena Prat, C. Bravo Villasante o Hannach Bergman lo han interpretado y valorado de diversas formas. A. Valbuena Prat, al ocuparse de esta cuestión, insiste en que es un recurso cómico, una broma con las convenciones teatrales que provoca la risa en el auditorio. Cf., para conocer estas opiniones, A. Valbuena Prat, *El teatro español en su Siglo de Oro*, Barcelona, Planeta, 1969, pp. 272 y ss.

ejecución es frecuente asistir al olvido de datos, a confusiones o comentarios entre los agonistas (si lo hacen dos) sobre su desarrollo.

En *Las burlas de amor*¹³ Teucro y Fabio, criados, se ven obligados a mentir para que crean que su señor Ricardo es duque de Atenas. Ambos van vestidos como griegos y comunican a la reina que vienen a traer noticias al duque. Fabio y Teucro hablan entre ellos:

Teucro: Sospecho que has de turbarte,
Fabio.

Fabio: Disimula pues
(...)

Fabio comienza a mentir. En voz baja le dirá Teucro:

Teucro: Bueno vas Fabio

Fabio: Tú verás como negocio
(...)

Contada la mentira a Camila, llega Ricardo. Ambos hacen honores al „duque” y le dan noticias de sus tierras. Ricardo, tras lo que ha ocurrido en su familia, pregunta si le quedaron hermanas:

Ricardo: ¿Quedáronme hermanas?

Teucro: Dos:
Caritania y Fieliseda.

Ricardo: ¡Extraños nombres, por Dios!

Teucro: (Milagro fue no reírme

Fabio: Calla, buen Teucro, ten firme
que has de ver milagros hoy)

Al fin Fabio ha de reconocer la verdad. Ellos sólo representaron una mentira, que el día antes habían aprendido de memoria:

Fabio: Señor, ya sabes la fingida historia,
y estás de mi inocencia satisfecho.
Digo que ayer tomamos de memoria
cuanto hoy has visto que tenemos hecho.
Ricardo nos lo ha dado por escrito.

En definitiva, el engaño puede construirse como una representación, que el personaje podrá hacer mejor o peor pero siendo consciente de que está actuando. Tal manera de hacer los engaños se da, sobre todo, en criados o personajes que tienen que mentir por bien de otros.

I.3. Un contrario menor: los inclinados a mentir en beneficio de otros.

¹³ Cf. Lope de Vega, *La burlas de amor*, en *Obras de Lope de Vega*, publicadas por la Real Academia Española (Nueva Edición). *Obras dramáticas*, I. Ed. Emilio Cotarelo y Mori, Madrid, Tipografía de la „Revista de Arch., Bibl. y Museos”, 1916, pp. 39-73.

Se registra en las comedias la presencia en un número menor de la variante operativa de los personajes obligados a mentir. Lope en su creación de las obras busca, lo hemos observado ya en otras ocasiones, fórmulas y recursos que logran entre sí una simetría perfecta. Recurre para ello a opuestos y contrarios, que pueden darse o no en una misma obra, pero que están presentes sin duda a lo largo de su producción. En este caso se trata de individuos que, valiéndose de su liberalidad, vinculación a determinado agonista, gusto o sentido de la justicia, mienten en beneficio de otros sin que nadie les pida que lo hagan. De hecho el agonista al que se favorece no es necesario que sepa, aunque puede saberlo, que alguien miente en su apoyo. Normalmente no se da una justificación extensa de los motivos por los que el agonista se dispone a ayudar a otros. Además el público reconoce siempre esta inclinación de la figura o el engaño efectivamente realizado. Sus intervenciones casi siempre alcanzan el éxito.

Un ejemplo encontramos en *La inocente Laura*¹⁴ donde Andronio apoya de manera exagerada un engaño que Ricardo hace al rey:

Rey: ¿Qué es esto?

Ricardo: A no ser tu vida,
a no ser tu mismo aliento
esta traidora mujer,
tú la hallaras muerta aquí,
por lo que acabo de ver.

Rey: ¿Es Leonarda?

Ricardo: Señor, sí.

Rey: ¡Leonada! ¿qué puede ser?

Ricardo: Entré a dar la norabuena,
que ya merece tan mala
una mujer que no es buena,
cuando en su pública sala,
de afrentas secretas llena,
dos veces este criado
y yo la vimos tener
un vil, un loco, abrazado,
un oficial de placer.

Rey: ¡Qué bien el nombre ha empleado!

¿Tú lo viste?

Ricardo: Yo lo vi.

Rey: Y ¿tú también?

Ricardo: Señor, sí;

¹⁴ Cf. Lope de Vega, *La inocente Laura*, en *Comedias escogidas de Frey Lope Félix de Vega Carpio*, juntas en colección y ordenadas por Juan Eugenio Hartzenbusch, Tomo IV, Madrid, Rivadeneira (BAE, LII), 1952, p. 493ab.

Y si no es verdad, que el cielo
 permita que abierto el suelo
 reciba ni cuerpo en sí.

Acto III, p. 493bc.

En boca de los propios agonistas de las comedias, en fin, encontramos una caracterización de los mismos con respecto al engaño a partir de los animales procedentes del bestiario medieval¹⁵. Son simples menciones que estructuran una clasificación más abierta y, sin duda, menos funcional. En ella el grupo más sólido lo constituye el formado por los engañadores que se designan con el nombre genérico de „áspides venenosos”. Dentro de este conjunto ocupa un lugar importante la mujer a la que se considera „sirena melindrosa” y otro menos destacado los hombres bajo el calificativo de „cocodrilo camaleónico”. Junto a este grupo aparecen otros siempre menos desarrollados como el del „papagayo” (los repetidores de engaños), el prudente „delfín” (los que sospechan donde hay un engaño) o la simple „perdiz” (los engañados). Estos dos últimos son los que presentan una frecuencia de aparición menor. Esta supuesta clasificación de los agonistas hecha por agonistas hace hincapié sobre todo en la figura del engañador.

2. La evolución dramática del agonista obligado a mentir en el teatro de Lope.

Analizamos a continuación la figura del agonista engañador en la producción dramática del Fénix. Fragmentamos en tres partes el corpus de nuestra investigación haciéndolas coincidir con otros tantos momentos diferentes que marcan su biografía y la evolución de su práctica dramática. Hemos considerado el corpus completo de la producción dramática del primer Lope de Vega (1588-1595)¹⁶, un total de 45 comedias. Analizamos 177 de las 317 que fueron escritas con seguridad, según Morley y Bruerton¹⁷, por el Fénix en su etapa de madurez (1596-1626) y el corpus total, sólo 18, de las que pertenecen a su ciclo *de senectute*¹⁸.

¹⁵ Cf., para profundizar al respecto, José Roso Díaz, *Las palabras del enredo. El léxico del engaño en la obra dramática de Lope de Vega*, en *La comedia de enredo. XX Jornadas de teatro clásico*. Eds. Felipe B. Pedraza Jiménez y Rafael González Cañal, Madrid, Universidad de Castilla-La Mancha, 1998, pp. 131-142.

¹⁶ El conjunto de comedias que sirven de base al estudio de la primera etapa de la producción dramática de Lope fue delimitado por el profesor Cañas Murillo. Cf. Jesús Cañas Murillo, *Honor y honra en el primer Lope de Vega: las comedias del destierro*, Cáceres, Universidad de Extremadura, 1995, especialmente pp. 23- 25.

¹⁷ Cf. S. Griswold Morley y Courtney Bruerton, *Cronología de las comedias de Lope de Vega*, Madrid, Gredos (BRH), 1968, pp. 590-601.

¹⁸ El profesor Juan Manuel Rozas sentó las bases biográficas, artísticas y temáticas que definen al espíritu de este ciclo. Cf. Juan Manuel Rozas, *El ciclo de senectute: Lope de*

a) *La figura del agonista obligado a mentir en la obra dramática del primer Lope de Vega (1588-1595)*. No son tan importantes como en la etapa de madurez, aunque aparecen ya con funciones perfectamente definidas y sin diferencias sustanciales con respecto a los registrados en aquella. Suelen ser criados y criadas o amigos, en menor medida familiares. Actúan como confidentes de agonistas principales (normalmente también engañadores) por lo que a veces intervienen en la preparación de engaños. Responden siempre a una petición de ayuda, saben que deben actuar para llevar a buen puerto los propósitos de sus amigos o, incluso, deciden obrar por propia voluntad en beneficio de otros. Los obligados a mentir crean en las obras situaciones complejas, pueden mentir una o varias veces y se suelen pronunciar sobre tal hecho y los riesgos que conlleva. Aparece, por ejemplo, en las siguientes obras: Fabio y Severo en *Las burlas de amor* (Jornada III), Carlos en *Carlos el perseguido* (Jornada II), un criado en *La serrana del Tormes* (Acto III) Lavinio en *El enemigo engañado* (en varias ocasiones), *El domine Lucas* (en varias ocasiones) o Pinelo en *El favor agradecido* (Acto II), Octavio en *Laura perseguida* (Acto I) o Abderite en *Las justas de Tebas y reina del Amazonas* (Jornada II).

En cambio, los obligados a mentir, aunque no tan frecuentes, aparecen ya muy definidos, de forma semejante a como lo harán en las obras del Lope-Lope. Destaca, relacionado con ellos, el recurso de los miedos a realizar o que se descubran engaños.

b) *La figura del agonista obligado a mentir en la obra dramática de madurez de Lope (1596-1626)*. Son en el Lope maduro más importantes y frecuentes que en las comedias del destierro. Se trata de criados, amigos o parientes del agonista que hace la petición de ayuda; funcionan como sus cómplices y confidentes. En esta etapa los obligados a mentir se relacionan habitualmente con la técnica de preparación/realización del engaño, pueden crear confusiones que constituyen la situación significativa del nudo de la acción, muestran con frecuencia su desagrado y su miedo ante la empresa encomendada, pueden mentir una o varias veces o ser varios en una misma pieza. Ahora son más veces aprovechados para crear enredos muy complejos. Con este fin Lope hace coincidir diversas peticiones de ayuda en un mismo personaje, que conoce, por tanto, los intereses de los amigos a los que debe apoyar y los utiliza en su favor¹⁹. En estos casos el agonista

Vega y Felipe IV, en Juan Manuel Rozas, *Estudios sobre Lope de Vega*. Ed. Jesús Cañas Murillo, Madrid, Cátedra, 1990, pp. 73-132.

¹⁹ Es el caso de Castro en *El galán Castrucho*. Varios agonistas piden ayuda a este personaje para lograr el amor de su amada (Fortuna). Ocurre que Castro ama también a esa mujer. Cf. Lope de Vega, *El galán castrucho*, en *Obras de Lope de Vega*, publicadas por la Real Academia Española (Nueva Edición). *Obras dramáticas*, VI. Ed. Emilio

obligado a mentir toma la iniciativa en su propio beneficio y es figura principal en el desarrollo de la acción. Aparecen ya con gran nitidez las peticiones de ayudas que se caracterizan por ser breves, expresivas y, en ocasiones, por encarecer la importancia de la ayuda para conseguir los objetivos del personaje que la solicita. Abundan también más en esta etapa los inclinados a mentir en beneficio de otros. La figura del obligado a mentir aparece en las siguientes comedias: *El galán castrucho* (Castro, en Acto II), *Lucinda perseguida* (El conde, Acto I), *La ocasión perdida* (Doriclea, Jornada II), *La prisión sin culpa* (Carlos; Acto I, preparación; Acto II, realización), *Los esclavos libres* (Zulema, Acto I; Leonardo, Acto I), *El ejemplo de casadas* (Tibaldo, Acto II), *El piadoso veneciano* (Leoncio y sus criados, Acto I), *Los embustes de Celauro* (Leonela, Acto I), *El ingrato arrepentido* (Alberto, Acto III), *Los amantes sin amor* (don Lorenzo, Acto I) *La gallarda toledana* (Ana, Acto III), *La desdichada Estefanía* (Mudarra, Acto II), *El alcalde mayor* (Camilo; Acto I, preparación; Acto I, realización), *El testigo contra sí* (Morata; Acto II en varias ocasiones), *Viuda casada y doncella* (Ardín, Acto II), *La pobreza estimada* (Tancredo, Acto III), *Los melindres de Belisa* (varios; Acto I, preparación; Acto I, realización), *La locura por la honra* (Blanca, Acto I), *El servir a señor discreto* (El conde, Acto III), *La venganza venturosa* (Rosela; Acto II, preparación; Acto II, realización), *La envidia en la nobleza* (Maestre de Santiago; Acto II, preparación; Acto II, realización), *Amor secreto hasta celos* (Leonora y Fabio en varias ocasiones), *Virtud, pobreza y mujer* (Julio; Acto II), *La vengadora de las mujeres* (Octavio; Acto II), *Quien todo lo quiere* (Octavia, Jornada II), *¡Ay, verdades, que en amor!* (Clara y Alberto en varias ocasiones) *Sin secreto no hay amor* (varios) y *De cosario a cosario* (varios).

Un buen ejemplo encontramos en *La vengadora de las mujeres*²⁰ cuando Lisardo pide a Octavio que vaya a la corte a requebrar en amores a Laura haciéndose pasar por príncipe de Portugal y dueño suyo, pese a que en realidad es su amo:

Lisardo: (...)

Tu vendrás vestido, Otavio,
que eres príncipe diciendo
de Portugal, en España,
por mi padrino y mi dueño:
así entrarás en palacio

Cotarelo y Mori, Madrid, Tipografía de la „Revista de Arch., Bibl. y Museos”, 1928, acto II. Castrucho maneja la acción en su beneficio.

²⁰ Cf. Lope de Vega, *La vengadora de las mujeres*, en *Obras de Lope de Vega*, publicadas por la Real Academia Española (Nueva Edición). *Obras dramáticas*, XIII, ed. Emilio Cotarelo y Mori. Imprenta de Galo Sáez, 1930, pp. 614-646.

como que asistes sirviendo
a Laura.

Octavio: ¡Paso, señor,
paso! ¿Estás loco? ¿Qué es esto?
Antes de hablarte palabra,
me has dicho tantas, que creo
o que ya Laura te quiere,
o que ya has perdido el seso.
(...)
mas, ser yo príncipe, entiendo
que no es acuerdo acertado,
que haremos algún enredo
de que nos resulte daño.

Lisardo: Yo no te pido consejo,
sólo que calles te pido,
y que me sigas te ruego;
que son las leyes del criado
la obediencia y el silencio.

(Acto II, p. 636ab).

c) La figura del agonista obligado a mentir en la obra dramática del Ciclo *de senectute* de Lope. Son en las comedias del ciclo *de senectute* poco importantes y bastante menos frecuentes que en las obras del Lope maduro. Ello se debe tanto a la reducción de la presencia del recurso como a la tendencia a disminuir el número de agonistas que participan en los engaños. Aparece en las siguientes obras: *Por la puente Juana* (Benito; Acto I, preparación, Acto I, realización), *Del monte sale* (Tirso y Juan; Acto II) y *La noche de san Juan* (Blanca; acto III; Pedro, acto III) y *Si no vieran las mujeres* (Tristán, acto III). Registramos una solicitud de aguda en *Del monte sale* (Narcisa; acto II, es poco significativa para la acción). La tendencia a reducir el número de agonistas que participan en los engaños hace poco pertinentes para la acción a los obligados a mentir y a los consejeros, que son menos frecuentes que en etapas anteriores.

3. *Los obligados a mentir en el teatro barroco.*

Aparecen con frecuencia en el corpus de obras analizado²¹. Se trata casi siempre de criadas o amigos del agonista que hace la petición de ayuda. Llevan a cabo engaños que se construyen con la técnica preparación/realización del engaño e inciden de forma significativa en el desarrollo de la acción. Muestran a veces el desagrado y miedo con el que engañan, pueden hacerlo varias veces en una misma pieza o, incluso, ayudar a varios agonistas a la vez, aunque entonces actúan en buena medida buscando el beneficio propio. Las peticiones de ayuda son breves y expresivas, quedan siempre muy claras para el auditorio. Se dan en estas piezas los inclinados a mentir en beneficio de otros, aunque generalmente presentan una importancia menor para la intriga. Ejemplos encontramos en *La suerte sin esperanza* (Ascanio, Jornada II; Leonarda, Jornada III), *El Narciso en su opinión* (Tadeo, Jornada II, preparación; Jornada II, realización), *Amar por señas* (Gabriel, Acto II), *Don Gil de las calzas verdes* (Quintana, Actos II y III), *Averigüelo Vargas* (Cabello, Acto II), *El desdichado en fingir* (Arseno, Acto I, preparación; Acto I, realización), *La industria y la suerte* (Julio, Acto III), *Casa de dos puertas mala es de guardar* (Marcela, Jornada III) y *El socorro de los mantos* (Inés, Jornada III).

Los obligados a mentir y los consejeros no difieren en exceso a la forma y frecuencia con la que se daban en la producción dramática de Lope. Han aumentado ahora las reflexiones sobre el hecho de engañar (casi siempre determinaciones a seguir haciéndolo) y no aparecen los reproches a quien todo lo cree con facilidad.

4. Conclusiones:

Los obligados a mentir son los agonistas que responden a las solicitudes de ayuda hechas por familiares o amigos mediante la realización de engaños. Son personajes que sostienen con sus embustes los

²¹ La nómina de autores seleccionados para realizar el corpus responde a la intención de que queden representados en ella las diferentes etapas evolutivas de la Comedia, ya sean éstos consolidadores, reformadores o epígonos fundamentales o insignificantes para la historia del género. Se pretende con ello rastrear la presencia del agonista obligado a mentir en toda la Comedia Nueva. Hemos seleccionado un corpus de 50 obras que pertenecen a los siguientes autores: F. Agustín Tárrega (1554?-1602), Gaspar Aguilar (1561?-1623), Guillén de Castro y Bellvis (1569-1631), Luis Vélez de Guevara (1570?-1644), Tirso de Molina (1570?-1648), Antonio Mira de Amescua (1574?-1644), Juan Ruiz de Alarcón y Mendoza (1581?-1639), Pedro Calderón de la Barca (1600-1681), Juan Pérez de Montalbán (1602-1638), Francisco de Rojas Zorrilla (1607-1648), Antonio de Solís y Rivadeneyra (1610-1686), Agustín Moreto y Cabaña (1618-1669), Álvaro Cubillo de Aragón (1596?-1661), Francisco Leiva Ramírez de Arellano (1630-1676), Diego y José Figueroa y Córdoba (mediados del siglo XVII), Fernando de Zárata y Castronovo (¿?-1660) y F. Antonio Bances Candamo (1662-1704).

proyectos de éstos, se convierten en sus cómplices y confidentes. En las comedias registramos también el contrario de estas figuras. Se trata de personajes que por iniciativa propia y sin existir una obligación explícita deciden mentir en beneficio de otros. Esta variante es, en cambio, poco utilizada.

La presencia de los agonistas obligados a mentir en todas las etapas de la producción dramática de Lope de Vega y en dramaturgos contemporáneos y posteriores suyos confirma el hecho de que estamos ante una figura especialmente significativa para el desarrollo del enredo, y que Lope realiza una clasificación de los personajes ante el engaño, en la que esta figura es simple pieza, con el fin de precisar sus funciones dramáticas y generar los enredos más efectistas.

BIBLIOGRAFÍA

- Arco y Garay, R., *La sociedad española en las obras dramáticas de Lope de Vega*. Madrid, RAE, 1942.
- Cañas Murillo, Jesús, *Personajes-tipo y tipo de personajes en el teatro de Gaspar Aguilar*, en „Anuario de Estudios Filológicos”, VI, 1983, Cáceres, Uex, 1984, pp. 35-56.
- Cañas Murillo, Jesús, *Tipología de los personajes en el primer Lope de Vega: las comedias del destierro*, en „Anuario de Estudios Filológicos”, XIV, 1991, Cáceres, Uex, 1992, pp. 75-95.
- Cañas Murillo, Jesús, *Honor y honra en el primer Lope de Vega: las comedias del destierro*, Cáceres, Universidad de Extremadura, 1995.
- Díaz Borque, J. M^a., *Sociología de la comedia del siglo XVII*, Madrid, Cátedra, 1976.
- Díaz Borque, J. M^a., *Sociedad y teatro en la España de Lope de Vega*, Barcelona, Bosch (Ensayo), 1978.
- Esquer Torres, R., *Estructura de los personajes en el teatro de Lope de Vega*, en *Historia y Estructura de la obra literaria*, Madrid, CSIC (Instituto Miguel de Cervantes de Filología Hispánica). Anejos a „Revista de Literatura”, 31, pp. 219-224.
- Morley, Griswold y Bruerton, Courtney, *Cronología de las comedias de Lope de Vega*, Madrid, Gredos (BRH), 1968.
- Prades, Juana de José, *Teoría de los personajes de la Comedia Nueva*, Madrid, CSIC, 1963.
- Roso Díaz, José, *Las palabras del enredo. El léxico del engaño en la obra dramática de Lope de Vega*, en *La comedia de enredo. XX Jornadas de Teatro Clásico*. Eds. Felipe B. Pedraza Jiménez y Rafael González Cañal, Madrid, Universidad de Castilla-La Mancha, 1998, pp. 131-142.
- Roso Díaz, José, *Propuesta metodológica para el estudio del engaño en la obra dramática de Lope de Vega*, en „Revista de Filología y Lingüística de la Universidad de Costa Rica”, XXV (2), San José, Facultad de Letras, pp. 67-86.

Roso Díaz, José, *Las Circes del Arte. Sobre los agonistas embusteros del teatro de Lope de Vega*, en „Analele Universității de Vest din Timișoara”. Seria Științe filologice, XLII-XLIII (2004-2005), pp. 339-356.

Rozas, Juan Manuel, *El ciclo de senectute: Lope de Vega y Felipe IV*, en Juan Manuel Rozas, *Estudios sobre Lope de Vega*, Ed. Jesús Cañas Murillo, Madrid, Cátedra, 1990.

PROTAGONIȘTII OBLIGAȚI SĂ MINTĂ ÎN TEATRAL LUI LOPE

(Rezumat)

Scopul acestui articol este de a analiza figura protagoniștilor obligați să mintă în opera dramatică a lui Lope de Vega. În teatrul său există, efectiv, protagoniști a căror intervenție se face necesară pentru a se realiza înșelăciunile și interesele altora, de care ei se simt legați prin legături ca prietenia, rudenia sau obediența. Sunt, prin urmare, complici și confidenți ai protagoniștilor care înșală. Apar, de asemenea, în opere, protagoniștii înclinați să mintă în beneficiul altora. În acest articol studiem prezența acestor protagoniști în cele trei etape ale evoluției dramatice ale lui Lope și le urmărim prezența la dramaturgi contemporani și urmași ai săi, cu scopul de a le sublinia importanța în genul istoric al Comediei Noi.

MUZICALITATE ȘI POLIFONIE LA GÓNGORA

de

Luminița VLEJA

„Marea Góngora trebuie ascultată pe țărmurile ei adevărate”¹.

O distincție esențială între Clasicism, Baroc și Modernism o putem opera făcând apel la deosebirea dintre artele dominante ale fiecăruia dintre aceste stiluri. Edgar Papu, într-un studiu extrem de interesant despre Baroc², făcea observația că arta definitivă a Barocului, având ca însușire dominantă virtutea *arătării*, este teatrul. Romantismul, dimpotrivă, se distinge prin calitatea *pătrunderii*, deținută exemplar de muzică. Natura muzicii mai contribuie și la o altă distincție a altor stiluri față de Baroc. „Acesta practică o aplicare extremă, aproape un *hybris* al ideii de *mimesis*. Imitația, care în Clasicism se limitează numai la *formă*, se vede extinsă de către Baroc și la *materie*, în variatele ei modificări date de diferitele unghiuri din care se lasă privită. Teatrul rămâne expresia cea mai radical imitativă a vieții. Dimpotrivă, muzica, artă care – prin caracterul ei *penetrant* – reprezintă în mod ideal și exemplar romantismul, se opune categoric acelei trăsături teatrale și baroce. Ea «este singura artă care nu are aproape niciun caracter de ordin imitativ». Aceasta, în parte, fiindcă «nu există stări obiective în muzică». Încă de mult o atare însușire specială a muzicii s-a văzut pusă în corelație cu subiectivitatea romantismului”³.

Interferența unor arte diferite pentru a conlucra convergent poate părea confuză în aparenta ei complexitate. În volumul de *acumulare* al Barocului se integrează foarte adesea și fenomenul de totală integrare a elementului muzical în cel plastic. După Oswald Spengler, gânditor modern de factură barocă, muzica s-ar vedea cuprinsă și în artele vizuale. El vorbea, în cazul unei *Venus* sculptate de Antoine Coysevox (1686), despre sculptura ca muzică, în sensul că ar exista în felul mișcării, în

¹ Darie Novăceanu, *Luis de Góngora y Argote. Polifem și Galateea*, București, Ed. Univers, 1982, p. 119.

² Edgar Papu, *Barocul ca tip de existență*, București, Minerva, 1977, capitolul *Interferența artelor*, p. 213-221.

³ Idem, *Existența romantică*, București, Minerva, 1980, p. 125.

fluviul liniilor, în curgerea înscrisă în însăși ființa pietrei inflexiuni muzicale, care pot descrie opera: *staccato*, *accelerando*, *andante*, *allegro*. „Ceea ce, adaugă el, se numește colorit – al unei gravuri, al unui grup sculptural – înseamnă muzică”⁴.

Intenția de clarificare a acestei interferențe baroce a artelor, care ar putea să ne apară confuză în complexitatea ei, ne îndreaptă către distincția operată de Edgar Papu, aceea a trei grade diferite în cadrul acestui proces: „Primul este al conlucrării prin asociere exterioară, când fiecare termen al relației își păstrează în ansamblu propria identitate. Al doilea grad privește amestecul sau chiar contopirea totală a artelor ce se conjugă. Identificăm aici trecerea de la *exosmoză* la *endosmoză* în relațiile dintre domenii artistice diferite. În sfârșit, al treilea grad fixează intrarea completă a unei arte în altă artă. La suprafață acționează vizibil numai aceasta din urmă, dar nu prin mișcările sale autonome, ci prin propulsarea pe care, dinlăuntru sau din adânc, i-o transmite cea dintâi”⁵.

Ni se pare interesant, pornind de la aceste observații generale cu aplicabilitate la tema noastră, să mergem pe linia interferenței muzicii cu opera gongorină. Poate ar fi indicată, în acest sens, o întoarcere în timp, ca să menționăm vechile rădăcini ale polifoniei. Polifonia se dezvoltă în Spania începând cu introducerea liturghiei și muzicii vocale romane, în secolul al

XI-lea. Originea ei este, deci, foarte îndepărtată și acest lucru explică de ce o compoziție spaniolă pe trei voci este cea mai veche din câte se conservă în Europa. Mare parte din poezie se compunea pentru a fi cântată. Din nefericire, nu s-a păstrat muzica, cu excepția câtorva *cantigas* sau *cántigas* („cântece”), cum sunt cele ale lui Alfonso X el Sabio⁶, ale căror melodii sunt astăzi cunoscute și chiar fac parte din repertoriul discografic.

⁴ Oswald Spengler, *apud* Edgar Papu, *Barocul ca tip de existență*, p. 217.

⁵ Edgar Papu, *Barocul ca tip de existență*, p. 215.

⁶ Durante la Edad Media se inician y se desarrollan movimientos musicales tan ricos e interesantes como el de los juglares y los trovadores. El juglar, en contacto con la vida popular y algo saltimbanqui; el trovador, culto y cortesano. Los nobles y aún los reyes no se sienten disminuidos por trovar en letra y música. Rey trovador fue ALFONSO X EL SABIO de Castilla y León (Toledo, 1230 – Sevilla, 1284). A través de su madre, conocía el repertorio de los cantores alemanes, y en su corte se reunieron trovadores provenzales y gallegos, juglares castellanos, músicos moros y judíos. Alfonso X, que obtuvo sus triunfos, pero también sus grandes fracasos en lo político, se rodeó de sabios de todas las procedencias y supo impulsar personalmente las artes y las ciencias. El gótico se perfecciona en las catedrales de Burgos y Toledo, mientras los musulmanes comienzan la Alhambra en Granada. Santo Tomás de Aquino expone su doctrina y el humilde Gonzalo de Berceo sienta los cimientos del idioma castellano escrito. Las cuatrocientas *Cantigas de Santa María*, del rey y sus colaboradores, están escritas en gallego, idioma entonces de la poesía lírica. Su fin es ensalzar a Nuestra Señora y referir sus milagros. La bella música de las cantigas se interpretaba vocalmente, pero también se tocaba con instrumentos, ya

Locul pe care îl ocupă arta sonoră în ansamblul cultural al Spaniei corespunde dezvoltării politice și culturale din diferitele epoci. Muzicieni iluștri din secole trecute – ca și cei de astăzi – erau ancorați în lumea intelectuală. De exemplu, când orbul Salinas era profesor la Universitatea din Salamanca (pe atunci muzica făcea parte din studiile universitare), un poet de talia lui Fray Luis de León îi putea dedica o odă inspirată.

S-a vorbit deseori de redusa cultură muzicală a elitei literelor spaniole. Exceptându-l pe fabulistul Tomás de Iriarte, care ne-a lăsat în poemul său *La Música* un interesant document, și intrând în secolul XX, în care există muzicieni spanioli de valoare universală, vom observa că marii scriitori care se interesează de muzică sunt foarte puțini: Galdós, care a fost critic muzical, în oarecare măsură Baroja, căruia îi plăcea doar muzica de la Mozart la Chopin, Ortega y Gasset într-un eseu în care dă impresia de puțină siguranță în legătură cu tema, García Lorca (despre care se știe, cânta la pian și armoniza cântece populare), poetul și pianistul Gerardo Diego, care era un comentator muzical de înaltă valoare. Există și cazuri speciale, ca cel al lui Unamuno, care respingea muzica, „como algo adormecedor de las facultades del entendimiento”. Dintre intelectualii care au iubit muzica trebuie amintit José Calvo Sotelo, care a exercitat critica muzicală cu pricepere și subtilitate, reușind să fie la zi cu noutățile.

Transmiterea orală a operei gongorine a fost și ea foarte importantă, mai ales datorită muzicii așa numitelor *letrillas* și *canciones*, care îi vor aduce o timpurie celebritate populară. S-au păstrat până astăzi partiturile a 24 de poezii gongorine, ceea ce ne permite să presupunem că au fost mult mai multe: practic, fără îndoială, toate celelalte *letrillas* și *romances* cu *estribillo*. Toate cele 24 de poezii autentice păstrate se află în *Cancionero musical de Góngora*, alcătuit de Miguel Querol Gavaldá; celelalte zece compoziții care figurează în aceeași colecție sunt apocrife sau de proveniență îndoielnică. Unele poezii au două sau trei partituri diferite. Printre cele care s-au pierdut se numără cele care erau închinată divinității, dat fiind că versiunea religioasă se obișnuia să fie cântată „al mismo tono” cu versiunea profană originală: este cazul, de exemplu, unei *romance* anacreontice, *Las flores del romero*, imitată de Lope de Vega în *Pastores de Belén (Las pajas del pesebre)*, cu o docilitate ritmică ce reflectă necesitatea de a se adapta la o arie cunoscută. În afară de *Cancionero musical de Góngora* s-au mai păstrat, prin intermediul unei difuzări manuscrise și orale, *romancerillos* și *flores de romances*, care s-au multiplicat în ultimul deceniu al secolului al XVI-lea și vor apărea în marele *Romancero general* din 1600 și 1604. Astfel, Góngora ajunge să

muy variados, que se reproducen en las miniaturas que adornan los códices. Las *Cantigas* de Alfonso X el Sabio son buena muestra de lo que fue la música en la Edad Media, y no sólo en España (Carlos Gómez Amat, *Historia de la música española*, tomo I).

fie poetul spaniol cel mai admirat al timpului său, lucru confirmat explicit, cu puțini ani mai târziu, chiar de adversarii săi, care aveau să se înfrunte în polemicile generate de difuzarea poemului *Polifemo* și mai ales de *Soledad Primera*.

În versurile 267-290 din *Soledad Primera* întâlnim:

„De una encina embebido
 en lo cóncavo, el joven mantenía
 la vista de hermosura, y el oído
 de *métrica armonía*. (s.n.)
 El Sileno buscaba
 de aquellas que la sierra dio Bacantes,
 ya que Ninfas las niega ser errantes
 el hombro sin aljaba,
 o si, del Termodonte
 émulo el arroyuelo desatado
 de aquel fragoso monte,
 escuadrón de Amazonas desarmado
 tremola en sus riberas
 pacíficas banderas.

Vulgo lascivo erraba
 al voto del mancebo
 (el yugo de ambos sexos sacudido),
 al tiempo que (de flores impedido
 el que ya serenaba
 la región de su frente rayo nuevo)
 purpúrea ternerueta, conducida
 de su madre no menos enramada,
 entre *albogues* (s.n.) se ofrece, acompañada
 de juventud florida”.

Aceste versuri sună astfel, în versiunea stabilită de Robert Jammes⁷ pentru înțelegerea poemului: „Escondido en el hueco de una encina, contemplaba el joven la hermosura y escuchaba la armonía cadenciosa de las serranas. Trataba de descubrir al sileno de aquellas bacantes salidas de la sierra (ya que conocía que no eran ninfas en venir sin aljaba al hombro), o si acaso (emulando al Termodonte aquel arroyuelo que se despeñaba desde el monte) era algún escuadrón de amazonas desarmadas que tremolaban en sus riberas pacíficas banderas. Pero le pareció que no estaban sometidas a ninguna autoridad, masculina o femenina, de manera

⁷ Luis de Góngora, *Soledades*, Edición, introducción y notas de Robert Jammes, Madrid, Editorial Castalia, 1994, p. 253-259.

que era sencillamente una multitud bulliciosa de villanas que iban y venían, al tiempo que se ofreció a su vista – coronados de flores los tiernos cornezuelos que comenzaban a descubrirse en su frente – una terneruela muy joven que seguía a su madre, no menos enramada que ella, en medio de una bizarra tropa de jóvenes, que venían acompañándolas con música de *albogues*”.

Albogue este un fluier rustic. Góngora utilizează acest cuvânt pentru a desemna fiecare din tuburile care compun flautul (*flauta de Pan*)⁸. Este foarte probabil ca pluralul *albogues* să desemneze aici un singur instrument, un flaut.

În versurile 743-754 apare citat flautul (*zampoñas*):

„Y en la sombra no más de la azucena,
que del clavel procura acompañada
imitar en la bella labradora
el templado color de la que adora,
víbora pisa tal el pensamiento,
que el alma, por los ojos desatada,
señas diera de su arrebatamiento,
si de *zampoñas* (s.n.) ciento
y de otros, aunque bárbaros, sonoros
instrumentos, no en dos festivos coros,
vírgines bellas, jóvenes lucidos,
llegaran conducidos”.

Iar în versiunea explicativă a lui Robert Jammes: „Y entre las flores de la tez de la bella labradora (azucena, o más bien sombra de azucena que, mezclada con el clavel, trata de imitar el templado color de su dama) su pensamiento pisa una víbora tan ponzoñosa, que sus lágrimas (como si el alma derretida le saliera por los ojos) hubieran dado indicios de su arrebatamiento, si, en aquel instante, no llegaran, conducidos por una *flauta de Pan* y otros instrumentos – sonoros, aunque rústicos – un grupo de vírgines bellas y otro de mancebos gallardos, en dos alegres coros”⁹.

La zampoña poate fi un singur fluier sau un instrument format din mai multe fluiere. Specialiștii sunt de părere că este vorba de cea de-a doua variantă, adică de un flaut format din mai multe (v. numeralul *cien*, folosit aici cu valoare hiperbolică) *zampoñas* (sau *albogues*), ca cea din *Polifemo*:

„Cera y cañamo unió, que no debiera,

⁸ Cf. *Polifemo*, v. 89-92 („Cera y cañamo unió... cien cañas, ... *albogues*” etc. și 347 („a los *albogues* que agregó la cera”).

⁹ Luis de Góngora, *Soledades*, *op. cit.*, p. 347-349.

cien cañas, cuyo bárbaro tuido,
de más ecos que unió cáñamo y cera
albogues, duramente es repetido” (v. 89-92).

Prin contrast cu melancolia călătorului, muzica iese în evidență și dă un ton vesel acestei părți a poemului: în versurile 750-754 putem remarca expresivitatea inversiunii care structurează ultima parte a frazei, sugerând mai întâi percepția confuză (muzica, mulțimea) a grupului, a cărui repartizare simetrică („vírgenes bellas, jóvenes lucidos”) apare după aceea, când se apropie.

În versul 1078 apare „al son de otra zampoña”, care se referă la instrumentul muzical care îi conduce pe tinerii căsătoriți până la templu. Acesta este asemănător cu cel care apare în versul 750, la care cântă alt interpret.

Este foarte interesant de analizat, pe de altă parte, cum apare sugerată polifonia la Góngora în *Soledad Primera* prin intermediul naturii, de data aceasta fără aluzii la instrumente muzicale:

„Músicas hojas viste el menor ramo
del álamo que peina verdes canas;
no céfiros en él, no ruiseñores
lisonjear pudieron breve rato
al montañes, que, ingrato
al fresco, a la armonía y a las flores,
del sitio pisa ameno
la fresca hierba cual la arena ardiente
de la Libia.....”

„Verdes canas” trimite la frunzele de plop, care au partea de deasupra verde și cea de dedesubt albă: imaginea corespunde perfect impresiei pe care o produc când sunt agitate de vânt, același vânt care, în versul precedent, a fost sugerat prin expresia „músicas hojas”. Acest aspect ne revelă un tip de integrare profundă a omului în natură, exprimată prin conferirea dimensiunilor eternității actelor omenești, tip de integrare pe care îl găsim interpretat, pe o altă claviatură, în poezia populară românească.

Multe din poeziile populare românești au ca laitmotiv sintagma *frunză verde* sau *frunzuliță*. Cu privire la aceasta, V. Alecsandri scria: „Cele mai multe dintre cânticele populare încep cu frunză verde. Aceasta provine din iubirea românului pentru natura înverzită. Primăvara cu ceriul el albastru, cu dulcea sa căldură, cu însuflețirea ce ea aduce lumii amorțită de viforele iernii, naște în inima românului doruri tainice, porniri entuziaste carele îl fac a uita suferințele trecutului și a visa zile de iubire, de vitejie.

Lui îi place, când vine primăvara cea verzie, a se întinde pe iarbă, a se rătăci prin lunci și codri, a cânta și a pocni din frunze, a se scălda în lumina soarelui și în aerul parfumat al câmpului. Frunza cea nouă îi insuflă cântice pline de o melancolie adâncă, ce exprimă jalea unui trecut de mărire și aspirarea către un viitor măreț.

Frunza verde ce încunună cânticele populare servă totodată de caracteristică cânticului. Astfel, când subiectul este eroic, când el cuprinde faptele unui viteaz, poetul alege frunzele de arbori sau de flori ce sunt în potrivire cu puterea și cu tinerețea, precum frunza de stejar, frunza de brad, frunza de bujor, căci voinicii baladelor sunt nați ca bradul, tari ca stejarul și rumeni ca bujorul. Cânticele de iubire se încep cu frunzele de lacrimioară, de sulcină, de busuioc, pentru că aceste flori, după crederea poporului, au o menire fărmeacătoare. Când e cânticul de durere sau de moarte, el preferă frunzele de mărar, de mohor etc.

În legendele și în baladele unde figurează copile frumoase, aceste sunt întovărășite de cele mai gingașe flori ale câmpiilor, poetul le încunună cu ghirlande mirositoare de frunzi de viorele, de trandafiri, de micșunele etc. și astfel se poate cunoaște subiectul unui cântic chiar de la cel întâi vers.

Românii dovedesc, prin această formă poetică ale improvizațiilor lor, o și mai strânsă rudire cu frații lor din Italia, căci în cânticele populare ale umbrilor, ale ligurilor, ale picenilor, și ale piemontezilor, frunza e înlocuită prin floare. De pildă:

Fior de viole
Li vostri ochietti furono le strale
Che fece la ferita che mi dole etc.
Fior di cerasa
E d'una siepe de mortella e rosa
Io la vorrè siepa' la vostra casa.
Fior di mela
Vattene a casa che mamma ti chiama
Mamma ti chiama e lo mio core pena.
etc. etc."¹⁰.

Revenind la *Soledades*, nu putem omite că autori importanți semnalau armonia naturii și faptul că în poem există multe aluzii la muzică, ceea ce contribuie la formarea imaginii unui univers armonios, ale cărui părți emit, fiecare, sunete în deplin acord cu celelalte. În sens mai larg, poemul este un sistem de reprezentare poetică a acestei armonii. „Esta armonía eterna puede contener discordancias concretas, violencias o

¹⁰ V. Alecsandri, *Poezii populare ale românilor*, București, Minerva, 1982, p. 104-105.

carencias; pero la discordancia se resuelve en la avasalladora armonía del conjunto”¹¹.

Paul Verlaine, un alt poet inovator, primul mare poet francez al secolului al XIX-lea, avea pentru Góngora o profundă admirație. Așa că a început să învețe castiliana pentru a-l putea traduce. Una din compozițiile sale din ciclul *Poèmes Saturniens* are ca motto acest vers al lui don Luis de Góngora: *A combates de amor, campo de plumas*. Chiar și acest singur detaliu ar fi, poate, concludent, pentru gloria poetului cordobez, deoarece el reflectă, din punct de vedere interpretativ, ca o partitură (Jauss), dinamismul textual căruia îi corespunde dinamismul lecturii care îl istoricizează.

BIBLIOGRAFIE

- Alecsandri, Vasile, *Poezii populare ale românilor*, București, Minerva, 1982.
 Balbín Nuñez de Prado, Rafael, *La renovación poética del barroco*, Madrid, Anaya, 1991.
 Blecu, J. M., *Poesía de la edad de oro, II. Barroco*, Madrid, Castalia, 1984.
 Góngora, Luis de, *Soledades*, Edición, introducción y notas de Robert Jammes, Madrid, Editorial Castalia, 1994.
 Papu, Edgar, *Barocul ca tip de existență*, București, Minerva, 1977.
 Papu, Edgar, *Existența romantică*, București, Minerva, 1980.
 Rico, Francisco *Historia y crítica de la literatura española, III, Siglos de Oro: Barroco*, Barcelona, Editorial Crítica, 1983.

MUSICALIDAD Y POLIFONÍA EN GÓNGORA

(Resumen)

El artículo se propone estudiar algunas interferencias de la obra gongorina con la música. Resulta interesante analizar cómo se sugiere la polifonía a través de la naturaleza o por los instrumentos musicales: verdes canas, músicas hojas, zampoñas, albogues. En su sistema de representación poética Góngora coincide a veces con la poesía popular rumana.

¹¹ Elias L. Rivers, Emilio Orozco, R. O. Jones y Leo Spitzer, *En torno a las Soledades*, en Francisco Rico, *Historia y crítica de la literatura española, III, Siglos de Oro: Barroco*, Barcelona, Editorial Crítica, 1983, p. 445.

ANDREA BRENDLER, SILVIO BRENDLER (redactori), *Namen und ihre Erforschung. Ein Lehrbuch für das Studium der Onomastik*, Hamburg, Baar Verlag, 2004, 1024 p.

În 2004, la Editura Baar din Hamburg, a apărut impozantul volum *Namen und ihre Erforschung. Ein Lehrbuch für das Studium der Onomastik [Tipuri de nume (proprie) și cercetarea lor. Un manual pentru studiul onomasticii]*, volum care cuprinde contribuțiile datorate unui număr de 32 de lingviști, cei mai mulți germaniști și slaviști din Germania, dar și din Austria, Elveția, Cehia, Slovacia, Anglia și Rusia. Lucrarea este un omagiu adus cunoscutului onomast de la Leipzig Karlheinz Hengst, cu ocazia împlinirii vârstei de 70 de ani.

Volumul se deschide cu un scurt citat emblematic din opera lui Karlheinz Hengst: „Numele sunt legate de societate, [iar] societatea omenească este de neconceput fără nume”, și continuă cu un preambul [*Zum Geleit*, p. 9], semnat de Volkmar Hellfritsch, în care este prezentată personalitatea sărbătoritului. Urmează o *Prefață [Vorwort*, p. 11] purtând semnătura celor doi redactori ai volumului, Andrea Brendler și Silvio Brendler, în care se precizează că scopul urmărit de autori a fost de a pregăti un manual care, pe lângă conținutul de specialitate necesar, orientat didactic, să se caracterizeze și printr-o acută actualitate. Obiectivul urmărit de autori este atins mai ales prin bibliografia extraordinar de bogată adusă la zi și prin menționarea proiectelor de onomastică aflate în desfășurare.

Structurat judicios, manualul permite o consultare rapidă și eficientă. Cuprinsul este prezentat în două variante: una scurtă [*Inhaltsüberlick*, p. 15-17] și alta detaliată [*Inhaltsverzeichnis*, p. 19-30], fiind urmat de un indice de prescurtări [*Abkürzungsverzeichnis*, p. 31].

Volumul este alcătuit din trei părți principale, divizate la rândul lor în mai multe capitole.

Prima parte, conținând un singur capitol, este dedicată naturii numelor proprii (*Das Wesen des Namens*, p. 51-65) și poartă semnătura lui Ernst Hansack.

Partea a doua (cap. 2-10) are un preponderent caracter teoretic și metodologic. Aici se dezbate, printre altele: clasificarea numelor proprii (*Klassifikation der Namen*, p. 69-92) (Silvio Brendler), etimologia și sensul numelor în onomastică (*Etymologie und Deutung in der Namenkunde*, p. 93-105) (Rudolf Šramek), critica izvoarelor ca metodă a onomasticii (*Quellenkritik als Methode der Namensforschung*, p. 107-122) (Friedhelm Debus), metodele lingvisticii textuale în onomastică (*Textlinguistische*

Methoden der Namenforschung, p. 23-152) (Dietlind Krüger), metodele pragmalinguvistice ale onomasticii (*Pragmalinguistische Methoden der Namenforschung*, p. 153-171) (Vincent Blanár), metodele sociolinguvistice ale onomasticii (*Soziolinguistische Methode der Namenforschung*, p. 173-183) (Wolfgang Dahmen, Johannes Kramer), metodele lingvisticii areale aplicate în cercetarea onomastică (*Areallinguistische Methoden der Namenforschung*, p. 185-211) (Wilfried Seibicke), onomatometria ca metodă a onomasticii (*Onomatometrie als Methode der Namenforschung*, p. 213-246) (Paul Videsott), metodele onomasticii literare (*Methode der literarischen Onomastik*, p. 247-257) (Wilhelm F.N. Nicolaisen).

Partea a treia, având mai mult un caracter practic, se ocupă de diversele tipologii de nume proprii. Ordinea acestora este impusă de o anumită logică, de la numele cele mai depărtate până la cele mai legate de om: nume ale corpurilor cerești (*Namen von Himmelskörpern*, p. 261-277) (Paul Kunitsch), nume de munți (*Berg- und Gebirgsnamen*, p. 279-301) (Wolf – Armin Frhr. von Reitzenstein), nume de văi (*Talnamen*, p. 303-328) (Peter Anreiter), hidronime (*Gewässernamen*, p. 330-347) (Jürgen Udolph), locuri nelocuite sau extravilane, ceea ce în română se înțelege mai ales prin toponimia minoră (*Flurnamen*, p. 349-380) (Erika Waser), oiconime sau nume de localități (*Siedlungsnamen*, p. 381-414) (Albrecht Greule). Urmează apoi capitolele dedicate numelor de curți (*Hofnamen*, p. 415-425) (Milan Harvalík), cunoscute mai ales în unele țări scandinave și care se găsesc la granița dintre toponimie și antroponimie, de castele sau fortărețe (*Wehrbautennamen*, p. 427-468) (Hans Walther), nume de case (*Hausnamen*, p. 469-490) (Erika Weber), hodonime sau nume de căi de comunicație și de piețe (*Namen von Verkehrswegen und Plätzen*, p. 491-526) (Horst Naumann), numele din domeniul artelor, al literaturii și al muzicii (*Kunstwerknamen*, p. 527-555) (Andrea Brendler), nume de produse industriale (*Warennamen*, p. 557-603) (Elke Ronnberger-Sibold), nume de instituții (*Institutionsnamen*, p. 605-621) (Natalija Vladimirovna Vasil'eva), numele unor fenomene naturale (*Naturerignisnamen*, p. 623-653) (Andrea Brendler și Silvio Brendler), nume de evenimente politice (*Namen politischer Ereignisse*, p. 655-670) (Edgar Hoffmann). Două capitole sunt rezervate studiului numelor de persoane: primul, numelor individuale: *Rufnamen* sau *Vornamen*, adică unei subcategorii a antroponimelor (*Personennamen*, p. 671-704) (Rosa Kohlheim și Volker Kohlheim), respectiv numelor de familie (*Familiennamen*, p. 705-742) (Walter Wenzel). Ultimele patru capitole (28-31) se ocupă de etnonime, adică de numele de popoare și triburi (*Stammes-und Völkernamen*, p. 743-771) (Ludwig Rübekeil), de zoonime (*Tiernamen*, p. 773-793) (Stefan Warchol), de fitonime (*Pflanzennamen*, p. 793-834) și, în sfârșit, de statutul onimic și caracteristicile numelor referitoare la timp (*Zeitnamen*, p. 235-856) (Damaris Nübling).

După cum se vede, manualul abordează întreaga paletă a onomasticii, având atât un caracter teoretic, cât și unul practic. Materialul discutat este

ilustrat în special cu exemple din limba germană, dar și din limbile slave și, uneori, din limbile romanice vorbite în Elveția. În general, articolele au o structură omogenă, urmând aproape același model: terminologia, metodologia, tipologia numelor, bibliografia de bază, istoria cercetării, importanța cercetării și un indice bibliografico-tematic.

De o reală utilitate și actualitate este extraordinar de bogata bibliografie [*Literaturverzeichnis*] de aproape 130 de pagini (867-1005) și indicele de materii [*Sachregister*], p. 1013-1024, care permite o rapidă consultare a manualului, interesând nu numai pe onomastul propriu-zis, ci și pe geograf, pe istoric, sociolog etc., și pe toți cei a căror specialitate se intersectează într-un fel sau altul cu onomastica și cu știința limbii, în general.

Din scurta prezentare a conținutului manualului apărut la Hamburg reiese că autorii au optat pentru concepția potrivit căreia onomastica încorporează nu numai numele de persoane, de locuri și de animale, ci și termenii astronomici, numele mitologice, numele personajelor literare, numele diverselor instituții, organizații, asociații etc., numele unor mijloace de transport (avioane, vapoare, trenuri), numele evenimentelor istorice, titluri de opere literare, științifice și artistice, nume de ziare și reviste, numele punctelor cardinale, nume de vânturi, uragane și cicloane, numele unor construcții și clădiri, poduri, hoteluri, restaurante, hanuri, mori etc., concepție care a început să câștige adepți de mai multă vreme (vezi O.S. Ahmanova, *Le nom propre en tant que catégorie linguistique*, CL, III, 1958, p. 12-18, W. Taszycki, *Mesto onomastiki sredni drugich gumanitarnych nauk*, în „Voprosy jazykoznanija”, 1961, p. 3-11, A.V. Superanskaja, *Obščaja teorija imeni sobstvenogo*, cap. *Onomastičeskoe prostranstvo i klassifikacija imen*, Moscova, 1973, p. 138 ș.u., I. Roșianu, *Despre sfera onomasticii și raporturile ei cu alte științe*, în *Studii de onomastică*, Cluj-Napoca, 1976, p. 49-65, *Gramatica limbii române*, I, București, EA, 1963, p. 55-56, *Gramatica limbii române. I. Cuvântul*, București, EA, 2005, p. 118-129 etc.).

Namenarten und ihre Erforschung. Ein Lehrbuch für das Studium der Onomastik, apărut la doar un deceniu distanță de cele trei volume *Namenforschung. Ein internationales Handbuch zur Onomastik. Name Studies. An International Handbook of Onomastics. Les noms propres. Manuel international d'onomastique*, Berlin – New York – de Gruyter, 1995-1996, publicat sub redacția lui Ernst Eichler *et al.*, poate fi considerat un succes al onomasticii germane actuale și nu numai. De menționat este faptul că mulți dintre autori și-au legat numele de ambele manuale: Vincent Blanár, Friedhelm Debus, Horst Naumann, Jürgen Udolph, Hans Walther, Walter Menzel etc., cei mai mulți aparținând renumitei școli onomastice de la Leipzig.

Vasile Frățilă

VLAD COJOCARU, *Toponimia văii mijlocii a Trotușului. Dinamica structurilor toponimice*, Iași, Casa Editorială Demiurg, 2005, 144 p. + 4 planșe

Inițial fosta teză de doctorat elaborată și susținută în 1998 de domnul Vlad Cojocaru, cercetător științific la Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide” din Iași, lucrarea cu titlul de mai sus este un studiu modern și valoros, de toponimie structurală, asupra numelor de locuri din bazinul mijlociu al Trotușului. Ea răspunde unei necesități acut resimțite în lingvistica noastră, și anume aceleia de a se realiza cercetări amănunțite asupra toponimiei din diversele zone ale țării, alăturându-se unor monografii ca cele datorate lui Mircea Homorodean, Ilie Dan, Vasile Ioniță sau Mircea Ciubotaru.

Concepută după un plan judicios, lucrarea cuprinde trei secțiuni repartizate în mod echilibrat: I. *Structurile toponimice* (p. 1-54), II. *Dinamica structurilor toponimice* (p. 55-101), III. *Evoluția socială și influența sa asupra structurilor toponimice* (p. 102-137), la care se mai adaugă un capitol de *Concluzii finale* (p. 138-143), precum și un *Cuvânt înainte* (p. 5-6) și 4 planșe: 1. *Bărzăuța*, 2. *Schitul Lapoș*, 3. *Dealul Mare*, 4. *Nemira-Țiganca-Cheșcheșul*. Cele trei secțiuni sunt divizate la rândul lor în mai multe capitole și subcapitole, fapt ce permite o foarte bună sistematizare a întregului material investigat.

În *Cuvânt înainte*, autorul ne avertizează că cele tratate în volumul de față nu pot fi înțelese decât în contextul unui dicționar toponimic structural „în care fiecare nume de loc este consemnat și urmărit în relația sa particulară, individualizantă cu obiectul geografic denumit” (p. 5). În demersul său, Vlad Cojocaru pornește de la conceptele fundamentale ale teoriei structurilor (câmpurilor) toponimice formulate de Dragoș Moldovanu în *Principii ale lexicografiei toponimice*, ALIL, XXIII, 1972 și în alte studii ale aceluiași autor, care vor fi aplicate în viitoarele volume ale *Tezaurului toponimic al României. Moldova*. Metoda preconizată de Dragoș Moldovanu a fost „experimentată” și de Mircea Ciubotaru în volumul *Oronimia și hidronimia din bazinul superior al Bîrladului*, Iași, Editura Demiurg, 2001. Cercetarea efectuată de Vlad Cojocaru este aplicată la o zonă de interferență lingvistică (româno-maghiară) și aprofundează o serie de concepte din perspectiva unui material toponimic inedit.

Secțiunea dedicată *structurilor toponimice* este una mai ales teoretică, în care autorul supune dezbaterii modul în care iau naștere aceste structuri în jurul unui polarizator, precum și redistribuirea continuă a centrilor de polarizare, datorată unor distorsiuni care apar în relația dintre individ și obiect, relație mediată prin nume, sau dintre un individ și ceilalți locutori. O altă cauză a acestor distorsiuni se explică, arată autorul, prin faptul că legătura dintre toponim și obiectul geografic denumit nu este întotdeauna stabilă, mai ales atunci când perspectiva se schimbă sau când numele „migrează” aproape

independent, scăpat din relația sa cu realitatea sau cu structura din care provine (p. 13). Printre diferențele de perspectivă se includ și cele *diastatice*, reflectate de toponimia oficială și cea populară.

Într-un paragraf special, autorul se ocupă de tipurile de polarizare, distingând două categorii esențiale: 1. polarizarea prin extensie, în care o „calitate” a unui obiect devine simbol al unui întreg complex și care constă în desprinderea numelui polar de obiectul geografic originar și în extinderea lui asupra unei zone mai largi și 2. polarizarea prin expansiune, care rezidă în orientarea constituenților ulteriori ai structurii către elementul polar originar, prin care se realizează o lărgire a sferei toponimului, dar nu una spațială, ci una lexicală.

Cele două tipuri de polarizare reflectă modul în care vorbitorul se raportează la realitate prin intermediul toponimului. În cazul polarizării prin extensie, „calitatea” aleasă se desprinde de obiectul geografic originar, transformându-se în marcă a unui referent extins, pe când în cazul polarizării prin expansiune „calitatea” aleasă se menține „lipită” de referentul inițial, *marcă a acestuia*.

Referindu-se la dinamica structurilor toponimice dintr-o anumită zonă sau regiune, autorul arată că aceasta se explică prin concurența internă (concept care la Dragoș Moldovanu este numit *polarizare secundară*) și externă la care aceste structuri sunt supuse continuu. Concurența internă rezidă în mutarea centrului de greutate de la un component la altul, având ca efect o redistribuire a centrilor de polarizare, pe când concurența externă emană dinspre câmpurile toponimice contigue (p. 23), care lasă libertate celui care numește să fie impresionat de o „calitate” sau alta a obiectului geografic în cauză, de a alege un polarizator toponimic sau altul căruia să-i subordoneze diverse obiecte geografice contigui” (p. 26).

În cadrul concurenței externe, autorul deosebește două subtipuri. În cazul primului subtip, „câmpul toponimic în cauză este amenințat de *alte obiecte* cu poziție dominantă aflate în contiguitate cu acesta, obiecte generatoare de câmpuri concurente” (p. 26), iar în al doilea caz se includ *relațiile de proprietate*, considerate de autor un concurent puternic pentru orice câmp toponimic (p. 27).

Nu de puține ori, delimitarea celor două subtipuri este dificil de realizat, întrucât „un câmp toponimic alăturat atrage în sfera sa, de obicei, un simplu element al celui alt câmp, și nu toponimul polar, iar uneori acest câmp concurent se naște, de fapt, chiar pe «teritoriul» primului câmp” (p. 29). De aici concluzia că în dinamica structurilor toponimice are loc nu numai o redistribuire continuă a centrilor de polarizare, o apariție neîntreruptă de noi obiecte geografice opuse în poziție dominantă într-o anumită microzonă, ci și o permanentă redistribuire a diversilor componenți ai unei structuri toponimice între diverse câmpuri care se intersectează și care iradiază în jur o forță de atracție căreia mulți constituenți nu reușesc să i se sustragă (p. 30). Important este însă, așa cum subliniază autorul, ca, în continuare, după o

„reășezare” a structurilor toponimice, acestea să funcționeze și să-și exercite principala calitate, cea de identificare. De aceea, se va căuta mereu să se ajungă la un nou punct de echilibru, din moment ce acesta a fost perturbat ca urmare a distorsiunilor apărute în circulația informației toponimice între grupuri de utilizatori. Așadar, distorsiunile în transmiterea informației sunt cauză a schimbărilor din structurile toponimice. Prin distorsiuni în transmiterea informațiilor referitoare la toponime (formă exactă, accepție, localizare), autorul înțelege „sincopel care pot să apară în *comunicarea dintre grupuri de utilizatori* ai toponimelor dintr-o zonă, fie ei de aceeași limbă sau de limbi diferite” (p. 30). Circulația imperfectă a informației poate consta și în *întreruperea* circulației informației toponimice între zone vecine, ceea ce poate duce la transformarea unor *diferențe diacronice* în *diferențe diatopice*. Din această cauză, vecinii pot păstra (și păstrează) numele vechi dintr-o zonă, fiind ulterior excluși de la procesul evolutiv ce continuă în zona de centru, așa încât forme inițial *diferite în timp* ajung să coexiste, să fie diferite *în spațiu*. Deci circulația distorsionată a informației toponimice poate fi o cauză de *schimbare* a structurilor toponimice, aceasta deoarece noi ne raportăm la realitatea geografică prin intermediul toponimelor, dar, în același timp, facem mereu și o *re-raportare* a toponimelor la realitatea geografică. Alți factori care determină schimbarea structurilor toponimice sunt *bilingvismul* și îndepărtarea spațială de obiect.

Fenomenele de mai sus au fost ilustrate cu numeroase exemple din bazinul mijlociu al Trotușului. Dar *dinamicii structurilor toponimice* din valea Trotușului îi este dedicat un capitol întreg (p. 55-101).

Tot în cadrul primei secțiuni este inserat și un capitol în care se face o scurtă, dar necesară prezentare geografică și istorică a zonei (p. 48-54), cu scopul de a fixa în spațiu și timp fenomenele pe care le analizează autorul. Capitolul acesta credem că și-ar fi aflat locul mai degrabă la începutul lucrării, pentru ca cititorul să fie pus direct în „contact” cu cadrul geografic și istoric pentru a-și explica mai ușor, în primul rând, diferențele straturi genetice ale toponimiei zonei, pe valea Trotușului viețuind, de-a lungul timpului, în afară de români, și populații care au vorbit diverse limbi (sud-slavă orientală, ucraineană, turanică (pecenegi și cumani), maghiară (secui), unele asimilate în masa românească, altele trăind în continuare alături de români. Toate aceste populații au lăsat urme în toponimia văii mijlocii a Trotușului, contactul dintre ele provocând anumite „schimbări”, fiind deci factori de „dinamitare” a structurilor toponimice, cum se exprimă autorul la un moment dat (p. 54).

Secțiunea a II-a, *Dinamica structurilor toponimice* (p. 55-101), este o ilustrare concretă a diferitelor tipuri de structuri. Apelând la studiul etimologic al toponimelor din zonă, autorul reușește să reconstituie câteva structuri toponimice vechi, care datează de dinaintea apariției primelor documente moldovenești. Este vorba tocmai despre stratificarea genetică a toponimiei din regiunea cercetată. Fenomenul este ilustrat prin toponime românești de origine

sud-slavă răsăriteană *Slănic*/magh. *Solonc* [*Solonț*], *Doftena*, *Doftenița* vs. *Păcura*/*Păcurița*, **Bârzava*/*Bârzăuța* vs. *Uzul*/*Bârzăuța* etc.

Toponimele de mai sus ilustrează modul în care are loc trecerea parțială a unor fragmente dintr-un câmp toponimic dintr-o limbă în alta și ulterior reprimirea lor într-o formă schimbată în limba din care au plecat.

Un toponim ca *Măieruș*/*Muieruș*, oronim și hidronim, aflat la granița dintre Moldova și Transilvania, și care provine din v. magh. *Monyoros* „aluniș” (păstrat de populația românească), este numit de populația maghiarofonă (în speță de secui) *Mogyoros*, unde v. magh. *-ny-* a evoluat la *-gy-*, ducând la diferențe *diatopice*: locuitorii din Moldova: *Măieruș* / secuii din Ardeal, *Mogyoros*. Reluarea contactelor dintre cele două zone a dus la adoptarea în română a noii forme magh. *Mogyoros* > rom. *Măgheruș*, fapt ce a avut drept efect eliminarea formei românești mai vechi *Măieruș*.

Se știe că între toponimie și antroponimie există strânse legături, în sensul că unele toponime provin din antroponime, după cum o serie de nume de persoane pornesc de la numele de locuri.

În secțiunea a III-a este analizat modul în care evoluția socială influențează nomenclatura unei anumite zone. Într-un capitol special din această secțiune, autorul se oprește asupra influenței pe care antroponimia o are asupra toponimiei, luând în considerare, pe de o parte, istoria evoluției antroponimelor, iar pe de alta, evoluția proprietății. Tot în această secțiune sunt analizate raporturile posibile între aspectul toponimic al unei zone și transmiterea proprietății pe *linie feminină*.

Într-un alt capitol se discută problema schimbărilor produse în structurile toponimice de către evoluția socială prin intermediul *entopicelor*, insistându-se asupra termenilor geografici pentru noțiunea de „loc defrișat”: *runc*, *curătură*, *seci*, *secătură*, *arsură*, *arșiță*, *poiană* etc.

În ultimul capitol, intitulat *Concluzii finale*, autorul sintetizează principalele idei desprinse din analiza detaliată a materialului toponimic studiat.

Toponimia văii mijlocii a Trotușului. Dinamica structurilor toponimice învederează un cercetător deplin format, cunoscător profund al zonei pe care a suspus-o investigației. Ea are la bază un material toponimic bogat și variat, cules prin anchete îndelungate la fața locului, dar și din alte surse: documente de arhivă, hărți, studii de specialitate, lucrări de istorie și de geografie etc. Fundamentată pe o bibliografie de cea mai bună calitate, scrisă în română și în limbi de largă circulație, ea ne dezvăluie nu numai un lingvist stăpân al metodelor de cercetare, ci și unul care a avansat o serie de idei originale, un teoretician și un „practician” al toponimiei structurale, impusă la noi de Dragoș Moldovanu.

De altfel, domnul Vlad Cojocaru s-a remarcat și ca autor al unor studii valoroase de toponimie publicate anterior, dintre care menționăm: *Câmpul semantic al noțiunii de «loc defrișat» în toponimia din bazinul Uzului (Moldova)*, An L, t. XXVIII, 1981-1982, A, p. 63-80 și *Aspecte ale*

stratificării toponimelor în bazinul mijlociu al Trotușului, An L, t. XXIX, 1983-1984, A, p. 447-455, precum și ca redactor al secțiunii A din monumentală operă *Tezaurul toponimic al României: Moldova. Repertoriu istoric al unităților administrativ-teritoriale (1772-1988), Partea 1. A. Unități simple (Localități și moșii)*, A-O, București, EA, 1991, 827 p., *Partea a 2-a, A. Unități simple (Localități și moșii) P-30 Decembrie. B. Unități complexe*, București, EA, 1992, 1703 p., *Partea a 3-a: Toponimia Moldovei în documente scrise în limbi străine (exclusiv slavona) (1332-1850)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2004, XLII, 1-244 p.

Redactată îngrijit, într-un stil elegant, lucrarea impune printr-o serie de idei originale, prin susținerea acestora cu argumente numeroase, înscriindu-se în rândul celor mai valoroase studii de toponimie din lingvistica românească actuală.

Vasile Frățilă

GEORGIANA LUNGU BADEA, *Tendențe în cercetarea traductologică*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2005, 275 p.

Studiul neobositei autoare Georgiana Lungu Badea, o continuare a documentării și cercetării desfășurate pe parcursul elaborării tezei sale doctorale (v. *Teoria culturilor; teoria traducerii*, Timișoara, Editura Universității de Vest, 2004), tratează probleme specifice teoriei și practicii traducerii. Rod, în același timp, al activității didactice a cercetătoarei în învățământul superior în cadrul secțiilor care pregătesc traducători (Universitatea Politehnică din Timișoara și Universitatea de Vest) și al unor importante stagii de formare sau al participării la manifestări științifice având ca tematică traducerea, traductologia sau interpretarea de conferință, lucrarea de față reprezintă sinteza, teoretizarea, generalizarea experienței acumulate, demonstrând că predarea eficientă a traducerii nu se poate face fără a ține seama de achizițiile lingvisticii moderne și ale altor științe complementare: antropologie, sociologie, filosofie, teorie literară etc.

Incidențele demersului interdisciplinar pe care îl întreprinde Georgiana Lungu Badea se anunță încă din introducere, autoarea precizând că intenția esențială a lucrării este evident traductologică, încercând să situeze și să definească traducerea în termenii care gestionează realitățile sociale și practicile culturale.

Lucrarea este structurată în două părți: *Cercetarea traductologică. Repere teoretice* (p. 13-85) și *Probleme specifice de teoria și practica traducerii* (p. 89-239). Cele patru *Anexe* (p. 243-255) conțin (pre)texte traductologice, spicuri din discursuri traductive ale unor scriitori (Baudelaire, Gide, Kundera, Camus, Foarță, Țepeneag), exemple de traducere internă (Rabelais) sau de paratext editorial (Balzac).

Primul capitol, *Despre traductologie*, definește obiectul de studiu al traductologiei (traducerea) și statutul acesteia. Dificultatea specialiștilor de a defini univoc traducerea este explicabilă, având în vedere că aceștia pornesc de la textul de tradus și de la analiza procesului de traducere. Autoarea se întreabă, pe bună dreptate: „Artă, știință sau tehnică? Traducerea, ca proces, se înscrie, firesc, în codul lingvisticii; este o operație științifică și nu una artizanală, dar, ca rezultat, se poate înscrie și în literatură, estetică, textologie, stilistică etc., deoarece problemele și dificultățile de traducere au un spectru larg, mergând de la aspectele practice la cele estetice” (p. 13). Este evident că traducerea se înscrie într-o cultură care depășește lingvisticul, fiind în același timp o activitate complexă, dependentă, în sensul larg, de intersubiectivitate și de intercultural, dar și generatoare a unui sistem de echivalențe dinamic și deschis. De altfel, rămânând la acest nivel al discuției, precizăm că autoarea s-a ocupat în diverse ocazii de enunțurile purtătoare de informații culturale (v. *Culturemele – între conotații și aluzii culturale. Încercare de definire a conceptului de culturem*, în „Analele Universității de Vest din Timișoara”, Seria Științe filologice, XXXIX, 2001, p. 367-383, teza de doctorat *Contextul extralingvistic în traducerea culturemelor. Cazul limbilor franceză și română*, Universitatea de Vest, 2003 etc.). Apărut din necesitatea de a reconsidera din perspectiva teoriei traducerii anumite aspecte, cercetate de obicei de lingvistică (conotațiile, câmpurile semantice etc.), termenul *culturem* face aluzie la un context extralingvistic, la o situație, putând fi evocator de fapte istorice, culturale sau literare.

Printre obiectivele prezentei cercetări traductologice se numără sistematizarea orientărilor traductologice românești, identificarea și stabilirea problemelor specifice de traducere prin propunerea câtorva modele de evaluare a traducerii, de abordare și de rezolvare a problemelor de traducere. Deoarece „rezistențele la traducere” țin mai ales de dialogul intercultural, autoarea subliniază că accentul va cădea pe „atmosfera culturală (sursă) proprie epocii de creație și atmosfera culturală (țintă), specifică epocii de traducere și de receptare, pe influența lor asupra limbii traducerii interne, dar și a versiunii, pe schimbările lingvistice pe care le determină (p. 18-19).

Capitolul al II-lea este o prezentare sintetică a teoriilor traducerii. Sunt menționate cele mai relevante studii care privesc traducerea în relație cu alte domenii: raportul dintre traducere și lingvistică, dintre traducere și contrastivitatea limbilor în relație de traducere, traducerea și filosofia limbajului, traducerea și interpretarea, traducerea și teoriile literare, traducerea și transferul cultural, strategii și procedee de traducere, istoria și teoria traducerii, critica traducerii, sociologia și sociolingvistica traducerii, metatraducerea și retraducerea, autotraducerea, intraductibilitatea, traducerea automată, traducerea asistată de calculator, cu ajutorul dicționarelor *online*. Urmează o tipologie a teoriilor traducerii: teoria traducerii inspirată de teoriile literare și studiile culturale, teorii ale traducerii inspirate de semiotică, teorii ale traducerii de tip lingvistic (teoriile întemeiate pe contrastivitate, cele

structurate pe lingvistica textului – funcționalismul, teoria interpretativă a traducerii, teorii ale traducerii marcate de psiholingvistică).

Al treilea capitol, cu care se încheie prima parte a studiului, este intitulat *Perspective traductologice românești*. Cercetările românești dedicate traducerii se focalizează pe aspecte dintre cele mai diverse, în funcție de obiective. Autoarea le grupează pe patru axe de cercetare, stabilite pe criteriul diacronic și comparativ, a cincea fiind destinată tezelor de doctorat: 1) traducere, lingvistică contrastivă și didactica traducerii; 2) teoria traducerii, reflecții teoretice asupra fenomenului traducerii și a statutului traducătorului și al traductologiei, critica traducerii; 3) traducerea din perspectivă diacronică și sincronică; 4) teoria traducerii și influența teoriei literaturii. Concluzia autoarei este că teoriile traducerii se determină reciproc, ca într-un mozaic polifonic, „sunt cântărite – ca și traducerile – după gradul de adecvare, de valabilitate adjucecat, în funcție de nivelul de generalitate sau de particularizare enunțat” (p. 85).

Partea a doua a lucrării tratează problemele specifice de teoria și practica traducerii. În capitolul întâi este prezentată tipologia textelor. În funcție de domeniu (text administrativ, juridic, comercial, științific etc.), de gen (raport, prefață, manual, roman, nuvelă etc.) sau combinând mai multe criterii, precum finalitatea TS și funcționalitatea lui în LT, sunt analizate succint caracteristicile textelor argumentativ, explicativ-informativ, descriptiv și narativ. Sunt apoi discutate tipologii diverse, cum ar fi, de pildă, cele stabilite de Katharina Reiss, Fedorov, Mounin, Ladmiral. În traducere, tipologia textelor operațională pentru traducător distinge: 1) obiectul textului (care duce la clasificări după domeniu: traducere economică, traducere politică, traducere juridică etc.), 2) funcțiile textului și 3) mijloacele de exprimare folosite în text pentru a enunța un mesaj, mijloace strâns legate de intențiile de comunicare.

Tot în capitolul întâi este inclusă o tipologie a traducerilor, care se află în corelație cu tipologia textelor. Această tipologie se poate realiza în funcție de *cod*, *proces* și *rezultat*. Este citat Jakobson, care identifică următoarele tipuri de traduceri în funcție de cod: *traducerea intralinguală*, *traducerea interlinguală*, *traducerea intersemiotică*. Tot în funcție de cod autoarea mai reține *traducerea internă*, *traducerea externă* și *traducerea indirectă* (p. 99).

Clasificările traducerilor ca proces și rezultat se suprapun și se completează. În funcție de rezultatul procesului de traducere (**de aprecierea produsului finit**) se disting următoarele tipuri de traduceri: *traducere-adaptare*, *traducere comentată*, *traducere erudită*, *filologică*, *traducere liberă*, *traducere profesională*. Aceasta poate avea următoarele subtipuri: *traducere signalitică*, *traducere rezumat*, *traducere sinoptică*, *traducere înregistrată*, *traducere integrală* sau *selectivă*.

După criteriul calității, deci după cum este respectat TS, putem avea traducere *fidelă* sau traducere *infidelă*, traducere *completă*, traducere *pertinentă*. Tot în funcție de rezultat/proces, după prioritatea acordată

autorului sau cititorului-țintă, se poate vorbi de *traducere semantică* (atunci când autorul TS deține rolul esențial) și *traducere comunicativă*, (când cititorul-țintă este instanța supremă), realizate prin echivalență formală, literală sau lingvistică, respectiv prin echivalență dinamică, funcțională.

Subcapitolul 3 se ocupă de tipologia echivalențelor de traducere. Aceasta poate varia de la un teoretician la altul, așa cum variază statutul și funcția textului tradus. Procedeele de traducere formează tehnicile de traducere și caracterizează activitatea traducătorului în timpul procesului de traducere, proces structurat pe tradiționalele trei etape: lectură-înțelegere, deverbalizare și restituire sau reformulare (p. 105). Dintre cele mai vehiculate și analizate echivalențe de traducere autoarea alege să definească și să se ocupe de echivalența dinamică (ED), echivalența formală (EF), echivalența funcțională (EFct), echivalența lingvistică (EL), echivalența paradigmatică (EPrd), echivalența pragmatică (EP), echivalența referențială (ER), echivalența semantică (ES), echivalența stilistică (ESti).

Următorul capitol, extrem de interesant, *Traducerea numelor proprii*, începe cu generalități care trimit la cazuri care impun tratarea numelor proprii drept cultureme. Este îndeosebi cazul celor care se înscriu în categoria referințelor culturale (sărbători religioase, evenimente istorice, instituții, manifestări sociale, culturale etc.) și traducerea lor impune o strategie comunicativă, o adaptare culturală. Strategia de traducere „reface” efectul-țintă, dar cu mijloace de traducere și referințe culturale diferite. Conceptele-cheie cu care se operează și care apar în observațiile referitoare la dificultățile de traducerea elementului cultural, greu de restructurat după legile de civilizație ale altei limbi, sunt: *intenția culturii*, *context extralingvistic*, *culturem*, *transfer cultural*, *echivalență culturală*. Concluzia Georgianeii Lungu Badea este, de fapt, o pledoarie pentru o traducere culturală: „un text este format din cuvinte, dar și din cultură. De aceea, traducerea lingvistică și traducerea culturală coexistă” (p. 135).

Capitolul al III-lea, *Incursiune în istoria defînirii conceptului de unitate de traducere*, ridică problematica segmentării textelor în unități componente, care constituie ipoteze de lucru în procesul traducerii. Sunt citate modelele de analizare a teoriei unității de traducere propuse de Vinay și Darbelnet, Larose, Garnier, Admiral etc. Deoarece traductologia și teoria transferului cultural se află încă în dezvoltare, conchide autoarea, defînirea unităților acestora rămâne încă o problemă deschisă abordării inter- și transdisciplinare.

Ultimul capitol are ca temă modele de evaluare a traducerii și aplicații. Sunt discutate: a) analiza monolingvă de evaluare a calității traducerii; b) metoda comparativă bilingvă (franceză-română); c) metoda comparativă plurilingvă.

În funcție de modelele de evaluare se poate analiza atitudinea traducătorului pe parcursul restituirii TS în TȚ. Dintre modelele de evaluare a traducerilor, autoarea are în vedere modelul propus de Jean Delisle, modelul

textologic propus de Robert Larose, modelul de evaluare a traducerii textelor literare. Asistăm la interesante aplicații în ceea ce privește modelul de evaluare a traducerii din punct de vedere lingvistic, pe mai multe nivele: nivel denotativ, nivel conotativ, nivel textual (coerență, coeziune), registru de limbă, ritm și tonalitate (p. 185-198).

Pentru a ilustra modelele teoretice de evaluare a traducerii literare, autoarea se oprește asupra traducerii lui Rabelais. Întrebări pertinente de genul „este creație pentru că este rescriere? sau este traducere?” (p. 201) își găsesc răspunsul în exemplele concrete pe care Georgiana Lungu Badea le compară, le discută, găsim ea însăși soluții, surprinzându-ne de fiecare dată prin perceperea globală sau detaliată a artei cuvântului rabelaisian.

Subcapitolul *Modelul de evaluare a traducerii culturilor* este extrem de interesant, aplicațiile propuse concretizându-se asupra unor texte recente, care implică o problemă foarte variată: de la modele, soluții de traducere până la frecvente greșeli de limbă (barbarisme, solecisme, interferențe, snobisme lexicale) sau greșeli de traducere (sens fals, contrasens, non-sens, analogii false etc.) Astfel, conchide autoarea, în funcție de nivelul la care se actualizează semnificația – sintactic, semantic, pragmatic –, se impune o relație specifică între traducător/receptor și realitatea extralingvistică/referenți (p. 214).

Privit prin prisma rolului pe care îl joacă în comunicare și în cultură, fenomenul traducerii fiind extrem de vast și proteiform pentru a fi fixat în tipare definitive, este evident că doar fragmentarea în obiective și subobiective de studiu poate oferi un tablou real al complexității abordărilor. Cartea doamnei Georgiana Lungu Badea ne aduce în atenție un domeniu fascinant, înscriindu-se, fără îndoială, printre realizările remarcabile ale traductologiei românești, dovedind încă o dată că resursele, interesul și dispozițiile intelectuale ale autoarei pentru acest domeniu se înscriu într-un discurs lingvistic coerent și bine structurat, care pune într-o lumină nouă stadiul cercetărilor.

Referințele bibliografice, atât cele străine, cât și cele românești, vădesc o documentare complexă și ne dau o privire de ansamblu asupra seriozității și a rigurozității științifice care o caracterizează pe tânăra cercetătoare. Că este vorba de un studiu laborios conceput o demonstrează și aparatul critic, respectat cu acuritate, notele explicative de subsol dovedindu-se instrumente utile celor ce se apleacă asupra bogăției de idei condensate în aceste pagini.

Foarte util și valoros din punct de vedere didactic, ca ghid individual de învățare a traducerii și ca suport în predarea traducerii, studiul se adresează în egală măsură traducătorilor și teoreticienilor traducerii, abordarea interdisciplinară extrem de fructuoasă pe care o realizează Georgiana Lungu Badea impunându-se firesc, tocmai datorită statutului pe care l-a dobândit actualmente traducerea.

Luminița Vleja

Psaltirea Hurmuzaki, vol. I-II. Studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu. Indice de cuvinte de Rovena Șenchi, București, EA, 2005, vol. I: 212 p. + 149 p. facsimil în afara textului, vol. II: 195 p.

Acum o jumătate de mileniu, într-un spațiu ai cărui locuitori vorbeau românește și trăiau, încă, „în umbra istoriei”¹, cineva așternea anonim pe hârtie de proveniență italiană un text nu prea amplu, dar care va fi considerat de filologi notorii „cel mai vechi și totodată cel mai interesant monument al limbii și literaturii române de la începutul secolului al XVI-lea”². Am numit *Psaltirea Hurmuzaki*, pusă în circuitul științific în 1904, când posesorul ei, Eudoxiu Hurmuzaki, a donat-o Academiei Române.

Deși s-a aflat constant în atenția lingviștilor și filologilor români, lucru demonstrat de articolele și studiile ce i s-au consacrat sau în care este adusă în discuție³, *Psaltirea Hurmuzaki* nu a fost editată în secolul al XX-lea decât o singură dată, în 1979, de către C. Ciuchindel (transliterație, prefață și note), ediție de prea puțin folos specialistului, cu multe lecțiuni eronate și deosebit de prudentă în elucidarea chestiunilor filologice esențiale: datarea, curentul cultural căruia îi este tributar textul, calitatea sa de copie sau original.

¹ Șt. Munteanu, *Scrisori vieneze*, Timișoara, Editura de Vest, 1992, p. 107.

² Ion Gheție și Mirela Teodorescu, *Cuvânt-înainte la Psaltirea Hurmuzaki I*. Studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu, București, EA, 2005, p. 5.

³ Consemnăm numai câteva, în ordine cronologică: Ovide Densusianu, *Histoire de la langue roumaine*, I-II, Paris, 1901-1938; **Psaltirea Scheiană comparată cu celelalte psaltiri din sec. XVI și XVII traduse din slavonește**. Ediție critică de I.-A. Candrea, București, 1916, vol. I, p. XLVI-LVII; Al. Rosetti, *Recherches sur la phonétique du roumain au XVIe siècle*, Paris, 1926, p. 11-16; Em. Grigoraș, *Criptul din Psaltirea Hurmuzaki*, în „Adevărul literar și artistic”, V (1924), nr. 188, p. 6; Finuța Asan, *Derivarea cu sufixe și prefixe în Psaltirea Hurmuzaki*, în SMFC, I (1959), p. 203-212; Georgeta Marin, *Compunerea și schimbarea valorii gramaticale în Psaltirea Hurmuzaki*, în SMFC, I (1959), p. 213-220; Andrei Avram, *Contribuții la interpretarea grafiei chirilice a primelor texte românești*, extras din SCL, XV (1964), fasc. 1-5; Ion Gheție, *Cea mai veche atestare a cuvântului săpun și raportul dintre psaltirile românești din secolul al XVI-lea*, în LR, XIX (1970), nr. 3, p. 247-251; Idem, *Psaltirea Hurmuzaki – copie sau original*, în SLLF, III, București, EA, 1974, p. 241-259; Idem, *Moldova și textele rotacizante*, în LR, XXV (1976), nr. 3, p. 257-268; Idem, *Psaltirea Hurmuzaki și filiația psaltirilor românești din secolul al XVI-lea și al XVII-lea*, în LR, XXVII (1978), nr. 1, p. 51-57; Idem, *Banatul și textele rotacizante*, în LR, XXXI (1982), nr. 3, p. 238-246; G. Ivănescu, *O nouă teorie despre regiunea în care s-au tradus cele mai vechi texte religioase românești*, în G. Ivănescu, *Studii de istoria limbii române literare*, ediție îngrijită și postfață de Al. Andriescu, Iași, Junimea, 1989, p. 15-42; Al. Mareș, *Filiația psaltirilor românești din secolul al XVI-lea*, în VTR, 1982, p. 207-262; Idem, *Considerații pe marginea datării Psaltirii Hurmuzaki*, în LR, XLIX (2000), nr. 4-6, p. 675-683.

A doua ediție este cea de față, realizată în cadrul colectivului de limbă literară și filologie al Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” din București: *Psaltirea Hurmuzaki*, vol. I-II, București, 2005.

Ediția este alcătuită din două volume. Primul cuprinde lista izvoarelor și lucrărilor de referință (p. 7-8), un studiu filologic (p. 9-22), un studiu lingvistic (p. 23-75), nota asupra ediției (p. 76-83) și textul propriu-zis al *Psaltirii Hurmuzaki*, stabilit de Ion Gheție și Mirela Teodorescu (p. 85-211). Volumul este completat cu 249 de pagini în facsimil după fiecare filă a manuscrisului catalogat sub numărul 3077 între manuscrisele Bibliotecii Academiei Române. Al doilea volum este un indice de cuvinte de Rovena Șenchi (p. 9-193), precedat de o notă asupra indicelui semnată de Mirela Teodorescu (p. 5-7).

Studiul filologic atinge chestiunile specifice: opiniile formulate până în prezent în legătură cu textul avut în vedere, descrierea manuscrisului, originalul slavon care stă la baza traducerii, calitatea de copie sau traducere originală a textului, datare, localizare, probleme de filiație. Tratarea fiecărei probleme are ca punct de plecare părerile expuse de filologi în studii anterioare, le semnalează pe cele eronate, aduce argumente și formulează concluzii noi, astfel încât fiecare secțiune urmărește avatarurile înțelegerii problemei respective, din momentul în care textul a intrat în atenția cercetătorilor și până azi.

În descrierea manuscrisului *Psaltirii Hurmuzaki*, Ion Gheție și Mirela Teodorescu găsesc un sprijin important în „cel mai detaliat și totodată cel mai competent studiu consacrat acestei psaltiri”⁴, datorat lui I.-A. Candrea, în volumul întâi al lucrării *Psaltirea Scheiană comparată cu celelalte psaltiri din sec. XVI și XVII traduse din slavonește*, București, 1916. Datele preluate din descrierea lui I.-A. Candrea sunt corectate și completate însă cu observații recente asupra manuscrisului. I.-A. Candrea este citat și în legătură cu originalul slavon după care s-a făcut traducerea, dar este adusă în discuție și o opinie formulată mai aproape de zilele noastre de către Al. Mareș, ajungându-se la concluzia că „prin trăsăturile caracteristice atât vechii, cât și noii redacții a *Psaltirii* slavone, *Psaltirea Hurmuzaki* pare a avea o vechime mai mare decât a celorlalte psaltiri din secolul al XVI-lea”⁵.

Problema statutului textului de copie sau traducere originală a iscat controverse în ultimul secol, în favoarea unuia sau altuia dintre răspunsuri aducând argumente (sau omițând evidențe) O. Densusianu, I.-A. Candrea, G. Pascu, Al. Procopovici, Andrei Avram, Ion Gheție. În sprijinul ideii unanim acceptate azi că *Psaltirea Hurmuzaki* nu este autograful traducătorului (așa cum susținuse I.-A. Candrea), ci o copie după o traducere pierdută, este reluată demonstrația lui Ion Gheție din câteva articole ale sale, în mod special din

⁴ Ion Gheție și Mirela Teodorescu, *Studiu filologic*, în *PH*, I, p. 9.

⁵ *Ibidem*, p. 12-13.

Psaltirea Hurmuzaki – copie sau original?. Exemplele și citatele din text sunt însă în număr redus, iar argumentele sunt prezentate mai succint decât în studiul din 1974 și, în lumina descoperirilor ulterioare, sunt eliminate cele nefondate. Așa se întâmplă cu forma *rrupe* (38^f/6 etc.), deci fără *m* etimologic, a cărei prezență nu mai poate fi argument în defavoarea originalității traducerii (cum era folosit în studiul din 1974), ci, dimpotrivă, ar proba tocmai contrariul, din moment ce Ion Gheție a arătat într-un articol din 1982 că „textele rotacizante sunt originare din sud-vestul Dacoromaniei (Banat – Hunedoara), unde, în secolul al XVI-lea, coexistau rostirile *rupe* și *rumpe*”⁶. Concluzia rămâne însă aceeași: „...*Psaltirea Hurmuzaki* nu este autograful traducătorului, ci o copie executată după o psaltire slavo-română de un scrib care proceda uneori la modificări ale textului român (prin confruntarea cu versiunea originală sau apelând la altă traducere românească)”⁷.

În ce privește chestiunea datării manuscrisului, Ion Gheție și Mirela Teodorescu nu aduc clarificări noi, ci rămân la ipotezele formulate până acum, care implică intervale destul de îndelungate de timp: I.-A. Candrea și P.P. Panaitescu, studiind unul din filigranele ce apar pe file, plasează realizarea manuscrisului în 1500-1520, respectiv 1500-1515, iar Al. Mareș, în urma unor investigații mai recente în arhivele venețiene, propune o perioadă ceva mai amplă și, posibil, mai timpurie, 1491-1516.

Este lămurită însă problema localizării. Autorii fac trimitere la studii și lucrări anterioare ale lui Ion Gheție și Al. Mareș și raportează fenomenele de limbă din *Psaltirea Hurmuzaki* la datele furnizate de dialectologia istorică sau, mai rar, la configurația dialectală de azi. Concluzia privește *Psaltirea Hurmuzaki*, dar și celelalte texte rotacizante: „textele rotacizante au fost copiate în Moldova. Este limpede de altfel că stratul de limbă conținând elemente nordice, unele dintre ele răspândite mai ales sau exclusiv în Moldova, aparține copiei, și nu originalului. [...] Vom spune, așadar, că originalul *Psaltirii Hurmuzaki* provine din colțul sud-vestic al țării (Banat – Hunedoara), fiind copiat apoi în Moldova. Existența unui intermediar nord-ardelenesc rămâne incertă în stadiul actual al cunoștințelor noastre de dialectologie istorică a limbii române.

Traducerea *Psaltirii Hurmuzaki* (ca și a celorlalte texte rotacizante) în Banat – Hunedoara nu va surprinde prea mult pe aceia care știu că în această regiune s-a desfășurat, în cursul secolului al XVI-lea, o remarcabilă activitate de traducere a cărților religioase în limba română”⁸.

Ultimul aspect discutat în cadrul studiului filologic este cel al filiației. Filiația psaltirilor românești din secolul al XVI-lea și al XVII-lea (*Psaltirea Hurmuzaki*, *Psaltirea Scheiană*, *Psaltirea Voronețeană*, cele două *Psaltiri* coresiene păstrate, din 1570 și 1577, *Psaltirea slavo-română* atribuită lui

⁶ *Ibidem*, p. 14.

⁷ *Ibidem*, p. 19.

⁸ *Ibidem*, p. 20-21.

Șerban Coresi, 1588-1589, și *Psaltirea* lui Dosoftei din 1680) a fost studiată anterior, printre alții, de I.-A. Candrea, Al. Mareș, Ion Gheție. Numărul mare de asemănări dintre ele (greșeli de traducere, omisiuni de text, traduceri particulare, adaosuri în cuprinsul unora dintre ele față de celelalte), asemănări ce se perpetuează aproape două secole, susțin câteva concluzii, întărite în studiul cuprins în ediția lor de către Ion Gheție și Mirela Teodorescu: *Psaltirea Hurmuzaki* este o prelucrare a unei traduceri din slavonă confruntate cu o altă versiune slavonă; traducerea a fost folosită și la celelalte texte ale psaltirii din secolul al XVI-lea, dar a fost confruntată cu o versiune slavonă diferită; versiunea din *Psaltirea Hurmuzaki* s-a bucurat de un anumit prestigiu și de o răspândire destul de amplă, ceea ce duce cu gândul la posibilitatea tipăririi ei undeva, cândva în secolul al XVI-lea ori al XVII-lea.

În studiul lingvistic autorii se ocupă de grafie, fonetică, morfologie, sintaxa propoziției, sintaxa frazei și lexic.

În prima parte, cea consacrată grafiei, Ion Gheție și Mirela Teodorescu se opresc mai cu seamă asupra slovelor care prezintă în textul *Psaltirii Hurmuzaki* valori multiple sau valori greu de precizat, în contextul a ceea ce se cunoaște până acum despre stadiul limbii române la începutul secolului al XVI-lea. De asemenea, sunt prezentate situațiile în care două sau mai multe slove diferite notează același fonem. Selectăm doar un exemplu dintre cele care pun probleme de interpretare: valoarea sigură a lui **ѣ** sub accent, dacă în silaba următoare există un [e], este greu de precizat, deoarece în aceeași poziție apare frecvent slova **ѣ**: **ѠѢРЪДЕЛѢѠѢ** (48^v/26, 49^f/1 ș.a.), dar și **ѠѢРЪДЕЛЕѠѢ** (49^f/2 ș.a.). Autorii constată că „în aceste cazuri orice interpretare este posibilă, cu atât mai mult cu cât în text slova **ѣ** are, pe lângă valorile ei curente ([e] și [je]), și valoarea [ea]”⁹. De altfel, în ediția de față autorii au preferat o transcriere interpretativă, „cu toate riscurile la care ea este supusă”¹⁰, ceea ce a dus la existența în text a numeroase forme paralele. Exemplificăm numai cu două fragmente în transcriere: „Să se împlă rostu meu de laudă, ca se cântu slava ta în toate dzile în mare **frumsețe** (60^f/20-21, s.n.) a ta”¹¹; și „Mare **frumsețe** (122^f/3, s.n.) slaveei svințiice tale grăi-vor și ciud<e>le tale spunre-voru”¹².

Analiza grafiei prilejuiește observații și speculații ce întregesc perspectiva filologică asupra *Psaltirii Hurmuzaki*: „Concluzia noastră este că ne aflăm în fața unui text copiat de o persoană puțin familiarizată cu regulile scrierii chirilice românești și, în afară de aceasta, și insuficient de atentă sau insuficient de pricepută în descifrarea textului pe care îl copiază. S-ar putea să ne aflăm în fața unui copist care are altă limbă maternă decât româna și

⁹ *Ibidem*, p. 28.

¹⁰ *Ibidem*, p. 76.

¹¹ *PH*, I, p. 147.

¹² *PH*, I, p. 208.

aceasta în ciuda faptului că există suficiente exemple care probează faptul că el este familiarizat cu particularitățile graiurilor de tip moldovenesc¹³.

Nivelul fonetic al limbii folosite în *Psaltire* este analizat concis și precis, cu exemple nu foarte multe, dar edificatoare.

La fel se întâmplă în cazul morfologiei.

În prezentarea sintaxei propoziției și a sintaxei frazei autorii au optat pentru o selecție a particularităților sintactice mai interesante, în funcție de trei criterii, expuse într-un scurt cuvânt introductiv la acest capitol: posibilitatea încadrării lor în categoria fenomenelor specifice limbii literare vechi, frecvența apariției unor categorii proprii limbii literare vechi (sau proprii *Psaltirii Hurmuzaki*) și posibilitatea atribuirii lor unui model străin¹⁴.

Capitolul consacrat lexicului are trei părți: *Cuvinte dispărute în limba literară actuală sau puțin cunoscute (folosite regional sau în vorbirea populară)*, *Cuvinte cu forme sau sensuri deosebite de cele curente în limba literară actuală și Formarea cuvintelor*. În primele două, cuvintele sunt grupate în funcție de originea lor: latinești, slave, maghiare, grecești. În plus, există o secțiune de *Cuvinte de origine obscură sau cu atestări dubioase* și una de *Cuvinte formate în limba română*. În prezentarea mecanismelor de formare a cuvintelor în epoca veche, oglindite în text, Ion Gheție și Mirela Teodorescu au operat din nou o selecție bazată pe câteva criterii: productivitatea unor sufixe, interesul pe care îl prezintă unele sufixe pentru cercetare, calitatea de model pentru formarea unor cuvinte românești a unor cuvinte împrumutate (derivate în limba de origine, cu structură analizabilă), circulația largă în epocă a unor forme etc. Prezentarea lexicului nu este, așadar, exhaustivă. Neajunsul acesta este în parte înlăturat de existența unui indice de cuvinte, ce constituie volumul al doilea al ediției.

După cum am precizat deja, pentru redarea textului în alfabet latin, autorii ediției au preferat transcrierea interpretativă, în detrimentul transliterației. Justificarea unei astfel de opțiuni și motivele ce au impus configurația textului în ediția de față, de la segmentarea textului până la punctuație, sunt expuse pe larg în nota asupra ediției. Transcrierea interpretativă a fost aleasă pentru că înlesnește accesul la conținutul textului, pentru că pune în lumină o limbă cu multiple particularități fonetice, pentru că, până la urmă, asigură, pentru cititorul din secolul al XXI-lea, coerență unui text ale cărui neajunsuri lingvistice sunt firești, dat fiind că a fost scris în secolul al XVI-lea, într-o epocă ce nu cunoștea o tradiție literară foarte îndelungată și în care deprinderile grafice nu ascultau numai de normă, atât cât va fi fost ea înțeleasă, ci și de „fantezia”¹⁵ scribului. Înțelegem totuși că atribuirea anumitor valori slovelor problemă se bazează pe o îndelungată și

¹³ Ion Gheție și Mirela Teodorescu, *ibidem*, p. 29.

¹⁴ *Ibidem*, p. 48.

¹⁵ *Ibidem*, p. 76.

profundă cercetare în domeniul istoriei limbii române literare, însă cercetătorul sub a cărui privire critică este pus textul acestei ediții este elegant avertizat și totodată provocat: „Trebuie să afirmăm cât se poate de clar că [...] nu putem considera că soluțiile la care am apelat în unele situații sunt perfecte. Ele sunt perfectibile, ceea ce înseamnă că noi oferim o ipoteză de lucru, care poate fi oricând înlocuită prin alta, avansată de un cercetător mai avizat”¹⁶.

Unele probleme expuse în capitolul despre grafia textului sunt reluate în nota asupra ediției, în mod special chestiunea legată de interpretarea slovelor **Ѡ, Ѣ, Ѥ, Ѧ, ѧ, Ѩ, ѩ, Ѫ**, dar de data aceasta cu mai multe lămuriri, precizându-se care este soluția adoptată în interpretare și de ce. Alegem un singur exemplu: „Astfel **Ѧ** notează în PH, așa cum am arătat, atât diftongul [ɕa], cât și vocala [e]. La fel, **Ѩ** notează, de regulă, un [e], dar și, uneori, pe [ɕa]. În consecință, dacă în cuvinte de tipul **БЕСѦРЕЧИ, ЛѦЦЕ** etc., prezența lui [ɕa] sub accent în poziție metafonică este posibilă, ceea ce justifică interpretarea lui **Ѧ** drept [ɕa] (interpretare dată de noi), **Ѩ** scris în aceleași cuvinte, urmat de [e] în cealaltă silabă: **БЕСЕРЕЧИ, ЛЕЦЕ** etc. poate fi interpretat ca [e], ceea ce reprezintă rezultatul evoluției firești a lui [ɕa] > [e]. Nu este exclus însă ca scribul PH să fi notat prin **Ѩ** un diftong, așa cum se întâmplă în alte cazuri, unde [ɕa] este obligatoriu: **ДЕРЕНПЪ** (= *dereaptă*, 92^v/19), **ПЪИРЕ МА** (= *pânrea mea*, 35^f/18), **МЪРЕСКЪ** (= *mărească*, 34^v/16) etc. În ce ne privește, am preferat să transcriem *beserici*, *lege* etc., în situațiile în care aceste cuvinte sunt scrise **БЕСЕРЕЧИ, ЛЕЦЕ** etc., și *beseareci*, *leage* etc. când apare un **Ѧ** în grafia aceluiași cuvinte: **БЕСѦРЕЧИ, ЛѦЦЕ** etc.”¹⁷. Pentru ilustrare alegem un singur fragment din textul în transcriere interpretativă, edificator dacă îl raportăm la forma originală a cuvintelor vizate din manuscris: „Scoate-me de la vrăjmași<i> miei, Dzeule, și de la cei ce se sculară pre menre înrălțași-me. Și me izbăveaște de carii facu *fărădelege* (ФЪРЪДЕЛЕЦЕ, 48^v/26, n.n., s.n.), de la bărbați strămbi scoate-me. Că ade<că> vânrară sufletul meu și apăsară pre menre tarii. Nece e *fărădeleagea* (ФЪРЪДЕЛѦЦѦ, 49^f/1, n.n., s.n.) mea, nece e păcatul meu, Doamne, fără de acea *fărădeleagea* (ФЪРЪДЕЛЕЦѦ 49^f/2, n.n., s.n.) curșu și îndereptaiu”¹⁸.

Tot în nota asupra ediției este prezentată structura notelor de la subsolul paginilor. În această secțiune tehnică autorii ediției semnalează slove sau cuvinte uitate în text, ștersăturile și modificările copistului, unele particularități ale vreunei pagini, grafiile care pot avea mai multe interpretări, prezența unor cuvinte slavone în text etc.

Ediția din 2005 a *Psaltirii Hurmuzaki* este completată de un indice de cuvinte ce alcătuiește un volum aparte. Indicele cuprinde aproximativ 1800 de

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ *Ibidem*, p. 80.

¹⁸ PH, I, p. 136.

cuvinte-titlu și a fost realizat de către Rovena Șenchi, în cadrul Institutului de Lingvistică din București, cu peste patru decenii în urmă. Documentul este cunoscut, a servit mai multor cercetători în formularea unor concluzii privind vechea română literară. Însă avusese un statut de operă manuscrisă cu circuit relativ închis, în cadrul Institutului. Prin integrarea lui în ediția de față, indicele de cuvinte la *Psaltirea Hurmuzaki* devine un bun științific mult mai ușor de consultat și de valorificat.

În nota asupra indicelui, Mirela Teodorescu mărturisește dificultățile întâmpinate în definitivarea textului pentru tipar, dificultăți care, în parte, rămân să pună probleme utilizatorului și în forma aceasta: folosirea grafiei chirilice și a celei latine deopotrivă, o grupare a cuvintelor-titlu conform ordinii slovelor în alfabetul chirilic, chiar și atunci când grafia folosită la cuvântul-titlu este latină.

S-a respectat structura originală a indicelui, cu notele de subsol și lămuririle Rovenei Șenchi, însă autorii ediției de față au efectuat corectări și au suprimat unele inconsecvențe. Astfel, reunind efortul mai multor lingviști, după aproape o jumătate de secol de la ideea realizării sale, indicele *Psaltirii Hurmuzaki* devine un instrument de lucru deosebit de util, oferind toate ocurențele fiecărui cuvânt și variantele grafice întâlnite în „cel mai vechi text românesc păstrat până în zilele noastre”¹⁹.

În încheierea prezentării celei mai recente ediții a *Psaltirii Hurmuzaki* atragem atenția că în cuprinsul notelor de subsol ce completează studiile premergătoare textului propriu-zis trimiterea la studii și articole este de câteva ori inexactă, cu an de apariție și pagini greșite.

De asemeni, în tratarea foneticii, vocala [ă] este prezentată sub genericul vocalei [a].

Am semnalat aceste scăpări de dragul acribiei științifice, dar credem că ele nu știrbesc cu nimic din valoarea acestei ediții. Specialiști și oameni de rând, avem la dispoziție din 2005 o carte frumoasă, un instrument de lucru serios și ușor de consultat și un text vechi de jumătate de mileniu care să vorbească despre încheputurile culturii scrise românești.

Adina Chirilă

VICTORIA LUMINIȚA VLEJA, *Un experiment poetic romanic: Góngora și gongorismul*, Timișoara, Excelsior Art, 2007, 255 p.

Un experiment poetic romanic: Góngora și gongorismul de Victoria Luminița Vleja (Timișoara, Excelsior Art, 2007, 255 p.) readuce în atenția specialiștilor și a publicului larg un autor reprezentativ din Secolul de Aur

¹⁹ Mirela Teodorescu, *Notă asupra indicelui*, în *PH*, II, p. 7.

spaniol: Luis de Góngora y Argote (1561-1627), un poet deloc ușor de înțeles, „îngerul tenebrelor”, evocat și revalorificat de Generația de la '27.

Lucrarea este al doilea studiu amplu dedicat în țara noastră celebrului poet spaniol, după cel al lui Darie Novăceanu. Este un volum cu capitole echilibrate și o impresionantă bibliografie, rezultatul neîndoielnic al câtorva ani de cercetare asiduă și al unei reflecții îndelungate, vizând, în cele din urmă, esența poeticității.

Selectând din multitudinea de aspecte incitante pe care cartea le oferă, ne vom opri asupra câtorva pe care le considerăm deosebit de semnificative.

Luminița Vleja situează mai întâi opera poetului în contextul Secolului de Aur spaniol și apoi al literaturii europene contemporane. Ea definește și clarifică cele două curente importante ale barocului spaniol: conceptismul și culteranismul. Culteranismul, numit uneori și gongorism, după numele celui mai renumit reprezentant al său, constă în utilizarea abuzivă a latinismelor, cuvintelor rare, aluziilor mitologice, hiperbaturilor, perifrazelor, construcțiilor incidente etc., astfel încât, pe bună dreptate, s-a vorbit de „obscuritatea gongorină”.

Obscuritatea sau ermetismul sunt studiate de către Victoria Luminița Vleja pornind de la antichitatea greco-latină și până în secolul XX. Plăcerea resimțită de cititorul erudit când a învins o dificultate și a elucidat obscuritatea textului printr-un efort de interpretare era semnalată încă de Quintilian în *De Institutione Oratoriae*. Iar „dintre toți marii poeți ai Barocului european, Góngora – ne arată Luminița Vleja – este, poate, cel care, pe lângă faptul că a scris o poezie dificilă, a făcut din dificultate și ermetism o profesiune publică, transformând cultul deliberat pentru obscuritate într-un resort artistic” (p. 75). Poetul și-a justificat estetica în celebra *Carta de Don Luis de Góngora, en respuesta de la que le escribieron*, din 30 septembrie 1615. Scrisoarea este extrem de valoroasă pentru înțelegerea lui Góngora, iar autoarea i-a remarcat importanța, din moment ce scrisoarea figurează într-o anexă a lucrării. Prin acest text – ne avertizează autoarea – Góngora „își propune să demonstreze că îi face cinste faptul că poezia sa dificilă și ermetică, scrisă în mod special pentru cei docti și indescifrabilă pentru vulg, poate fi sursă de utilitate și delectare pentru puținii capabili să o înțeleagă, tocmai datorită obscurității ce o caracterizează” (p. 82).

Luminița Vleja utilizează un complex mod de abordare interdisciplinar, făcând să se întâlnească teoria literaturii cu stilistica, poetica, semiotica sau lingvistica romanică, într-un demers erudit și subtil. Nu se mulțumește să descompună mecanismele gongorismului (elucidând relația cultismului cu latina, tradiția tematică, figurile etc.), ci studiază avatarurile lui de-a lungul istoriei, iradierea lui în literatură, până la Mallarmé, Valéry, Federico García Lorca, Miguel Hernández, Pablo Neruda, sau Rafael Alberti. Autoarea dovedește în analizele sale multă sensibilitate și putere de pătrundere a valorilor estetice ale poeziei. Concluzia sa este că „omagiul lui Góngora este echivalent demersului lui Picasso. Sunt mulți poeții care s-au inspirat din

moștenirea pe care le-a lăsat-o cordobezul, operând reînnoiri și, la rândul lor, punându-și în valoare propriul stil”. Iar Luminița Vleja convoacă, interpretativ, pe unii dintre cei mai importanți.

Demn de subliniat este faptul că autoarea realizează întreaga investigație din unghiul unei concepții moderne despre poeticitate.

Avem și surpriza de a descoperi un interesant excurs dedicat influențelor baroce în literatura română, un capitol care dezbată existența unui baroc românesc și prezintă legăturile directe sau afinitățile structurale cu cel european. Regăsim cu plăcere nume mari ale culturii române, ca Dosoftei (care se întâlnește cu Góngora prin motivul *carpe diem*), Miron Costin sau Dimitrie Cantemir (care are, la fel ca marele poet spaniol, o predilecție pentru hiperbat).

Ultima parte a lucrării dezbată o problemă extrem de complicată și de importantă: problema traducerii poeziei. Autoarea trece în revistă diferitele traduceri ale lui Góngora, începând cu versiunea în engleză, datorată lui Thomas Stanley, a *Singurătății Întâi* (1651), prima traducere cunoscută a unei opere de Góngora, pentru a face apoi câteva observații asupra traducerilor românești.

Traducerea este în general un „act frustrant”, scrupulozitatea și neajunsurile acesteia fiind remarcate deja de Cervantes.

„Traduttore = Traditore” s-a repetat mereu, pentru a sublinia dificultatea traducerii și chiar imposibilitatea ei în anumite cazuri. Ea presupune, fără îndoială, un act de creație, iar traducătorii sunt, adesea, la rândul lor, poeți.

În limba română dispunem de diferite versiuni ale lui Góngora, remarcabile fiind cele datorate lui Dumitru Radulian și lui Darie Novăceanu. Însă Luminița Vleja are perfectă dreptate afirmând că, în privința traducerii, „nu există rețete, nici norme generale”. De fapt, demersul traducătorului de poezie se apropie uneori de magie și, după expresia reputatului traducător din literatura spaniolă Andrei Ionescu, învecinarea cu tărâmul magiei trebuie să fie țelul oricărei traduceri literare.

Un experiment poetic romanic: Góngora și gongorismul de Victoria Luminița Vleja este o lucrare foarte bine structurată, cu multe aspecte originale. Ea reușește să descifreze contribuția genialului poet cordobez la dezvoltarea limbii și a literaturii spaniole, dar și a limbajului poetic în general, influențând întreaga literatură europeană de după el. A fost cel mai controversat scriitor al Secolului de Aur, iar influența sa asupra generațiilor moderne este covârșitoare. Autoarea ilustrează cu mare finețe toate fațetele personalității acestui fascinant scriitor, astfel încât lucrarea sa se constituie într-un punct de referință pentru hispaniști și pentru iubitorii de literatură. Începând din 2007, cine se va interesa de Góngora în România nu va putea ignora *Góngora și gongorismul* de Victoria Luminița Vleja.

Cartea oferă o lectură doctă și în același timp plăcută, ea reușește să-l facă pe Góngora contemporanul nostru. Un demers necesar în contextul

întâlnirii noastre cu celelalte literaturi din România, ținând seama de observația revelatoare a lui E.R. Curtius, observație cu care, de altfel, se încheie volumul: „A privi literatura ca un întreg nu e posibil decât după ce ți-ai câștigat drept de cetățenie în toate epocile de la Homer și până la Goethe. Acest lucru nu se poate dobândi din niciun manual, chiar dacă ar exista vreunul. Câștigi cetățenia împărăției literaturii europene doar dacă te-ai oprit vreme îndelungată în fiecare provincie a sa, schimbându-ți de multe ori reședința. Ești european numai atunci când ai devenit *civis romanus*”.

Lavinia Similaru